

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ

320 Κείμενα από αποσπάσματα ασκήσεων | 50 Διηγήματα | 5 Χρονογραφήματα | 9 Ευθυμογραφήματα | 1 Παραμύθι

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΔΒΜ NEW YORK

ΚΔΒΜ NEW YORK
ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ
ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΕΙΚΟΝΕΣ

Αθήνα Ιούλιος 2025

Προλογικό σημείωμα

Υπάρχουν λέξεις που περιγράφουν, λέξεις που εξηγούν και υπάρχουν κι εκείνες οι λέξεις που μ' ένα σχεδόν μαγικό τρόπο, **δημιουργούν εικόνες**. **Εικόνες** που γεννούν τοπία, φωνές, συναισθήματα, σιωπές, βλέμματα, στιγμές. Αυτές τις λέξεις αναζητήσαμε, εξερευνήσαμε και δοκιμάσαμε όλη τη χρονιά στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής. Και σήμερα, με χαρά και συγκίνηση, τις μοιραζόμαστε μαζί σας.

Το υλικό που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι απλώς μια συλλογή εργασιών. Είναι ο καρπός ενός ολόκληρου έτους γεμάτου πειραματισμούς, αμφιβολίες, μικρές νίκες, ειλικρινείς προσπάθειες, αλλά πάνω απ' όλα **αγάπη για τη λογοτεχνία**.

Τα κείμενα που θα διαβάσετε δεν προέρχονται από επαγγελματίες συγγραφείς, αλλά από ανθρώπους που **θέλουν** να γράψουν· που νιώθουν την ανάγκη να δώσουν μορφή στις σκέψεις, στις ιδέες και στα συναισθήματά τους. Και αυτή ακριβώς η επιθυμία είναι που τα κάνει αυθεντικά και ταυτόχρονα πολύτιμα.

Η παρούσα συλλογή βασίζεται στις **ασκήσεις των 25 μαθημάτων και στις τεχνικές της σύγχρονης γραφής** και καλύπτει ολόκληρη τη διδακτέα ύλη του σεμιναρίου —περίπου 2.000 διαφάνειες. Επιπλέον, περιλαμβάνονται **διηγήματα, χρονογραφήματα και ευθυμογραφήματα**, τα οποία αντανακλούν τη δημιουργική προσπάθεια των συμμετεχόντων, μέσα σ' ένα στοχευμένο και μεθοδικά δομημένο πλαίσιο.

Ο κάθε συμμετέχων «φέρνει» στη σελίδα τη δική του φωνή· άλλοτε τρυφερή, άλλοτε τολμηρή και άλλοτε βαθιά προσωπική. Όλες αυτές οι φωνές έχουν ένα κοινό· **την ειλικρίνεια και το πάθος** που γεννιέται όταν κάποιος πιστεύει σ' αυτό που κάνει. Όταν πιστεύει στη δύναμη της θέλησης, στη δύναμη του λόγου, στην αρμονική διάταξη των λέξεων που γεννούν ιστορίες, αλλά πάνω απ' όλα όταν πιστεύει στον εαυτό του.

Αυτή η έκδοση είναι λοιπόν, ένα **bonus**. Ένα μικρό δώρο για όλους εκείνους που αφιέρωσαν χρόνο, ψυχή και σκέψη για να δοκιμαστούν στη γραφή. Ένα θερμό **«μπράβο»** για την πορεία τους, ένα **«συνεχίστε»** για τα επόμενα που θα έρθουν. Είναι μια υπενθύμιση πως το γράψιμο δεν είναι μόνο ταλέντο, αλλά **επιμονή, άσκηση και εσωτερική ανάγκη**.

Σας προσκαλώ να διαβάσετε αυτά τα κείμενα και είμαι σίγουρη ότι θα διακρίνετε τη φροντίδα και τη διάθεση με την οποία γράφτηκαν. Σταθείτε στην ουσία τους, χαμογελάστε με τις εικόνες που θα σας δημιουργήσουν και αφεθείτε στη συγκίνηση και στις σκέψεις που θα σας προκαλέσουν. Γιατί, το κάθε κείμενο τελικά είναι μια γέφυρα: **από τον συγγραφέα στον αναγνώστη, από την εμπειρία στη φαντασία, από τη λέξη στην εικόνα και στο συναίσθημα**.

Καλή ανάγνωση.

Με εκτίμηση,

Η διδάσκουσα του σεμιναρίου

Άννα Γαλανού

Συγγραφέας

Σκέψεις και Ευχαριστίες από τους Συμμετέχοντες

Το μάθημα της κυρίας Άννας Γαλανού στο New York College δεν ήταν απλώς μια εισαγωγή στη δημιουργική γραφή· υπήρξε μια βαθιά, ανθρώπινη εμπειρία, **μια αληθινή συνάντηση καρδιάς και πνεύματος.**

Για εμάς, μια ομάδα ανθρώπων με διαφορετικές διαδρομές, ηλικίες, ανησυχίες και όνειρα, το μάθημα έγινε καταφύγιο και γέφυρα έκφρασης και κατανόησης. Μάθαμε να κοιτάμε τον κόσμο γύρω μας με νέα ματιά, να γράφουμε με ευθύτητα και ψυχή, να ακούμε και να μαθαίνουμε — όχι μόνο από τις λέξεις, αλλά και από τις σιωπές κάθε κειμένου.

Κανείς μας δεν περίμενε ότι θα γνωρίζαμε μια τόσο φωτεινή συγγραφέα· και το πιο σημαντικό, μια πραγματική δασκάλα. Μια δασκάλα που στέκεται δίπλα σου, όχι απέναντί σου, που διαβάζει πίσω από τις λέξεις και τα λάθη σου και σε ενθαρρύνει να τολμήσεις, κάθε φορά πιο βαθιά.

Η κυρία Γαλανού, με το κύρος της εμπειρίας της και τη γενναιοδωρη απλότητά της, μοιράστηκε μαζί μας τα πολύτιμα εργαλεία της γραφής — όχι από καθέδρας, αλλά σαν φίλη και συνοδοιπόρος. Μας άνοιξε τον κόσμο της, μας έδωσε χώρο να ψιθυρίσουμε τις δικές μας ιστορίες και να τολμήσουμε να τις μετατρέψουμε σε λόγο.

Την ευχαριστούμε από καρδιάς, όπως και το New York College, που μας έδωσαν αυτή τη σπάνια ευκαιρία: **να μάθουμε σωστά, ουσιαστικά, ανθρώπινα και αληθινά.**

Με εκτίμηση,

Οι Συμμετέχοντες του Προγράμματος Δημιουργικής Γραφής

ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ

320 Κείμενα από αποσπάσματα ασκήσεων

50 Διηγήματα

5 Χρονογραφήματα

9 Ευθυμογραφήματα

1 Παραμύθι

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σιωπή και Φως

Μέσα στο σκοτάδι της ψυχής μου αποφάσισα να κάνω μια βόλτα στα παλιά μου λημέρια, ξαναπερνώντας από την παλιά πλατεία, που πάντα έσφυζε από αυτοκίνητα και λεωφορεία.

Αυτή τη νύχτα όμως που η αστροφεγγιά καθρεπτιζόταν στη σκοτεινή επιφάνεια της θάλασσας η γειτονιά έμοιαζε με όνειρο που πήγαζε από τις αναμνήσεις, τις βιτρίνες της καρδιάς μου.

Η ηρεμία αυτή ήταν βροχή που ξέπλενε τον τρόμο, αέρας που έπαιρνε τον φόβο και μου φόρεσε φουστάνι αέρινο και απαλό.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Φθινοπωρινή Νύχτα

Η βροχή έπεφτε ασταμάτητα όλη μέρα στην πολύβουη γειτονιά, ενώ ο δυνατός αέρας παρέσερνε ό,τι έβρισκε στο πέρασμά του, από τα κιτρινισμένα φύλλα που έπεφταν από τα δέντρα της πλατείας στο πεζοδρόμιο, μέχρι το εμπριμέ φουστάνι της κυρίας Μαρίας που είχε το μανάβικο στη γωνία του δρόμου.

Είχε αρχίσει να πέφτει το σκοτάδι για τα καλά, κάνοντας τα φώτα από τις βιτρίνες των καταστημάτων να φαίνονται εντονότερα, ενώ ο ουρανός φωτιζόταν, πού και πού, από τα αυτοκίνητα και τα λεωφορεία που περνούσαν γεμάτα ανθρώπους που μόλις είχαν σχολάσει από τη δουλειά τους.

Αυτή τη φθινοπωρινή νύχτα, η κυρία Μαρία τακτοποιούσε, όπως πάντα, τα καφάσια της, γιατί σε λίγο θα έκλεινε και για να διώξει από τη σκέψη το πόσο κρύο έκανε, έφερε στο νου της την τελευταία ζεστή νύχτα που είχε πάει βόλτα με τον άντρα της στη θάλασσα.

Τι όμορφη νύχτα, σκέφτηκε τακτοποιώντας κάτι μήλα, σαν όνειρο μοιάζει σήμερα η καλοκαιρινή αστροφεγγιά, ο καθαρός από σύννεφα ουρανός και η μυρωδιά της θαλασσινής αρμύρας.

ΝΑΤΑΣΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

Στην Άκρη

Κουλουριασμένος πίσω από μια στοίβα με καφάσια, σε μια άκρη της πλατείας, προσπαθούσε να καλύψει το πρόσωπό του από τον μανιασμένο αέρα και τις ριπές βροχής που μούλιαζαν τα ρούχα και την ψυχή του.

Τα φώτα των αυτοκινήτων και ο ήχος από τα λασπόνερα των λεωφορείων που έπνιγαν τα πεζοδρόμια στο πέρασμά τους, ήταν η μοναδική παραφωνία στο βουβό σκοτάδι που απλωνόταν στον ουρανό.

Εκλεισε τα μάτια του και σαν όνειρο μεταφέρθηκε σε μια άλλη γειτονιά, κοντοστάθηκε και χάζεψε ένα κόκκινο φουστάνι σε μια βιτρίνα, απόηχο μιας γιορτινής νύχτας, ανάμνηση ευτυχίας και τότε πλημμύρισε από μια θάλασσα ζεστασιάς λουσμένης από την λάμψη της αστροφεγγιάς.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Ουρανός σε Μελάρι

Βρισκόμουν ξαπλωμένη στην αμμουδιά ρουφώντας τις ακτίνες του ηλίου όταν ξαφνικά σκοτείνιασε. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα ένα ολόλευκο σύννεφο που έμοιαζε με δελφίνι. Βούταγε στον καταγάλανο ουρανό και κάθε που φυσούσε άλλαζε σχήματα. Πότε γίνονταν φεγγάρι μισό, πότε μια αφηρημένη μονοκοντυλιά μέχρι που άχνισε και χάθηκε.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Τσιγάρο στη Νύχτα

Ξύπνησε μέσα στη νύχτα καταϊδρωμένη. Είχε δει ξανά έναν από εκείνους τους εφιάλτες, ότι πηδούσε στο κενό από ένα φλεγόμενο κτίριο. Αφουγκράστηκε την ησυχία της νύχτας κι ύστερα σηκώθηκε βιαστικά βγήκε στο διάδρομο και ξεκρέμασε από τον καλόγερο την παλιά, ταλαιπωρημένη τσάντα της. Πήρε από μέσα τα τσιγάρα της, άνοιξε διάπλατα την μπαλκονόπορτα και βγήκε έξω.

Κάθε φορά που έβλεπε αυτούς τους εφιάλτες ένιωθε πως της κοβόταν η ανάσα. Αποζητούσε καθαρό αέρα, αλλά και έξω δεν ήταν καλύτερα. Η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή και υγρή.

Άναψε ένα τσιγάρο και χάθηκε στις σκέψεις της κοιτώντας τον έρημο δρόμο. Μια αχνή μυρωδιά από τα διπλανά γεράνια, σαν νότα δροσερής ανάσας, ήρθε στα ρουθούνια της και η ψυχή της χαλάρωσε με μιας.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Σανδάλια και Καπνός

Ενας δρομέας κάθιδρος, είναι ο κυρίαρχος του αψεγάδιαστου ουρανού. Οι ανάσες του προπορεύονται και δημιουργούν πληθώρα ανισόμετρων δακτυλιδιών. Θυμίζουν εκείνα που ξεφυσούν οι καπνιστές. Φοράει σανδάλια ως άλλος Ερμής. Ξοπίσω του, οι δρασκελιές του σχηματίζουν ασάλευτες λακκούβες. Μια αυθάδικη χαίτη σμιλεύει το σβέρκο του και τα μυώδη χέρια του υψώνουν την κούπα του θριάμβου.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Αφράτη μοναξιά

Χθες αγνάντευα από το παράθυρο ένα σύννεφο. Ήταν σαν αφράτη κουβέρτα. Είχε το σχήμα ενός караβιού που χόρευε στον ρυθμό του ανέμου. Βλέποντας το να ταξιδεύει στον ουρανό, σκέφτηκα ότι ίσως να ένιωθε μοναξιά.

Ίσως πάλι να έψαχνε για κάποιο χαμένο όνειρο. Μέχρι να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου, πήρε το σχήμα μιας καρδιάς που στις άκρες της κρέμονταν ανάλαφρες δαντέλες.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Σέλφι και άβυσσος

Η Αλίκη κοιτάζει αποσβολωμένη την οθόνη του κινητού της που άρχισε να διογκώνεται καθώς έβγαζε selfie για να τσεκάρει το κραγιόν της. Εκείνο την ρούφηξε απότομα μεταφέροντας την σε ένα μπαρ στο Λονδίνο. Συνέχισε να τσεκάρει τα like στις φωτογραφίες της και απέρριψε μια δουλειά προτιμώντας τα χρήματα από το ταμείο ανεργίας. Ξαφνικά το κινητό της έπεσε σ' έναν υπόνομο. Προκειμένου να το πιάσει, συρρικνώθηκε στο μέγεθος της γρίλιας του υπονόμου.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Μέντα και σιωπή

Λάτρευε την αρμονία σε όλα. Αγαπημένο της χρώμα το πράσινο. Το δωμάτιο της είχε την απόχρωση της μέντας με έπιπλα λευκά. Η κάθετη ευθεία του τοίχου που γώνιαζε με τον πλαϊνό, εναρμονιζόταν με το χαμηλό τετράγωνο τραπεζάκι, εκεί όπου άφηνε τα βιβλία που διάβαζε. Η ίδια δεν είναι πια εδώ, μα το ποτήρι της βρίσκεται πάντα μισογεμάτο με φρέσκο νερό, δίπλα στα βιβλία, όπως ακριβώς το ήθελε.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μαριονέτα θανάτου

Τινάχτηκε απότομα μέσα στην νύχτα. Κάθε σύσπαση των σπονδύλων του μαρτυρούσε βαθύ πόνο. Η όρασή του θολή, η ανάσα του υπόκωφη και τα χέρια του παγωμένα. Δυο διογκωμένες φλέβες προσπαθούσαν με κόπο να κρατήσουν το κεφάλι του όρθιο, που σαν μαριονέτα λειτουργούσε παρά την θέλησή του. Τα ρουθούνια του μύριζαν θάνατο. Με την επίγευση νωπού αίματος στα χείλη, ξεχύθηκε σαν μανιασμένος ταύρος κάνοντας στάχτες τον εφιάλτη του.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Μαγικό ίχνος

Το κοιτούσα κατάπληκτη. Ήταν ένα κατάλευκο μακρύ σύννεφο στον όμορφο γαλάζιο ουρανό που μας χάρισε η σημερινή μέρα στον Αργοσαρωνικό μας. Το κατάλευκο χρώμα του σχεδόν σε τύφλωνε. Οι άκρες του έμοιαζαν με χέρια μητέρας, στοργικά χέρια που κύκλωναν κι αγκάλιαζαν ένα παιδικό κεφάλι.

Το σχήμα του στο κέντρο στρογγύλευε και φαινόταν σαν κεφάλι μικρού παιδιού. Γύρω από το κεφαλάκι, έκλειναν οι άκρες του.

Το σύννεφο, μ' αυτή την αντίθεση του λευκού στο γαλάζιο φόντο, έμοιαζε με πίνακα που κάποιος ζωγράφος το έφτιαξε εκεί ψηλά. «Μαγικό», ψιθύρισα.

Με φώναξαν κι έτρεξα μέσα.. Όταν γύρισα, το σύννεφο είχε διαλυθεί.

ΖΑΡΜΠΗ-ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Το Χαμένο πλοίο

Τα βήματα του Νικήτα, αντηχούσαν στην ξύλινη αποβάθρα, καθώς κοιτούσε το ρολόι του. Μοναδική συντροφιά του ήταν ένας γλάρος που τσιμπούσε κάτι ψίχουλα.

Τα γεμάτα ρυτίδες μάτια του, σάρωναν το λιμάνι. Ο αέρας ανακάτευε τις γκρίζες τούφες των μαλλιών του, ενώ η παγωνιά τον τύλιγε σαν αόρατος μανδύας, διαπερνώντας το λεπτό πουλόβερ και το σακάκι του.

Ετριβε τα χέρια του, προσπαθώντας μάταια να ζεστάνει τα δάχτυλά του, ενώ τα χείλη του είχαν αρχίσει να μελανιάζουν. Η αναχώρηση του πλοίου, ήταν μια χαμένη ευκαιρία, μια πόρτα που έκλεισε για πάντα.

Με μια βαθιά ανάσα, έβγαλε το σημειωματάριο από την τσέπη του. *Αυτό θα γράψω σήμερα, σκέφτηκε. Ίσως το χαμένο πλοίο να είναι η αρχή μιας νέας ιστορίας.*

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ρουτίνα αγάπης

Η Μαριάννα έτρεχε, όπως κάθε μέρα πια, να παραλάβει τον γιο της από το σχολείο. Κατάκοπη και θλιμμένη έσπρωχνε στη μικρή ανηφόρα το αναπηρικό αμαξίδιο του Γιώργου κουβαλώντας δύο τσάντες με τα ψώνια της ημέρας. Αυτή ήταν η καθημερινή της ρουτίνα από τότε που ο γιος της έχασε το πόδι του σε ατύχημα και εκείνη είχε αλλάξει όλη της τη ζωή για να είναι δίπλα στο παιδί της.

ΝΑΤΑΣΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

Άδειοι κάβοι

Ο Κωνσταντής, ο ντελικανής, περπατούσε αγέρωχος στο σοκάκι, με ματιά κοφτερή, που έσπερνε ρίγη στο πέρασμά του. Η ομορφιά του ακουμπούσε τους Θεούς του Ολύμπου και ξεσήκωνε όλα τα βλέμματα.

Κρατώντας τα δυο του σακίδια κατηφόριζε για το λιμάνι, με χαρά μεγάλη. Μήνες περίμενε να μπει στο καράβι για το νησί του, την Κρήτη. Κοντοστάθηκε σαν είδε όλους τους κάβους άδειους. Πέταξε κάτω τα σακίδια και κοιτώντας τον ορίζοντα ψαχούλευε στις τσέπες το εισιτήριο του.

Ο λιμενικός τον διαβεβαίωσε πως θα φύγει την επομένη. Οι ώμοι του έγειραν και αναστέναξε βαθιά. Θύμωσε, κοκκίνησε, κι ύψωσε ή έτεινε τα χέρια του στον ουρανό βγάζοντας ένα ουρλιαχτό που τρόμαξε όλο το λιμάνι. Μονολογούσε ωρυόμενος για την κακή του τύχη.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μπράντι και φωτιά

Ηπια άλλη μια γουλιά κονιάκ και άφησε με δύναμη το κρυστάλλινο ποτήρι με το λεπτεπίλεπτο ποδαράκι επάνω στο μαρμάρινο τραπεζάκι. Η ζεστασιά της φωτιάς του τζακιού έκανε το κεχριμπαρένιο υγρό να λάμπει ακόμα περισσότερο. Το εκλεκτό σε ποιότητα μπράντι τώρα στροβιλιζόταν, ενώ από το στενό του στόμιο αναδύονταν δεκάδες αρώματα από φρούτα, ξύλο και καραμέλα.

ΝΑΤΑΣΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

Όρτσα ωρέ

Αχάραγα ο Σήφης κίνησε για το καϊκι του· στον ώμο είχε το δισάκι του με τα άκρως απαραίτητα. Η κυρά Μαριγώ κοντοστεκόταν στο κατώφλι και τον σταύρωνε.

Τα δίχτυα ήταν έτοιμα από εψές, η μηχανή φουλαρισμένη κι ο Σήφης από τα γεννοφάσκια του στη θάλασσα· το Αιγαίο δεύτερο σπιτικό του.

Σαν ξανοίχτηκε αρκετά κάλαρε τα δίχτυα του.

Η συννεφιά έκρυβε τον ήλιο και τα γλαροπούλια έσκουζαν δυνατά. Το φλάμπουρο στο πλωριό κυμάτιζε σα τρελό.

Ενα ξαφνικό μπουρίνι έδωσε μια σπρωξιά στο καϊκι κι οι στρωμάτσες* και τα πανέρια με τα παραγάδια έπεσαν στη θάλασσα. Η αντάρα δυνάμωνε, το καϊκι θαλασσοδερνόταν από τη φουσκοθαλασσιά και τις ριπές της βροχής.

Ο Σήφης σχεδόν γονατιστός γράπωσε το ρέλι*, αγάνταρε την καδένα και με μια δρασκελιά έπιασε το πηδάλιο. Το ανεμοκούνημα μπότζαρε* το σκαρί κι ο Σήφης μανουβράροντας την άκατο φώναζε «*όρτσα ωρέ, όρτσα να προλάβουμε να μπουκάρουμε στο μπουγάζι**».

Φορώντας την κίτρινη νιτσεράδα του πάλεψε με τα κύματα κρατώντας το πηδάλιο σφιχτά, περήφανος που ξεγέλασε για μια ακόμη φορά τον Ποσειδώνα και τα τερτίπια του.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Λεξιλόγιο:

στρωμάτσες* μπαλονάκια προστασίας μεταξύ των σκαφών

ρέλι* από το αγγλικό *rail*: κιγκλιδώματα

μποτζαρε* μπότζι ιταλική λέξη *roggia*: η ταλάντευση του πλοίου κατά τον εγκάρσιο άξονα λόγω τρικυμίας

μπουγάζι* τούρκικη λέξη *bogaz*: μεταξύ δύο στενών – στενό μέρος θάλασσας

Αφρός και οργή

Το δυνατό φρενάρισμα ακούστηκε σε όλο το λιμάνι και ο Τζον πετάχτηκε από το παλιό τζιπ. Έμεινε να κοιτάζει αποσβολωμένος τον αφρό που σχημάτιζε το τεράστιο πλοίο. Τα βαθυπράσινα μάτια του τώρα έμοιαζαν μαύρα, ενώ τα φρύδια του είχαν ενωθεί σε μια ασυνήθιστη ευθεία, σκούρα γραμμή. Τα χέρια του έτρεμαν από θυμό.

Κλότσησε ένα πετραδάκι και πέταξε το μισοτελειωμένο τσιγάρο του στο αφρισμένο νερό κοιτώντας το κενό.

Η απόφασή της να τον εγκαταλείψει και η σκέψη ότι μπορεί να είναι με κάποιον άλλο, τον έκανε να κοντανασαίνει από οργή.

Μπήκε στο αμάξι, άνοιξε το γδαρμένο ντουλαπάκι και μειδίασε κοιτώντας το όπλο που έκρυβε μέσα. Θα περνούσε εκεί όλη τη νύχτα μέχρι να έρθει το επόμενο πλοίο για Ιταλία· μετά θα έβλεπε τι θα έκανε.

ΝΑΤΑΣΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

Στο μάτι της καταιγίδας

Ο κυρ Γιάννης ηλιοκαμένος και με πρόσωπο χαραγμένο απ' την αλμύρα της θάλασσας έπιασε γερά τα κουπιά της βάρκας. Ένα σμήνος από γλαροπούλια πετούσαν γύρω του αφήνοντας δυνατούς κρωγμούς.

Ήταν τόσο ευτυχισμένος! Μόνο στη θάλασσα η καρδιά του ένιωθε πραγματικά ελεύθερη.

Ξαφνικά ο ουρανός σκοτεινίασε κι ένας δυνατός σιρόκος, σήκωσε απότομα κύματα κάνοντας την βάρκα να κλυδωνίζεται επικίνδυνα.

Ο κυρ Γιάννης, δεν την φοβόταν την θάλασσα, ήξερε καλά κάθε τερτίπι της, άλλωστε δεν ήταν η πρώτη φορά που έπεφτε σε καταιγίδα.

Κοίταξε ψηλά τον ουρανό καθώς οι πρώτες σταγόνες μούσκευαν το πρόσωπό του. Αστραπές χάραζαν τον μολυβένιο ορίζοντα, ο αέρας σφύριζε δαιμονισμένα και τα κύματα γίνονταν ολοένα και μεγαλύτερα· η βάρκα σκαμπανέβαζε σαν καρυδότσουφλο.

Η βροχή τον μαστίγωνε αλύπητα, όμως, εκείνος με απόλυτη ψυχραιμία συνέχισε να κωπηλατεί προς το καρνάγιο. Τα γεροδεμένα χέρια του κρατούσαν με σιγουριά τα κουπιά και οδηγούσαν την βάρκα σταθερά στο ασφαλές λιμάνι, ώσπου μέσα στην αναμπουμπούλα της καταιγίδας, επιτέλους διέκρινε την ακτή.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Στο έλεος της θάλασσας

Ο κυρ Νίκος, έσπρωξε τη βάρκα του στη θάλασσα, έβαλε μπρος τη μηχανή και έφυγε για ψάρεμα. Είχε συνδυάσει την αγαπημένη του συνήθεια με το καθημερινό μεροκάματο. Άρχισε να ρίχνει τα δίχτυα του στο νερό, ενώ ο ήλιος που ανέτειλε την ίδια ώρα έδινε την υπόσχεση μιας ήρεμης μέρας.

Ξαφνικά, ο ουρανός σκοτείνιασε, η θάλασσα αγρίεψε και η βάρκα άρχισε να σκαμπανεβάζει μέσα στα μανιασμένα κύματα. Οι πρώτες σταγόνες της βροχής άρχισαν να πέφτουν με ορμή ενώ ο αέρας φυσούσε απειλητικά.

Ανήσυχος και ακούγοντας τη βάρκα του να τρίζει, έπιασε να μαζεύει βιαστικά τα δίχτυα. Προσπαθούσε να κρατήσει γερά το τιμόνι, με κατεύθυνση προς τη στεριά, όταν ένας κεραυνός έσκισε τον ουρανό στα δυο, διαλύοντας για λίγα δευτερόλεπτα τη σκοτεινιά. Για μια στιγμή φοβήθηκε πολύ, όμως, η σκέψη της οικογένειάς του, τον κράτησε δυνατό μέχρι τέλους και μετά από μεγάλο κόπο και πάλη με τα κύματα, εξαντλημένος αλλά ζωντανός, κατάφερε να βγει στο λιμανάκι του νησιού.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Να αντέξω...

Εξω από το μοναστήρι των Κηπουραίων, μια ομάδα ψαράδων συζητούσε χαρούμενα για τη ψαριά της προηγούμενης ημέρας. Την ίδια ώρα, ο Παντελής είχε ανοιχτεί και βρισκόταν καταμεσής του Ιονίου πελάγους με την πλήρη της βάρκας του στραμμένη στην Ιταλία.

Φτερό γλάρου δεν υπήρχε στον ορίζοντα, όταν αιφνίδια διαπίστωσε ότι τα νερά άρχισαν να σκουραίνουν και τα σύννεφα δυσοίωνα και βαριά να βάφουν με τα μολυβί τους χρώματα την ως τότε γαλάζια θάλασσα.

Το πρώτο χτύπημα από τα δεξιά ήταν απότομο. Ο Παντελής πήγε να χάσει την ισορροπία του καθώς θηριώδη κύματα άρχισαν να χτυπούν ολοένα και πιο δυνατά το βαρκάκι. Ορίζοντας δεν φαινόταν, ενώ η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς και ο άνεμος λυσομανούσε. Το μικρό σκαρί σκαμπανέβαζε επικίνδυνα και ο Παντελής αυθόρμητα έκανε το σταυρό του.

Δεν έβλεπε τίποτε.

Τα κουπιά έμοιαζαν πια άχρηστα.

Σε ένα δυνατό στροβίλισμα του ανέμου η σημερινή του ψαριά γλίστρησε στη μανιασμένη θάλασσα, ενώ εκείνος ίσα τελευταία στιγμή κατάφερε να πιαστεί από το τιμόνι για να μην τον πάρει μαζί της.

«Πρέπει να αντέξω» ψιθύρισε συνεχώς στον εαυτό του και με κάθε κύμα που προσπερνούσε, η αποφασιστικότητά του δυνάμωνε.

ΝΑΤΑΣΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

Γιασεμί στο Παγκράτι

Το μικρό διαμέρισμα της Μαίρης και του Ηλία, στο Παγκράτι, μύριζε γιασεμί και πορτοκάλι και ας συγκατοικούσαν με δυο γάτες, την Λίλα και τον Λέων αλλά και τον Ζορό.

Ο Ζορό ήταν ο σκύλος συνοδός τους καθώς το ζευγάρι παρουσίαζε προβλήματα όρασης. Στην κυριολεξία, ο Ζορό ήταν τα μάτια του ζευγαριού, ο άγρυπνος φρουρός που τους επέτρεπε να απολαμβάνουν τις βόλτες τους στο κοντινό πάρκο, να κάνουν τα ψώνια τους· να εξασφαλίζουν μια κανονικότητα.

Στην Λίλα άρεσε να κουρνιάζει στην αγκαλιά της Μαίρης και στον Λέων να τρώει το φαγητό του Ζορό. Τελικά, το μικρό διαμέρισμα « μύριζε» αγάπη!

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Προφάσεις συγγνώμης

Ετρεξε να κατέβει γιατί είχε αργήσει και νευρίαζε ο Μανώλης. Ήταν αργά τώρα να ακούσει τη μάνα. Την είχε προειδοποιήσει τόσες φορές. Αλλά κάθε φορά νόμιζε ότι εκείνος θα αλλάξει. Μετά τα ξεσπάσματά του πάντα ζήτηγε συγγνώμη. Ήταν τόσο γλυκός! Ήλπιζε να μην βλέπει απ' το μπαλκόνι, ντρεπόταν. Εκείνος είχε ήδη βάλει μπρος. Μέχρι και ο θόρυβος του κινητήρα έδειχνε τον θυμό του. Την έπιασε απ' το μπράτσο, αύριο θα είχε μελανιά, και την κάθισε μέσα.

Η κυρία Αργυρώ άφησε έναν αναστεναγμό και στο δάκρυ της αντικατοπτρίζονταν και η δική της ιστορία.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η απόφαση

Επιτέλους σπίτι, σκέφτηκε ο Νίκος. Πολύ κουράστηκα σήμερα. Χειρουργεία και μετά ιατρείο. Να προλάβω να δω τα παιδιά μου λίγο, είναι τα μόνα που με ξεκουράζουν παρά την φασαρία τους. Η καθημερινότητά μου έχει γίνει πολύ δύσκολη και τώρα μου ανέθεσαν κι ένα κομμάτι της διοίκησης του νοσοκομείου και πια δεν θα βλέπω καθόλου την οικογένεια μου. Αύριο το πρωί πρωί θα μιλήσω στον διευθυντή.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Καθημερινές ευτυχίες

Ο Ηλίας και η Μαίρη είναι φοιτητές στο Πολυτεχνείο. Κατάγονται από το ίδιο νησί κι έχουν νοικιάσει μαζί ένα μικρό και φωτεινό διαμέρισμα στην Κυψέλη, γεμάτο ζωή και ζεστασιά.

Κάθε πρωί η μουσούδα του Μηρούνο, ενός κανελί κόκερ, σκουντάει τον Ηλία, που κοιμάται στο σαλόνι, να ξυπνήσει για την πρωινή τους βόλτα στο παρκάκι.

Αντίθετα, στο υπνοδωμάτιο της Μαίρης, η Τσίκα και ο Τσίκος, τα δίδυμα λευκά γατάκια, κοιμούνται κουλουριασμένα στα πόδια της γουργουρίζοντας από ευτυχία.

Αυτή η μικρή άτυπη οικογένεια που έχει δημιουργηθεί είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το πόση αγάπη χωράει ακόμη και στα μικρότερα σπίτια.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Σκαρπίνια στο χολ

Σουρούπωνε όταν ο Νίκος έβαλε το κλειδί στην πόρτα του διαμερίσματός του. Μπαίνοντας άκουσε το τιτίβισμα του καναρινιού του, του Λάκη. Μόνο αυτός του είχε απομείνει να τον περιμένει. Εξαντλημένος, με το μυαλό θολωμένο από την κούραση, πέταξε τα σκονισμένα σκαρπίνια του στο χολ και άναψε το θερμοσίφωνο. *Αν καταφέρω να συρθώ μέχρι το μπάνιο σήμερα, θα με παραδεχτώ, σκέφτηκε.*

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χωρίς σήμα

Το αυτοκίνητο αγκομαχούσε στην ανηφόρα, ώσπου σταμάτησε εντελώς.

Η Μαρία αναστέναξε απελπισμένη, κατέβηκε και άνοιξε το καπό. Η μηχανή κάπνιζε.

«Και τώρα;», αναρωτήθηκε.....

Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα κι άρχισε να τρέμει. Έλα, τόσα χρόνια οδηγός. Ψυχραιμία κορίτσι μου, καθυσύχασε το εαυτό της. Σήμερα, έτυχε; Σήμερα που χρειαζόταν οπωσδήποτε το αυτοκίνητο; Είχε τη συνέντευξη για τη δουλειά των ονείρων της, και δεν ήθελε να καθυστερήσει. Χρειαζόταν το κινητό της, να καλέσει την οδική βοήθεια. Έψαξε αλλά δεν το βρήκε.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Τα νιάτα απέναντι

Ήταν Σάββατο με χειμωνιάτικη λιακάδα. Η Φιλιώ έκανε γενική στο διαμέρισμα. Είχε αφήσει τις μπαλκονόπορτες ορθάνοιχτες για να αεριστεί το σπίτι και είχε βγάλει τα σκεπάσματα έξω να λιαστούν. Ντυμένη όπως πάντα στα μαύρα – από τότε που έχασε τον άντρα της τον Χρόνη- σκούπιζε το μπαλκόνι βαριανασαίνοντας.

Απέναντι, στο παρκάκι ένας νεαρός, καλοστεκούμενος περίμενε στο μαύρο σπορ αμάξι του μια ξανθιά κοπέλα. Μόλις το αυτοκίνητο ξεμάκρυνε με ταχύτητα, τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. *Να' ταν τα νιάτα δυο φορές... Που'σαι Χρόνη με τη σακαράκα μας...*, σκέφτηκε.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ανάμεσα σε μνήμες

Η κυρία Ευθαλία έμενε μόνη σε ένα παλιό δίπατο σπίτι στα Πατήσια, στον πρώτο όροφο. Η παρηγοριά της, μετά το ατύχημα, ήταν να κάθεται στο μικρό μπαλκονάκι και να χαζεύει αναπολώντας την κορούλα της · η Άννα πρώτη μέρα στο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο, νυφούλα... κι ύστερα; Ύστερα το τρακάρισμα! Υπερβολική ταχύτητα έγραφε το πόρισμα...

Σκούπισε τα μάτια της και κοίταξε στο δρόμο.

Η μαύρη BMW με τη Μαρία και το Στέλιο έφευγε με ταχύτητα, για άλλη μία φορά. Αναστέναξε βαθιά. Ο Θεός να σας φυλάει!

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Εγκλωβισμένος

Πήρε μια βαθιά ανάσα και σωριάστηκε στον καναπέ. Ήταν ερωτευμένος με την Αλίκη αλλά ποτέ δεν τόλμησε να της το δείξει. Πρώτη φορά ένιωθε έτσι. Από την φύση του συνεσταλμένος και ντροπαλός είχε εγκλωβιστεί ανάμεσα στον έρωτα και την εσωστρέφεια. Από μικρός έκανε όνειρα για ένα μέλλον γεμάτο τρυφερές στιγμές, ηλιοβασιλέματα και συντροφικότητα. Μέχρι τώρα όμως δεν τα είχε καταφέρει.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Μυστικό στο συρτάρι

Ο Γιάννης και η Μαρία, δίδυμα αδέρφια, μόλις είχαν τελειώσει το δημοτικό και είχαν ξεκινήσει τις διακοπές τους στο χωριό των παππούδων τους. Τους άρεσε το χωριό καθώς τους πρόσφερε ελευθερία κινήσεων.

Ενα πρωί, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι στην άκρη του χωριού. Κοιτάχτηκαν συνωμοτικά και πήδηξαν την αυλόπορτα, που ήταν πνιγμένη στον κισσό

Μπήκαν μέσα. Το πέτρινο σπίτι έμπαζε από παντού αέρα και τα λιγοστά έπιπλα έστεκαν σκοροφαγωμένα και διάσπαρτα στον χώρο. Τα παιδιά ένιωθαν την ανάσα τους να κόβεται σε κάθε ήχο.

Μέσα σ' ένα συρτάρι, ανακάλυψαν ένα περιδέραιο και μια ασπρόμαυρη φωτογραφία που απεικόνιζε δύο γυναίκες. Η μία, ήταν η γιαγιά τους!

Με χέρια που έκαιγαν από έξαψη, πήραν την φωτογραφία. Κάτι τους έλεγε ότι ήταν ώρα για να αποκαλυφθεί ένα μυστικό.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Εκεί που ζει η αγάπη

Το πρώτο πράγμα που έβλεπες στο σπίτι του Ηλία και της Μαρίας ήταν τα βιβλία που κάλυπταν όλους τους τοίχους του μικρού διαμερίσματος. Οι δυο τους είχαν φτιάξει τον δικό τους μικρόκοσμο με σχολαστικότητα και μεράκι. Φυτά εσωτερικού χώρου και μεξικάνικα ριχτάρια που είχαν φέρει από το τελευταίο τους ταξίδι στο Μεξικό, έδιναν μια μποέμ νότα στον χώρο.

Η Ασπρούλα και η Σέλμα οι δύο γάτες τους μαζί με τον Σπίθα το μικρό καφέ Κανίς κοιμόντουσαν πάνω στον πολύχρωμο καναπέ. Ο Ηλίας και η Μαρία ήταν μαζί από παιδιά. Ένας παιδικός έρωτας που εξελίχθηκε σε μια ενήλικη σχέση γεμάτη πόθο και πάθος.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Με Κάθε Θυσία

Τα πρώτα γενέθλια της μονάκριβης κόρης της είχαν προγραμματιστεί για τις δώδεκα, και ήταν ήδη έντεκα· οι καλεσμένοι σύντομα θα άρχιζαν να καταφθάνουν. Απογοητευμένη που η οδική βοήθεια δεν έλεγε να φανεί, πήρε την τούρτα από το κάθισμα του συνοδηγού και ξεκίνησε με τα πόδια.

Ας της έκλεβαν το αυτοκίνητο, ας πλήγιαζαν οι πατούσες της, δεν την ένοιαζε. Η χαρά και η ευτυχία του παιδιού της άξιζαν κάθε θυσία.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Καημός στη βεράντα

Η Αγάπη τα τελευταία πέντε χρόνια καθόταν στην βεράντα χειμώνα καλοκαίρι. Κάρφωνε το βλέμμα της σε κάθε μαύρο αμάξι και φαντάζονταν πως θα επέστρεφε η λατρεμένη κόρη της.

Ο καημός, της είχε θολώσει την σκέψη και όχι άδικα.

Η Σοφία που θα ήταν τώρα είκοσι επτά χρονών, αγαπούσε την περιπέτεια και κάθε βράδυ έβγαινε με τον αγαπημένο της Μάνο. Στον Μάνο άρεσε η ταχύτητα και ως μηχανικός αυτοκινήτων, φρόντιζε να έχει πάντα τα περισσότερα άλογα στη μηχανή.

Αχ! Αυτά τα άλογα πήρανε μακριά το Σοφάκι της το αγαπημένο.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Πριν την πτήση

Το ξυπνητήρι άρχισε να κτυπά, ενώ το σκοτάδι ήταν ακόμα πηχτό. Η γυναίκα πέταξε τα σεντόνια και σκούνησε τον άντρα δίπλα της. Εκείνος σταμάτησε απότομα το ροχαλητό και σηκώθηκε. Έπρεπε να κινηθούν ταχύτατα. Η πτήση τους αναχώρουσε στις 7.30.

Η γυναίκα έτρεξε στη κουζίνα κι έβαλε βιαστικά τον στιγμιαίο καφέ στις κούπες. Ντύθηκε, ενώ εκείνος ήταν στο μπάνιο. Ήπιαν γρήγορα τον καφέ τους και έτρεξαν στο αυτοκίνητο. Η κίνηση ήταν απελπιστική. Ο άντρας είχε αρχίσει να εκνευρίζεται και μιλούσε γρήγορα και απότομα. Θα προλάβαιναν;

ZARMPH – ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Διάλειμμα στη στροφή

Ο Νίκος έφυγε βιαστικά από την Αθήνα για να μην τον προλάβει η νύχτα στο βουνό. Πρωί – πρωί αναλάμβανε υπηρεσία. Ο προϊστάμενος ήταν βαρύ πεπόνι, τον είχαν προειδοποιήσει.

Καθώς το κόκκινο φιατάκι έτρεχε στον επαρχιακό δρόμο και ο ουρανός μάζευε μαύρα σύννεφα πάνω απ' το άγριο τοπίο, ο Νίκος ξαναζούσε τον αποχωρισμό του με την Άντα και τα σκληρά της λόγια , όταν του ανακοίνωσε ότι δεν θα έμενε με έναν καθηγητάκο!.

Το μικρό χωριουδάκι που εμφανίστηκε μετά τη στροφή του δρόμου απέπνεε γαλήνη και ηρεμία . Εδώ θα έκανε ένα διάλειμμα' το είχε ανάγκη!

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στο δρόμο για το χθες

Είχε αρχίσει να βρέχει και η οδήγηση στον επαρχιακό δρόμο γινόταν όλο και πιο δύσκολη. Ο Νίκος, προσηλωμένος στο τιμόνι, κοιτούσε προσεκτικά μήπως διακρίνει κάποια πινακίδα που να τον κατευθύνει στον προορισμό του.

Η ευθεία τελείωσε κι άρχισαν οι στροφές. Ο οδηγός ελάττωσε ακόμη περισσότερο την ταχύτητα *«Δεν μπορεί κάπου εδώ πρέπει να είναι το χωριό»*, μουρμούρισε, όταν ξαφνικά το είδε, στο τέλος της στροφής.

Ηταν ένα χωριουδάκι παραμυθένιο, σκαρφαλωμένο στην πλαγιά του λόφου, κτισμένο αμφιθεατρικά. Σπίτια χαμηλά με κεραμιδένια σκεπή.

«Επιτέλους», ψιθύρισε και άνοιξε το ραδιόφωνο χαρούμενος.

ΖΑΡΜΠΗ – ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ως το τέλος

Οι βαλίτσες ήταν τακτοποιημένες στο χολ, έτοιμες για το ταξίδι των ονείρων τους. Ο Πέτρος και η Μαίρη, θα γιόρταζαν τριάντα χρόνια γάμου στις Μπαχάμες, ένα όνειρο ζωής και για τους δύο. Ξάπλωσαν αγκαλιασμένοι και αφού ρύθμισαν το ξυπνητήρι για τις πέντε το πρωί, έκαναν έρωτα και αποκοιμήθηκαν.

Ο ταξιτζής, περίμενε υπομονετικά ως τις έξι. Στις επτά, οι βαλίτσες παρέμεναν εκεί, ακούσιοι μάρτυρες μιας μεγάλης τραγωδίας. Ο ιατροδικαστής επιβεβαίωσε πως ο θάνατός τους προήλθε από αναθυμιάσεις αερίου.

Εφυγαν μαζί, όπως το είχαν σχεδιάσει. Όχι για τις Μπαχάμες αλλά για το φως.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Στην άκρη της ψυχής

Μια νύχτα με φεγγάρι ένας άγνωστος άνδρας έφθασε στο χωριό, κατηφόρισε με το αυτοκίνητό του προς τη μικρή πλακόστρωτη πλατεία και σταμάτησε μπροστά στην εκκλησία.

Ακούστηκε το γάβγισμα ενός σκύλου από μακριά και καθώς κατέβαινε από το αυτοκίνητο ανέβασε το γιακά του παλτού του πάνω στο λαιμό.

Ψωφόκρυο, σκέφτηκε.

Κατευθύνθηκε προς τη σιδερένια πόρτα που βρισκόταν παράπλευρα από την εκκλησία προς το ήσυχο κοιμητήριο και από τις τσέπες του παλτού έβγαλε ένα φακό. Ξεκίνησε την αναζήτηση από τον κεντρικό διάδρομο.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Ένα τρυφερό φιλί

Πριν ακόμα χτυπήσει το ξυπνητήρι της, σηκώθηκε κουρασμένη και με πρησμένα από την αϋπνία μάτια κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Έβαλε να ετοιμαστεί ο καφές στην καφετιέρα και ετοίμασε ένα λιτό πρωινό. Δυο κούπες δημητριακά με γιαούρτι.

Στην κρεβατοκάμαρα ο Άρης κοιμόταν βαθιά. Αθόρυβα ετοιμάστηκε στο μπάνιο και επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο αναζωογονημένη. «Ξύπνα» του είπε, «ετοίμασα καφέ». Ο Άρης τεντώθηκε. «Κοντεύει τέσσερις», συνέχισε, «θα χάσουμε το αεροπλάνο». Μόλις τον είδε να σηκώνεται βγήκε από το δωμάτιο δίνοντας του ένα τρυφερό φιλί.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Βαλίτσες και όνειρα

Ο Γιάννης και η Άννα έχουν προγραμματίσει αεροπορικά εισιτήρια με προορισμό τη Φλωρεντία. Από καιρό ονειρεύονταν αυτό το ταξίδι. Με ενθουσιασμό και λαχτάρα, έφτιαχναν τις βαλίτσες τους, ανυπομονώντας να εξερευνήσουν τα σοκάκια της πόλης και να θαυμάσουν την αρχιτεκτονική και τα μνημεία της.

Ωστόσο, η πτήση τους είναι νωρίς το πρωί και για να προλάβουν, πρέπει να φύγουν από το σπίτι στις πέντε. Παρότι η σκέψη του πρωινού ξυπνήματος είναι δύσκολη, η προσμονή τους για το ταξίδι κάνει κάθε θυσία να αξίζει.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Κόκκινο και μπλε

Η βροχή είχε σταματήσει και τα μάτια του μπερδεύτηκαν από τις τόσες διαφορετικές αποχρώσεις του κόκκινου και του μπλε στον ουρανό. Μόνο το βρεγμένο οδόστρωμα μαρτυρούσε την περαστική μπόρα.

Σταμάτησε στην άκρη του δρόμου. Πόσο λάτρευε την μυρωδιά του βρεγμένου χώματος! Το βλέμμα του στράφηκε προς το χωριό. Στο βάθος φαίνονταν τα πρώτα σπίτια.

Ποτέ δεν ξέχασε ο Νίκος την τελευταία τους συνάντηση. Την Μαρία περήφανη να του δείχνει το ακριβό δαχτυλίδι και αυτός με δάκρυα να την ικετεύει να χαλάσει τον αρραβώνα. Τι ήτανε τότε, ένα φτωχό αμούστακο παλικαράκι.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Επιστροφή

Ο Νίκος οδηγεί σ' ένα επαρχιακό δρόμο και καθώς πλησιάζει, αναγνωρίζει το χωριό του πατέρα του, όπου περνούσε τα καλοκαίρια. Στο βάθος, φαίνεται ο λόφος που πετούσαν χαρταετούς και το ποτάμι.

Τα χρόνια πέρασαν, το σπίτι τώρα έστεκε άδειο και οι παπούδες του δεν ήταν πια εκεί να τον περιμένουν. Αυτές οι σκέψεις του γεννούσαν ένα γλυκόπικρο συναίσθημα που τον μελαγχολούσε.

Καθώς έφτασε στην είσοδο του χωριού, είδε την πινακίδα που έγραφε «Άγιος Νικόλαος». Συγκινημένος, πάκκαρε το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου, κατέβηκε και αφέθηκε να αισθανθεί τη μυρωδιά της βρεγμένης γης και των βοτάνων.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το απαγορευμένο σπίτι

Ξύπνησαν από τη φασαρία που επικρατούσε στην κουζίνα. Ντουλάπια άνοιγαν και έκλειναν. Το τσαγερό πάνω στη σόμπα σφύριζε και οι μυρωδιές από τις φρεσκοψημένες πίτες έφταναν μέχρι τα πάνω δωμάτια. Κατέβηκαν τις σκάλες χαχανίζοντας και εξαφανίστηκαν στην αυλή.

Μόλις έστριψαν στο κεντρικό δρομάκι η φωνή της γιαγιάς στην είσοδο του σπιτιού χάθηκε. Αποβραδής κατέστρωσαν το σχέδιο τους.

Από μακριά το απαγορευμένο σπίτι φαινόταν σαν να έστεκε στην άκρη του γκρεμού. Στο μυαλό τους φαντάστηκαν την λυπημένη κόρη να τραγουδά περιμένοντας στο παραθύρι της.

Πλησιάζοντας φάνηκαν τα σπασμένα παραθυρόφυλλα. Η πόρτα με τους σαπισμένους νταμπλάδες κρεμόταν από έναν σκουριασμένο σιδερένιο μεντεσέ. Στο εσωτερικό τα ξύλινα δοκάρια της οροφής ήταν πεσμένα στο πάτωμα. Το σφυριχτό φύσημα του ανέμου τα τρόμαξε. Έφυγαν τρέχοντας.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Η πόρτα της αλήθειας

Η αναζήτηση είκοσι χρόνων επιτέλους τελείωνε. Δεν ήξερε τι έπρεπε να πει και πως να προσεγγίσει την γυναίκα που θα συναντούσε. Δεν ήξερε τι να περιμένει. Μέσα του αμφίσημα συναισθήματα του έφερναν δάκρυα στα μάτια. Ήταν πολύ δύσκολο να βρίσκεσαι σε ένα άγνωστο χωριό και να χτυπήσεις την πόρτα ενός ξένου σπιτιού.

Το μόνο σημείο αναφοράς ήταν μία παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία από μία νεαρή κοπέλα που ήταν ντυμένη νοσοκόμα του ερυθρού σταυρού. Τα ερωτήματα στροβιλίζονταν στο κεφάλι του, τα γιατί τον έπνιγαν. Επιτέλους θα γνώριζε την βιολογική του μητέρα.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Με το φεγγάρι οδηγό

Ήταν τόσες οι τύψεις του, που δεν λογάριζε χρόνο και αποστάσεις. Φορτωμένος με το σακίδιο του, περπατούσε γοργά δίχως να ξέρει τι θα συναντήσει. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να φύγει μακριά. Πίστευε πως έτσι θα ξεφορτώσει το κακό.

Πίνοντας την τελευταία γουλιά από το μπουκάλι του, το βλέμμα του πλανήθηκε στον επαρχιακό σκοτεινό δρόμο. Τίποτε δεν τον τρόμαζε, γιατί απόψε, είχε ορίσει το φεγγάρι για οδηγό.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Το στοιχείο της βρύσης

Ο Γιάννης και η Μαρία λάτρευαν την περιπέτεια και την εξερεύνηση. Κάθε καλοκαίρι παραθέριζαν στο χωριό των παπούδων τους. Ο θρύλος έλεγε ότι το σπίτι δίπλα από την κεντρική βρύση του χωριού ήταν στοιχειωμένο και ότι μέσα κατοικούσε το στοιχείο.

Ήταν μεσημέρι, όλοι κοιμόντουσαν. Ο Γιάννης και η Μαρία βγήκαν ήσυχια από το σπίτι χωρίς να κάνουν φασαρία και ακολούθησαν το σοκάκι

Όταν έφτασαν στο εγκαταλελειμμένο σπίτι έσπρωξαν την πόρτα και με θάρρος μπήκαν μέσα. Μια περίεργη φωνή ακούστηκε ξαφνικά «Χουού». Κρύος ιδρώτας έλουσε τον Γιάννη. «Το στοιχείο είναι» ψιθύρισε.

Η Μαρία παραμέρισε κάτι σάπια καδρόνια και πλησίασε το σημείο από όπου ακούστηκε η περίεργη φωνή. «Να το στοιχείο» αναφώνησε και έδειξε την μικρή κουκουβάγια που κούρνιαζε στην φωλιά της.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Βαλίτσες και τζαζ

Μια απαλή τζαζ μουσική ακούγονταν σε όλο το σπίτι. Η Φανή είχε ανοίξει την μεγάλη βαλίτσα, ο Χάρης στριφογυρνούσε μ' ένα ποτήρι ουίσκι στο ένα χέρι και στο άλλο με τα πουκάμισα στις κρεμάστρες. Τοποθετούσαν τα ρούχα τους στις βαλίτσες σχεδόν με χορευτικές κινήσεις.

Τι κι αν είχε πάει 2 η ώρα απολάμβαναν και οι δύο την διαδικασία, σιγοτραγουδώντας Σινάτρα. Είχαν αποφασίσει πως θα κοιμηθούν στην πτήση. Οι ώρες για Νέα Υόρκη ήταν πολλές για να απολαύσουν τον ύπνο τους.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Δισταγμός

Μια ανεμορριπή σκόρπισε την χρυσαφένια άμμο κατά μήκος της παραλίας. Κάποιοι ζωηροί γλάροι ήταν προς αναζήτηση τροφής και μερικές γάτες λιάζονταν σε απόσταση ασφαλείας από το νερό απολαμβάνοντας την ηρεμία πριν την απόβαση των λουόμενων.

Ο Άγγελος κοιμότανε μισόγυμνος σε μια άκρη της παραλίας. Είχε ζαρώσει τα πόδια του σε στάση εμβρύου συρρικνώνοντας το ανάστημά του. Η υγρασία έκανε την ουλή που διέσχιζε καταμεσής το στέρνο του να φαίνεται εντονότερη και η άμμος είχε καλύψει τα μαλλιά του που τώρα έμοιαζαν με ξανθά στάχια.

Ξύπνησε όταν ο ήλιος έκαιγε πλέον τα στήθη του.

Στα χέρια του κρατούσε σφιχτά το γράμμα. Οι αποκαλύψεις που είχαν ξεδιπλωθεί τόσο αναπάντεχα στις σελίδες του, τον είχαν αλλάξει για πάντα.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Λευκή σιωπή

Όλα ήταν κάτασπρα και η αυλή σκεπασμένη με το λευκό χιονάτο σεντόνι που έλαμπε απόκοσμα στο παγωμένο φως της χειμωνιάτικης νύχτας . Το μικρό χωριό με τους λιγοστούς κατοίκους του έμοιαζε κουλουριασμένο στην αγκαλιά του Ταυγέτου.

Εξω λυσομανούσε και χιόνιζε και ο Γιάννης χαϊδεύοντας το ασπρισμένο μούσι του άφησε έναν αναστεναγμό κι αναδιπλώθηκε. Του έλειπε ο γιός του. Για όσα είχαν δουλέψει, μοχθήσει μια ζωή, όλα χαμένα πήγαν!

Το παιδί δε θα άνοιγε ποτέ ξανά την πόρτα του σπιτικού τους, ποτέ πια δεν θα έβλεπαν το αγαπημένο του χαμόγελό.

Τούς το είχαν στερήσει εκείνη την αναθεματισμένη μέρα!

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στις ράγες της ομίχλης

Ο Φάνης έφτασε στον μικρό επαρχιακό σιδηροδρομικό σταθμό και στάθηκε να κοιτάει την αποβάθρα. Κίτρινα φύλλα ήταν άτακτα σκορπισμένα στις ράγες και μια ελαφριά ομίχλη μείωνε αισθητά την ορατότητα.

Κρατούσε έναν πολυκαιρισμένο δερμάτινο χαρτοφύλακα, ο οποίος ήταν και η μοναδική του αποσκευή.

Ο πράσινος σκούφος που φορούσε, τόνιζε τις ανχές ρυτίδες γύρω από τα μάτια του ενώ ταυτόχρονα κάλυπτε επιδέξια τα γκρίζα του μαλλιά. Το μακρύ παλτό τον έκανε να φαίνεται κοντύτερος.

Το τρένο διέσχισε τον συρμό και σταμάτησε μπροστά του σφυρίζοντας για άμεση αναχώρηση κι εκείνος δίστασε για μια στιγμή αλλά στη συνέχεια επιβιβάστηκε αφήνοντας τον χαρτοφύλακα να πέσει από τα χέρια του στην αποβάθρα.

Μια γυναίκα εντόπισε τον χαρτοφύλακα και έτρεξε να ειδοποιήσει τον σταθμάρχη. Ο Φάνης έστρεψε το βλέμμα του προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Μόλις είχε αποδεσμευτεί από ένα μεγάλο βάρος.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Στην ανεμοθύελλα

Κόσμος τρέχει δεξιά αριστερά να προλάβει να προστατευτεί από την ανεμοθύελλα που σαρώνει την πόλη. Από τις βεράντες πετάγονται αντικείμενα και είναι καλύτερα να περπατάς στην μέση του δρόμου.

Η Γιάννα μια όμορφη και λυγερόκορμη κοπέλα γύρω στα τριάντα περπατάει γρήγορα για το σπίτι της. *Γιατί δεν πήρα το αυτοκίνητο σήμερα,* αναρωτιέται, όταν ξαφνικά βλέπει μπροστά της να πέφτει μια γλάστρα στο παρμπρίζ ενός σταθμευμένου αυτοκινήτου!

Η ανεμοθύελλα δυναμώνει και δεν την αφήνει να περπατήσει γρήγορα. Την ώρα που στέκεται στο φανάρι για να περάσει απέναντι ο αέρας ξεριζώνει ένα δένδρο. Τρομάζει και επιταχύνει το βήδισμα της όσο μπορεί.

Επιτέλους σπίτι!

Ο άνδρας και τα παιδιά της αναστενάζουν με ανακούφιση μόλις την βλέπουν.

Ευτυχώς!

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ο άνθρωπος με το σημάδι

Ο φετινός χειμώνας είναι βαρύς, οι χιονισμένες βουνοκορφές τη μέρα κάνουν το τοπίο να μοιάζει παραμυθένιο, όταν όμως σουρουπώνει το χωριό βυθίζεται στο σκοτάδι, οι δρόμοι ερημώνουν και η βαριά σιωπή προκαλεί στους κατοίκους ανατριχίλα. Από τις καμινάδες βγαίνει πυκνός καπνός και η ατμόσφαιρα μυρίζει καμένο ξύλο που ανακατεύεται με την υγρασία.

Οι κάτοικοι είναι κλεισμένοι στα σπίτια τους, οι γειτονιές φωτίζονται από λιγοστές λάμπες και απ' τα παράθυρα διακρίνονται οι σκιές των ανθρώπων που κινούνται.

Μέσα στη σιγαλιά, ακούγεται ο αντίλαλος που κάνουν τα βήματα του Σάκη, ενός άντρα με σημαδεμένο πρόσωπο. Μετά τα μεσάνυχτα, κυκλοφορεί ολομόναχος φορώντας πάντα μια μαύρη κουκούλα. Τι να έχει συμβεί στη ζωή του κανείς δεν το ξέρει.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Μυστήριο στην αμμουδιά

Το παλιό πλοίο, "Φοίνιξ", βυθιζόταν στα μανιασμένα κύματα, καθώς η θύελλα λυσομανούσε. Ο καπετάνιος κράταγε σφιχτά το ξύλινο πηδάλιο, ενώ το πλήρωμά του πάλευε να διατηρήσει το σκάφος όρθιο.

Όταν η καταιγίδα κόπασε, κατάφεραν να προσαράξουν έξω από ένα έρημο νησί. Βγήκαν στην ακτή προσπαθώντας να συνέλθουν από την ζαλάδα. Περπατούσαν σαν μεθυσμένοι στην λευκή αμμουδιά, κοιτώντας γύρω τους τα ψηλά δέντρα γεμάτα πολύχρωμα πουλιά.

Ξάφνου αντίκρισαν τα απομεινάρια ενός παλιού ναυαγίου. Ανάμεσα στα συντρίμμια, βρήκαν μια σκαλιστή κασέλα με παράξενα σύμβολα. Ο καπετάνιος χαμογέλασε σα να ήξερε ήδη τα μυστικά που έκρυβε αυτό το νησί.

Το μυστήριο μόλις ξεκινούσε.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Το μυστικό του τοίχου

Ο Μενέλαος ένας τριαντάρης ηλεκτρονικός ετοιμάζεται να παντρευτεί και αποφασίζει να γκρεμίσει τον παλιό τοίχο της τραπεζαρίας του σπιτιού που είχε κληρονομήσει από τον παππού του, για να μεγαλώσει το σαλόνι, όπως του ζήτησε η Μαρίνα, η όμορφη αρραβωνιαστικιά του.

Όταν έφτασε στα μισά του παλιού πετρόκτιστου τοιχώματος, ανακαλύπτει με τρόμο έναν σκελετό και μαζί βρίσκει κι ένα μπαούλο. Το ανοίγει και μέσα είναι γεμάτο με παλιά κοσμήματα, βέρες κι περίεργο κηροπήγιο με επτά λυχνίες.

Ο φίλος του ο Μωρίς, που είναι εβραϊκής καταγωγής έχει ένα τέτοιο!

Ο φόβος και ο πανικός φωλιάζουν στην ψυχή του και γονατίζει δίπλα από τα χώματα και στο τρομερό εύρημα.

Γι' αυτό η οικογένεια μας απέκτησε ξαφνικά τόσο μεγάλη περιουσία μετά τον πόλεμο; Είμαι λοιπόν απόγονος δολοφόνου; Εγκληματία πολέμου; Ο παππούς μου, που με μεγάλωσε με τόση αγάπη και κατανόηση, είναι δολοφόνος; Έτσι πλούτισε; Κλέβοντας και σκοτώνοντας Εβραίους;

Γονατισμένος εκεί δίπλα πάνω στα μπάζα κλαίει με μαύρα δάκρυα.

Πως θα το πω αυτό στον πατέρα μου, που στη χούντα φυλακίστηκε στη Μακρόνησο; Πως θα το πω στη Μαρίνα, στους φίλους μου, στον Μωρίς; Θα το μάθουν όλοι, η οικογένεια θα ρεζιλευτεί. Το όνομα Κωστόπουλος θα συνδεθεί με ναζιστές και εγκληματίες; Δε θα μπορώ να ξαναβγώ απ' το σπίτι.

Τρέμω και μόνο στην ιδέα πως θα πρέπει να τους αντιμετωπίσω όλους αυτούς!

Καλύτερα είναι να θάψω τον σκελετό κάτω από τη βελανιδιά που φύτεψε ο παππούς στη γέννηση μου και να μην πω τίποτα σε κανέναν. Θα προσπαθήσω να ζήσω μ' αυτό το τρομερό μυστικό.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ο Μιχαλάκης δεν πρέπει να μάθει

Ο Δημήτρης, καθισμένος εδώ και δύο ώρες στο αυτοκίνητο, είχε ακουμπήσει το κεφάλι του στο τιμόνι. Το κουνούσε με δύναμη, έτοιμο να φύγει από τη θέση του ήταν.

Δεν το χωρούσε ο νους του. Πώς ήταν δυνατόν! Μέσα σε πέντε λεπτά είχε γκρεμιστεί όλος ο κόσμος του! Όλα όσα ως τώρα νόμιζε ότι ήταν. Ένας στοργικός πατέρας που λάτρευε το μονάκριβο γιό του, το σπλάχνο του.

Εκλαιγε και τρανταζόταν όλο του το κορμί. Πώς μπόρεσε η γυναίκα που αγάπησε τόσο πολύ να του το κάνει αυτό! Πώς; Πώς μπόρεσε να τον απατήσει με τον καλύτερό φίλο, τον Γρηγόρη; Πώς μπόρεσε να τον κοιτάει στα μάτια όταν γεννούσε; Όταν γεννούσε το παιδί του Γρηγόρη και του έλεγε ψέματα πόσο τυχερός μπαμπάς είμαι!

Εγώ; Εγώ ο Ηλίθιος, ο βλάκας ...

Δεν ήξερε τί να κάνει. Να συνεχίσει να ζει μέσα στο ψέμα ή να αποκαλύψει ότι γνωρίζει;

Τον Μιχαλάκη τον λάτρευε. Εκείνος τον είχε μεγαλώσει!

Τώρα συνειδητοποιούσε γιατί έμενε που και που στο σπίτι του νονού του· του Γρηγόρη. Όλα τα είχε σκεφτεί η Κικίτσα. Όλα! Το παιδί είχε κοντά του και τους δύο μπαμπάδες!

«Μπράβο Κικίτσα! Μάτα Χάρη μας βγήκες», ειρωνεύτηκε.

Άραγε ο Γρηγόρης γνώριζε ή και σε αυτόν είχε πει ψέματα; Ποιος νοιάζεται όμως; Σκασίλα μου για εκείνον. Εμένα με νοιάζει ο Μιχαλάκης. Μην ανατραπεί η ζωή του τώρα που δίνει Πανελλήνιες. Ας δώσει πρώτα να περάσει στο Πανεπιστήμιο με το καλό, και μετά θα σε φτιάξω εγώ κυρά Κικίτσα. Κι εσένα κύριε Γρηγόρη, μη σκας. Όλοι θα πάρετε από το πιάτο της εκδίκης μου. Όλοι. Μόνο ο Μιχαλάκης δε θα μάθει τίποτα. Ποτέ.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το παζλ της σιωπής

Ξημέρωνε μέσα στον θάλαμο του νοσοκομείου. Ο Γιάννος πετάχτηκε όρθιος. Μόλις λίγα λεπτά είχε καταφέρει να κλείσει τα μάτια του καθιστός στην καρέκλα. Στα δωμάτια είχε ήδη αρχίσει να σερβίρεται το πρωινό των ασθενών.

Τα μάτια του ήταν κουρασμένα, με το ζόρι τα κρατούσε ανοιχτά. Τα πόδια και τα χέρια του βαριά. Το μυαλό του ήταν ακόμα θολό απ' όσα είχε ακούσει το προηγούμενο απόγευμα.

Το κλιμάκιο των γιατρών που πέρασε γύρω στις επτά τον είχε ενημερώσει πως η μητέρα του, η κυρά Παναγιώτα έπασχε από κίρρωση του ήπατος. Την είχε μεταφέρει ο ίδιος στο νοσοκομείο το πρωί, γιατί υπέφερε από πόνους στην κοιλιά. Αυτό που τον άφησε άναυδο όμως δεν ήταν η διάγνωση καθαυτή, όσο οι εξηγήσεις του επικεφαλής γιατρού.

«Είναι συνήθης ασθένεια σε πρώην αλκοολικούς, κύριε Σταματόπουλε».

Τα αυτιά του βούιζαν. Ο αυχέννας του μούδιαζε. Το στόμα του στέγνωνε. Από το χθεσινό απόγευμα περνούσαν απ' το μυαλό του ένα σωρό εικόνες, αναμνήσεις, η ζωή του όλη από τότε που ήταν παιδί.

Πώς ήταν δυνατόν οι γονείς του να του έκρυβαν τόσα χρόνια κάτι τόσο σημαντικό; Πώς;

Τώρα συνδέονταν όλα μεταξύ τους σαν παζλ; Οι τσακωμοί στο σπίτι, οι συχνές αδιαθεσίες της μάνας, τα νεύρα και ο οξύθυμος χαρακτήρας της, τα περίεργα ταξίδια και η απουσία της από κάθε σημαντική στιγμή της ζωής του, αλλά και τα δάκρυα του πατέρα, η κατάθλιψη του και τελικά η αυτοχειρία του...

Πόσα καλά κρυμμένα μυστικά έκρυβε το μικρό τους σπίτι στο Κουκάκι και πόσα ανομολόγητα ψέματα χρειάστηκαν για να περισώσουν την φαινομενική κανονικότητα της οικογένειάς του;

Ενιωθε τόσο διαλυμένος, σαν να είχε τρακάρει μετωπικά σε τοίχο.

Δεν είχε σκοπό να αφήσει το Διδακτορικό του στην Πάτρα, αλλά δεν μπορούσε να φύγει χωρίς να αντιμετωπίσει την μητέρα του ίσως για τελευταία

φορά. Θα περίμενε να βελτιωθεί η κατάσταση της υγείας της και θα απαιτούσε εξηγήσεις και αλήθειες για όλα όσα τον στοίχειωναν.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ψευδαίσθηση ασφάλειας

Η Σοφία δεν πίστευε στα μάτια της. Μπροστά της ήταν ο Λάμπρος ψηλός γκριζομάλλης και με ένα χαμόγελο αυταρέσκειας να τονίζει το αλαζονικό του βλέμμα. Δύο χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχαν χωρίσει και εξακολουθούσε να την παρακολουθεί. Ήταν παθολογικά εμμονικός και βίαιος. Συνήθιζε να της λέει «είσαι ένα τίποτα χωρίς εμένα, μου ανήκεις και μόνο ο θάνατος θα της χωρίσει».

Η Σοφία είχε καταθέσει ασφαλιστικά μέτρα αλλά ο απρόβλεπτος και ψυχωτικός χαρακτήρας του Λάμπρου δεν είχε φοβηθεί ούτε την αστυνομία ούτε της δικηγόρους. Σαν να μην τον ένοιαζε τίποτα, ούτε καν η ζωή του και το μόνο που είχε αξία για αυτόν ήταν να παρακολουθεί και να εκφοβίζει την Σοφία.

Εκείνη βγήκε από την αίθουσα κι άρχισε να τρέχει της το γραφείο των Καθηγητών. Άρπαξε την τσάντα της, το παλτό της και τρέχοντας πάντα βγήκε από το κτίριο. Μπήκε στο πρώτο ταξί που βρέθηκε μπροστά της και μπήκε μέσα.

Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει, ο Λάμπρος γνώριζε την διεύθυνσή της. Αποφάσισε να πάει στο εξοκικό της αδερφής της, μία παλιά εγκαταλειμμένη φάρμα δύο ώρες δρόμο έξω από την πόλη. Είχε την πεποίθηση ότι εκεί θα ήταν ασφαλής μία πεποίθηση που στο άμεσο μέλλον θα αποδεικνυόταν λανθασμένη.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Το δέκατο όχι

Το κινητό μου δονήθηκε ξαφνικά. Η καρδιά μου σφίχτηκε. Άνοιξα την οθόνη και διάβασα το μήνυμα. Τα μάτια μου μεγάλωσαν από την έκπληξη.

Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Κοίταξα γύρω μου, ψάχνοντας απεγνωσμένα κάπου να καθίσω. Τα πόδια μου έτρεμαν. Αν δεν καθόμουν άμεσα, θα σωριαζόμουν στη μέση του δρόμου.

Σύρθηκα μέχρι το πιο κοντινό παγκάκι και σωριάστηκα πάνω του, αδιαφορώντας για το τριζόνισμα του ξύλου που διαμαρτυρόταν κάτω από το βάρος μου.

Ξανακοίταξα το μήνυμα.

«Λυπούμαστε. Το έργο που υποβάλατε δεν πληροί τις προδιαγραφές που έχουμε θέσει για να συμπεριληφθεί στο εκδοτικό μας πρόγραμμα».

Το διάβασα ξανά και ξανά, σαν να περίμενα ότι οι λέξεις θα άλλαζαν, ότι κάτι είχα καταλάβει λάθος.

Ήταν το δέκατο έργο που έστελνα σε εκδοτικούς οίκους. Και ήμουν σίγουρος πως αυτή τη φορά θα τα κατάφερνα. Είχα δουλέψει σκληρά. Τρία ολόκληρα χρόνια αφιέρωσα την ψυχή μου σε αυτό το βιβλίο. Το πίστευα τόσο, που παραιτήθηκα από τη δουλειά μου, ξενοίκιασα το σπίτι, πούλησα το αυτοκίνητό μου και γύρισα στο πατρικό μου στο χωριό.

Θα γινόμουν συγγραφέας πλήρους απασχόλησης. Αυτό το βιβλίο θα ήταν το διαβατήριό μου για τον κόσμο των εκδόσεων.

Τόσο πολύ το πίστευα...

Και τώρα;

Τώρα όλα γκρεμίστηκαν για άλλη μια φορά.

Ενιωθα άχρηστος. Ανύπαρκτος. Ανίκανος.

Ποτέ δεν θα γίνω καταξιωμένος συγγραφέας. Θέλω να κλάψω, να κρυφτώ, να κοιμηθώ και να μην ξυπνήσω ποτέ. Θέλω να κλείσω τα μάτια και να εξαφανιστώ. Δεν έχω άλλη δύναμη να σηκώσω το βάρος μιας ακόμα αποτυχίας. Δεν έχω τη δύναμη να ξεκινήσω ξανά τη ζωή μου από την αρχή.

Άρχισα να κλαίω. Ασταμάτητα, γοερά. Ίσως τα δάκρυα μου, να ξεπλύνουν το αίσθημα της αποτυχίας που έχει κολλήσει πάνω μου σαν σάβανο.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ξανά μαζί;

Το διάβασα, ξανά και ξανά. Οι χτύποι της καρδιάς μου αντηκούσαν σε όλο το κορμί μου. Είχαν περάσει σχεδόν είκοσι χρόνια από την τελευταία μας συνάντηση. Κρατούσαμε τα τυπικά κοινωνικά μηνύματα των γιορτών που τα περίμενα πάντα με λαχτάρα. Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης παρακολουθούσα ότι κοινοποιούσε και τις φωτογραφίες από το προφίλ του, τις είχα αποθηκεύσει σε ένα φάκελο με όνομα 90's projects.

Υπήρξαν πολλές φορές που αποκοιμήθηκα με την σκέψη του και τις αξέχαστες στιγμές που ζήσαμε στα νιάτα μας. Σε κάθε σχέση αναζητούσα κομμάτια δικά του και στο μυαλό μου είχα πάντα δεύτερες σκέψεις σύγκρισης.

Μέχρι που εμφανίστηκε στην ζωή μου ο Μιχάλης. Ξεχάστηκα από τον έρωτά του, μετά ήρθαν οι δύο γέννες κι έτσι φύλαξα όλες τις όμορφες αναμνήσεις στο κρυφό σεντούκι της καρδιάς μου.

Στις δύσκολες στιγμές, ξεπηδούσαν, ταραζώντας τις σκέψεις μου και πάλευα να κρατήσω τις ισορροπίες στην ζωή μου. Πάντα όμως, μέσα μου ένιωθα ότι θα έρθει η στιγμή που θα είμαι ξανά μαζί του.

«Είμαι Αθήνα, έχω ανάγκη να σε δω, κανόνισέ το σύντομα...»

...σύντομα; Τι συνέβη; Γιατί, τώρα; Μήπως έπαθε κάτι κακό και θέλει να τον βοηθήσω; Τόσα χρόνια ποτέ δεν είχε επιδιώξει συνάντηση. Τι συμβαίνει άραγε κι έχει τόση βιασύνη; Τι να κρύβει αυτό το μήνυμα;

Απανωτά ερωτήματα πλημμύρισαν το μυαλό μου, δίχως νόημα...Τέλος. Θα τον συναντούσα!

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Ο λύκος της είδησης

Για τον Μίμη ακούγονταν πολλά στο κανάλι. Εκ πρώτης όψεως ήταν ένας εριστικός τύπος, σαρανταπεντάρης, ρεπόρτερ στο επάγγελμα. Έλεγαν ότι ήταν διαζευγμένος και ότι ήταν στα μαχαίρια με την πρώην γυναίκα του. Είχε και δύο μικρές κόρες, αλλά δεν τις έβλεπε συχνά. Τον είχε φάει η δουλειά -έλεγαν όσοι τον ήξεραν- και ποτέ δεν είχε χρόνο για την οικογένεια. Γι' αυτό τον είχε χωρίσει η γυναίκα του που δεν του άφηνε και τα παιδιά. Πίστευε ότι δεν θα ήταν ασφαλή γιατί εκείνος δεν άντεχε ούτε μια μέρα μακριά από τη δουλειά.

Ακουγόταν έντονα ότι ήταν μοναχικός και εγωπαθής, στα όρια του ναρκισσισμού και ήταν τόσο τελειομανής που δεν άφηνε κανέναν να του πάρει την είδηση και να του κλέψει το ρεπορτάζ. Οι φήμες έλεγαν ότι ορμούσε στο γραφείο του αρχισυντάκτη σαν αρπακτικό και έβγαινε πάντα από εκεί φουριόζος μονολογώντας.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Το τιμόνι της ενοχής

Ο Οδυσσέας, παρότι πέρασαν δέκα χρόνια από εκείνη τη θλιβερή και βροχερή νύχτα, ακόμη κατηγορεί τον εαυτό του και παλεύει με τις τύψεις και τις ενοχές, που έστω και άθελά του προκάλεσε το τροχαίο δυστύχημα.

Κάθε φορά που κλείνει τα μάτια του βλέπει μπροστά του την συγκλονιστική εικόνα του αιμόφυρτου νεαρού και των περαστικών να προσπαθούν να καλέσουν ασθενοφόρο.

Το δικαστήριο τον έκρινε αθώο λόγω έλλειψης πρόθεσης, αλλά ο ίδιος δεν μπορεί να συγχωρέσει τον εαυτό του. Προσπαθεί να αποδώσει δικαιοσύνη με τον δικό του τρόπο βοηθώντας οικονομικά την οικογένεια του θύματος.

Από το σημείο που έγινε το θανατηφόρο δυστύχημα δεν ξαναπέρασε ποτέ όπως και δεν έχει πιάσει ποτέ ξανά τιμόνι στα χέρια του. Το σοκ που βίωσε θα τον στοιχειώνει για όλη την υπόλοιπη ζωή του.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Έξι χαμόγελα... Μία ζωή

Όπου να 'ναι θα ξημερώσει. Το κρύο είναι τσουχτερό, και η υγρασία τρυπάει τα κόκαλα. Ο παγωμένος αέρας φέρνει τη μυρωδιά του αλατιού, του καμένου ξύλου και της προσμονής της καλού μεροκάματου για τον Αντρέα.

Τριάντα χρόνια, ίδια ρουτίνα. Ξύπνημα της τέσσερις, μια μπουκιά στα γρήγορα, καυτός καφές σε πλαστικό ποτηράκι—και έξω από την πόρτα.

Ψηλός, γεροδεμένος, με χέρια σκληρά από τη δουλειά. Ρυτίδες αυλακώνουν το πρόσωπό του, αλλά τα μαύρα του μάτια κρατούν τη αναμμένη τη φλόγα της ζωής. Το τσιγάρο σιγοκαίει στα χείλη του, κι της ξερός βήχας σκίζει τη σιωπή.

Κουκουλωμένος στο μπουφάν του, με τα άσπρα μαλλιά του μέσα σε έναν μάλλινο σκούφο, πίσω από τον πάγκο με πατάτες και κρεμμύδια στη λαϊκή της Γλυφάδας, περιμένει καρτερικά την πελατεία.

Ποτέ δεν ντράπηκε για τη δουλειά του. Το χαμόγελο των έξι παιδιών του και η αγκαλιά της Ματούλας είναι για εκείνον, η πιο γλυκιά ανταμοιβή για κάθε μονοπάτι που η ζωή χαράζει στο κορμί του.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ο νέος διευθυντής

Από τον προϊστάμενο στην υπηρεσία ενημερωθήκαμε όλοι οι υπάλληλοι στο τμήμα, ότι την καινούργια χρονιά θα αναλάβει καθήκοντα ένας καινούργιος διευθυντής... και κάπως έτσι άρχισαν τα πηγαδάκια μεταξύ μας.

Στους διαδρόμους δεν άκουγες τίποτα άλλο από τον προβληματισμό όλων για το νέο συνάδελφο.

Ο ένας έλεγε πως άκουσε ότι είναι αυστηρός, ο άλλος ότι είναι άνθρωπος της καριέρας, κάποιος άλλος ότι είναι πολύ τυπολάτρης και τα κουτσομπολιά έπαιρναν και έδιναν.

Μόνο εγώ δεν συμμετείχα σ' αυτές τις συνεδρίες του διαδρόμου. Τι θα μπορούσα άλλωστε να τους πω για τον Δημήτρη;

Θα μπορούσα βέβαια να τους ενημερώσω ότι πρόκειται για έναν έξυπνο και χαρισματικό άνθρωπο, ότι είναι πολύ οργανωτικός, ότι έχει χιούμορ, συχνά μάλιστα καυστικό, ότι ναι μεν είναι αυστηρός αλλά δίκαιος και βέβαια θα μπορούσα να τους πω ότι έχει τα πιο όμορφα γαλανά μάτια του κόσμου και πολλά άλλα βέβαια για τις συνήθειες του.

Τότε όμως θα έπρεπε να εξηγήσω και πως τα γνωρίζω όλα αυτά...

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Αν...

Από το γραφείο του δώσανε το εξιτήριο και τα λιγοστά προσωπικά αντικείμενα που κρατούσε τη μέρα της προσαγωγής του, οκτώ χρόνια νωρίτερα.

Κοντοστάθηκε για λίγο στην έξοδο. Έβαλε τα γυαλιά ηλίου και προσπάθησε να συνηθίσει το άπλετο φως. Πήρε μια βαθιά ανάσα και εισέπνευσε τον αέρα της ελευθερίας.

Είχε χάσει πολύ βάρος, το πρόσωπό του είχε οστεοποιηθεί, γεγονός που τόνιζε την γαμψή μύτη του. Η πλάτη του είχε καμπουριάσει ελαφρώς στην προσπάθειά της να ισορροπήσει το βάρος των τύψεων, ενώ τα μαλλιά του έπεφταν σαν χιόνι στους ώμους του.

Τα τελευταία οκτώ χρόνια, ζούσε με τις τύψεις για το κακό που προκάλεσε. Στο μυαλό του στριφογύριζαν τα πρόσωπα των ανθρώπων που έχασαν την ζωή τους. Εκείνα τα πρόσωπα των οποίων οι φωτογραφίες κυμάτιζαν σαν σημαίες οι συγγενείς των θανόντων σε όλη τη διάρκεια της δίκης.

Στην κανονική του ζωή, πριν την φυλακή, ήταν ελεγκτής εναέριας κυκλοφορίας. Η κοινωνία τον είχε στιγματίσει και θα τον ανέφερε πάντα ως τον ελεγκτή που έδωσε λάθος οδηγίες προσγείωσης και προκάλεσε την σύγκρουση του αεροπλάνου, τον τραυματισμό δεκάδων ανθρώπων, ενώ στέρησε την ζωή άλλων έξι: ενός πατέρα νεογέννητου παιδιού, ενός δημοσίου υπαλλήλου, ενός δεκατετράχρονου κοριτσιού και της μητέρας του, ενός ηλικιωμένου που πήγαινε να επισκεφτεί τα εγγόνια του και μιας εγκύου. Αν μέτραγες σωστά, τα θύματά ήταν επτά...

Αν δεν είχε αποφασίσει τόσο άκομψα η γυναίκα του να τον χωρίσει με μήνυμα εν ώρα υπηρεσίας, αν είχε αφήσει κλειστό το κινητό του, αν ....., αν...

Δεκάδες υποθέσεις που όμως κατέληγαν στο ίδιο πάντα αποτέλεσμα.

Όχι, ήταν αδύνατον να συνεχίσει να ζει με το βάρος εκείνων των προσώπων να στοιχειώνουν τα όνειρά του. Η έκτιση της ποινής του δεν αρκούσε για να ηρεμήσει την ψυχή του.

Περπάτησε ώρες ολόκληρες. Μπήκε στο πρώτο πανδοχείο που συνάντησε. Έκλεισε τις κουρτίνες του δωματίου.

Το επόμενο πρωί, η υπηρεσία δωματίου αντίκρουσε με τρόμο δυο μελανιασμένα πόδια να αιωρούνται πενήντα εκατοστά από το πάτωμα.

Ο Νίκος είχε δικαιώσει την μνήμη των θυμάτων με τον δικό του τρόπο.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Μακριά του...

Είχε πέσει για ύπνο από τις έντεκα και η ώρα είχε πάει τρεις το πρωί. Οι σκέψεις κατέκλυζαν το κεφάλι της, σαν τυφώνας, και το βάρος στο στήθος της σταδιακά διογκωνόταν. Μάταια τόσες ώρες στριφογυρνούσε στο κρεβάτι αφού, όπως αποδείχθηκε, ο ύπνος την έχει εγκαταλείψει για τα καλά.

Άραγε αποφάσισα σωστά; Είναι έτοιμος ο Παυλάκος μου να αντιμετωπίσει κάτι τόσο μεγάλο; Θα αντέξει τόσους μήνες εκεί μόνος του; Αν θεωρήσει ότι τον παράτησα; ήταν οι σκέψεις που τριγυρνούσαν ασταμάτητα στο μυαλό της. Σίγουρα είναι τεράστια ευκαιρία για αυτόν και θα εξελιχθεί. Θα ανεξαρτητοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό, θα έρθει σε επαφή με άτομα του ίδιου επίπεδου και θα επεκτείνει τις γνώσεις του.

Αυτά επαναλάμβανε συνεχώς για να ηρεμήσει και να μπορέσει να επιβάλλει κάποια ισορροπία στα συναισθήματα της.

Ενα από τα κυριότερα θέματα που την άγχωναν ήταν το οικονομικό. Ευτυχώς το πρόγραμμα παρείχε πλήρη υποτροφία σπουδών και εστίασης σ' όλη του τη διάρκεια, αν όμως ήθελε να δει το παιδί της, ήταν πολύ δύσκολο έως ακατόρθωτο να πληρώσει τα έξοδα της ίδιας και της κόρης της. Θα ήταν τυχερές αν καταφέρνανε έστω και μία φορά να τον επισκεφθούν.

“Θα μου λείψει ο Παυλάκος μου...” μουρμούρισε καθώς δάκρυα γλιστρούσαν απαλά στο μαξιλάρι.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Δεσμά αίματος ...

Το πρόσωπό του σκοτεινίασε και έγινε σαν μια μάσκα τρόμου. Δεν ήταν δυνατόν!

Πώς θα της το 'λεγε;

Με την Μαρίνα είχαν γνωριστεί προ δύο ετών και η αγάπη τους γινόταν μέρα με τη μέρα όλο και πιο μεγάλη και δυνατή. Ο μόνος που έφερνε αντίρρηση ήταν ο πατέρας του. Δεν μπορούσε να τη δεχτεί με τίποτα.

Ο γάμος τους θα γινόταν σε δύο εβδομάδες στο εκκλησάκι των Ταξιαρχών στο πεδίο του Άρεως και η Μαρίνα είχε διαλέξει το πιο όμορφο νυφικό, έτσι του είχαν πει οι φίλες της, γιατί ο ίδιος δεν έπρεπε να το δει. Ήταν γρουσουζιά.

«Όχι, Νίκο θα με δεις μπροστά στην εκκλησία, θέλω να πάνε όλα καλά», του είχε πει λες και ήξερε...

Σταμάτησε το αυτοκίνητό απότομα στον δρόμο έξω απ' το σπίτι της και κατέβηκε. Ήταν σαν αλλοπαρμένος. Οι κινήσεις του ήταν αλλοπρόσαλλες, από μακριά έμοιαζε με ξύλινο ανθρωπάκι σε κουκλοθέατρο. Ξαφνικά επιβράδυνε σαν να μην ήθελε να φτάσει ποτέ, να μην διαβάσει ποτέ η Μαρίνα το φρικτό μήνυμα που έκρυβε το γράμμα του πατέρα του.

Τα αδέλφια δεν μπορούν να παντρευτούν! Τα αδέλφια έχουν το ίδιο αίμα στις φλέβες τους. «Αχ Μαρίνα μου! Τέλος το όνειρο» !

Η ευτυχία έφυγε μακριά πλέοντας πάνω σ' ένα πλοίο γεμάτο με τα ψέματα που τους αράδιαζε χρόνια τώρα ο πατέρας τους... όσα δηλαδή ήταν και τα χρόνια της Μαρίνας, ακριβώς είκοσι δύο!

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Χέρια γεμάτα ήλιο

Η Σίσσυ ήταν διαφορετική από όταν γεννήθηκε. Τα χαρακτηριστικά της, την έκαναν να ξεχωρίζει στο πλήθος, ακόμη και ο τρόπος που περπάταγε ήταν ιδιαίτερος. Οι γονείς και τ' αδέρφια της, την αντιμετώπιζαν με πολλή αγάπη και η ίδια δεν ένιωθε ποτέ μειονεκτικά για την διαφορετικότητα της. Ένα πλάσμα χαρωπό που χάριζε αγκαλιές όπου κι αν πήγαινε. Ένα παιδί σαν όλα τ' άλλα.

Στο σχολείο της όλα τα παιδιά ήταν ξεχωριστά και όλα είχαν ιδιαίτερα χαρίσματα. Η Σίσσυ λάτρευε την ζωγραφική. Έκανε μεγάλη χαρά όταν η δασκάλα της, η Ηρώ, μια μέρα της άφησε πάνω στο θρανίο το μεγάλο μπλοκ με τα χονδρά λευκά φύλλα και τις τέμπρες.

Σήκωσε τα μανίκια της κι αφού έβαλε στην παλέτα τα αγαπημένα της χρώματα άρχισε να βουτά τα δάχτυλά της, ενίοτε και τις παλάμες, σφραγίζοντας τα λευκά φύλλα με την φαντασία της. Δημιουργώντας ανθρωπάκια αγκαλιασμένα με συννεφάκια καρδούλες πάνω από τα κεφάλια τους σε διάφορα χρώματα, άλλοτε τεράστια σπίτια με σκεπή και μεγάλα παράθυρα, που μέσα τους πάλι έβλεπες, ανθρωπάκια αγκαλιασμένα και καρδούλες... παντού καρδούλες! Ο τρόπος που συνδύαζε τα χρώματα και οι μορφές που έπλαθε, ήταν μοναδικός, πλημμυρισμένος με χρώματα και αγάπη!

Η Ηρώ ήταν ενθουσιασμένη βλέποντας την αμέριστη χαρά της Σίσσυ για την ζωγραφική. Μέσα της ένιωθε σύνδεση με αυτό το παιδί,, την άγγιζαν τα έργα της, της ξυπνούσαν ευχάριστες οικογενειακές στιγμές από το παρελθόν. Της είχε αδυναμία, που ποτέ δεν είχε αποκαλύψει και συγκινούνταν με την αφοσίωση που έδειχνε όταν λέρωνε τα χέρια της με τις μπογιές. Γι' αυτό προσπαθούσε κάθε τόσο να της φέρνει νέα υλικά για να πειραματίζεται.

Την μεγαλύτερη έκπληξη όμως την φύλαγε στην γιορτή του σχολείου που πλησίαζε. Μια έκθεση με τα έργα όλων των παιδιών και αφιέρωμα στα ξεχωριστά έργα της Σίσσυ. Γιατί ήταν η μοναδική που είχε δουλέψει σχεδόν με όλα τα υλικά.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μισό μέτρο μόδα

«Σας ταιριάζει γάντι! Αυτό το κουστούμι είναι ραμμένο για εσάς! Και το χρώμα τονίζει τα μάτια σας!»

«Λέτε έ;...Φαντάζομαι πως η νέα τάση της μόδας επιτάσσει τα κροπ σακάκια...Σωστά;»

«Μα τι εννοείτε;»

«Μα ότι το σακάκι είναι κοντό και στενό. Καθώς οι κοιλιακοί μου δεν φημίζονται για καλλίγραμμοι, θα προτιμούσα να καλύπτονται από το σακάκι.»

«Νομίζω ότι είστε υπερβολικός...»

«Δεν θα χρειαστώ και μανικέτια από ότι βλέπω...»

«Μανικέτια; ...Μήπως εννοείτε μανικετόκουμπα;... Σε σακάκι;»

«Εννοώ τα αποσπώμενα μανικέτια που φορούσαν παλιά οι παπούδες μας στα μανίκια για να τα προστατεύσουν από την φθορά και την βρωμιά.»

«Δεν σας καταλαβαίνω...»

«Δεν βρίσκετε ότι είναι λίγο κοντά και τα μανίκια; Υπάρχει και κάτι όμως που έχετε δίκιο...το χρώμα πράγματι τονίζει τα μάτια μου!»

Στη 52 άψογος, μπράβο σου.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Αλήθεια που πόνεσε

«Και εγώ που νόμιζα ότι μπορώ να σε εμπιστευτώ! Ένας ψεύτης είσαι και συ! Καθηγητής! Άκου κει! Καθηγητής λέει..., γιατί να το πεις; Καταλαβαίνεις τώρα ότι δε πάει άλλο.....»

«Δώρα μου, αγάπη μου , μη μου το κάνεις αυτό! Φοβόμουν μη σε χάσω, σε ήθελα τόσο πολύ..... αν σου έλεγα ότι είμαι ένας απλός υπάλληλος θα δεχόσουν να βγεις μαζί μου; Πες την αλήθεια, θα δεχόσουν;»

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ξεναγώντας το μύθο

«Πώς σάς φάνηκε λοιπόν ο ναός του Ηφαίστου;» ρώτησε η Διονυσία, η Ξεναγός, τον Στέλιο αμέσως μόλις τελείωσε η Ξενάγηση.

«Έντυπωσιάστηκα, πράγματι» της απάντησε εκείνος. «Ζήτησα αυτή την Ξενάγηση γιατί ήμουν χρόνια μπερδεμένος μ' αυτόν τον ναό. Νόμιζα ότι ήταν αφιερωμένος στον ήρωα Θησέα, και πάντα τον αποκαλούσαμε Θησείο. Μια συμφοιτήτρια μου εξήγησε ότι πρόκειται για τον ναό του Ηφαίστου».

«Δεν είχατε άδικο που τον λέγατε Θησείο, τον λέει και ο περισσότερος κόσμος» του είπε χαμογελαστά η Διονυσία. «Πολύ παλιά ο ναός είχε αποδοθεί στον Θησέα. Αργότερα αναθεωρήθηκε η απόδοση αφού οι έρευνες έδειξαν ότι ο Ναός ήταν αφιερωμένος στον Θεό Ήφαιστο και στην Εργάνη Αθηνά.»

«Μοιάζει πολύ με τον Παρθενώνα», παρατήρησε σκεφτικός ο Στέλιος. «Νομίζεις σχεδόν ότι τον βλέπεις· κρίμα που δεν γνωρίζουμε τον γλύπτη.»

«Πράγματι» συμφώνησε η Διονυσία «Ο γλύπτης είναι άγνωστος αλλά σίγουρα έχει δεχτεί επιρροές από τον Ικτίνο. Βλέπετε ότι είναι κτισμένος από πεντελικό μάρμαρο, εξάστυλος, δωρικού ρυθμού και..»

«Εγώ νομίζω ότι ο Ικτίνος τον έφτιαξε, απορώ πως δεν το έχουν ανακοινώσει ακόμα» την διέκοψε γελώντας ο Στέλιος.

ΖΑΡΜΠΗ-ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Η ομορφιά των χαμένων χρωμάτων

«Διονυσία, σε ευχαριστώ πολύ για την ξενάγηση στο μουσείο της Ακρόπολης!

«Χαρά μου!»

«Εντυπωσιάστηκα ιδιαίτερα με τις Καρυάτιδες και με το πόσο αληθοφανείς είναι· τα πρόσωπα τους, η στάση των σωμάτων τους, ακόμη και οι χιτώνες τους!»

«Να ξέρεις, Στέλιο, πως όταν δημιουργήθηκαν ήταν ζωγραφισμένες. Δυστυχώς, όμως, τα χρώματα χάθηκαν με το πέρασμα του χρόνου.

ΘΕΩΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ασθενής εκ πεποιθήσεως

«Σας εξήγησα κύριε Αντωνιάδη, τι πρέπει να κάνετε. Σας έδωσα και φυλλάδιο με τις σχετικές οδηγίες. Γιατί αρνείσθε; Να ξέρετε ότι αυτή η ανυπακοή σας θα έχει επιπτώσεις στην υγεία σας» του είπε κατηγορηματικά ο γιατρός του μετά τις σχετικές εξετάσεις.

«Μα τι λέτε γιατρέ μου...Να περπατάω μία ώρα την ημέρα; Αποκλείεται, λαχανιάζω. Να κόψω το τσιγάρο; Αποκλείεται, είναι σαν να μου λέτε να παρατήσω την γυναίκα μου. Να τρώω υγιεινά; Μα διατροφή είναι αυτή που μου βάλατε; Δεν μπορώ τα ανάλατα φαγητά!» του απάντησε με κατάπληξη ο Αντωνιάδης.

«Να μετρήσουμε πόσα αποκλείεται μου είπατε; Έχετε βεβαρημένη υγεία, καταλάβετε το, οι πνεύμονές σας δεν είναι σε καλή κατάσταση, η καρδιά σας έχει αρκετά προβλήματα, η δε χοληστερίνη αγγίζει τα τριακόσια. Κάτι πρέπει να κάνετε!»

«Μα ... κοιτάξτε», ξεκίνησε να λέει, όμως ο γιατρός τον έκοψε αμέσως.

«Πείτε μου κάτι κύριε Αντωνιάδη. Αν είσατε εσείς ο γιατρός κι εγώ ο ασθενής, τι θα μου λέγατε για να βελτιώσω την υγεία μου;»

«Θα άλλαζα επάγγελμα γιατρέ μου!» απάντησε θαρρετά εκείνος.

ΖΑΡΜΠΗ-ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Η αλήθεια που δεν είπε

«Γιατί τέτοιο ψέμα Ορφέα» του φώναξε η Δώρα κόκκινη από θυμό. «Είμαι σίγουρη πως θα συνέχιζες το ψέμα σου, αλλά έτυχε να μπω στο κατάστημα που εργάζεσαι και να σε δω. Δεν πίστευα στα μάτια μου ότι είσαι εσύ, έφυγε η γη κάτω από τα πόδια μου»

«Περίμενε να σου εξηγήσω Πόπη μου. Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος απλά από τις συζητήσεις μας κατάλαβα ότι θαυμάζεις τους μορφωμένους ανθρώπους και ότι θα με απέρριπτες αν σου έλεγα ότι είμαι ένας απλός υπάλληλος σε κατάστημα. Εξ άλλου για εμένα οι άνθρωποι μετρούν και όχι τα διπλώματα»

«Και θεώρησες Ορφέα ότι είναι καλύτερα τα ψέματα από την αλήθεια;»

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

...και ο Ερμής έγινε στήριγμα!

Ο Στέλιος πλησίασε τη Διονυσία χαμογελώντας, ενώ ταυτόχρονα τίναζε τη σκόνη από το παντελόνι του.

«Λοιπόν, αγαπητή Διονυσία, να ξέρετε ότι με αυτή την ξενάγηση κέρδισα αφ' ενός γνώσεις και αφ' ετέρου γερό πιάσιμο από τη μέση και κάτω. Πολύ περπάτημα!» της είπε χαριτολογώντας. «Ειδικά τη στιγμή που γλίστρησα και παραλίγο να πιαστώ από το χέρι του θεού Ερμή θα έπρεπε να καταγραφεί στην ιστορία.»

Η Διονυσία γέλασε και έδειξε με νόημα τα αρχαία μάρμαρα γύρω τους.

«Μην ανησυχείτε, κύριε Στέλιο! Και οι αρχαίοι περπατούσαν πολύ, γι' αυτό ήταν πάντα σε φόρμα. Εμείς θέλαμε να βιώσετε την εμπειρία, αλλά εσείς το κάνατε ακόμη πιο... αυθεντικό!»

Ο Στέλιος αναστέναξε θεατρικά.

«Αχ, φοβάμαι ότι αν συνεχίσω έτσι, εκτός από την ηλικία μου, που πλέον συναγωνίζεται τα αρχαία ερείπια, σε λίγες μέρες θα έχω είτε τη φυσική κατάσταση Ολύμπιου αθλητή... είτε θα χρειάζομαι αναστήλωση».

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Ξανοιγμένη στην καταιγίδα

Εκείνη την ημέρα του καλοκαιριού είχε πολύ ζέστη και είχαμε πάει μεγάλη παρέα για μπάνιο. Με ξέρεις τώρα εμένα μου αρέσει να ανοίγομαι στην θάλασσα και να πηγαίνω μακριά. Είχαμε πάρει μαζί μας και μια φουσκωτή βάρκα με δύο κουπιά. Κάποια στιγμή ήθελαν όλοι να καθίσουν στο μπαρ να πιούν, κάτι εγώ δεν ήθελα και για να μην βαριέμαι πήρα την βάρκα και τα κουπιά μπήκα μέσα και άρχισα να απομακρύνομαι. Μετά από λίγο άφησα τα κουπιά να ξεκουραστώ και όπως ήμουν ξαπλωμένη αποκοιμήθηκα. Με ξύπνησαν οι κεραυνοί, η βροχή και ο αέρας που είχε πιάσει είχε σηκώσει κύμα. Τρόμαξα, δεν ήξερα πως θα πάω πίσω. Άρχισα να κάνω κουπί αλλά τα κουπιά δεν υπάκουαν. Κούρνιασα μέσα στην βάρκα και άρχισα να κλαίω.

Για καλή μου τύχη είχε δει ο φίλος μου ο Γρηγόρης πόσο ξανοίχτηκα και είχε καλέσει το λιμενικό, κι έτσι ήρθαν και με μάζεψαν.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που πέρασα...

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Όταν η σιωπή μιλά

«Πόπη...», ψέλλισε ο Αντρέας, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, «κάθε φορά που είμαστε μαζί, κάθε λέξη, κάθε σιωπή... με ταραίζει βαθιά στην ψυχή. Προσπάθησα να το αγνοήσω, αλλά δεν μπορώ. Σε νιώθω μέσα μου, παντού.»

«Ανδρέα...φοβόμουν να το πω», απάντησε η Πόπη κοιτάζοντάς τον διστακτικά. «Φοβόμουν να χαλάσω ό,τι έχουμε. Αλλά έχεις δίκιο. Ό,τι κι αν κάνω, όπου κι αν βρίσκομαι, η σκέψη μου πάντα γυρίζει σε σένα.»

«Θα μπλέξουμε, είπε ο Ανδρέας με αγωνία, «όμως η καρδιά και το κορμί μου δεν αντέχουν άλλο. Ας αφήσουμε τον φόβο και δώσουμε σε αυτό που νιώθουμε μια ευκαιρία. Κι ό,τι θέλει ας γίνει.»

«Νομίζω... πως ήδη έχουμε μπλέξει», είπε ψιθύρισε γλυκά η Πόπη κάνοντας την απόσταση μεταξύ τους να σβήσει.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Το δικό μου όνειρο

«Μπαμπά έχω κάτι να σου πω...» είπε η Μαρία παίρνοντας μια βαθιά εισπνοή.

«Σε ακούω...»

«Θα παρατήσω την σχολή... Αποφάσισα να πιάσω δουλειά...»

«Γιατί παιδί μου σου έλειψε κάτι;» την ρώτησε ξαφνιασμένος εκείνος.

«Θέλω να βγάλω τα δικά μου χρήματα, να γίνω ανεξάρτητη.»

«Τόσο κόπο κάναμε για να μπει στο τμήμα Θεάτρου και Μουσικολογίας...»

«Το ξέρω αλλά η απόφασή μου είναι αμετάκλητη...»

«Και πού θα πιάσεις δουλειά;»

«Θα ξεκινήσω να τραγουδώ σε ένα πιάνο μπαρ.»

«Και είναι απαραίτητο να αφήσεις την σχολή σου;»

«Ναι γιατί το πιάνο μπαρ είναι στο Λονδίνο. Φεύγω σε δέκα μέρες. Θεώρησα ότι έπρεπε να το μάθεις από εμένα και όχι από την μαμά. Ποτέ μου δεν ήθελα να γίνω καθηγήτρια. Αυτό ήταν το δικό σου όνειρο όχι το δικό μου. Θέλω να ζήσω για εμένα θέλω να είμαι ο εαυτός μου...»

Ο Γιώργος έχασε την γη κάτω από τα πόδια του δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Πώς μπορείς να πεις της νέους για της κινδύνους και της απογοητεύσεις της ζωής.

«Να ξέρεις παιδί μου ότι εμείς θα είμαστε πάντα εδώ για εσένα...» της είπε λυπημένος και βγήκε από δωμάτιο νιώθοντας μια μεγάλη απογοήτευση να του βαραίνει το στήθος.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Αφουγκράζοντας τον χρόνο

Ο Στέλιος στάθηκε μπροστά στην Πύλη των Λεόντων, νιώθοντας το βάρος της ιστορίας να τον τυλίγει.

«Πώς σας φάνηκε η ξενάγηση κύριε Στέλιο;» ρώτησε η Διονυσία, χαμογελώντας.

«Σαν να ταξίδεψα πίσω στον χρόνο,» απάντησε εκείνος, ακόμα μαγεμένος. «Η μάσκα του Αγαμέμνονα, ο Θησαυρός του Ατρέα... Δεν είναι απλώς αρχαία μνημεία. Είναι κομμάτια ενός κόσμου που ακόμα αναπνέει.»

Η Ξεναγός τον άκουγε με ενδιαφέρον.

«Η Ιστορία δεν πεθαίνει ποτέ, αρκεί να υπάρχουν μάτια να τη βλέπουν.», επιβεβαίωσε τα λεγόμενά του νεύοντας καταφατικά.

Ο Στέλιος κοίταξε ξανά τα κυκλώπεια τείχη των Μυκηνών. Ίσως αυτό να ήταν μόνο η αρχή ενός νέου ταξιδιού...

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Θα είμαι εδώ

«Η μουσική σου πλημμυρίζει με νοσταλγία την καρδιά μου...», ψέλλισε δειλά η Μαρία στον πλανόδιο μουσικό.

«Το βιολί είναι η ζωή μου.», απάντησε εκείνος κοιτάζοντάς την κατάματα.

«Θα περάσω και αύριο.», του υποσχέθηκε αφήνοντας ένα κέρμα μπροστά του.

«Θα είμαι εδώ...», αποκρίθηκε εκείνος καθώς την παρατηρούσε να χάνεται στο πλήθος.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Κάπου σ' έχω ξαναδεί

«Πιστεύω ότι κάπου σας έχω ακούσει να παίζετε μήπως, στην Βιέννη; Εκεί είχα ακούσει ξανά αυτό το τραγούδι. Είχε αγγίξει την ψυχή μου γιατί μου θύμισε όμορφες χαρούμενες στιγμές από τα παιδικά μου χρόνια.»

«Όχι απάντησε ο Αιμίλιος» και την κοίταξε βαθιά στα μάτια.

Την θυμόταν, παλιά είχαν μια σύντομη ερωτική σχέση, αλλά οι δρόμοι τους χώρισαν πολύ γρήγορα... Κι εκείνη σήμερα δεν τον αναγνώρισε! Τόσο πολύ είχε αλλάξει λοιπόν;

Η Κατερίνα άφησε ένα κέρμα μπροστά του και έφυγε σκεφτική να αναρωτιέται από που τον ξέρει!

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αργοπορημένη ομολογία

Το δυνατό χτύπημα της πόρτας τον τίναξε από την πολυθρόνα όπου είχε βυθιστεί για ώρα. Την άνοιξε απότομα και αντίκρισε τη Μαρία.

Πάγωσε βλέποντας τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα και στη στιγμή συνειδητοποίησε ότι είχε μάθει τα πάντα.

«Είσαι απαράδεκτος! Σε εμπιστεύτηκα! Έπρεπε από καιρό να μου είχες φανερώσει την αλήθεια!», του ξέσπασε με τρεμάμενη φωνή.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Δώρο ύστερης ζωής

Δεν ξέρω αν η ζωή μου κάνει πλάκα, με εκδικείται ή απλώς μου παρουσιάζει αυτό που ήταν πάντα κι εγώ αγνοούσα: απρόβλεπτη.

Με λένε Βαγγέλη, είμαι εβδομήντα ετών, συνταξιούχος τραπεζικός υπάλληλος. Έχω πίσω μου μια μεγάλη καριέρα σε θέσεις ευθύνης, μια σχετικά άνετη οικονομική κατάσταση, τρία παιδιά μεγάλα, παντρεμένα, τακτοποιημένα, και έξι εγγόνια που με φωνάζουν παππού.

Η κυρά μου –μάννα των παιδιών μου– με παράτησε πριν πέντε χρόνια και πήγε να βρει τον πλάστη μας, παρέα με έναν καρκίνο. Από τότε μένω μόνος στο εξοχικό μου στη Ραφήνα. Εξοχικό ήταν κάποτε, τώρα είναι το μόνιμο καταφύγιό μου.

Μου αρέσει το διάβασμα, το καλό φαγητό, ο ύπνος και το σεξ. Αυτό το τελευταίο, βέβαια, σπανίζει, αλλά ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες έχω και τα τυχερά μου. Καλοστεκούμενος είμαι, κοσμοπολίτης, και φροντίζω τον εαυτό μου σχολαστικά. Ρίχνω τα δίχτυα μου και ψαρεύω...

Δεν είναι δύσκολο, έχω και καλό λέγειν, που βοηθάει πολύ σε αυτά τα πράγματα.

Αλλά, για να πω την αλήθεια, μ' έχει κουράσει όλο αυτό. Θέλω κάτι πιο σταθερό. Βαρέθηκα να είμαι μόνος... η μοναξιά είναι άτιμο πράμα.

Η αλήθεια είναι ότι επιτέλους τα κατάφερα. Βρήκα σύντροφο και δεν το κρύβω – νιώθω ευτυχισμένος! Τέρμα οι επιπόλαιες σχέσεις της μιας βραδιάς. Οι προσευχές μου εισακούστηκαν, και φτύνω τον κόρφο μου μη με ματιάσω.

Εξι μήνες τώρα, ξυπνάμε και κοιμόμαστε αγκαλιασμένοι. Παίρνουμε ο ένας ζωή από την ανάσα του άλλου. Μου μαγειρεύει, κρατάει το σπίτι στην εντέλεια, στο κρεβάτι είναι φωτιά, και –το πιο σημαντικό– με λατρεύει σαν Θεό.

Ακόμα δεν πιστεύω στην τύχη μου. Φοβάμαι πως ζω ένα όνειρο κι ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνήσω, προσγειωμένος ανώμαλα στην πραγματικότητα.

Οι φόβοι μου, ωστόσο, είναι αβάσιμοι – για την ώρα. Το μόνο που με προβληματίζει είναι η διαφορά ηλικίας. Είναι τεράστια.

Τριάντα ολόκληρα χρόνια μας χωρίζουν με τον λατρεμένο μου Θανάση!

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Oh yes... mommy blue

«Χρήστοοο, έλα επιτέλους να φας!» Η φωνή της κυρά-Σοφίας αντήχησε δυνατά, κι ήταν σαν να έπεφταν οι τοίχοι στο μικρό δώροφο σπιτάκι τους στο Αιγάλεω.

Ο Χρήστος ανέβηκε τα σκαλιά δυο-δυο, χαμογελώντας πλατιά. Η μάνα του τον κοίταξε αυστηρά πάνω από τα γυαλιά της.

«Σου έχει σαλέψει, μωρέ;» ρώτησε με στριγκκή φωνή.

«Yes, mommy blue!» της απάντησε εκείνος σιγοτραγουδώντας, τσιμπώντας ταυτόχρονα μια πατάτα από το ταψί.

Η κυρά Σοφία τον κοίταξε με σφικτά χείλη.

«Σου στρίψε τελικά» του είπε με ύφος δικαστή του Αρείου Πάγου. «Δεν έχεις πληρώσει το δάνειο στο σπίτι που μένουν οι κόρες σου, και η πρώην γυναίκα σου έχει σπάσει τα τηλέφωνα από το πρωί και ρωτά για τη διατροφή. Εμαθε βλέπεις τις τρέλες σου. Μα να θες να κλείσεις το μαγαζί για να ανοίξεις μπαρ; Θυμάσαι ότι σε λίγο πενηνταρίζεις, μωρέ;»

Η γυναίκα έκανε το σταυρό της και χτύπησε τα χέρια στην ποδιά της, σαν να ήθελε να τινάξει την επιπολαιότητά του γιου της από πάνω της.

Ο Χρήστος χαμογέλασε πλατιά και γλυκά, και το λακκάκι του βάθυne κι άλλο.

«Μάνα, έχε μου εμπιστοσύνη. Ο Θεός μ' αγαπάει. Όποτε πάω να στραβοπατήσω, με ισιώνει!» είπε και την αγκάλιασε σα να ήθελε να της κάνει μια χορευτική στροφή.

Η κυρά-Σοφία αναστέναξε.

«Αχ, θα με πεθάνεις εσύ!» μουρμούρισε, αλλά το βλέμμα της είχε ήδη μαλακώσει.

Πάντα έτσι γινόταν. Άλλο που δεν το 'ξερε εκείνος, αλλά του είχε μεγάλη αδυναμία. Μπορεί να τον έλεγε παλαβιάρη, αλλά ήξερε ότι ήταν βράχος σε κάθε δυσκολία τους, και άντρας που δε φοβόταν τη δουλειά κι ας μην στέριωνε πουθενά.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Η άλλη όψη

Η Στέλλα βυθισμένη στην βελούδινη πολυθρόνα, χάιδευε με τα ακροδάχτυλά της το στόμιο του ποτηριού. Ρούφηξε μια γουλιά κρασί και τα σαρκώδη χείλη της πήρανε το χρώμα της Βουργουνδίας.

Αναλογίζονταν τη ζωή της, της οποίας οι χορδές, μέχρι εκθές, τέντωναν και χαλάρωναν με διαδοχικές επαγγελματικές προαγωγές, ευχάριστες οικογενειακές στιγμές και σουαρέ κοινωνικής φύσεως.

Στον αντίποδα τώρα στεκόταν ο Λουκάς.

Ο Λουκάς προσλήφθηκε στην ομάδα της πριν λίγους μήνες και κάθε του κίνηση χαρακτηριζόταν από τον υπέρμετρο ενθουσιασμό της νιότης. Γοητεύτηκε αμέσως τόσο από το ταπεραμέντο όσο και από το καλλίγραμμα σώμα της Στέλλας και την φλέρταρε ευθέως.

Εκείνη δεν έδινε σημασία και τον αντιμετώπιζε με μια μητρική διάθεση καθώς ήταν σχεδόν συνομήλικος με τον γιο της.

Χθες βράδυ, βγήκαν να γιορτάσουν μια επιτυχία του καναλιού. Το ένα ποτό διαδέχτηκε το άλλο. Το απαλό μεθυστικό κύμα που της πλημμύρισε, χαλάρωσε της άμυνες της Στέλλας η οποία για πρώτη φορά πρόσεξε τ' αδρά χαρακτηριστικά του Λουκά με τα έντονα ζυγωματικά και το αφοπλιστικό βλέμμα.

Σαν υπνωτισμένη κατέληξε στο σπίτι του· το σώμα της κυριεύτηκε από μια ξεχασμένη αίσθηση έξαψης και ολοκλήρωσης άνευ όρων. Μια φλόγα θέρεινε μέσα της καθώς η λογική έδινε την θέση της στην σφοδρότητα της έλξης.

Σήμερα, ορθωνόταν μπροστά της ο φόβος της κατακερματισμένης δημόσιας εικόνας της. Η εικόνα της άμεμπτης δημοσιογράφου, της αφοσιωμένης συζύγου και της στοργικής μητέρας εξαϋλωνότανε στην σφαίρα της εξιδανίκευσης.

Κάθε κύτταρο του κορμιού της συνομολογούσε σιωπηλά την παραδοχή της ρήξης που είχε επέλθει στα κοινωνικά της στερεότυπα .

Το μέλλον φάνταζε δύσβατο και συνάμα σαγηνευτικό .Ήταν ανίκανη να αντισταθεί...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Επικίνδυνος εγωισμός

Ο Μάνος, είναι σαράντα ετών, με καταγωγή από την Καλαμάτα. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα, σε μια πολυεθνική εταιρεία. Το παρουσιαστικό και οι καλοί του τρόποι, ειδικά στις γυναίκες, τον κάνουν αρχικά αρκετά συμπαθητικό, αλλά όταν τον γνωρίζουν καλύτερα σύντομα αντιλαμβάνονται ότι πρόκειται για ένα πλάσμα μνησικάκο και γεμάτο ανασφάλειες. Ένας εγωιστής με πολλά ελαττώματα.

Είναι κτητικός και επικίνδυνα φιλόδοξος, επιδιώκει πάντα τον θαυμασμό, ενθουσιάζεται με τις φιλοφρονήσεις και εκμεταλλεύεται τις δεξιότητες και τη γνώση που έχει αποκτήσει. Αυτό που τον ενοχλεί ιδιαίτερα και νιώθει μειονεκτικά είναι η ανεπάρκειά του σε ξένες γλώσσες.

Η παρουσία του Κώστα στην εταιρεία, ο δυναμικός του χαρακτήρας, τα επιπλέον προσόντα για τα οποία προσλήφθηκε και το ζεστό καλωσόρισμα των υπολοίπων στελεχών, έφερε αναστάτωση στον Μάνο, ο οποίος από την πρώτη στιγμή άρχισε να του μιλάει ειρωνικά, να τον κοιτάζει περίεργα και να τον χλευάζει επειδή συνήθιζε να κρατά κομπολόι.

«Δεν μπορώ να καταλάβω...γιατί τον υποδέχτηκαν λες και είναι ο σωτήρας της εταιρείας. Και σιγά τα προσόντα δηλαδή, ένας κακομοίρης άνεργος ήταν και υποθέτω ότι η πρόσληψη δεν έγινε με αξιοκρατικά κριτήρια...», σιγοψιθύριζε.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Πίσω από τη μάσκα

«Φανή, πρέπει επιτέλους να το καταλάβεις ότι κανείς δε διαβάζει τα reports που ετοιμάζεις, γιατί πολύ απλά, κανείς μας δεν τα καταλαβαίνει. Είσαι πέντε χρόνια σε αυτό το πόστο και ακόμη δεν έχεις καταφέρει να κατανοήσεις τι σου ζητάμε. Καλά το έλεγα στο προϊστάμενό σου ότι δεν έπρεπε να πάρεις εκείνη την προαγωγή, αλλά, βλέπεις, δεν με άκουσε», της είπε ο διευθυντής του τμήματος με μάτια σκληρά σαν δυο ολόμαυρες, καλογυαλισμένες πέτρες.

Εκείνη, με βλέμμα κατεβασμένο και θολό τον κοίταξε πίσω από τη μάσκα της. « *Ευτυχώς που τη φορά σκέφτηκε, και προς στιγμή ανακουφίστηκε που μπορούσε πίσω της να κρύψει τη μείωση που ένιωθε.*

Δεν ήταν η πρώτη φορά. Κάθε Πέμπτη μεσημέρι οι δυο τους, είχαν την καθιερωμένη τους συνάντηση και η Φανή όποτε έμπαινε στο γραφείο του, έτρεμε σαν νήπιο που προσπαθεί να πει το ποίημά του.

Ποτέ δεν του αντιμιλούσε. Φαινομενικά ήσυχη καθόταν απέναντί του και συνήθως έπαιζε με τα δάχτυλά της προσπαθώντας να συγκρατήσει τα νεύρα της.

Πόσες φορές δεν είχε ονειρευτεί ότι σηκωνόταν επάνω, όρθωνε το ανάστημά της και, ευθυτενής ως αμαζόνα έτοιμη για μάχη, τον αντιμετώπιζε με θάρρος απαιτώντας το σεβασμό του!

Άλλες φορές πάλι, φανταζόταν ότι όρθια και ουρλιάζοντας απόκοσμα του πέταγε στα μούτρα την παραίτηση της και κοπανώντας την πόρτα με απόλαυση τον παρατούσε να βράζει στο ζουμί του.

Οι φωνές του για το πόσο ανίκανη ήταν την έβγαλαν απότομα από τις «επαναστατικές» σκέψεις της. Πολύ γρήγορα βυθίστηκε ξανά στο γνώριμο μοτίβο της. *Ό,τι κι αν κάνω είναι σαν βαρέλι δίχως πάτο, πρέπει να το πάρω απόφαση ότι δεν ταιριάζουμε και να φύγω, συλλογιζόταν, ενώ ένιωθε σα να συρρικνώθηκε ξαφνικά ο κορμός της. Όσο η αναποφασιστικότητά μεγάλωνε μέσα της, τόσο το έξω της γινόταν τόσο δα. Έβλεπε πόσο αδυνατούσε να κάνει ένα βήμα μπροστά και να υποστηρίξει τον εαυτό της. Ήταν απελπιστικά απογοητευτικό.*

Έτσι όμως είχε μάθει από το σπίτι της, να δέχεται κατά συρροή προσβολές αμίλητη πάντα, αφού εκείνη, από όλη την οικογένεια, ήταν πάντα «η ανεπαρκής».

«Εντάξει κύριε Παπαδόπουλε, θα τα διορθώσω όλα όπως θέλετε», του είπε μοιρολατρικά, καταπίνοντας ένα δάκρυ, που ευτυχώς, κύλησε μέσα στην προστατευτική της μάσκα και σηκώθηκε να φύγει· τόσο σκυφτή, που το κεφάλι της φαινόταν σαν να στηρίζεται κατευθείαν στους ώμους της.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Συρρίκνωση

Η Φανή, μια νεαρή αρχιτέκτονας με πολλές διακρίσεις και βραβεία στη σχολή της, ποτέ δεν θα μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της εγκλωβισμένο σε μια καθημερινή κατάσταση αμφισβήτησης, απαξίωσης και υποτίμησης στο χώρο της δουλειάς της.

Η επαγγελματική της ζωή ξεκίνησε με τόσο θετικούς οiwονούς, που ακόμα και η ίδια, τρία χρόνια μετά την πρόσληψη της, σκέφτεται συχνά μήπως είναι υπερβολική, υπερευαίσθητη ακόμα και άδικη απέναντι στον εργοδότη της.

Πως όμως μπορεί να ερμηνεύσει διαφορετικά αυτά τα γεμάτα απαξίωση, συχνά και αδιάφορα βλέμματα του; Βλέμματα θολά, σαν να είμαι αόρατη, σκέφτεται συχνά. Και μαζί τα διαφορούμενα ειρωνικά του σχόλια, τον απότομο τόνο του, ή την αμφισβήτηση των ικανοτήτων της κάθε φορά που παρουσιάζει ένα καινούργιο σχέδιο της· ακόμα, ακόμα και την έκπληξη του, ανακατεμένη με προσποιητή ευγένεια, όταν το αποτέλεσμα της δουλειάς της καταλήγει σε νέα επικερδή συμφωνία για την εταιρία...

Μπορεί όλ' αυτά να είναι ιδέα της;

Στην αρχή δεν είχε αντιληφθεί τίποτα, καθώς σκεφτόταν ότι ακόμα ήταν νέα στην επιχείρηση, μα όσο περνούσαν οι μήνες ο προβληματισμός μεγάλωνε, έγινε αμφιβολία και στη συνέχεια καθημερινή αμφισβήτηση του εαυτού της.

Συρρικνώνομαι, σκέφτεται τακτικά, ενώ σκύβει το κεφάλι, κάθε φορά που το αφεντικό της, της απευθύνει το λόγο.

Τα βράδια ζαρωμένη στην άκρη του κρεβατιού προσπαθεί να βρει τον τρόπο που πρέπει ν' αντιδράσει, όμως ο φόβος της αποτυχίας έχει ριζώσει βαθιά στην καρδιά της και κάθε προσπάθεια της να απελευθερωθεί, συναντά έναν άλλο φόβο, αυτόν της απώλειας της δουλειάς της. Μάταια επαναλαμβάνει στο μυαλό της την απάντηση της σε κάθε νεύμα, σε κάθε μορφασμό, σε κάθε απότομη κίνηση, σε κάθε επίπληξη. Η επόμενη ημέρα την βρίσκει καθημερινά το ίδιο φυλακισμένη με κάγκελα φτιαγμένα από ίδιες λέξεις και μορφασμούς, όπως και η προηγούμενη.

Ενα πρωί, χωρίς καμία απολύτως εσωτερική προειδοποίηση και κανένα σημάδι από τη χθεσινοβραδινή εσωτερική πάλη, η Φανή κράτησε το κεφάλι της ψηλά και με σταθερό, φωτεινό βλέμμα συνάντησε το δικό του.

Ίσως ήρθε η ώρα να πάω παρά κάτω, σκέφτεται, την ίδια ώρα που το αφεντικό της με χαμηλωμένο πρόσωπο προχωρούσε στο διάδρομο.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Τριπλή παγίδα

Τον Μάνο από μικρό παιδί τον κυριαρχούσε ο θυμός και η πονηριά. Είχε παντελή έλλειψη συναισθηματικής και ηθικής ευαισθησίας. Στα τριάντα του, πλέον, είχε την ικανότητα να σχεδιάζει και να εφαρμόζει δόλια και ύπουλα τεχνάσματα σε όποιον τολμούσε να του σταθεί εμπόδιο.

»Δεν το χωράει ο νους μου... ο Κώστας; Υποψήφιος για προϊστάμενος; Μαζί ξεκινήσαμε και φτάσαμε ως εδώ. Κι εγώ; Τί σημασία έχει αν έχουμε μεγαλώσει μαζί από παιδιά, η δουλειά είναι δουλειά. Τι παραπάνω έχει αυτός από εμένα; Μαζί φοιτήσαμε κι αποφοιτήσαμε με αριστεία. Δεν πρόκειται να το αφήσω να περάσει αυτό. Άλλωστε ο διευθυντής με εμένα έχει καλύτερες σχέσεις, θα το εκμεταλλευτώ».

Το πανούργο μυαλό του, έψαχνε να στήσει την καλύτερη πλεκτάνη ώστε ο Κώστας να μπλεχτεί στα δίκτυα της, σαν αθώο ψάρι.

Το πρώτο πράγμα ήταν να χακάρει τον υπολογιστή του, παραποιώντας τα οικονομικά στοιχεία που θα παρέδιδε.

Το δεύτερο να προετοιμάσει το έδαφος σπέρνοντας σπόρους αμφιβολιών στο μυαλό του Διευθυντή, ως προς τους νέους υποψήφιους προϊσταμένους. Με απώτερο σκοπό την επιβεβαίωσή του, από το λάθος που θα βρισκόταν στο τέλος της εβδομάδος, το οποίο είχε σκοπό να επαναλαμβάνει για όσο χρειαζόταν.

Η εξόντωση του ανθρώπου που θα προαγόταν αντί αυτού, είχε γίνει πλέον αυτοσκοπός του!

Για να εξασφαλίσει τη νίκη του ήταν απαραίτητο κι ένα τρίτο χτύπημα. Το οποίο θα πραγματοποιούσε μια μέρα πριν την αναγγελία. Είχε προμηθευτεί ένα ισχυρό κατασταλτικό, το οποίο θα παρέλυε για μία εβδομάδα τον επιλαχόντα. Είχε σκηνοθετήσει τα πάντα μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, προκειμένου να επιτύχει τον σκοπό του.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Έξοδος...

Οι μέρες της ήταν απελπιστικές και ατελείωτες. Η δουλειά που κάποτε αγαπούσε σαν τρελή, είχε πια καταντήσει σαν μικρόβιο που πλήγωνε τον ενθουσιασμό της. Σε καθημερινή βάση ερχόταν αντιμέτωπη με την απαξίωση των ιδεών της και των επιτευγμάτων της. Μάλιστα, δεν ήταν λίγες οι φορές που ο ίδιος ο εργοδότης της, ενώ υποτιμούσε την εργασία της, στη συνέχεια δεν δίσταζε να πάρει τα εύσημα για λογαριασμό της. Ο επικριτικός -αλλά πάντα διακριτικός- σχολιασμός της εξωτερικής της εμφάνισης αποτελούσε, επίσης, αντικείμενο χλευασμού εις βάρος της.

Πολλές ήταν οι φορές που δάγκωνε εσωτερικά το μάγουλο της και έχωνε τα νύχια στην παλάμη της ώστε να μην αντιδράσει. Παρηγοριόταν με τη σκέψη, ότι κάποια μέρα θα έβρισκε τη δύναμη να φύγει μακριά από αυτόν τον άνθρωπο και να ρίξει μαύρη πέτρα πίσω της. Φανταζόταν πως θα ήταν να απελευθερώσει όλες τις σκέψεις της από τα δεσμά τους. Μάταια, όμως, αφού ο φόβος της απόρριψης και της αποτυχίας ξεπερνούσε κατά πολύ αυτήν την επιθυμία.

Η ταλαιπωρία που ταλάνιζε την ψυχή της έφτασε σε σημείο να δηλώνει το παρόν και πάνω στο σώμα της. Ο οργανισμός της με τη σειρά του αντέδρασε, χαρίζοντας της ψυχοσωματικά συμπτώματα· έκανε άστατο ύπνο, πάθαινε συχνές κράμπες στα πόδια, ενώ σε κάθε στιγμή σύγχυσης την έπιανε τρέμουλο και κοκκίνιζε ολόκληρη. Όλα αυτά λειτουργούσαν ως υπενθύμιση της δύστυχης κατάστασης της.

Ετσι, ένα πρωινό, η Φανή ένιωσε πως το ποτήρι είχε, πλέον, ξεχειλίσει. Συγκέντρωσε όλο το θάρρος που πήγαζε από μέσα της και κοίταξε τον φόβο της κατάματα.

Εξέφρασε όλα τα παράπονα της, ανέφερε έντονα την αδικία που είχε υποστεί όσο καιρό εργαζόταν για αυτόν τον άνθρωπο και ζήτησε διαπραγμάτευση των όρων συνεργασίας τους.

Εκείνη την ημέρα, μπορεί η Φανή να έχασε τη δουλειά της, όμως κέρδισε την αξιοπρέπεια και τον αυτοσεβασμό της.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Το κλικ της λύτρωσης

Με το κεφάλι σκυμμένο και τα δάκρυα να τρέχουν ανεξέλεγκτα, έκλεισε πίσω της την πόρτα του γραφείου. Τα πόδια της λύγισαν. Σωριάστηκε στην καρέκλα και έκρυσε το πρόσωπό με τις παλάμες της. Οι λυγμοί τράνταζαν το κορμί της, ενώ η καρδιά της χτυπούσε μανιασμένα, λες και ήθελε να θρυμματίσει τα πλευρά της και να πεταχτεί έξω.

Κάθε φορά που έβγαινε από το γραφείο του εργοδότη της, το ίδιο δηλητήριο την πλημμύριζε. Ήταν άχρηστη, ανίκανη, η φαντασία της ανύπαρκτη. Και το χειρότερο... η μόνη δουλειά που της ταίριαζε ήταν ίσως της καθαρίστριας!

Τουλάχιστον, έτσι πίστευε εκείνος και της το έλεγε κατάμουτρα, με ένα χαιρέκακο χαμόγελο, χωρίς ντροπή και χωρίς εκείνη ποτέ να αντιδράσει σε αυτό.

Όταν τα χέρια της σταμάτησαν να τρέμουν, σκούπισε τα μάτια της, σηκώθηκε και πλησίασε το παράθυρο. Το άνοιξε και άναψε τσιγάρο. Η ματιά της χάθηκε στην ασταμάτητη ροή των αυτοκινήτων στη λεωφόρο Κηφισίας. Οι κόρνες, οι φωνές, ο παλμός της πόλης· ήχοι γνώριμοι, που κάποτε της έδιναν ζωή, τώρα της ήταν αδιάφοροι.

Εσβησε τη γόπα, έκλεισε το παράθυρο και κάθισε πίσω από το γραφείο. Άρχισε να πληκτρολογεί.

Παραίτηση. Η λέξη φάνταζε σαν γροθιά στο στομάχι.

Στο διάολο και τα όνειρα, κι ακόμα παραπέρα οι υποχρεώσεις, σκέφτηκε. Για χρόνια είχε δώσει τα πάντα. Παιδί ακόμα, ονειρευόταν αυτή τη δουλειά. Να γράφει, να ερευνά, να χαράζει την αλήθεια στο χαρτί. Και τώρα; Τώρα, Δεν μπορούσε να υπομένει άλλο κάθε ταπείνωση και εξευτελισμό για ένα όνειρο που έγινε εφιάλτης. Δεν άντεχε πια να σκύβει το κεφάλι, να σωπαίνει, να κάνει πως δεν ακούει.

Μάζεψε τα λιγοστά της πράγματα. Η καρδιά της χτυπούσε ακόμα δυνατά, αλλά τώρα όχι από φόβο. *Θα βρω κάτι άλλο, θα φτιάξω κάτι άλλο, η αξιοπρέπεια*

μου, έχει μεγαλύτερη αξία, σκέφτηκε και γύρισε την πλάτη της στο κτίριο που κάποτε θεώρησε πως ήταν ο κήπος του επαγγελματικού της Παραδείσου.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Μια λέξη αρκεί

Πάντα όλα επείγον ήταν για εκείνη. Η καρδιά της Φανής χτύπησε γρήγορα και τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν. Ήταν οικείο αυτό το συναίσθημα πια. Έτσι ένιωθε κάθε φορά που πήγαινε στο γραφείο της κυρίας Παπαδοπούλου.

*Τίποτα από τη δουλειά που έκανε δεν άρεσε στην Παπαδοπούλου και τίποτα ποτέ δεν ήταν αρκετό. Πάντα φώναζε στη Φανή και την κοίταγε επιτιμητικά μέσα από τα μυωπικά γυαλιά της κι εκείνη έσκυβε το κεφάλι κι έμενε σιωπηλή. *Τί θα μπορούσε να πει άλλωστε. Ήταν μία ασήμαντη.**

Μόνο όταν πήγαινε να ξαπλώσει σκεφτόταν όλα εκείνα που ήθελε να της πετάξει στα μούτρα και την έπαιρνε ο ύπνος με ένα χαμόγελο εκδίκησης ζωγραφισμένο στα χείλη. Το πρωί, όμως, τα είχε λησμονήσει. Δεν μπορούσε ούτε στο πιο τρελό της όνειρο να νιώσει λίγο ευτυχισμένη. Δεν μπορούσε να χάσει τη δουλειά της. Είχε κι εκείνο το δάνειο για το σπίτι που πρόσφατα είχε αποκτήσει. Όχι, ήταν αδύνατο.

Εφευγε για το γραφείο σέρνοντας τα βήματά της σα να είχαν αλυσίδες. Είχε προσπαθήσει πολλές φορές να επαναστατήσει αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν και παρέμενε βουβή και μαζεμένη στο καβούκι της.

Σήμερα, όμως, περπατούσε με όρθια την πλάτη και τα μάτια της ήταν ζωηρά. Εσπρωξε την πόρτα με δύναμη. Μπήκε στο γραφείο κι άρχισε να γράφει στη λευκή κόλλα... ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Δάσκαλος και τιμωρός

Κοιτάζεται στον καθρέφτη, με βλέμμα σκοτεινό και χέρια τρεμάμενα που προσπαθούν να δέσουν τη γραβάτα.

«Υπουργός ο Κωστάκης... Ο χωριάτης, ο άξεστος, το τίποτα! Αυτός που χωρίς εμένα δεν θα είχε ούτε ένα κοστούμι της προκοπής, ούτε καν βήμα να σταθεί. Ποιος τον πήρε από το πουθενά και τον έκανε άνθρωπο; Ποιος του έδωσε γνωριμίες, ποιος τον έβαλε στα σαλόνια, ποιος τον δίδαξε πώς να μιλάει, να στέκεται, να μην γλύφει το κουτάλι σαν λιγούρης; Εγώ!

Και τώρα; Τώρα ούτε ένα τηλεφώνημα, ούτε μια χάρη, ούτε ένα ευχαριστώ. Μόνο ύφος, μόνο δηλώσεις, μόνο επίσημες απαντήσεις.

Ο Κώστας Αντωνίου, λέει, υπουργός!

Κι εγώ; Εγώ να παρακαλώ για δέκα λεπτά ακρόασης. Ο Μάνος Καρράς, ο σταρ της τηλεόρασης, ο άνθρωπος που σήκωνε και γκρέμιζε καριέρες με ένα μόνο βλέμμα.

Όχι. Δεν θα με προσπεράσεις, Κωστάκη. Δεν θα με αφήσεις πίσω σαν ξεπερασμένο κομπάρσο. Θέλεις να ξεχάσεις ποιος σε έφτιαξε; Ωραία. Θα σου θυμίσω εγώ ποιος μπορεί να σε γκρεμίσει... κι εσένα και τον πρωθυπουργό σου. Καλύτερα να μην είχες γνωρίσει ποτέ τον Μάνο Καρρά, γιατί θα σε κάνω να το μετανιώσεις!»

Χτυπάει τη γροθιά του στο καθρέφτη. Η γραβάτα στο πάτωμα, ένα κουρέλι...

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ρόμπα, βεντάλια και ... έρωτας

Καθόταν σχεδόν πάντοτε στην βυσσινί πολυθρόνα της και κοιτούσε τον κήπο και τις γάτες που λιάζονταν στο γρασίδι. Η πολυθρόνα είχε πλέον φθαρεί αλλά παρόλες τις υποδείξεις της κόρης της, η γιαγιά Σοφία, αρνιόταν κατηγορηματικά να την αλλάξει. Αυτήν ήθελε· τέλος.

Η Σοφία, Την αγαπούσε πολύ, είχε και τ' όνομά της. Για την ίδια, ήταν η καλύτερη γιαγιά του κόσμου, η μητέρα της όμως, που ζούσε μαζί της, την θεωρούσε δύσκολη και ξεροκέφαλη.

Δεν είχε ακριβώς άνοια, τους αναγνώριζε όλους, κι ενώ ξεχνούσε σχεδόν πάντα ό,τι της έλεγαν, θυμόταν με λεπτομέρειες οτιδήποτε είχε να κάνει με τον μακαρίτη τον άνδρα της, τα παιδιά της και τα συγγενικά της πρόσωπα.

«Έλα κάτσε δίπλα μου να σε δω λιγάκι, Σοφούλα μου» της είπε εκείνο το απόγευμα όταν πήγε να την επισκεφθεί μετά το γραφείο.

Καθόταν πάλι στην πολυθρόνα, με την γκριζωπή μακριά ρόμπα της, τις μαύρες παντόφλες, και τα όμορφα σγουρά, λευκά, καλοχτενισμένα μαλλιά της, πιασμένα στην κορυφή του κεφαλιού της.

Είναι μια πραγματική γιαγιά, σαν από παραμύθι σκεπτόταν η Σοφία και την καμάρωνε. Αρχοντογυναίκα, γλυκομίλητη, είχε πάντα κάτι να της πει, έστω και ασήμαντο.

«Έψαχνα το πρωί στο συρτάρι, Σοφούλα μου, για να βρω την βεντάλια μου την μαύρη με τα ροζ λουλούδια, ξέρεις, εκείνη την κινέζικη, και ανακάλυψα ένα παλιό, κιτρινισμένο γράμμα του παππού σου. Να, εδώ το έχω», κι έβγαλε από την τσέπη της το γράμμα. «Μπορείς να μου το διαβάσεις σε παρακαλώ κορίτσι μου;» την ρώτησε χαμογελώντας γλυκά με αυτό το λαμπερό, καστανό της βλέμμα που σε έκανε να μη μπορείς να της αρνηθείς τίποτα.

«Ασφαλώς γιαγιάκα μου. Α, ναι είναι από τον παππού, έχει και το όνομά του στο τέλος και γράφει Βιέννη, Οκτώβρης 1934».

Η γιαγιά έκανε μια κίνηση με το χέρι της να προχωρήσει κι η Σοφία άρχισε να διαβάζει το ερωτικό γράμμα του παππού της του Δημήτρη, που τόσο πολύ έκανε και την ίδια να συγκινηθεί και να βουρκώσει.

Η γιαγιά Σοφία άκουγε την εγγονή της με προσοχή, κοιτώντας την τρυφερά. Η έκφρασή της άλλαξε· έγινε ζωντανή, κοριτσιίστικη, σχεδόν ερωτική. Άκουγε ένα γράμμα αγάπης που γράφτηκε γι' αυτήν, μόνο γι' αυτήν..

ΖΑΡΜΠΗ-ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Η Ελένη της Φωκίωνος

Ελένη Κρητικού, ετών 46, μουσικός. Ροκού, εκ Κυψέλης. Λεπτεπίλεπτη με κοντά πυρόξανθα μαλλιά, που δεν μπορεί πια να τα τινάξει με μια ανέμελη κίνηση πίσω στους ώμους, όπως όταν ήταν εικοσάρα και χόρευε με τις ροκιές του Ρόρυ κοπανώντας το κορμί της στους τοίχους της Κουϊντας στη Φωκίωνος. Εκεί, όπου μαζεύονταν οι ροκάδες και ο Γιώργος φυσικά. Πάνε αυτά τώρα, η γειτονιά της είχε γεμίσει ξένους, οι φίλοι δεν βλέπονταν πιά, παρά μόνο μέσα από οθόνες, κινητών... και ο Γιώργος πέθανε.

Στα μάτια της ακόμα μπορούσες να βουτήξεις στο βαθύ μπλε του ωκεανού, αλλά το γέλιο της μεταλλάχτηκε σε μελαγχολικό χαμόγελο της Μόνα Λίζα. Η δουλειά της στο Ωδείο, κάτω απ' το έρημο μισοεγκαταλελειμμένο πατρικό της, δεν ήταν πια να ξεσηκώνει κόσμο με τις στριγκιές της κιθάρας της, αλλά να οδηγεί νεαρούς εφήβους στα ήρεμα νερά του Βιβάλντι.

Οι γνωστοί της την χαρακτήριζαν εσωστρεφή και λίγο περίεργη και αυτοί που την θυμούνταν όπως ήταν τότε δεν υπήρχαν πια.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Το Σημάδι της ελιάς

Η Σοφία κρατούσε στα χέρια της την παλιά, κιτρινισμένη φωτογραφία. Την άγγιζε με προσοχή, σαν να χαίδευε το ίδιο το παρελθόν. Ήταν μια τελετουργία που επαναλάμβανε κάθε φορά που η μελαγχολία τύλιγε την ψυχή της, σαν βαρύ, αόρατο πέπλο.

Στην εικόνα, η γιαγιά της ήταν όπως ακριβώς τη θυμόταν. Καθόταν στην αγαπημένη της ξύλινη καρέκλα, για να ξεποστάσει τα πόδια της—εκείνα τα πόδια που πάντα παραπονιόταν πως την πονούσαν.

Η καρέκλα ήταν τοποθετημένη δίπλα στο παράθυρο, που έβλεπε στην αυλή, κοντά στη μεγάλη σκάλα της εισόδου. Γλάστρες με βασιλικό στόλιζαν το περβάζι, ενώ ένας κουβάς παρατημένος δίπλα της, με το κόκκινο χρώμα του τραβούσε κάθε βλέμμα. Ντυμένη στα μαύρα, πάντα μαύρα φορούσε, με το κεφαλομάντιλο χαλαρό στο κεφάλι της, σαν ξεχασμένο εκεί από πάντα. Καμιά φορά το έβγαζε για να σκουπίσει το ρυτιδιασμένο της μέτωπο και με τις άκρες του, χαϊδολογούσε τα μαλλιά της, πλεγμένα σε δύο μακριές, χοντρές πλεξούδες, δεμένες στην κορυφή του κεφαλιού της.

Τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά της, ελαφρώς στραβά στη μύτη, δεν έκρυβαν τη ζεστασιά των καστανών ματιών της. Αντίθετα, την τόνιζαν. Ήταν βλέμμα που δεν κοιτούσε απλώς· έψαχνε, καταλάβαινε, συγχωρούσε.

Η Σοφία πέρασε το δάχτυλό πάνω από τη φωτογραφία, σταματώντας εκεί που βρισκόταν η γνώριμη ελιά, ακριβώς στη βάση της μύτης. Πόσο της άρεσε, παιδί ακόμα, να την πειράζει, να προσπαθεί να την ξεκολλήσει με τα μικροσκοπικά της νύχια! Και η γιαγιά γελούσε, έπιανε τα χέρια της απαλά και... *«Άστην εκεί, παιδί μου. Είναι το σημάδι μου. Μ' αυτήν γεννήθηκα, μ' αυτήν θα φύγω»*, της έλεγε.

Η ανάμνηση ήρθε τόσο ζωντανή, που ήταν σαν να άκουσε τη φωνή της. Βραχνή, ζεστή, γεμάτη υπομονή, εκείνη που δεν είχε κανέναν άλλος.

Εκλεισε τα μάτια. Για μια στιγμή, νόμιζε πως αν έτεινε το χέρι της, θα άγγιζε ξανά τα ροζιασμένα της δάχτυλα που ακουμπούσαν στη χοντροϋφασμένη ποδιά της που πάντα μύριζε πράσινο σαπούνι.

Το μόνο όμως που άγγιζε ήταν το χαρτί.

Εφερε τη φωτογραφία πιο κοντά στο πρόσωπό της, σχεδόν την ακούμπησε στα δακρυσμένα της μάτια. *Πώς γίνεται μια εικόνα να χωρά τόσα χρόνια αγάπης; Πώς γίνεται κάτι τόσο άψυχο να είναι γεμάτο ζωή;*

Και τότε, της χαμογέλασε η γιαγιά.

Από τη φωτογραφία.

Από τη μνήμη.

Από εκείνο το μέρος όπου οι άνθρωποι δεν χάνονται ποτέ.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Το βιολί της ελευθερίας

Όποιος γνωρίζει την Ελένη, θα μπορούσε πει ότι από μικρό κοριτσάκι ήταν φιλελεύθερο πνεύμα. Ακολουθούσε πάντα το μοναδικό ένστικτο της και -εν τέλει- τράβηξε τον δικό της δρόμο. Το βιολί της αποτελούσε -και αποτελεί- προέκταση του χεριού της, ο συνοδοιπόρος της στη ζωή. Οι μελωδικές δημιουργίες της ακουμπάνε απαλά τις ψυχές αυτών, που είναι έτοιμοι να νιώσουν, καθώς η φαντασία της καλπάζει ελεύθερη, δίχως δεσμά, σαν άλογο πάνω σε καταπράσινα λιβάδια.

Μετακομίζοντας στην Κυψέλη, ξεκίνησε να δρα ενεργά στην κοινωνία της. Κυρίως διοργανώνει καλλιτεχνικές βραδιές μαζί με άλλους συναδέλφους και -πλέον- φίλους της, στοχεύοντας να συγκεντρώσουν ένα αξιόλογο χρηματικό ποσό ώστε να το δωρίσουν σε εθελοντικές οργανώσεις. Άλλες φορές, διεξάγουν αυτές τις συναυλίες απλώς για ψυχαγωγία και αποφόρτιση του κοινού τους. Φαίνεται ότι η μουσική επέλεξε την Ελένη ως πιστό ακόλουθο της και η ίδια προσφέρει αβίαστα το ταλέντο της στο βωμό των αρμονικών αισθήσεων.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Μια μαργαρίτα για τη γιαγιά

Η Σοφία κοίταζε τη φωτογραφία της γιαγιάς Σοφίας να την κοιτά με εκείνο το ήρεμο και ζεστό βλέμμα. *Αχ γλυκιά μου γιαγιάκα. Πόσο θα ήθελα να ήσουν εδώ. Να με έπαιρνες στα γόνατά σου, όπως όταν ήμουν μικρούλα, και καϊδεύοντάς μου τα μαλλιά να μου έλεγες μία ιστορία για την ομορφιά του κόσμου.*

Η γιαγιά Σοφία, η μάνα της μάνας της, ζούσε στο χωριό, στο Ευάλιο. Είχε γεννηθεί στη Ναύπακτο αλλά όταν παντρεύτηκε τον παππού της, τον Αργύρη, έφυγαν για το χωριό να δουλέψουν τα χωράφια. Ανήκαν στη γενιά που έζησε δύο Παγκοσμίους Πολέμους και πολλές δυσκολίες, αλλά ήταν δυνατοί σαν ταύροι. Γέννησε έξι παιδιά αλλά τα δύο πέθαναν όταν ήταν μικρά. Οι δυσκολίες και η ζωή της αγρότισσας είχαν αφήσει από νωρίς τα σημάδια τους στα ροζιασμένα χέρια της και στις βαθιές ρυτίδες στο πρόσωπό της.

Από τότε που πέθανε ο παππούς, η μόνη παρηγοριά της γιαγιάς Σοφίας ήταν το καλοκαίρι όταν μαζεύονταν εκεί και τα επτά εγγόνια της και γέμιζε φωνές και γέλια το άδειο σπιτικό της.

Παρόλο που η γιαγιά αγαπούσε και φρόντιζε να προσφέρει τα πάντα σε όλα της τα εγγόνια, η αδυναμία της ήταν η μικρή Σοφούλα. Όχι γιατί είχε το όνομά της αλλά γιατί της έμοιαζε. Έβλεπες στα μάτια και των δύο την ίδια σπιρτάδα και το ίδιο πείσμα.

Όταν η Σοφία έφτανε στο σπίτι στο χωριό, έβγαινε στο κατώφλι η γιαγιά, άνοιγε τα χέρια της κι εκείνη έτρεχε και κωνόταν μέσα στη φούστα της. Έσκυβε η γιαγιά, της έδινε ένα φιλί στα μαλλιά και την έπαιρνε από το χέρι και πήγαιναν στην κουζίνα. Εκεί πάνω στο τραπέζι ήταν όλα τα αγαπημένα εδέσματα της Σοφίας. Ζυμωτό ψωμί, μαρμελάδα σύκο, τυροκούλουρα, χορτόπιτα και για το μεσημέρι μουσακάς το καλοκαίρι και αρνάκι με πατάτες σιγοψημένο στον ξυλόφουρνο το χειμώνα.

Πόσο θα μου λείψεις γλυκιά μου γιαγιούλα, σκέφτηκε η Σοφία κι άφησε μία μαργαρίτα πάνω στο άψυχο μάρμαρο.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Η κλωτσιά της ελπίδας

Ο καυτός καφές έχει απλώσει τα αρώματα του στην ατμόσφαιρα και ο Στάθης πίνει μία μικρή γουλιά αγναντεύοντας την λίμνη. Η γυναίκα του, η Δανάη, έρχεται με την σειρά της, έξω, στο πέτρινο μπαλκόνι και τυλίγει τα λεπτεπίλεπτα χέρια της γύρω του. Στέκονται αγκαλιά απολαμβάνοντας την ηρεμία που επικρατεί.

Αυτήν την ηρεμία δεν την εκτιμούσε ανέκαθεν.

Πίσω στην Αθήνα, ο Στάθης ήταν διευθυντής στον τομέα των πωλήσεων μίας πολυεθνικής εταιρίας. Βασική του προτεραιότητα ήταν η εργασία του και δεν αφιέρωνε χρόνο για τίποτε άλλο· ούτε για την σύζυγο του ούτε για τον γιο τους. Ξυπνούσε με σκοτεινό ουρανό, φρόντιζε επιμελώς την άψογη εμφάνιση του, έπινε τον καφέ του και έφευγε. Στο χώρο της δουλειάς του, η ένταση και ο πανικός είχαν πρωταγωνιστικό ρόλο· όμως εκείνου του άρεσε. Θεωρούσε ότι τον κρατούσε σε ετοιμότητα. Η επιστροφή του στο σπίτι καταγραφόταν τις μικρές ώρες και αποτελούσε πηγή μεγάλων τσακωμών με την Δανάη.

Με άλλα λόγια, ένας φαύλος κύκλος που άφηνε τον Στάθη να ζει το υποτιθέμενο όνειρο του και την Δανάη να μαζεύει τα σπασμένα γυαλιά του σπιτικού της.

Επιστρέφοντας στο σπίτι ένα βράδυ, κάτι είχε αλλάξει. Η γυναίκα του δεν τον περίμενε για να τον επιπλήξει. Αντιθέτως, την βρήκε να κάθεται στον καναπέ του σαλονιού, κοιτάζοντας χαμένα την μαυρισμένη οθόνη της τηλεόρασης. Προσφωνώντας το όνομα της, το δακρυσμένο βλέμμα της άρκεσε κατ' αρχήν για να λυγίσουν τα πόδια του και, στη συνέχεια, μαθαίνοντας την αιτία δυσβάστακτο ήταν το κενό που γέμιζε την καρδιά του.

Ο μονάκριβος γιος τους έπασχε από λευχαιμία!

Ο Στάθης δεν θα ξεχνούσε ποτέ τις αμέτρητες ώρες στα νοσοκομεία, καθώς κρατούσε το μικροσκοπικό του χεράκι, βλέποντας ταυτόχρονα την ελπίδα μέσα στα ματάκια του.

Τουλάχιστον, για μία φορά στην ζωή του, ο μικρός είχε και τους δύο του γονείς ενωμένους και μόνιμα δίπλα του έως και την τελευταία του πνοή!

Τα υπόλοιπα είναι πράγματι ιστορία. Πέντε χρόνια αργότερα, ο Στάθης είχε παραιτηθεί και με τα λεφτά που είχε στην άκρη αγόρασε ένα μεγάλο οικόπεδο στην επαρχία. Μετακόμισαν εκεί, όπου σταδιακά και με υπερβολική δυσκολία κατάφεραν να στρώσουν πάλι τη ζωή τους.

Ο Στάθης παίρνει μία βαθιά ανάσα και ακουμπάει το χέρι του πάνω στην φουσκωμένη κοιλιά της Δανάης. Η μικρή κλωτσιά που νιώθει χαρίζει πλατύ χαμόγελο στα πρόσωπα τους καθώς σφραγίζουν αυτήν την ανεκτίμητη στιγμή με ένα φιλί.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Μουσικός μικρών θαυμάτων

Η Ελένη, η μουσικός με τα γατίσια μάτια και τις καφέ φακίδες, είναι ένα νέο κορίτσι που ζει στην καρδιά της Κυψέλης, μιας γειτονιάς που σφύζει από ζώες ανθρώπων που προέρχονται από διαφορετικές κουλτούρες. Παίζει πιάνο και κιθάρα, ενώ συχνά συνθέτει δικά της κομμάτια εμπνευσμένα από την μικρή της πόλη και τις ιστορίες των συνανθρώπων της.

Είναι δημιουργική, ευαίσθητη και παθιασμένη με την τέχνη της. Όταν κατηφορίζει την οδό Βελβενδού, την ξεχωρίζει κανείς από το αγέρωχο περπάτημά της, με τα ατίθασα κόκκινα μαλλιά της να ανεμίζουν σαν χαιτή άγριου αλόγου.

Θα την συναντήσεις να περπατά στα στενά της Κυψέλης, να ανακαλύπτει παλιά βιβλιοπωλεία και να συζητά με τους ανθρώπους της γειτονιάς. Τα βράδια παίζει μουσική στα μικρά μπαρ της Φωκίωνος.

Μέσα από τις νότες της, που για την Ελένη, είναι τρόπος έκφρασης και επικοινωνίας, αφηγείται ιστορίες, δημιουργεί συναισθήματα και φωτίζει τα σκοτάδια όσων την απολαμβάνουν, με ήχους και μελωδίες.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Ίσκιοι στο κατώφλι του χθες

Η εκκλησία του χωριού ήταν το πρώτο πράγμα που συνάντησε ο Παντελής φτάνοντας στο χωριό. Τα σπίτια έστεκαν σιωπηλά το ένα δίπλα στο άλλο και το φως του φεγγαριού έπεφτε στις αυλές.

Κοίταξε στο κινητό του τις οδηγίες που είχε λάβει προκειμένου να βρει το σπίτι. Ένιωσε τους χτύπους της καρδιάς του να δυναμώνουν κι αναρωτήθηκε αν ήταν πραγματικά έτοιμος να αναμετρηθεί με αυτήν την άγνωστη πτυχή του παρελθόντος του.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Ανάμεσα σε δύο κόσμους

Ο Στάθης ήταν ένας επιτυχημένος δημοσιογράφος στην Αθήνα, με καριέρα γεμάτη ρεπορτάζ, αποκαλύψεις και εντάσεις. Όμως, πριν από λίγα χρόνια, μια έρευνα που έκανε για ένα μεγάλο σκάνδαλο διαφθοράς τον έβαλε στο στόχαστρο επικίνδυνων ανθρώπων. Δέχτηκε απειλές, φίλοι και γνωστοί του απομακρύνθηκαν, και ξαφνικά ένιωσε ότι η Αθήνα τον έπνιγε. Έτσι, αποφάσισε να την εγκαταλείψει και να εγκατασταθεί στο χωριό της μάνας του, στην Κεφαλονιά.

Στο νησί βρήκε την ηρεμία που του έλειπε. Άρχισε να ασχολείται με τη γη και το ψάρεμα, να γράφει ήσυχα και να απολαμβάνει την απλότητα της ζωής. Οι σκιές, όμως, του παρελθόντος δεν έσβησαν. Το σκάνδαλο που κάποτε αποκάλυψε είχε πάρει τώρα νέες προεκτάσεις, συνδέοντας ισχυρούς πολιτικούς και επιχειρηματίες. Και ο Στάθης, αν και μακριά, δεν μπορούσε να μείνει αμέτοχος.

Να επιστρέψω στην Αθήνα και να αντιμετωπίσω τα φαντάσματα του παρελθόντος, αναζητώντας κάθαρση ή να παραμείνω κρυμμένος στις σκιές, ζώντας με τον φόβο ότι εκείνα θα έρθουν να με βρουν πρώτα; , σκεφτόταν κάποιο απόγευμα καθισμένος κάτω από τη μεγάλη καρυδιά στην πλατεία του χωριού.

Το δίλλημα του ήταν μεγάλο και βασανιστικό...

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Φυγή

Ο Στάθης ήταν μοναχοπαίδι, ορφανός από πατέρα και ζούσε σ' ένα μικρό δωάρι στο Γαλάτσι. Είχε κορμωστασιά κυπαρισσιού, ακατάστατα μακριά μαλλιά και γεροδεμένα χέρια. Γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε μέσα στο ξυλουργείο του θείου του, μαθαίνοντας την τέχνη και παράτησε τα βιβλία πριν καν τελειώσει το σχολείο. Από μικρός ήταν ονειροπαρμένος και είχε κλίση στα καλλιτεχνικά. Είχε το χάρισμα ότι έπιανε στα χέρια του να το μετατρέπει σε έργο τέχνης.

Όταν δεν δούλευε, πήγαινε μόνος του στη θάλασσα κι άπλωνε το βλέμμα του στις εικόνες που του χάριζε η φύση. Γλυκές θύμισες του ερχόντουσαν στο μυαλό από τα σκαλίσματα στον κήπο με τον πατέρα του στο σπίτι του χωριού... και νοσταλγούσε.

Κανένας δεν μπορούσε να καταλάβει τι κουβαλούσε στο κεφάλι του. Τον χαιρετούσαν όλοι χωρίς περισσειες κουβέντες και πίσω από την πλάτη του τον έλεγαν αφηρημένο. Μόνο η Σμαράγδα κατάφερνε να κουβεντιάζει μαζί του, μα και πάλι το μυαλό του γύρναγε αλλού. Ένιωθε πως δεν του ταιριάζει πια ο τόπος, το μικρό διαμέρισμα δεν τον χωρούσε, το καυσαέριο τον γέμιζε δηλητήριο και με τους ανθρώπους γύρω του δεν έβρισκε κοινά. Είχε άλλη φιλοσοφία για την ζωή.

Ενα πρωί τον βρήκε ο θεός του να κάθεται στο εργαστήρι μαζί με τις βαλίτσες του.

« Για που το 'βαλες αντράκι μου;» τον ρώτησε

« Θεϊέ φεύγω, δε με χωρά ο τόπος... »

«...και για που με το καλό;»

«Για το σπίτι στην Μάνη. Από 'σένα θέλω μερικά εργαλεία, γίνεται;»

« Να πάρεις ό,τι θες γιε μου φτάνει να το 'χεις σκεφτεί καλά ».

Ο θεός ήταν ο μοναδικός που τον καταλάβαινε και ήξερε ότι θα τα κατάφερνε, γιατί είχε δει το χάρισμά του. Έτσι, του έδωσε ένα γερό κομπόδεμα μαζί και την ευχή του και τον βεβαίωσε πως ότι χρειαστεί θα ήταν στην διάθεσή του.

Το χάραμα βρήκε τον Στάθη στην ασυγύριστη ολάνθιστη αυλή, να ρουφά τον αχνιστό καφέ του και να ατενίζει τις μενεξεδιές αποχρώσεις του ορίζοντα λίγο πριν βγει ο ήλιος.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μια νέα αρχή

Εκείνο το χειμώνα, οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικά, τριβελίζοντας το μυαλό του Στάθη με ένα σωρό σκέψεις. Ήταν όμως αποφασισμένος να κάνει το μεγάλο βήμα που θα έφερνε ευχάριστες αλλαγές στη ζωή του, εγκαταλείποντας την Αθήνα που έζησε μισό αιώνα.

Θυμάται με νοσταλγία τα πεντηκοστά γενέθλια που είχε κάνει σε ένα μικρό ταβερνάκι στην Πλάκα, αποχαιρετώντας τους φίλους του και τα μάτια του θολώνουν από δάκρυα. Ένα ξαφνικό φτερούγισμα αναστατώνει την καρδιά του όταν αναπολεί το παρελθόν και κατακλύζει το κεφάλι του με γλυκές αναμνήσεις.

Τα αυτοάνοσα προβλήματα τα οποία επιδεινώνονταν εξαιτίας του στρες, το ακριβό κόστος ζωής και το υψηλό ενοίκιο που πλήρωνε για ένα δωάρι στο Παγκράτι, είχαν ως αποτέλεσμα να επιστρέψει στο νησί και να φτιάξει την πέτρινη μονοκατοικία που του είχαν αφήσει οι γονείς του κληρονομιά.

Στην αρχή του είχαν φανεί όλα βουνό, το άγχος τον είχε κυριεύσει, υπέφερε από αυπνίες, οι μαύροι κύκλοι στα καστανά του μάτια γινόταν όλο και πιο έντονοι, τα πυκνά του μαλλιά αραιώναν και γέμιζαν με γκρίζες τούφες ενώ το χρώμα του προσώπου του ήταν ωχρο.

Τώρα βρίσκεται πια ήσυχος και ανανεωμένος στο νησί, το πρόσωπό του είναι ροδοκόκκινο, η υγεία του έχει βελτιωθεί όπως και τα μαλλιά του που βρήκαν τη χαμένη τους πυκνότητα. Ζει την κάθε αλλαγή της φύσης, απολαμβάνει το απέραντο γαλάζιο της θάλασσας, το ηλιοβασίλεμα και οι σχέσεις με τους συγγενείς έχουν αναθερμανθεί.

Στη νέα του δουλειά, πηγαίνει με τα πόδια, οι τεράστιες μετακινήσεις έπαψαν να τον ταλαιπωρούν και να τον αγχώνουν, το ρολόι που ήταν αναπόσπαστο αξεσουάρ της εμφάνισής του, τώρα βρίσκεται παρατημένο σε κάποιο συρτάρι.

Η μόνη του έννοια όταν επιστρέφει από το γραφείο είναι να περιποιηθεί τον κήπο, να φυτέψει φυτά ανάλογα με την εποχή και να διαβάσει όσα

περισσότερα βιβλία μπορεί καλλιεργώντας ακόμη περισσότερο το νου και την ψυχή του.

Είναι φυσιολάτρης και βιβλιοφάγος οπότε τα πάντα γύρω του είναι ιδανικά και αποπνέουν γαλήνη. Νιώθει ικανοποιημένος που τόλμησε να πάρει το ρίσκο και να βελτιώσει την καθημερινότητα του, η ζωή στην επαρχία άλλαξε ριζικά την ψυχολογία του και τη διάθεσή του.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ένα φιλί κι ένα... αντίο

Η κίνηση ήταν κόλαση. Τα αυτοκίνητα σέρνονταν, ο ήλιος έκαιγε κι εγώ έβραζα κυριολεκτικά μέσα στο αυτοκίνητο με το χαλασμένο κλιματιστικό. Σήμερα έπρεπε να παραλάβω τη μητέρα μου από το ΚΑΤ. Χαλάλι όμως η ταλαιπωρία, αρκεί να γύριζε σπίτι άνετα.

Άναψα τσιγάρο και χάζευα τους οδηγούς. Γρήγορα βαρέθηκα και κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Σαράντα χρονών και κρατιέμαι καλά· καστανόξανθα μαλλιά, κεκριμπαρένια μάτια και μια μικρή ελιά στο κούτελο που οι γιατροί δεν μου επιτρέπουν να αφαιρέσω. Είμαι αρραβωνιασμένη με τον Κωνσταντίνο, έναν υπέροχο άντρα, δυο χρόνια μεγαλύτερό μου. Πριν από καιρό μου έκανε πρόταση γάμου και φυσικά δέχτηκα. Το καλοκαίρι θα παντρευτούμε, στην Κρήτη με παραδοσιακό γάμο.

Εφτανα Ψυχικό, όταν ένα αμάξι μου τράβηξε την προσοχή. Το ένιωθα γνώριμο, αλλά δεν ήμουν σίγουρη, δεν έβλεπα καθαρά την πινακίδα. Ο Κωνσταντίνος έλειπε σε επαγγελματικό ταξίδι στο Παρίσι, μόλις μια ώρα πριν είχαμε μιλήσει, ανυπομονούσε να με δει το βράδυ, μου είπε.

Ξαφνικά, μια σκέψη γαργάλησε το μυαλό μου. Το αμάξι του το παίρνει και ο αδερφός του... *Μπορεί να είναι αυτός*, σκέφτηκα και για επιβεβαίωση, τον πήρα τηλέφωνο. Απενεργοποιημένο.

Το ξαφνικό μποτιλιάρισμα με έφερε δίπλα στο αυτοκίνητο... Αν ήμουν όρθια, τα γόνατά μου θα λύγιζαν.

Ο Κωνσταντίνος! Αυτός που υποτίθεται ήταν στο Παρίσι! Και δίπλα του μια γυναίκα... όμορφη, νεαρή, με ρούχα ελάχιστα. Μέχρι εδώ, όλα ανεκτά. Αλλά το παθιασμένο φιλί και το χάδι στο μάγουλό της... Ανεξήγητο!

Έπρεπε να αντιδράσω. Αλλά πώς; Να τον πάρω τηλέφωνο; Αστείο. Να τον ξεφτιλίσω δημόσια; Απαπα, εγώ είμαι κυρία! Οπότε...

Γύρισα στο αυτοκίνητο, έβαλα στη διαπασών το τραγούδι που είχαμε διαλέξει για τον γάμο μας και βγήκα έξω... Και άρχισα να χορεύω.

Ξέφρενα. Μανιασμένα. Χωρίς ντροπή.

Οι κόρνες σταμάτησαν, ο κόσμος παρακολουθούσε αποσβολωμένος, κινητά σηκώθηκαν στον αέρα. Σίγουρα το βίντεο θα γινόταν viral. Τουλάχιστον, ήμουν βαμμένη και ντυμένη σωστά.

Όσο για τον Κωνσταντίνο; Με κοιτούσε με μάτια γουρλωμένα. Ήξερε. Από εκείνη τη στιγμή, ήταν πλέον... πρώην αρραβωνιαστικός μου.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Κυκλοφοριακή προδοσία

Η Φανή, καρφωμένη στο τιμόνι, αναστέναζε ξανά και ξανά με το μποτιλιάρισμα στην Κηφισίας εκείνη την ώρα του απομεσήμερου. Εκνευρισμένη, άλλαζε συνέχεια σταθμούς στο ραδιόφωνο χωρίς να πετυχαίνει κάποια εκπομπή που να της αρέσει. Βαρέθηκε, το έκλεισε κι άρχισε να χαζεύει τους διπλανούς της.

Και ξαφνικά...τον είδε. *Δεν είναι δυνατόν*, σκέφτηκε. Κι όμως ήταν η κόκκινη Toyota που τόσο καλά ήξερε με τον άνδρα που σε λίγους μήνες θα γινόταν σύζυγός της! Δίπλα του καθόταν μια χαριτόβρυτη ύπαρξη, βαμμένη ξανθιά, με πλούσια μακριά μαλλιά και μακιγιαρισμένη στην τρίχα.

Ο Άλκης! Ο δικός της Άλκης!

Η ξανθιά τον αγκάλιαζε απ' τους ώμους κι αυτός... χαριεντιζόταν μαζί της σαν σχολιαρούδι.

Τής ήρθε ναυτία. Έλυσε το χειρόφρενο, προσπαθώντας να πάει λίγο πιο κοντά τους... *ποιο το όφελος;* αναρωτήθηκε· *μα για να του σπάσω τα μούτρα* απάντησε η ίδια στον εαυτό της.

Μαζί με την ναυτία, άρχισε να ιδρώνει, και οργή την κυρίευσε ολόκληρη. Θα ήθελε πολύ να τον φτύσει... *Τον αλητήριο*, μουρμούρισε και *μου το έπαιζε ερωτευμένος*.

Εβγαλε το κινητό της και τράβηξε μια βιαστική φωτογραφία. Εκείνος δεν την είχε δει, ήταν γυρισμένος στη διπλανή του.

Η Φανή, συνέχιζε να τους παρατηρεί. «Τι θράσος Θεέ μου», είπε δυνατά. «Άραγε της έχει πει ότι σύντομα πρόκειται να παντρευτεί; Αλλά τι λέω; Μπορεί να μην την νοιάζει. Ίσως πηγαίνει μαζί του μόνο για το σεξ...»

Τα νεύρα της τεντωμένα, το στομάχι της πονούσε και η καρδιά της κτυπούσε με γοργούς ρυθμούς. *Φανή, δε πρέπει να μείνεις μόνο με τη φωτογραφία στο κινητό. Πρέπει να δράσεις τώρα, να σε δουν*, παρότρυνε τον εαυτό της και μεμιάς βγήκε απ' το αμάξι και πλησίασε το δικό του.

Ο Άλκης κάτι έλεγε στην ξανθιά, με το χέρι του στο γυμνό της γόνατο, κι εκείνη γελούσε δυνατά.

Η Φανή, προσπαθώντας να κρατήσει όση ψυχραιμία της είχε απομείνει, έβαλε τους αγκώνες της στο ανοικτό παράθυρο και έσκυψε πλησιάζοντας σε απόσταση αναπνοής τον Άλκη...

«Βρε τα πιτσουνάκια μου! Πώς από δω παιδιά; Πέσατε και σεις στο μποτιλιάρισμα;», τους είπε χαιρέκακα με μια αναπνοή κι αμέσως σταμάτησε για να απολαύσει τα πρόσωπά τους που είχαν χάσει τελείως το χρώμα τους.

«Άλκη, δεν θα με συστήσεις στην κυρία;», συνέχισε χαμογελώντας ενώ ταυτόχρονα παρατηρούσε με άγρια χαρά τον άντρα και την συνοδό του που την κοιτούσαν με το στόμα ανοικτό, κατάπληκτοι και τρομαγμένοι.

ΖΑΡΜΠΗ – ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ασφαλτογραμμένο διαζύγιο

08:32

Τα αυτοκίνητα στη λεωφόρο Συγγρού, έμοιαζαν με πολύχρωμες πιτσιλιές που ενώνονταν πάνω στον γκριζο ασφαλτένιο καμβά. Ο ήλιος ξαφνιασμένος απ' τις κόρνες και το χάος των αυτοκινήτων κρύφτηκε πίσω απ' το παλιό κτίριο του Φίξ.

Αν είχα πάει απ' τη Φραντζή πιθανόν εκείνη η Τετάρτη να μην αποτελούσε τα τελευταία λεπτά του γάμου μου με τον τότε σύζυγό μου Νικόλαο Βερβερούση. Αυτή η σκέψη, καθαρά υποθετική βέβαια, με βασανίζει από εκείνη τη μέρα.

08:34

Η μουσική ακουγόταν από δίπλα. Είναι περίεργο πως σ' ένα τέτοιο μποτιλιάρισμα βρίσκεσαι σχεδόν μέσα στη ζωή του άλλου, αφού τα μικρά κουβούκλια δεν μπορούν να κρύψουν τίποτα. Από τα αριστερά μου μια μητέρα -Μαίριλιν- με τα κατάξανθα μαλλιά της φώναζε σαν μέγαιρα στα δύο μικρά της στο πίσω κάθισμα και από την άλλη άκουγα σαν σε όνειρο το άσμα της απόλυτης προδοσίας, σε στυλ βαρύ ζεϊμπέκικου: «αν ναυαγήσω κι άλλη μια δε με πειράζει...» και αμέσως μετά σαν μαχαίρι καρφώθηκε στο μυαλό η φωνή της Τζάνις Τζόπλιν... «*Take a little peace of my heart*»...

Μ' αυτό το τραγούδι ξάπλωνε μαζί μας στα ιδρωμένα σεντόνια του μανιασμένου μας έρωτα και ο Νίκος κάθε φορά έπαιρνε κι από ένα κομμάτι της καρδιάς μου.

08:35

Χέρια παντού, ανακατεμένα μαλλιά...

Ηξερα ότι δεν έπρεπε να κοιτάω αλλά σαν κάτι να μ' έσπρωχνε, κι όλο το κορμί μου έγινε μεμιάς τεντωμένο τόξο.

Ερωτοτροπούσαν σαν έφηβοι!

Δεν με ένοιαζε πια που θ' αργούσα, τίποτα δε μ' ένοιαζε...

Βαθιά μέσα στα λαγόνια μου ένιωθα ένα κάψιμο, καθώς ο Νίκος, ο δικός μου ο Νίκος, μπαλαμούτιαζε μια μακρυμάλλα πιτσιρίκα και αυτή ρουφούσε τα

χείλη του κολασμένα... Αυτά τα χείλη που κοίταζα κάθε πρωί με τόση τρυφεράδα .

08:36 Γύρω μου ξαφνικά σιωπή. Η οργή σαν τυφώνας στη νηνεμία, μαζευόταν στα έγκατα του είναι μου. Έτσι, καμιά κραυγή δε βγήκε απ' το στόμα μου, καθώς άρχισα να πατάω την κόρνα σαν την τρελή του Σαγιώ, στρίβοντας ταυτόχρονα το τιμόνι στοχεύοντας ξεκάθαρα το ζευγάρι της ακολασίας.

Με όση δύναμη είχα πάτησα τέρμα το γκάζι και μ' ένα δυνατό μούγκρισμα χτύπησα την πόρτα του αυτοκινήτου τους.

Ο γδούπος και η τρομαγμένη ματιά του Νίκου μέσα από τα θολωμένα τζάμια της σπορ μερσεντές, ήταν για μένα βάλσαμο εκείνες τις πρώτες στιγμές.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ανάμεσα σε νιφάδες σοβά

Το ξύλινο σκοροφαγωμένο τραπεζάκι ασφυκτιούσε παρατημένο στην γωνία του τοίχου. Μια γωνιά που έδειχνε την γύμνια της καθώς ο σοβάς έπεφτε σαν χοντρές νιφάδες χιονιού. Ένα ποτήρι με ούισκι ως την μέση ήταν ακουμπισμένο στην μέση του τραπεζιού και αποτελούσε την μοναδική απόδειξη ζωής. Μισοάδειο ή μισογεμάτο; Η απάντηση βρισκόταν στην ανασκόπηση της ενήλικης ζωής του και στα μονοπάτια που περπάτησε ή παράκαμψε.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Αχ, Νέα Σμύρνη μου

Αν μπορούσε να μιλήσει η εκκλησία της Αγίας Φωτεινής, θα περιέγραφε την ανεμελιά και χαρά των παιδιών στο προαύλιό της που τότε έμοιαζε με αφρόντιστο πάρκο. Κινητά και ακριβά ρούχα με μάρκες δυσεύρετες δεν υπήρχαν, σορτσάκια φαρδιά και ελβιέλες αυτή ήταν η πολυτέλειά μας. Όλα τότε έμοιαζαν ανάλαφρα και εύκολα τα πάντα μπορούσαμε να κάνουμε, στη φαντασία μας γινόμαστε όλοι οι ρόλοι, διευθυντές, πλούσιοι, γιατροί, ραλίστες, το μέλλον ήταν δικό μας, τι λέω ο κόσμος ολόκληρος! Νιώθαμε αήττητοι.

Παιδιά βέβαια δεν μείναμε για πάντα, αλλά όποτε φέρνω στη μνήμη μου τη γειτονιά μου στη Ν. Σμύρνη, Ιωνίας 38, τους κήπους με τα γιασεμιά, τους φοίνικες και τις φιστικιές ξαναγίνομαι ανέμελο παιδί. Μόνο αυτοί οι κήποι μπορούσαν να πουν για τα παιχνίδια μας στον φαρδύ αυτόν αγαπημένο χωμάτινο δρόμο και αχ η μυρωδιά του γιασεμιού γλυκά μας καλόπιανε και μας έφερνε κοντά. Ακόμα η θύμησή της με ανακουφίζει και μου παίρνει όλα τα βαριά φορτία της σημερινής μου ζωής.

Στη θέση των παλιών σπιτιών τώρα παντού πολυκατοικίες. Ο δρόμος μας γεμάτος αυτοκίνητα εκεί που περνούσε μόνο ο γαλατάς με το τρίκυκλό του. Οι φίλοι μου που με περίμεναν έξω απ' το σπίτι μου να παίξουμε το αγαπημένο μας κουτσό... Το « ένα φράγκο η βιολέτα» ακόμα αυτό το τραγουδάκι τριγυρνά στα στενά των αναμνήσεών μου. Η Φωτεινούλα και η Γωγούλα, κόρες της μοδίστρας οι αγαπημένες φίλες μου έχουν πάντα τη θέση φρουρών στα ευτυχισμένα μονοπάτια της μνήμης μου.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Το χαλί που πίστευα πως πετάει

Πέρασαν αρκετά χρόνια από εκείνες τις ξένοιαστες καλοκαιρινές διακοπές στο χωριό της μητέρας μου, τις οποίες θυμάμαι με τρυφερότητα και συγκίνηση. Ο μπαμπάς φόρτωνε βαλίτσες, παιχνίδια και βιβλία στο αυτοκίνητο και ξεκινούσαμε το ταξίδι.

Στη διάρκεια της διαδρομής, άφηνα τη φαντασία μου ελεύθερη να ταξιδεύει, παρατηρούσα κτίρια, πανέμορφες εκκλησίες, καταστήματα, ανθρώπους να τρέχουν για να προλάβουν τις δουλειές τους. Όταν άνοιγα το παράθυρο, οι μυρωδιές της φύσης πλημμύριζαν το χώρο και έστηναν χορό ακούγοντας τις γλυκιές μελωδίες του ραδιοφώνου.

Ο γνώριμος ήχος του αυτοκινήτου έκανε τη γιαγιά να τρέχει να μας υποδεχτεί, με έσφιγγε στην αγκαλιά της και εγώ παραπονιόμουν ότι θα σκάσω, καθώς γέμιζε τα μάγουλά μου με φιλιά. Στο ημίδιπλο κρεβάτι, με τα αφράτα πολύχρωμα μαξιλάρια, έκανα όλη μέρα τούμπες, μου άρεσε να τα βλέπω όλα ανάποδα. Στο σκαλιστό κομοδίνο, ανάμεσα στις κάλτσες, έκρυβα τσιχλόφουσκες και κάτι τεράστιες γεμιστές καραμέλες που με δυσκολία χωρούσαν στο μικρό μου στόμα.

Η σοφίτα ήταν φρεσκοβαμμένη με το χρώμα της πασχαλιάς, όπως έλεγε η γιαγιά, ακόμη έρχεται στη θύμησή μου η μυρωδιά της μπογιάς. Στο ξύλινο πάτωμα ήταν στρωμένο ένα λευκό χαλί, ήταν τόσο απαλό που πίστευα ότι αν τυλιχτώ μέσα σε αυτό θα πετάξω πάνω από τα σύννεφα και θα με ψάχνει ο αυστηρός παππούς.

Από το παράθυρο, διέκρινα την πλατεία, ήταν περιτριγυρισμένη από πλατάνια και παιδιά που έπαιζαν γύρω από τη βρύση που ανάβλυζε δροσερό νερό. Τα βράδια που επικρατούσε ησυχία με νανούριζε το ποτάμι, ο ήχος του νερού με ηρεμούσε. Τα μεσημέρια με έβαζαν για ύπνο, εγώ όμως το έσκαγα και πήγαινα στον κήπο, σκαρφάωνα στα δέντρα και μάζευα ζουμερά και μυρωδάτα κεράσια. Όταν ο παππούς έπαιρνε χαμπάρι ότι έλειπα ερχόταν αθόρυβα και μου έριχνε και καμιά ξυλιά.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Γενέθλια προδοσίας

Η Αιμιλία προσπερνούσε τα αυτοκίνητα σα τρελή κι άλλαζε συνέχεια λωρίδες μπας και προλάβει. *Μα γιατί όταν βιάζομαι πέφτω πάντα πάνω στους οδηγούς που έχουν μαλώσει με το γκάζι; Άντε πουλάκι μου πάτα το λίγο*, είπε για ένα νεαρό μπροστά της.

Ήθελε να προλάβει πριν κλείσουν τα μαγαζιά για να αγοράσει το λευκό πουκάμισο με το διακριτικό μοτίβο ρόμβου που τόσο άρεσε στο Δημήτρη. Τον εκλεκτό της καρδιάς της εδώ και τρία χρόνια που σήμερα είχε τα γενέθλιά του. Μέχρι να γυρίσει εκείνος από το γραφείο αργά το βράδυ, είχε σύσκεψη της είχε πει, θα είχε ετοιμάσει ένα ρομαντικό δείπνο με την αγαπημένη του καρμπονάρα, και μαζί τούρτα και πουκάμισο. Ήθελε να είναι όλα τέλεια.

Κόκκινο, πού πας; Πάτησε απότομα το φρένο. *Ευτυχώς που ο εσωτερικός εαυτός μου προσέχει και δε χαζεύει*, σκέφθηκε. Κοιτούσε το φανάρι όταν με την άκρη του ματιού της αισθάνθηκε κίνηση στο διπλανό αυτοκίνητο. Έστρεψε το βλέμμα της προς τα κει... και πάγωσε!

Ο αγαπημένος της ήταν στο διπλανό αυτοκίνητο και δίπλα του μία γυναίκα. Ήταν δεν ήταν τριάντα, ξανθιά με έντονο μακιγιάζ αλλά γοητευτική. Ο Δημήτρης μιλούσε και της χαμογελούσε και κείνη όλο νάζι γύριζε προς το μέρος του και του γελούσε. Το ένα του χέρι ήταν στο τιμόνι και το άλλο; το άλλο ήταν στα μαλλιά της!

Όχι δεν το ζω αυτό· δεν είναι αληθινό. Το μυαλό της είχε θολώσει κι έκανε ένα σωρό σενάρια. Ένιωθε να της έρχεται εμετός αλλά έβαλε το χέρι στο πόμολο της πόρτας. *Θα ζητούσε τώρα εξηγήσεις.*

Οι κόρνες από τα αυτοκίνητα την επανάφεραν στο τώρα. Ένα τώρα που ευχόταν να μην είχε υπάρξει υπήρξε ποτέ. Κοίταξε δίπλα αλλά το αυτοκίνητο του Δημήτρη είχε εξαφανιστεί. *Όπως θα εξαφανιστεί κι εκείνος απόψε από τη ζωή μου*, σκέφθηκε και πάτησε γκάζι.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Μισή ζωή σε μια γουλιιά

Ο κόσμος μπαινοέβγαινε βιαστικός στο καφέ για το καθιερωμένο πρωινό Carruccio e brioche*. Η Ιρένε καθότανε σ' ένα στρυμωγμένο τραπέζι κατά μήκος του πεζοδρομίου και απολάμβανε την ζεστασιά του φθινοπωρινού ήλιου· η μυρωδιά του καφέ διέγειρε κάθε εγκεφαλικό της κύτταρο. Συνειδητοποίησε ότι αυτή η πρωινή συνήθεια αποτελούσε ίσως την μοναδική σταθερά στην μεσήλικη ζωή της. Όλα τα υπόλοιπα είχαν έρθει τα πάνω κάτω. Φεύγοντας άφησε έναν αναστεναγμό να αιωρείται στον αέρα.

*καφές και κρουασάν, κλασσικό πρόγευμα των Ιταλών

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Η μουριά και τα ηλεκτροφόρα χέλια

Κάθε καλοκαίρι πηγαίναμε για μια εβδομάδα με τους φίλους των γονιών μου στα Στύρα. Η οικογένεια Χαχαριδάκη είχαν δύο αγόρια στην ίδια ηλικία πάνω κάτω με μένα και την αδελφή μου κι έτσι κάναμε όλοι παρέα. Το σπίτι τους ήταν μπροστά στη θάλασσα. Βγαίναμε στην αυλή με τη μεγάλη μουριά, διασχίζαμε το μικρό χωματόδρομο και βουτούσαμε στη θάλασσα.

Η καλύτερη, όμως, ώρα ήταν όταν πηγαίναμε και παίζαμε ποδοσφαιράκι ή πινγκ πονγκ σε ένα μαγαζί στην πλατεία. Μου άρεσε όπως στριφογύριζαν οι παίκτες και κλωτσούσαν τη μπάλα, αλλά πιο πολύ μου άρεσε επειδή ήμουν η καλύτερη και τους νικούσα! Τα αγόρια με κοιτούσαν με μισό μάτι. Αλλά δε με ένοιαζε, το απολάμβανα κι ας ήξερα ότι την επόμενη μέρα θα προσπαθούσαν να μου βουτήξουν το κεφάλι στη θάλασσα.

Όταν πια είχε νυχτώσει κι επιστρέφαμε σπίτι, βρίσκαμε τους γονείς μας να κάθονται και να μιλάνε κάτω από τη μουριά. Κανείς από μας δεν ήθελε να κοιμηθεί από τόσο νωρίς, κι έτσι καθόμασταν στην παραλία μπροστά από το σπίτι, κοιτούσαμε τα αστέρια, τη θάλασσα. Ήταν δεδομένο ότι τα αγόρια, για να μας φοβίσουν, θα μας έλεγαν κάποια φανταστική ιστορία για ηλεκτροφόρα χέλια που ζούσαν εκεί στα Στύρα κι έβγαιναν τα βράδια έξω από το νερό για να διασταυρώσουν με φίδια. Η αδελφή μου τα πίστευε αλλά εγώ γελούσα με τις βλακείες τους. *Πόσο βλαμμένα είναι τα αγόρια, σκεφτόμουν, όμως παρ' όλα αυτά διασκέδαζα με τις ιστορίες τους.*

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Φιλί στο Δόξα Πατρί

Η Ελένη κοιτάζει το καθρεφτάκι της στο αυτοκίνητο και διορθώνει με μεγάλη επιμέλεια τις ψεύτικες βλεφαρίδες της. *Ευτυχώς που δεν δουλεύω κοντά στο σπίτι μου και έτσι περνάω τις ώρες μου ανέμελα στην κάθοδο της Εθνικής... Προλαβαίνω να βάφομαι σαν κουμπάρα σε γάμο, να τρώω το πρωινό μου, κι αν συνεχιστεί αυτό το αδιανόητο μποτιλιάρισμα, ίσως αρχίσω να ανοίγω και φύλλο για τυρόπιτα εδώ μέσα, σκέφτεται με πικρόχολη αισιοδοξία, καθώς ετοιμάζεται να ανοίξει το καινούργιο της μανό για να κάνει και τα νύχια της!*

Δυσκολεύεται πολύ να το ανοίξει και τότε της έρχεται η φαινή ιδέα να ζητήσει βοήθεια από κάποιον οδηγό σε διπλανό αυτοκίνητο.

Με ένα γρήγορο σκανάρισμα, αποφασίζει να ζητήσει βοήθεια από το αυτοκίνητο πίσω της, όπου βλέπει μια νεαρή κοπέλα να βάζει κραγιόν. «Α, να! Θα πάω στη... «συνάδελφο» πίσω, σίγουρα θα δείξει κατανόηση» μονολογεί γελώντας δυνατά και βγαίνει από το αυτοκίνητό, κουνιστή και λυγιστή.

Καθώς κατευθύνεται προς την κοπέλα, της κόβεται απότομα το γέλιο. Το βλέμμα της πέφτει σε ένα αυτοκίνητο λίγα μέτρα πιο πίσω. Η πινακίδα της φαίνεται γνωστή... πλησιάζει κι άλλο... και ο οδηγός της ακόμα πιο γνωστός, ενώ η συνοδηγός... εντελώς άγνωστη!

«ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΕΔΩ Ο ΝΙΚΟΣ ΜΟΥ;;; ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΜΕΛΑΧΡΙΝΗ ΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟΓΟΥΣΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ;» αναρωτιέται δυνατά, ξεχνώντας τα πάντα τρέχοντας στην Εθνική, πάνω στις 12ποντες γόβες της!

Πριν προλάβει να φτάσει στο αυτοκίνητο, βλέπει τον Νίκο «της» ανέμελο, να φιλάει με πάθος την κακόγουστη καλλονή. Εκείνη τη στιγμή παραπατάει, σπάει το τακούνι, η ψεύτικη βλεφαρίδα της εκτοξεύεται στο δρόμο και το ανοιχτό μανό φεύγει από τα χέρια της, και προσγειώνεται κατακούτελα στο Νίκο, στο «δόξα πατρί» που λένε!

Το μποτιλιάρισμα μεγαλώνει, αυτή τη φορά, όχι από την κίνηση, αλλά από το σουρεαλιστικό θέαμα της Ελένης, που σηκώνεται κουτσαίνοντας κατά 12 πόντους στο ένα πόδι, βγάζει και το άλλο τακούνι, και ξεμαλλιασμένη κατευθύνεται προς το ανοιχτό παράθυρο του αρραβωνιαστικού της. Αυτός

καθόλου ανέμελος πια, προσπαθεί να καλύψει το κεφάλι του από την τακουνιά που μόλις του ήρθε κατακέφαλα, στο ίδιο σημείο που ήδη φούσκωνε ένα καρούμπαλο από το μανό!

Ηθικό δίδαγμα; Όταν η ζωή σου δίνει μποτιλιάρισμα, μην το βλέπεις ως χάσιμο χρόνου, μπορεί να είναι η ευκαιρία να ανακαλύψεις αλήθειες που δεν θα ήθελες, αλλά και να πετύχεις άθελά σου την απόλυτη εκδίκηση με ένα τακούνι και ένα μανό!

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Μεσοπέλαγα με τη θύελλα

Ο καπετάν Γιάννης ήταν ψαράς παλαιάς κοπής, μέτραγε τα χρόνια που είχε περάσει στην θάλασσα με τους κόκκους αλμύρας που είχαν ριζώσει για τα καλά ανάμεσα στα γένια του.

Εκείνο το πρωί βγήκε με την «Ψαρού» του, το καϊκι του, για ψάρεμα. Ήταν ήδη μεσοπέλαγα, όταν μια βουβή αστραπή έσκισε τον ουρανό στην μέση. Με το βλέμμα του προσπάθησε να διαβάσει την ως τότε αρυτίδωτη θάλασσα, ενώ συγχρόνως οσμιζόταν τον μανιασμένο αέρα που πλησίαζε.

Ξαφνικά οι αστραπές απέκτησαν βροντερή φωνή, η θάλασσα ύψωσε το ανάστημά της και αναμετρήθηκε με την καταιγίδα που μούσκεψε τον καπετάν Γιάννη μέχρι τα κόκαλα του.

Τα ροζιασμένα χέρια του γέρικου ψαρά προσπαθούσαν μάταια να κυριαρχήσουν στο τιμόνι την ώρα που «η Ψαρού» υπνοβατούσε ακυβέρνητη στα κύματα.

Ο καπετάν Γιάννης ένιωσε τους χτύπους της καρδιάς του να χοροπηδούν άτακτα μέσα στο στήθος του. Ως τότε καυχιόταν ότι συνομιλούσε με την ξελογιάστρα θάλασσα και ότι ο άνεμος του ψιθύριζε στο αυτί τις προθέσεις της. Εκείνη την μέρα φαίνεται ότι δεν άκουσε τίποτα.

Αποκαμωμένος παρακαλούσε τα στοιχεία της φύσης να ξεθυμάνουν και να γυρίσει σώος στην στεριά.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Τρελόπαιδα στο Ρίφι

Στο χωριό μου, το Ρίφι, λίγο έξω από το Ληξούρι, όπου περνούσαμε τα καλοκαίρια μας, είχαμε πολλές συνήθειες. Μια από αυτές ήταν να μαζευόμαστε κάθε απομεσήμερο κάτω από την πυκνή σκιά που έκαναν οι καρυδιές του χωριού. Μια ανέμελη παρέα εφήβων—αγόρια και κορίτσια από 11 έως 19 ετών, όλα ξαδέρφια και αδέρφια—ακολουθούσαμε με ευλάβεια την καθημερινή μας Αυγουσιάτικη σιέστα. Ή μάλλον, για να είμαστε πιο ακριβείς, μια παραλλαγή της λέξης αυτής. Βλέπεις, από τα γέλια και τα πειράγματα μόνο κάτι γάτες παρακεί μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Κι αυτές, επειδή η ζέστη ήταν εξαντλητική· αλλιώς κι αυτές, θα είχαν μετοικήσει στο διπλανό χωριό!

Τα αγόρια έπαιζαν δηλωτή στο τραπέζι της θείας Σοφίας, κι εμείς, τα κορίτσια, τους δίνουμε άκαιρες οδηγίες πάνω από το κεφάλι τους—γιατί, μεταξύ μας, δεν είχαμε και μεγάλη ιδέα για τους βασικούς κανόνες του παιχνιδιού. Κάποιοι «έκλεβαν» στα χαρτιά, άλλοι δεν μπορούσαν να κάνουν ούτε μια απλή πρόσθεση με το μυαλό τους και έφερναν κομπιουτεράκι. Οι φωνές έδιναν κι έπαιρναν. Χαμός από τα γέλια και τα πειράγματα!

Χαμός, όμως, γινόταν και από τα απανωτά «σουτ» και τις «απειλές» των γονιών μας, που δεν τους αφήναμε να κλείσουν μάτι.

«Βρε τρελόπαιδα, έχετε σηκώσει όλο το χωριό στο πόδι!» φώναζε ο θείος Φίφος, φορώντας το λευκό μινέρβα φανελάκι του. «Ο μόνος που κοιμάται ανέμελος είναι ο θείος Αλέκος», πρόσθετε χαμογελώντας πλατιά, αφήνοντας να φανούν τα αραιά του δόντια.

«Μα ο θείος Αλέκος είναι κουφός!» πετάχτηκε ο Κώστας, κι εκεί ξεσπούσαμε όλοι, μικροί, μεγάλοι, σε ακόμη πιο βροντερά γέλια, κάνοντας τελικά τις γάτες να φύγουν τρέχοντας!

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Χωρίς γάντια... χωρίς δρόμο

Σε λίγο θα νυχτώσει. Φοβάμαι...Δεν έπρεπε να φύγω...οι γονείς μου θα με ψάχνουν. Το στομάχι μου γουργουρίζει και στο σακίδιο μου έχω μόνο νερό. Τα χέρια μου έχουν παγώσει από το κρύο, μακάρι να είχα τα γάντια μου. Δεν πρέπει να κλάψω, πρέπει να φανώ δυνατός. Δεν ξέρω πως όμως. Μαμά...μπαμπά...σας χρειάζομαι.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Κρύο μέσα κι έξω...

Κρύο, πόσο κρύο κάνει. Τα παιδιά απέναντι ούτε που κοιτάνε προς τα εδώ. Δεν θέλουν να με δουν; Και στο σχολείο κάνουν ότι δεν υπάρχω, ιδίως όταν τρώω το ξύλο και τις μπουνιές.

Επιασε το σακίδιο που είχε αφήσει ακριβώς δίπλα του και το έσφιξε με όση δύναμη του είχε απομείνει. Όλη του η ζωή ήταν εκεί μέσα. Και Η φωτογραφία του πατέρα του όταν είχαν πάει για ποδόσφαιρο οι δυο τους αγκαλιασμένοι με ένα γέλιο απλωμένο στα πρόσωπά τους.

Την είχε κρυφά στη τσάντα του, γιατί ο πατριός του φώναζε, δεν ήθελε τίποτα να του θυμίζει τον πατέρα του Άλκη. «Ο απατεώνας, ο κλέφτης», έτσι τον ανεβοκατέβαζε όλη μέρα. «Εκεί ανήκει, στο κελί του», κατέληγε πάντα ειρωνικά.

Το σακίδιο του πατέρα μετέδιδε δύναμη, αυτός να αντέχει στη φυλακή και ο Άλκης να υπομένει όλα αυτά.

Ο Κώστας, το μοναδικό του φιλαράκι κάνει ότι δεν τον βλέπει και κρύβεται πίσω απ' τα άλλα παιδιά. Ίσως να φοβάται και αυτός... Ίσως γυρίσει μετά να τον βοηθήσει, όπως του είχε υποσχεθεί, όταν έμαθε το σχέδιο του Άλκη να το σκάσει στο χωριό, στη γιαγιά του.

Μετά τις μπουνιές που έφαγε το μεσημέρι αποφάσισε να μην ξαναπάει σχολείο. Τέλος, ούτε σπίτι θα γυρνούσε με τον πατριό του εκεί να τον κάνει μαύρο στο ξύλο.

Πάλι μόνος. Έχει συνηθίσει.

Μέσα του απλώνεται η παγωνιά και ο φόβος. Σε μια στιγμή σηκώνεται, παίρνει το σακίδιο και απομακρύνεται τρέχοντας πίσω από τα δέντρα του πάρκου.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μόνος στο πάρκο

Το φως της ημέρας παρέδιδε τα ηνία στο σούρουπο και το κρύο ήταν τσουχτερό. Στο πάρκο, ο κόσμος είχε αρχίσει να αραιώνει. Δίπλα στην τσουλήθρα, είχε κρυφτεί ένα μικρό αγόρι. Είχε αγκαλιάσει με τα χέρια του τα δυο του γόνατα και κοιτούσε το χώμα. Δίπλα του έχασκε σχεδόν άδειο ένα ελαφρύ πράσινο σακίδιο. Καθόταν εκεί για ώρες ακίνητο μέχρι που το εντόπισε ο φύλακας του πάρκου και το οδήγησε στο γραφείο προκειμένου να αναζητήσουν τους γονείς του.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Το σακίδιο των ηρώων

Ήταν ένα καλοκαιρινό απόγευμα και το πάρκο ήταν γεμάτο με ευδιάθετο κόσμο. Το μόνο παράταιρο ήταν ένα αγοράκι λίγο πριν την εφηβεία που καθόταν ήσυχο και διάβαζε μόνο του ένα κόμικς.

Φορούσε πιτζάμες και παντοφλάκια στα πόδια του, τα οποία τα κουνούσε νευρικά.

Τα μάτια του ήταν εστιασμένα σε αυτό που διάβαζε και παρά τις φωνές των παιδιών που έπαιζαν, τίποτα δεν φαινόταν να του διασπά αυτή τη συγκέντρωση.

Το σακίδιο του, που το είχε τοποθετήσει ακριβώς δίπλα του, είχε πάνω του εικονογραφημένους τους ίδιους ήρωες με το κόμικς που διάβαζε.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Απόρριψη

Ο πατέρας πηγαινοερχόταν στο δωμάτιο με βλέμμα σκοτεινό και το στόμα του, παραμορφωμένο σε μια λεπτή σχισμή, έβγαζε ήχους έντονους, κοφτούς αναμειγμένους με ηθικά διλήμματα. Μέσα του έβραζε από θυμό και η πίκρα που κατέλαβε την ύπαρξη του ξεχύθηκε σαν δηλητήριο στη φουρτουνιασμένη ψυχή του. Αυτό το σιωπηλό πλάσμα απέναντι του δεν το αναγνώριζε πλέον. Όλα τα όνειρα του, η θέση του μέσα στον κόσμο ματαιώθηκαν από την εγωιστική, επιπόλαιη κίνηση της.

Η Άννα καθισμένη στον καναπέ με το βλέμμα καρφωμένο στο κενό τον άκουγε αμίλητη. Ξαφνικά ένιωσε σαν να γύρισε ξανά στην εφηβεία. Δεν τολμούσε να τον κοιτάξει. Κάθε του λέξη γιγάντωνε μέσα της το αίσθημα της μοναξιάς και της απόρριψης. Το βλέμμα της πλανήθηκε στα χρώματα του δειλινού έξω από το παράθυρο, μα δεν τολμούσε να σηκωθεί ν' ανάψει το φως. Παγιδευμένη από τη μεγάλη ηλικία του πατέρα κατάπινε αδιαμαρτύρητα μέσα στην βουβή σιωπή της την προδοσία που ένιωθε.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Σιωπή ανάμεσά τους

Ο Αντώνης πατέρας της Άννας την κοίταζε θυμωμένα με μάτια κατακόκκινα από την ένταση. Πώς μπόρεσε το παιδί του η κόρη που λάτρευε να κάνει κάτι τέτοιο. Χρόνια τώρα την μεγάλωνε μόνος του και το πρώτο που της είχε μάθει ήταν οι αξίες της ζωής.

Αισθανόταν ότι το σπίτι που βρισκόταν και έμενε η κόρη του θα τον πλάκωνε έπρεπε να φύγει να βγει στον αέρα αλλιώς ίσως έκανε κάποια πράξη που θα μετάνιωνε.

Η Άννα τον κοίταζε σιωπηλή γνώριζε ότι τον είχε πληγώσει έβλεπε την πάλη μέσα του. Γνώριζε τόσο καλά τον πατέρα της. Δεν ήθελε όμως να του επιτρέψει να υπερβεί τα όρια που η ίδια έχει βάλει στη ζωή της. Με μια απότομη κίνηση άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω.

Ήταν καλύτερα έτσι ...

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Παιδί στο παγκάκι

Ένα οκτάχρονο παιδί καθόταν μόνο του στο παγκάκι στο πάρκο της γειτονιάς. Η πλάτη του ήταν ακουμπισμένη άκαμπτα στη σκληρή ράχη του κατεργασμένου ξύλου και τα χέρια του, σφιγμένα σε μπουιές, είχαν πάρει ένα μολυβί χρώμα. Δίπλα του ήταν αφημένο ένα μπλε σακίδιο.

Το παιδί δεν έδινε σημασία στο σακίδιο. Καθόταν στητό και που και που με την ανάστροφη της παλάμης του σκούπιζε το πρόσωπο του.

Κάποια στιγμή αργότερα έβγαλε από το σακίδιο μια φωτογραφία και την περιεργαζόταν με αφοσίωση. Από τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν δάκρυα και το κορμάκι του τρανταζόταν με κάθε λυγμό.

Στην είσοδο του πάρκου εμφανίστηκε ένας άντρας. Το παιδί τον ανακάλυψε από μακριά. Σηκώθηκε απότομα και με το σακίδιο στην πλάτη έτρεξε και χώθηκε στην μεγάλη αγκαλιά του.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Βάρδια απώλειας

Ο Νίκος μπήκε στο σπίτι του και έριξε το παλτό του στον καναπέ. Τα βλέφαρά του βάραιναν από την αυπνία του τελευταίου εικοσιτετράωρου. Όλο το βράδυ στην υπηρεσία, προσπαθούσαν να σώσουν τους δώδεκα μετανάστες που θαλασσοδέρνονταν μεσοπέλαγα. Ανάμεσα τους τρία παιδιά και ένα μωρό. Όσο και αν προσπάθησαν, όμως, μόνο τέσσερις βγήκαν ζωντανοί στην στεριά...
Απογοητευμένος, κυριεύτηκε από δάκρυα.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Κι ο λυγμός απέκτησε φωνή...

Το οχτάχρονο παιδί κάθισε αρκετή ώρα αμίλητο στο παγκάκι, ακουμπώντας άκαμπτα, στητά στην σκληρή επιφάνεια της πλάτης. Τα πόδια του είχαν μουδιάσει από την ακινησία και τα δάχτυλα, σφιγμένα σε γροθιές, είχαν πάρει ένα μπλαβί χρώμα.

Το μπλε σακίδιο αφημένο δίπλα του, σχεδόν ξεχασμένο, σαν να βρισκόταν ήδη πριν από την άφιξη του εκεί και να το περίμενε.

Δεν έκλαιγε, αλλά μέσα του φούντωνε και ξαναφούντωνε η αδικία που ένιωθε και ένα λυγμός, ανεπαίσθητος βγήκε από το μπουκωμένο στήθος του. Λίγες ώρες πριν έκλεισε εξοργισμένος με δύναμη την εξώπορτα του σπιτιού, πιστεύοντας πως η μητέρα θα τον σταματούσε. Θα έμπαινε μπροστά στην πόρτα και με γλυκόλογα, παρακαλετά και απειλές και θα του έφραζε το δρόμο. Μα η μητέρα είχε πάρει το μικρό αδελφό στην αγκαλιά και κατευθύνθηκε προς στο παιδικό δωμάτιο.

Αγκάλιασε σφιχτά το σακίδιο του και η κίνηση αυτή του έφερε δάκρυα στα μάτια. Δυστυχισμένος και αποκαρδιωμένος σκεφτόταν πως ούτε ο πατέρας είχε ενδιαφερθεί να τον ψάξει.

Από το σακίδιο του έβγαλε μια φωτογραφία που κουβαλούσε εδώ και τρία χρόνια μαζί του. Τρία γελαστά πρόσωπα τον αντίκρυσαν, εκείνος, ο πατέρας και η μητέρα του. Τώρα ο λυγμός απέκτησε φωνή και με την ανάστροφη της παλάμης του άρχισε να σκουπίζει τα μεγάλα του μάτια.

Ο ουρανός σιγά σιγά έπαιρνε όλες τις αποχρώσεις του γκρι και από την είσοδο του πάρκου μια γνωστή φιγούρα εμφανίστηκε δίπλα του. Ο μικρός άρχισε τώρα να κλαίει με αναφιλητά και το μικρό του κορμάκι τρανταζόταν σε κάθε αναστεναγμό του. Το φιλί του πατέρα ξεχύθηκε σαν βάλσαμο στην ταραγμένη ψυχή του και τα πόδια του έβγαλαν φτερά στην επιστροφή για το σπίτι. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν η αγκαλιά της μητέρας του.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Στην άκρη της πόλης

Εκείνο το απόγευμα, ντύθηκε βιαστικά, πέταξε στο σακίδιο του κάποια πράγματα και έφυγε αθόρυβα πατώντας στις μύτες των ποδιών του. Οι δρόμοι ήταν βρεγμένοι και καθώς σουρούπωνε μέσα από τα γκρίζα σύννεφα ξεπρόβαλε το φεγγάρι. Ήταν τόσο χλωμό που ταίριαζε απόλυτα με την ατμόσφαιρα και την καταχνιά της οικογένειας.

Όταν νύχτωσε για τα καλά, ο Νικήτας ξάπλωσε στο παγκάκι, ακούγοντας τα κορναρίσματα των αυτοκινήτων και το γάβγισμα κάποιων αδέσποτων σκυλιών που έψαχναν σε ένα κάδο απορριμμάτων να βρουν τροφή.

Σαν ξημέρωσε το πάρκο γέμισε από βιαστικούς περαστικούς και η πόλη ξύπνησε από τους δυνατούς θορύβους των αυτοκινήτων. Μια παρέα παιδιών έτρεχε να προλάβει το σχολικό λεωφορείο και ο Νικήτας χάρθηκε μέσα στο πλήθος.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Αναμέτρηση σιωπής

Ο πατέρας στεκόταν όρθιος, με τα χέρια στη μέση, σαν σερίφης στο Φαρ Γουέστ, φαινομενικά συγκρατημένος ωστόσο, μέσα του ένιωθε το σώμα του να τρέμει από οργή. *Γιατί δεν μιλάει;* σκεφτόταν, νιώθοντας τα μάγουλά του να καίνε. Αυτή η σιωπή της Άννας ήταν προκλητική, σχεδόν ασεβής.

Η Άννα, καθισμένη απέναντί του, στην άκρη της σκάλας, τον κοιτούσε με μάτια γυάλινα και το γαλάζιο βλέμμα της έμοιαζε διαφανές. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα, αλλά παρέμενε αμίλητη, αγέρωχη και πεισματάρη. Όσο κι αν φοβόταν, δεν ήθελε να δείξει αδύναμη μπροστά του.

Το άλλοτε χαρωπό σαλόνι με την λευκή μαρμάρινη σκάλα, έμοιαζε απόψε βαρύ, χαμηλοτάβανο, ενώ το φως του απογευματινού ήλιου που έμπαινε χλωμό από το παράθυρο, του έδινε μια απόχρωση καφε-γκρί. Η ένταση πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, κι ενώ κανείς τους δεν έλεγε λέξη, τα βλέμματα, οι ανάσες και η ενέργειά τους μαρτυρούσαν την μάχη που θα ακολουθούσε. Ο χρόνος έμοιαζε να έχει σταματήσει.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Σχέδιο Απόδρασης

Ο Νικήτας άγγιξε τα κλειδιά που ήταν κρεμασμένα στην πόρτα, ξεκλείδωσε και έφυγε αθόρυβα πριν τον πάρουν χαμπάρι οι γονείς του, οι οποίοι λίγη ώρα πριν είχαν ένα ακόμη άσχημο καυγά. Ήθελε τόσο να ξεφύγει από αυτό το άρρωστο περιβάλλον, να κοιμηθεί ένα βράδυ ήρεμος δίχως φωνές και αντικείμενα να εκτοξεύονται στον αέρα.

Ηξερε καλά ότι το κλίμα, η βία και η ψυχρότητα που επικρατούσε στο σπίτι τον είχε επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό. Οι δάσκαλοί του ήταν πλέον πεπεισμένοι ότι ζούσε με μια προβληματική οικογένεια από την οποία δεν θα έβγαινε αλώβητος. Ο ίδιος ένιωθε πληγωμένος, είχε απομονωθεί από συμμαθητές και φίλους.

Ντρεπόταν κάθε φορά που τον έβλεπαν θλιμμένο να τους εξηγεί τι συμβαίνει ενώ τις νύχτες που άκουγε φωνές έτρεμε σαν το ψάρι κάτω από τα σκεπάσματα. Είχε αποφασίσει να το σκάσει κρυφά, είναι η μόνη μου σωτηρία, σκεφτόταν, και τα δάκρυά του μούσκευαν το μαξιλάρι που πλάγιαζε. Όσπου το έκανε πράξη αψηφώντας τον κίνδυνο και την ταλαιπωρία.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Μάτια στο Μονοπάτι

Ένα παιδί καθόταν μόνο του σε ένα παγκάκι στο πάρκο. Τα χέρια του ήταν περασμένα γύρω από το σακίδιο που είχε ακουμπισμένο δίπλα του σα να κρατούσε πολύτιμο θησαυρό. Ο αέρας ανακάτευε τα μαλλιά του και το λεπτό του μπουφάν φούσκωνε ελαφρά. Κοίταζε πότε τα γυμνά κλαδιά των δέντρων, πότε το μονοπάτι μπροστά του. Φαινόταν σα να περίμενε κάποιον. Γύρω του, το πάρκο ήταν ήσυχο· μόνο λίγα φύλλα παρασέρνονταν από τον άνεμο.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Η Μυρωδιά της Απουσίας

Ο Γιάννης πάρκαρε το αυτοκίνητο στο απέναντι πεζοδρόμιο και βγήκε στο δρόμο. Στάθηκε και κοίταξε το παλιό δίπλο σπίτι που είχε ζήσει τα παιδικά του χρόνια. Οι τοίχοι είχαν φθαρεί και έλειπαν σοβάδες αλλά το μπαλκόνι ήταν γεμάτο γλάστρες με γεράνια. Ήταν το αγαπημένο λουλούδι της μητέρας του. Πρόσεξε ότι τα φύλλα τους είχαν γείρει σα να είχαν παραιτηθεί. *Περίεργο, σκέφθηκε, η μητέρα τα φρόντιζε κάθε μέρα ανελλιπώς.*

Διέσχισε το δρόμο και στάθηκε έξω από τη μπλε πόρτα. Το στομάχι του σφίχτηκε. Σκεφτόταν το μήνυμα της μητέρας του πριν λίγες μέρες.

«Σε παρακαλώ, έλα. Είναι πολύ σοβαρό», του έγραφε.

Περνώντας οι μέρες η ψυχή του εγκλωβιζόταν στις ενοχές και το μυαλό του κυριευόταν από τύψεις.

Αντίκρισε το βελούδινο μπλε σαλόνι που καθόταν με τον αδελφό του, Νίκο, και τον πατέρα του κι έβλεπαν τους αγώνες. Ο καναπές ήταν σχισμένος και ο χώρος ήταν γεμάτος βαμβάκια. Στο πάτωμα ήταν πεταμένα τα έγγραφα και τα βιβλία του πατέρα του από τη βιβλιοθήκη.

Μια περίεργη μυρωδιά άγγιξε τα ρουθούνια του όσο πλησίαζε στην κουζίνα. Έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα και την είδε στο πάτωμα μπροστά στο νεροχύτη. Πάγωσε. Έβαλε το χέρι στη μύτη του κι έκλεισε τα μάτια. Ήθελε να τη θυμάται όπως τότε.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Μαύρες Μπούκλες στον Ήλιο

Η Αρετή μετά το σχολείο δεν πήγε σπίτι. Άρχισε να περπατά χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει. Ήθελε να φύγει όσο πιο μακριά γινόταν από αυτό το σιχαμερό σχολείο. Μετά από λίγη ώρα κουράστηκε και στο παγκάκι ενός πάρκου πέταξε με αγανάκτηση το σακίδιο με τα βιβλία και κάθισε διπλωμένη στα δύο.

Το μεσημέρι αυτό του Μαρτίου ήταν ηλιόλουστο κι έκανε ζέστη. Ένα απαλό αεράκι έριχνε τις μαύρες μπούκλες της στο πρόσωπό της. Άλλοτε θα νευρίαζε αλλά τώρα δεν την ενδιέφερε τίποτα. Εκείνη έβλεπε παντού σκοτάδι, όπως εκείνο που είχε στην ψυχή της. *Μακάρι να ήταν όλα ένα πολύ κακό όνειρο· μακάρι, σκέφθηκε.*

Κοίταξε με ζήλεια τρία παιδιά που έπαιζαν κυνηγητό πιο πέρα. Πόσο θα ήθελε να είναι κι εκείνη έτσι ξέγνοιαστη και να χαμογελά, σκέφθηκε κι αμέσως σκοτεινίασε. Εκείνη δεν μπορούσε να χαρεί· και το κυριότερο δεν μπορούσε να το μοιραστεί ούτε με φίλους ούτε με τους γονείς της. Είχε φταίξει και το πλήρωνε. Κάθε φορά που είχε το πρόγραμμα γυμναστική κι ο γυμναστής, κ. Αρκουδέας, *με όλα τα χαρακτηριστικά της αρκούδας*, μονολόγησε, την στρίμωχνε στον τοίχο και τριβόταν πάνω της έχοντας το χέρι του μέσα από το παντελόνι της και μετά καθώς προσπαθούσε να το καθαρίσει έκανε εμετό!

Πόση ντροπή! Τί θα έκανε για να γλιτώσει; Δεν άντεχε άλλο. Στους γονείς της να το πει, ούτε λόγος. Ο κ. Αρκουδέας είχε απειλήσει ότι αν μιλήσει σε κανέναν θα έκανε σε όλους κακό. Για εκείνη δεν την ένοιαζε, αλλά για την οικογένειά της όμως.. Ο πατέρας της θα πέθαινε σίγουρα. Έχει και αδύναμη καρδιά.

Όμως, ήταν τόσο βαρύ αυτό το φορτίο για εκείνη. Ήθελε να το μοιραστεί με τη μανούλα της. Να τρέξει στην αγκαλιά της και να τα σβήσει όλα. Σήκωσε το κεφάλι της αποφασιστικά.

Ναι, αυτό θα έκανε. Άλλωστε η φιλόλογος έλεγε στο μάθημα της Λογοτεχνίας, *«η ισχύς εν τη ενώσει»*, είπε δυνατά και σηκώθηκε από το παγκάκι.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Κόκκινο κρασί και προδοσία

Εκείνο το ανοιξιάτικο απόγευμα ο Πέτρος καθόταν στον καταπράσινο κήπο, πλάι στην ολοφώτιστη πισίνα. Κάπνιζε το πούρο του πίνοντας κόκκινο κρασί. Εριχνε κλεφτές ματιές στο κινητό και ήταν αρκετά εκνευρισμένος και απογοητευμένος.

Αναρωτιόταν τι είχε κάνει τόσο λάθος στην ανατροφή της μοναδικής του κόρης Άννας. Γιατί του έκρυψε ένα τόσο μεγάλο γεγονός, εφόσον θα χρειαζόταν και η δική του έγκριση. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι η απόφαση δεν ήταν δική της αλλά του συντρόφου της, που της είχε φουσκώσει τα μυαλά, να συμβιώσουν μαζί.

Η Άννα τον παρατηρούσε από το παράθυρο του σαλονιού, φοβισμένη. Προσπαθούσε να βρει το θάρρος να τον αντιμετωπίσει. Όταν της ζητήθηκε το χαρτί με την έγκυρη υπογραφή του πατέρα της, πάγωσε. Πίστευε πως η αγοροπωλησία θα μπορούσε να γίνει μόνο με την δική της, εφόσον το ακίνητο ήταν στο όνομά της, δε γνώριζε τον όρο επικαρπία.

Ενιωθε θλίψη που πρόδωσε την εμπιστοσύνη του. Δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό της που λειτούργησε τόσο επιπόλαια.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Από το θολό γυαλί

Η πόρτα που αντικρίζω είναι από αλουμίνιο και στο κέντρο της έχει ένα γυάλινο παραθυράκι· το γυαλί όμως είναι τόσο θολό που αδυνατώ να δω τι έχει στην άλλη μεριά. Κουδούνι δεν έχει για να χτυπήσω· ούτε πόμολο να την ανοίξω. Έχει μονάχα μία κλειδαρότρυπα, τόση σε μέγεθος, ώστε να καταφέρω να ξεκλέψω λίγα από τα μυστικά που κρύβει ο κόσμος πίσω από την πόρτα. Αχ και μπορούσα να την ανοίξω!

Όλα φαίνονται τόσο λαμπερά εκεί πέρα!

Κάτι μέσα μου, μου φωνάζει ότι πρέπει να δείξω υπομονή και όλα θα έρθουν με τον καιρό τους. Μα όσο περνάει η ώρα, η ανυπομονησία με κατακλύζει όλο και περισσότερο.

Ρίχνω άλλη μία ματιά μέσα από την κλειδαρότρυπα και αναστενάζω. Απομακρύνομαι λίγο και χαζεύω την ιδιαίτερη πόρτα. Ο ενθουσιασμός προκαλεί ένα φτερούγισμα στην καρδιά μου· μου επιτρέπει να αφεθώ ολοκληρωτικά στα μαγικά χέρια της μοίρας. Τώρα ξέρω ότι μία μέρα κάποιος θα μου παραδώσει τα κλειδιά, και τότε, ένας νέος κόσμος θα μου αποκαλυφθεί!

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ματωμένα Ίχνη

Η πόρτα ήταν μανταλωμένη και η λαβή σκουριασμένη, όμως η ανησυχία του ήταν τόση, που στην ανάγκη θα την έσπαγε. Η ανάσα του ήταν κοφτή και είχε αναψοκοκκινίσει από την τρεχάλα και τον πανικό, στο άκουσμα του δυνατού γρυλίσματος.

Το μαντρί ήταν μεγάλο, οι αχυρένιες μπάλες είχαν κόκκινα σημάδια, σαν κάποιος να αιμορραγούσε. Κοντοστάθηκε κοιτώντας προσεκτικά προς όλες τις κατευθύνσεις, εντόπισε την τσάπα και την άρπαξε. Μπρος τα πόδια του υπήρχε μια μεγάλη κηλίδα αίματος. Η αγωνία είχε σμιλεύσει το πρόσωπο του. Έντρομος ακολούθησε διστακτικά τα ματωμένα χνάρια που είχε αφήσει ο απρόσμενος επισκέπτης.

Οι φλέβες είχαν πεταχτεί στους κροτάφους του, τα μάτια του είχαν γουρλώσει κι ο φόβος τον έλουζε σα κρύος ιδρώτας, μη ξέροντας τι έχει να αντιμετωπίσει. Μέσα στην απόλυτη ησυχία ακούστηκε ένας θόρυβος στο βάθος...Φώναξε με βροντερή φωνή και όρμησέ προς τα εκεί.

«Βοήθεια...» ζητούσε μια ξεψυχισμένη γυναικεία φωνή.

Πέταξε την τσάπα κι άρχισε να σκαλίζει με τα χέρια τις σωρούς με τα λερωμένα άχυρα...

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Εκεί που Ζουν οι Αναμνήσεις

Η Μαρία στάθηκε μπροστά από μία αλλόκοτη πόρτα. Ήταν, σχεδόν, σίγουρη ότι η συγκεκριμένη πόρτα δεν είχε ποτέ θέση μέσα στο σπίτι της. Σίγουρα δεν θα έκοβε και το ζαρωμένο χέρι της για αυτό, αφού τον τελευταίο καιρό συγχιζόταν αρκετές φορές για να έχει πλήρη εμπιστοσύνη στον εαυτό της. Η ξύλινη πόρτα, εντελώς παράταιρη από την αισθητική του υπόλοιπου σπιτιού της, ήταν μισάνοιχτη και από μέσα ακούγονταν οι ήρεμοι ήχοι της φύσης και ένα μελωδικό μουρμούρισμα.

Γεμάτη περιέργεια, λοιπόν, πλησίασε αργά την πόρτα και την έσπρωξε ελαφρώς με το χέρι της. Αυτό που αντίκρισε, γέμισε δάκρυα τα μπιρμπιλωτά της μάτια. Είδε τη μητέρα της, ολοζώντανη, να κάθεται κάτω στο ανθισμένο λιβάδι. Ήταν νέα και όμορφη, ακριβώς όπως την είχε στις αναμνήσεις της, και στα πόδια ήταν ξαπλωμένο ένα κοριτσάκι. Σιγοτραγουδούσαν και οι δύο το νανούρισμα που της είχε μάθει η μητέρα της.

Ενα νοσταλγικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο της, ενώ με βαριά καρδιά έκλεισε την πόρτα σαν μία από τις πιο ξεχωριστές αναμνήσεις της...

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Θωμάς, Φαντομάς

Θεέ μου έχω τόση αγωνία... γιατί δεν απαντάει κι αυτός τώρα; Μα... τι καιρός κι αυτός... εκθές χαρά Θεού και σήμερα μαύρο χάλι. Τουτ, τουτ, η κλήση σας προωθείτε... ο Θωμάς, φαντομάς... με το ζόρι κρατάω την σάλτσα να μην μου πήξει. Θα σβήσω τα κεριά γιατί στο τέλος θα λιώσουν πάνω στα κηροπήγια. Η playlist τελειώνει... θα την βάλω ξανά από την αρχή. Ας βάλω και την ρόμπα γιατί θα πουντιάσω με τα εσώρουχα. Μα που είναι ο γλυκός μου;

Όχι... όχι δεν θα επιτρέψω καμία αρνητική σκέψη να με καταβάλλει. Σήμερα έχουμε επέτειο πέντε χρόνων και δεν θα αφήσω καμία ανησυχία να μου καταστρέψει την έκπληξη. Που να φανταστεί κι αυτός ότι έχω ετοιμάσει υπερπαραγωγή στο σαλόνι μας.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Να φύγω... να μείνω;

Η Μαργαρίτα κοιτάει το κινητό της. Έχει περάσει μια ώρα και ο Θωμάς δεν έχει απαντήσει. Κλείνει την συσκευή και γυρνάει το βλέμμα της στο παράθυρο. Ο δρόμος είναι βρεγμένος και φυσάει δυνατά.

Γιατί δεν απαντάει, αναρωτιέται. Ίσως οδηγεί ή το έχει κλειστό, ίσως να μην έχει σήμα. Πρέπει όμως μιλήσουμε να με βοηθήσει να βρω απάντηση στο δίλημμα που βρίσκομαι. Να φύγω στο εξωτερικό για μια καλύτερη δουλειά που μου προσφέρθηκε, ή να μείνω εδώ και να ψάξω να βρω μία καινούργια; Εκεί μέσα πάντως δεν γίνεται να συνεχίσω.

Από την πίεση που αισθανόταν και την αναμονή την έπιασαν τα κλάματα και εκείνη ακριβώς την ώρα κτύπησε το τηλέφωνο.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αναμονή...

Περίεργο. Ο Θωμάς δεν αργεί ποτέ να με πάρει τηλέφωνο. Μήπως έχει συμβεί κάτι; Και αυτός ο αέρας δε λέει να ξεθυμάνει. Τις προάλλες είπαν στις ειδήσεις για ένα αυτοκίνητο που το πλάκωσε ένα δένδρο. Λες; Αμάν αυτή η ξεροκεφαλιά του. Ντε και καλά σήμερα, με τέτοιο παλιόκαιρο, να πάει στη μάνα του στην άλλη άκρη της Αθήνας. Χάλασε η κουζίνα της...και ποιος λοιπόν θα πήγαινε, ο αδελφός του που λιώνει στην ξάπλα; Όχι, βέβαια· πάντα ο Θωμάς, το κορόιδο της οικογένειας!

Μα, πού είναι; Λείπει τέσσερις ώρες. Βρε μπας κι η μάνα ήταν πρόφαση; Λείπει πολλές ώρες τώρα τελευταία. Μήπως ο έρωτας μου σφαλίζει τα μάτια; Για να έχω το νου μου. Φύλαγε τα ρούχα σου, που λένε, για να 'χεις τα μισά. Να έρθει μόνο και θα τον ανακρίνω.. διακριτικά. Προς το παρόν, αυτή η αναμονή με τσακίζει. Ας βάλω σκούπα να ξεχαστώ. Μπα, τί λέω; Κι αν χτυπήσει το τηλέφωνο; Δεν θα το ακούσω. Όχι, όχι ας βάλω να ακούσω ειδήσεις καλύτερα...

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Μυρωδιές, αγκαλιές, ιστορίες...

Η Μαρίνα έφθασε στην Σύρο, ένα από τα ομορφότερα νησιά. Επιτέλους, ξεκινούσαν οι διακοπές της και πόσο τις χρειαζόταν μετά από μια πολύ δύσκολη χρονιά στο πανεπιστήμιο.

Πήρε ταξί από το λιμάνι και έφθασε στο πατρικό της. Θα τους έκανε έκπληξη.

Ανέβηκε τις σκάλες άνοιξε την σκαλιστή, ξύλινη πόρτα του σπιτιού και αμέσως αντίκρουσε την γνωστή εικόνα. Τη γιαγιά της να κάθεται στην κουνιστή πολυθρόνα και να πλέκει.

Μπήκε αθόρυβα και στάθηκε μπροστά στην γιαγιά που τρόμαξε και της έπεσε το πλεκτό από τα χέρια κι αμέσως μετά την αγκάλιασε σφιχτά. Η μητέρα άκουσε τις φωνές και έτρεξε στο σαλόνι και γεμάτη χαρά, την έσφιξε κι εκείνη στην αγκαλιά της.

Όλη η οικογένεια μαζεύτηκε στο σαλόνι, εκτός του πατέρα που δεν είχε γυρίσει από την δουλειά. Αμέτρητη χαρά υπήρχε στα πρόσωπα όλων τους!

Η Μαρίνα κάθισε στην αγκαλιά της γιαγιάς της και άρχισε να της διηγείται τα νέα της, όπως έκανε και τότε που ήταν μικρή, ενώ η μητέρα πήγε στην κουζίνα για το φαγητό. Ο μικρός αδελφός της άκουγε τις ιστορίες μαγεμένος. Σε λίγη ώρα ήλθε και ο πατέρας και η κοπέλα έπεσε στην αγκαλιά του.

Πόσο ευτυχισμένη αισθανόταν που είχε μια τέτοια όμορφη οικογένεια.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ξανά εκεί...

Στέκομαι μπροστά στην παλιά, ξύλινη πόρτα με την σκασμένη μπλε μπογιά και της σκουριασμένους μεντεσέδες. Είναι μισάνοιχτη. Από μέσα έρχεται μυρωδιά γνώριμη, αλλά απροσδιόριστη. Κρατάω την ανάσα μου και την αγγίζω ελαφρά, διστακτικά με τρεμάμενο χέρι. Τρίζει. Κάνω ένα βήμα πίσω. Δεν είμαι σίγουρη αν είμαι έτοιμη να την προσπεράσω· ή να δω τι κρύβεται πίσω της.

Κλείνω τα μάτια.

Εμφανίζεται μπροστά μου το χωλ με τη μαρμάρινη σκάλα που πάει στα υπνοδωμάτια. Αριστερά το σαλόνι. Το τζάκι είναι αναμμένο.

Από τη μία πλευρά ο παππούς κάθεται στην κόκκινη μπερζέρα και λέει ιστορίες. Εγώ γονατιστή, ακουμπώντας τα χέρια μου πάνω στο σκαμπό, απορροφώ σαν σφουγγάρι κάθε του λέξη.

Από την άλλη η γιαγιά πλέκει. Τα γέλια της αντηχούν της τοίχους. Η γιαγιά κρύβοντας ένα χαμόγελο της κοιτά μέσα από τα γυαλιά της, τάχα μου αυστηρά αλλά συνάμα βαθιά, τρυφερά.

Τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα.

Τα ανοίγω. Η εικόνα σβήνει. Μόνο η πόρτα μένει. Ίδια κι απaráλλακτη, να με κοιτάζει. Της ρίχνω μία τελευταία ματιά και γυρίζω την πλάτη μου. Δεν χρειάζεται να μπω μέσα. Ήξερα πάντα τι υπήρχε πίσω της.

Το ήξερα πριν καν σταθώ μπροστά της!

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Αν δεν έρθει ποτέ;

Είμαι πλέον σίγουρη ότι δεν θα έρθει· έπρεπε να μου είχε απαντήσει εδώ και ώρα, είχαμε πει το απόγευμα στις έξι στο σπίτι. Συνήθως ενημερώνει όταν καθυστερεί κι έχω αρχίσει ν' ανησυχώ. Μήπως του συνέβη κάτι; Αλλά πάλι... θα ειδοποιούσε. Ο δυνατός αέρας κι οι βρεγμένοι δρόμοι έξω ταιριάζουν τόσο πολύ με την διάθεσή μου... τι έγινες Θωμά μου;

Σκέπτομαι μήπως θύμωσε με όσα του είπα χθες για την οικογένειά του. Η μητέρα του με συκοφαντεί συνέχεια και αυτός μου μεταφέρει τα μισά. Επιτέλους, ας κάνει την επιλογή του. Ολόκληρος άντρας και ακόμη κρέμεται από τα φουστάνια της.

Τρία χρόνια είμαστε μαζί και δεν με έχει γνωρίσει στους δικούς του. Είμαι σίγουρη πως ο λόγος είναι η μάνα του κι εκείνος επηρεάζεται πολύ από την γνώμη της.

Αισθάνομαι ότι χάνω τον χρόνο μου με τον Θωμά κι ο καιρός περνάει. Πότε θα κάνω κι εγώ ένα παιδί; Πρέπει να πάρω μια απόφαση, όσο κι αν τον αγαπώ. Και πολύ σύντομα μάλιστα.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Στην Άκρη του Χρόνου

Η Ευγενία πάρκαρα το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου με τις δύο μεγάλες λεύκες που καμαρωτές φύλαγαν τη μεγάλη είσοδο του σπιτιού. Τις ρίζες τους αγκάλιαζαν κόκκινοι, λευκοί και κίτρινοι κατιφέδες.

Η σιδερένια πόρτα με τα ξεθωριασμένα χρυσά τριαντάφυλλα στο κέντρο, ήταν μισάνοικτη και η αλυσίδα με το λουκέτο βρισκόνταν πεταμένα στο πεζοδρόμιο. Έσκυψε και κοίταξε τον κήπο ανάμεσα από τα κάγκελα, και στη στιγμή οι αναμνήσεις άρχισαν να χορεύουν μπροστά στα μάτια της.

Στους πλακόστρωτους διαδρόμους του, πλαισιωμένους από τριανταφυλλίες και ορτανσίες, έπαιζαν δύο μικρά παιδιά. Εκείνη και ο αδελφός της. Γελούσαν και κυλιόντουσαν στο χώμα έως ότου αποκαμωμένα, έπεφταν στην αγκαλιά της μητέρας τους που καθόταν στο αίθριο και κεντούσε.

Κοίταξε το σπίτι με τα σφαιριστά παράθυρα και το βλέμμα της ασυναίσθητα στάθηκε στο τελευταίο παράθυρο του δευτέρου ορόφου. Το δωμάτιο του αδελφού της. Είδε το άψυχο κορμάκι του πάνω στο κρεβάτι και δίπλα αγκαλιασμένες εκείνη και τη μητέρα της να θρηνούν.

Εμεινε εκεί, ακίνητη, στη σιδερένια πόρτα να κλαίει σαν μικρό παιδί. Δεν ήξερε αν έκλαιγε από θλίψη, από ενοχή ή από την απροσδόκητη αίσθηση της γαλήνης που την τύλιγε. Όμως ήξερε πια πως αυτή η πόρτα δεν ήταν απλώς είσοδος στο παρελθόν. Ήταν το πέρασμα στη λύτρωση.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το σημείο της σιωπής

Επιτέλους, την βρίσκω. Αυτή είναι η πόρτα που ψάχνω εδώ και καιρό, στο σημείο που τελειώνουν οι Τρεις Γέφυρες. Δεν υπάρχει νούμερο, άλλωστε το γράφει ο θεός στο ημερολόγιό του.

Τα σπίτια στην περιοχή είναι χαμηλά, με μικρούς κήπους και γλάστρες τριγύρω, ενώ αυτό εδώ δείχνει εγκαταλελειμμένο, με αυλή χορταριασμένη.

Ξεχωριστό σημείο του... η πόρτα!

Παλιά, ξύλινη, ταλαιπωρημένη απ' τον χρόνο. Τα ξύλα της, κάποτε γερά κι ανθεκτικά, τώρα χάσκουν με ρωγμές και χαραμάδες παντού. Μοιάζουν με πληγές που αρνούνται να κλείσουν.

Ενα ρίγος διαπερνά ξαφνικά το κορμί μου, ενώ σκέφτομαι το ημερολόγιο. Αυτή είναι λοιπόν η περίφημη πόρτα που περιγράφει ο θεός... Εδώ είχαν εκτελέσει οι Γερμανοί τον παππού και τον θείο μου, έξω απ' αυτή την πόρτα.

Πλησιάζω αργά, την ανοίγω με κόπο. Η πόρτα τρίζει με ένα τριγμό που μοιάζει με διαμαρτυρία. Μπαίνω στην αυλή και βαδίζω σταθερά προς το ερειπωμένο σπίτι.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Εμένα ή αυτήν;

Αφού είπαμε να πάρει στις εννιά , ήξερε πόσο σημαντικό είναι για μένα. Τι έγινε , τι αποφάσισε; Μήπως τον πείραξε που του έδωσα τελεσίγραφο; «Η εγώ ή η μάνα σου;» Και γιατί το έκανα τώρα αυτό; Τι κατάλαβα; Πάλι μόνη μου θα μείνω.

Κάθε φορά που ρίχνει τέτοια βροχή κάτι δε μου πάει καλά. Γρουσουζιά. Δε σταματάει και αυτή η σιχαμένη , τικ τικ, τικ μου τρυπάει τον εγκέφαλο , το παράθυρο του μπάνιου το έκλεισα;

Εννιά και μισή και το κινητό δε λέει να χτυπήσει. Α μα πιά! Τέρμα! Το κλείνω .

Θωμάς τέλος.

Πω πω , τι αέρας είναι αυτός; Να κλείσω τα παντζούρια μη μας έρθει καμιά γλάστρα απ' το απέναντι μπαλκόνι και μου σπάσει κάνα τζάμι! Λες και ο καιρός συνωμότησε με τον Θωμά. Όλο αέρας και ζημιές, απόφαση καμιά.

Σαν Μαργαρίτα τι πήρα εγώ απ' αυτή τη σχέση; Μόνο λύπη! Μία η μάνα του, μία η δουλειά, ποτέ καιρός για μας! Ούτε που τον ενδιαφέρει τι μου είπε ο γιατρός για τις εξετάσεις μου. Τελικά καλά έκανα, που του έδωσα τελεσίγραφο: «'Η αυτήν ή εμένα». Αποφάσισε λοιπόν.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Απόφαση καρδιάς

Ο Θωμάς δεν άκουσε το κινητό του να χτυπά. Τον είχαν παρασύρει τόσο οι σκέψεις του που δεν πήρε είδηση τίποτα. Τριγυρνούσε ανάμεσα στις βιτρίνες του πολυτελούς καταστήματος, ψάχνοντας το τέλειο δαχτυλίδι για τη Μαργαρίτα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Ήταν αποφασισμένος να κάνει το μεγαλύτερο βήμα της ζωής του. Ήθελε όλα να είναι τέλεια για εκείνη.

Η σκέψη ότι σε λίγο θα την έπαιρνε στα χέρια του και θα της ζητούσε να γίνει για πάντα δική του τον έκανε να χαμογελάσει. Κοίταξε το μικρό βελούδινο κουτάκι στο χέρι του και το πρόσωπο του φωτίστηκε από αγάπη. Πρώτη φορά στη ζωή του αισθανόταν τόσο σίγουρος για κάτι. Θα την έκανε ευτυχισμένη, το ήξερε. Επιτέλους, είχε βρει μια ήσυχη, ώριμη γυναίκα με την οποία να φτιάξει οικογένεια και να ζήσει τη ζωή του όπως πάντα ήθελε.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Το κατώφλι του φόβου

Στην καρδιά του μικρού χωριού, δέσποζε ένας παλιός, πέτρινος ναός, φορτωμένος θρύλους και ιστορίες. Στο πλάι του, μια βαριά, ξύλινη πόρτα, μισάνοιχτη πάντα. Κανείς, δεν τολμούσε να την αγγίξει. Οι ντόπιοι, την αποκαλούσαν «Πόρτα του Ψιθύρου».

Όταν έφθασε στο χωριό ο νέος δάσκαλος το πρώτο πράγμα που του είπαν, ήταν να μείνει μακριά της αν δεν ήθελε μπελάδες. Εκείνος, μη πιστεύοντας σε θρύλους και δοξασίες, κουνούσε το κεφάλι του με συγκατάβαση.

Ενα απόγευμα, αποφάσισε να επισκεφτεί την περίφημη πόρτα, ανέκαθεν πίστευε ότι τέτοιου είδους ιστορίες, είχαν επινοηθεί για να τρομάζουν τα άτακτα παιδιά· βάλθηκε λοιπόν να το αποδείξει.

Πλησιάζοντας, αντίκρουσε την γριά Ασπασία, την καντηλανάφτισσα, να κάθεται σ' ένα χαμηλό πεζούλι δίπλα από την περίφημη πόρτα, πλέκοντας ατάραχη. Έπιασε το κρύο μέταλλο και έκανε να δρασκελίσει το κατώφλι. «Μόνο όποιος αντέχει το δικό του σκοτάδι, μπορεί να περάσει», την άκουσε να ψιθυρίζει αναγκάζοντάς τον να το βάλει στα πόδια τρομαγμένος.

Το ίδιο βράδυ, επέστρεψε, εφοδιασμένος με έναν φακό. Η γριά Ασπασία ήταν ακόμα εκεί. Την περίμενε να φύγει, κρυμμένος πίσω από μια συστάδα δέντρων κι αμέσως μετά άναψε τον φακό και πλησίασε επιφυλακτικά την πόρτα. Πριν την σπρώξει, έριξε μια ματιά γύρω του. Η ερημιά ήταν απόλυτη. Έπιασε αποφασιστικά το πόμολο και έκανε ένα βήμα, μόλις όμως έκανε και το δεύτερο, άκουσε πάλι τη φωνή να του ψιθυρίζει: «αν προχωρήσεις, όλοι θα μάθουν ποιος είσαι στην πραγματικότητα».

Ο φακός, έπεσε από το χέρι του και στη στιγμή έκανε αναστροφή και το 'βαλε στα πόδια. Έφτασε στο σπίτι ξέπνοος και τότε συνειδητοποίησε ότι στην πραγματικότητα, ο αληθινός φόβος, δεν κρύβεται πίσω από καμιά πόρτα αλλά είναι αυτός που κουβαλάμε μέσα μας.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Αν μιλούσε η σιωπή

Κοίταξα για πολλοστή φορά την οθόνη του κινητού. Έχει περάσει μία ώρα και ακόμα καμία απάντηση από το Θωμά.

Μα που είναι; Γιατί δεν απαντά;

Εξω νύχτωσε και εγώ βημάτιζα νευρικά πέρα δώθε στο άδειο δωμάτιο.

Πάλι με αγνοεί; Μήπως δεν το είδε; ...Ίσως δεν θέλει ν' απαντήσει;

Συνέχισα τον άσκοπο βηματισμό και βρίζοντας έκλεισα το κινητό.

Το βουητό του αέρα έφτανε ως το σπίτι και από το παράθυρο έβλεπα τα κλαδιά των δέντρων να λυγίζουν και ν' ακουμπούν σχεδόν στο έδαφος.

Θυμήθηκα ξανά εκείνο το μισητό μήνυμα «μωρό μου έλα σε χρειάζομαι, μου λείπεις». Το είχα διαβάσει άπειρες φορές, τόσο που ένιωθα ότι το είχα στείλει εγώ. Και μόνο η σκέψη πως θα μπορούσε να είναι μαζί της, με τρέλαινε.

Αλλά πάλι, μήπως τον αδικώ; Μήπως είχε κάποιο ατύχημα; Κοίταξα έντρομη τον βρεγμένο δρόμο και άρχισα να πλέκω διάφορα σενάρια στο μυαλό μου.

Που είσαι; Ξέρεις ότι ανησυχώ όταν δεν επικοινωνείς.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Ξέσπασμα φόβου

Κοιτούσα το ρολόι ξανά και ξανά, η καρδιά μου κόντευε να σπάσει από αγωνία. Αναρωτιόμουν πού είναι, τι κάνει και δεν απαντάει στο κινητό. Σκεφτόμουν μήπως του είχε συμβεί κάτι με το αυτοκίνητο επειδή συνήθιζε να τρέχει σαν παλαβός γεγονός που μου έφερνε ανατριχίλα.

Καθηλωμένη στην τζαμαρία, με το βλέμμα καρφωμένο στον έρημο δρόμο, κοιτούσα με αγωνία τη διασταύρωση μήπως και φανεί, ενώ η σειρήνα ενός ασθενοφόρου που περνούσε από την περιοχή με τάραξε ακόμη περισσότερο.

Είχαν κοπεί τα πόδια μου, κοίταξα το κινητό μήπως μου άφησε έστω κάποιο μήνυμα, και η ανησυχία μου γινόταν όλο και πιο έντονη... μέχρι που άκουσα τα κλειδιά στην πόρτα.

Αφού βεβαιώθηκα ότι είναι καλά, άρχισα να φωνάζω σαν υστερική. Ξεστόμισα πικρόχολα λόγια, ότι είναι ανεύθυνος άνθρωπος, που δεν σκέφτεται τους άλλους παρά μόνο τον εαυτό του, ενώ εκείνος με κοιτούσε γεμάτος απορία δίχως να αντιλαμβάνεται την αιτία που μου προκάλεσε αυτό το ξέσπασμα.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Στο Περιθώριο

Ο Θωμάς διάβασε το μήνυμα που του είχε στείλει εδώ και μία ώρα η Μαργαρίτα, μα δεν είχε καμία διάθεση ν' απαντήσει. Τι θα μπορούσε να της πει άλλωστε, σκεφτόταν θλιμμένος.

Στο μυαλό του επαναλαμβανόταν η σκηνή στο ιατρείο. Ακόμα ένιωθε βαρύ το βλέμμα του γιατρού πάνω του. «Τα αποτελέσματα δεν είναι καλά... μα και πάλι θα πρέπει να γίνουν και άλλες εξετάσεις για να αποφασίσουμε ποια αγωγή θ' ακολουθήσουμε...» Τα υπόλοιπα δεν τα θυμάται. Πολλές τεχνικές λεπτομέρειες, σκέφτηκε, σαν να μην τον αφορούσαν.

Καθισμένος μέσα στο αυτοκίνητο με σβησμένη τη μηχανή ένα τετράγωνο μακριά από το σπίτι του, νιώθει τον κόσμο του να καταρρέει.

Ο δυνατός αέρας και η βροχή παρέχουν άλλοθι στην αργοπορία του. Δεν θέλει ν' αντικρίσει ακόμα την Μαργαρίτα. Την ξέρει καλά, ξέρει τι θα σκέφτεται.

Ενα νευρικό γέλιο άρχισε να τραντάζει το κορμί του μέχρι που κατέληξε σ' ένα βουβό κλάμα.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Διαπιστώσεις

Εχει περάσει μια ώρα και αυτός ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Καρφί δεν του καίγεται τελικά, μια περιπετειούλα είμαι για εκείνον...τίποτα παραπάνω. Τον εμπιστεύτηκα, του άνοιξα την καρδιά μου και τι κατάλαβα;...εγώ φταίω που του έστειλα μήνυμα να συναντηθούμε. Τρέχοντας έπρεπε να ερχότανε αν ενδιαφερότανε πραγματικά... Είναι και αυτός ο αέρας που δεν λέει να σταματήσει, τρίζουν τα παράθυρα. Να φύγω θα έπρεπε, να κλείσω την πόρτα και να εξαφανιστώ. Κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους να περιμένω ποιον; Τον κύριο Θωμά; Αχ, Μαργαρίτα...καθένας για την πάρτη του τελικά...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Ανάσα στο Σβέρκο

Εκείνο το πρωινό η Μαρία, στεκόταν μπροστά από την παλιά μεταλλική πόρτα, που στις μνήμες της φανταζόταν μεγαλύτερη, παρατηρώντας πάνω της την φθορά του χρόνου. Ένιωθε ανήμπορη να την σπρώξει και να μπει στο σπίτι.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και κρύος ιδρώτας έλουζε το πρόσωπο και το στέρνο της. Νόμιζε ότι θα έκανε εμετό, ότι θα λιποθυμούσε, καθώς συνέχιζε να την κοιτάζει αναποφάσιστη και μπερδεμένη.

Η κληρονομιά μου, σκέφτηκε και γέλασε ειρωνικά. Η θεία πέθανε. Όλοι πέθαναν... Ακόμα και εκείνος.

Δέκα χρόνια πριν, μια σκοτεινή νύχτα, την είχαν στείλει άρον άρον ως εσωτερική σε σχολείο του εξωτερικού. Στην ουσία την είχαν διώξει... από τότε την κυνηγούσε ένα δεκαπεντάχρονο φοβισμένο κορίτσι με μια φθαρμένη βαλίτσα στην αγκαλιά.

Κλώτσησε την πόρτα και καθώς αυτή έκλεινε, ακούμπησε το σφιγμένο σώμα πάνω της. Ήξερε, ότι εκείνος δεν υπήρχε πια, αλλά και πάλι, εκείνη «ένιωθε» την ανάσα του κοφτή στο σβέρκο της, πάνω στο παιδικό της κρεβάτι.

Το πρόσωπο της συννέφιασε και λόγια που δεν ειπώθηκαν ποτέ ξεχύθηκαν, σαν καταρράκτες, από το στόμα της. Έσφιξε τα μάτια για να μην «βλέπουν», αλλά εκείνα αυτοβούλως έφεραν την εικόνα του θείου μπροστά της και τη θεία της να της φωνάζει και να την κατηγορεί.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Ανήμπορος

Είχε περάσει πάνω από μια ώρα και εκείνος παρέμενε κολλημένος στην εθνική οδό. Είχε γίνει κάποιο ατύχημα και είχε σχηματιστεί μια τεράστια ουρά από αυτοκίνητα που δεν έβρισκαν δρόμο διαφυγής. Ο Θωμάς σιχτίριζε σιωπηλά την ατυχία του καθώς άναβε τον κλιματισμό του αυτοκινήτου για να ζεσταθεί.

Σκεφτόταν την Μαργαρίτα. Λίγο πριν φύγει από το γραφείο του είχε στείλει μήνυμα για να συναντηθούνε το βράδυ και πριν προλάβει να όμως απαντήσει έκλεισε το αναθεματισμένο κινητό από μπαταρία. Σίγουρα θα ήταν εκνευρισμένη.

Μετά από όμως καβγάδες που είχαν προηγηθεί μεταξύ όμως, άντε να πιστέψει τώρα ότι η σιωπή του δεν ήταν ηθελημένη και σκόπιμη. Το μόνο που επιθυμούσε ήταν να όμως εξηγήσει, να την εξευμενίσει και να βρεθεί στην αγκαλιά όμως. Δυστυχώς όμως έμενε καθηλωμένος στο κάθισμα του οδηγού υπομένοντας την ορμή του ανέμου που προσπαθούσε μάταια να ξεκολλήσει το αυτοκίνητο από την θέση του.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Πίκρα

Ο Σπύρος την έσφιγγε στην αγκαλιά του καθώς προσπαθούσε να συγκρατήσει κάθε λεπτομέρεια του προσώπου της· την ανέμελη τούφα, που πάντα ξέφευγε, τα μισάνοικτα χείλη, τη γλύκα του φιλιού της, άγριο και τρυφερό συνάμα, τη μικρή ελιά πίσω απ' το αυτί της. Ποιος θα την φιλούσε τώρα;

Η Δώρα είχε ακουμπήσει το κεφάλι στο στήθος του και ευχόταν να μην έφευγε το αεροπλάνο, κάτι να γινόταν, μια καταιγίδα... κάτι τέλος πάντων.

Μέσα της πάλευε· από τη μία ήξερε ότι η θέση στο νοσοκομείο της Φρανκφούρτης ήταν αυτή που του άξιζε και από την άλλη πάλι, ήθελε τόσο πολύ να μην φύγει και να μείνει κοντά της.

Τώρα καταλάβαινε τους μετανάστες και αυτούς που άφηναν πίσω τους. Αλλά κι αυτή εδώ ήταν ένα άλλο είδος μετανάστευσης, το ίδιο απάνθρωπη και σκληρή). *«Αχ Ελλάδα που τρως τα παιδιά σου! Ο πόλεμος θα συνεχίζεται εσαεί, και οι χαμένοι είναι πάντα οι ίδιοι»*, της ήρθαν στο μυαλό τα λόγια του πατέρα της.

Στην τρίτη εκφώνηση για τη πτήση στη Φρανκφούρτη κατάφεραν να χωρίσουν. Εκείνη βγήκε απ' την αγκαλιά του και ο Σπύρος γύρισε απ' την άλλη, κι έφυγε βιαστικά με σφιγμένα χείλη και βαριά καρδιά, χωρίς να ρίξει δεύτερο βλέμμα πίσω του.

Καθώς τον έχανε απ' τα μάτια της, σκούπισε γρήγορα ένα δάκρυ που είχε ξεφύγει και κυλούσε στο παγωμένο της μάγουλο και άρχισε να περπατά, σαν κουρδισμένη κούκλα, προς την έξοδο του αεροδρομίου.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Γλυκόπικρος αποχαιρετισμός

Η τελευταία ανακοίνωση για την πτήση του ακούστηκε από τα μεγάφωνα του αεροδρομίου. Ο Φάνης άφησε την βαλίτσα κι αγκάλιασε την Δάφνη.

«Αδελφούλα, θα μου λείψεις» της ψιθύρισε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Εκείνη συγκρατούσε με κόπο τα δάκρυά της και του ψιθύρισε «καλό ταξίδι».

Τα μάτια του ήταν γελαστά, το πρόσωπό του έλαμπε. Το ήθελε πολύ αυτό το ταξίδι ο αδελφός της. Μετά την προαγωγή του το περίμενε πως και πως. Θα πήγαινε στην μακρινή Αιθιοπία στο εργοτάξιο της εταιρείας για να επιβλέψει ένα σημαντικό έργο.

Η Δάφνη χαιρόταν για την προαγωγή και τις επιτυχίες στην καριέρα του, αλλά συγχρόνως θλιβόταν πολύ για τον αποχωρισμό τους. Βέβαια, θα επικοινωνούσαν, της το υποσχέθηκε πολλές φορές, όμως εκείνη ήξερε ότι δεν θα μιλούσαν συχνά. Ο Φάνης δεν ήταν τόσο τυπικός· περισσότερα γι' αυτόν θα μάθαινε από την κοπέλα του.

Εκείνος κατευθύνθηκε προς την τελική έξοδο με σταθερό βήμα, σέροντας την βαλίτσα του. Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε για λίγο και κοίταξε πίσω. Της χαμογέλασε και της κούνησε το χέρι, αποχαιρετώντας την.

Η Δάφνη προσπάθησε να πνίξει το κλάμα της αλλά δεν τα κατάφερε. Έκανε στροφή και προχώρησε προς την έξοδο.

Πότε θα τον ξανάβλεπε; Μετά τον θάνατο των γονιών τους, για πολλά χρόνια έμεναν μαζί και ο αδελφός της ήταν το μόνο της στήριγμα, η μόνη της παρηγοριά.

Κοίταξε ψηλά κι ανάμεσα στ' αναφιλητά της είδε ένα αεροπλάνο να φεύγει. Να ήταν άραγε το δικό του;

«Να είσαι πάντα καλά αγαπημένε, μοναδικέ μου αδελφέ» ψιθύρισε και άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Χαμένες ευκαιρίες

Ο Μίλτος καθισμένος στα σκαλοπάτια, με σκυμμένο το κεφάλι κρατάει στο ένα χέρι την απόφαση του πλειστηριασμού και στο άλλο αναμμένο τσιγάρο. Είναι βέβαιος ότι κανείς δεν τον νοιάζεται και δεν συμπάσχει μαζί του.

Δεν ελπίζει και δεν περιμένει τίποτα πια από κανένα. Η απόλυτη ερημιά και οι αρνητικές σκέψεις τον μαστιγώνουν ανελέητα. Στην ηλικία που βρίσκεται, δεν έχει κουράγιο να βρει την άκρη της κλωστής και να ξεκινήσει πάλι από την αρχή.

Τις νύχτες πετάγεται από το κρεβάτι ταραγμένος, περιπλανιέται σιωπηλός, ολομόναχος στην αυλή και κοιτάζει τον ουρανό που μοιάζει με την σκοτεινιασμένη ψυχή του.

Σε λίγες μέρες το σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε θα πρέπει να αδειάσει και να περάσει σε άλλα χέρια. Ο ίδιος δεν έχει τη δυνατότητα να αντιδράσει, να διεκδικήσει και να παλέψει για το βιός του.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Βαθιές Ρωγμές

Ο Γιώργος πηγαινοερχόταν σαν τρελός πάνω κάτω στο γραφείο του. Δεν τον χωρούσε ο τόπος. Περνούσε τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του κι έπιανε το πρόσωπό του, που είχε γίνει κατακόκκινο. Τα μάτια του ήταν τόσο στεγνά, που όλα γύρω του έμοιαζαν σαν να μην είχαν σχήμα και χρώμα.

Εκανε να πιάσει το τηλέφωνό, αλλά το πέταξε μακριά, λες και φοβόταν ότι μέσα απ' την οθόνη θα ξεπηδούσαν κι άλλες αλήθειες. Δεν ήξερε πια τι ήταν αλήθεια και τι ψέμα. Κάθε σκέψη τον πονούσε. Κάθε ανάσα ήταν κόπος.

Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. Το βλέμμα του καρφώθηκε κάτω, στο κενό. Μια στιγμιαία σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του, τόσο γρήγορη που σχεδόν δεν την πρόλαβε. Τραβήχτηκε πίσω απότομα. Έτρεμε. Όχι απ' το κρύο. Από αυτό που σιγά σιγά συνειδητοποιούσε ότι δεν ήξερε πώς να συνεχίσει. Τώρα που όλοι έμαθαν το μυστικό τους, φοβόταν να δει κατάματα την πραγματικότητα.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Θα ξαναρθείς...

Το ζευγάρι έφτασε στο λιμάνι, η ώρα του αποχωρισμού πλησίαζε και η ατμόσφαιρα βάραινε. Πιασμένοι από το χέρι περίμεναν τη στιγμή του αποχωρισμού. Ο Ηλίας, ήταν αναγκασμένος να φύγει, προκειμένου να ολοκληρώσει το διδακτορικό του και να επιστρέψει στην Ελλάδα, στην ιδιωτική κλινική που εργάζεται.

Κοιτούσαν σφιχταγκαλιασμένοι το ρολόι, σαν να περίμεναν να παγώσει ο χρόνος και να μην χρειαστεί να πουν το πικρό αντίο. Η μελαγχολία που ένιωθαν ήταν αβάσταχτη, πρώτη φορά θα ζούσαν χώρια.

Η Αθηνά χάιδευε συνεχώς τα κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά του, τον φιλούσε με μάτια γεμάτα δάκρια που καθώς έτρεχαν έβρεχαν τα χείλη του.

Εκείνος πάλευε με τον κόμπο που έσφιγγε το λαιμό του και δεν τον άφηνε να αναπνεύσει ψηλαφώντας τρυφερά το χλωμό της πρόσωπο.

«Θα περάσει ο καιρός και θα είμαστε πάλι μαζί. Θέλω να είσαι δυνατή και να κάνεις υπομονή», της σιγοψιθύρισε.

«Θα σε περιμένω», ψιθύρισε η Αθηνά με φωνή που τρεμόπαιζε και τον αγκάλιασε για τελευταία φορά με όλη της τη δύναμη.

Υστερα από λίγα δευτερόλεπτα, ανακοινώθηκε η αναχώρηση. Οι καρδιές τους χτυπούσαν ακανόνιστα και η στεναχώρια τους μετατράπηκε σ' ένα τεράστιο παγόβουνο λύπης, ανασφάλειας αλλά μαζί και προσμονής.

Καθώς ο Ηλίας επιβιβαζόταν στο πλοίο, ένιωθε να ξεριζώνεται η καρδιά του, η ελπίδα όμως ότι δεν θ' αργούσαν να ξανασμίξουν του έδινε κουράγιο.

Η Αθηνά έμεινε μόνη να κοιτάζει τη θάλασσα με το κορμί της να τρέμει και ένα τεράστιο κενό στην ψυχή της.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το πικρό και το... «ακόμη»

Το μικρό καφέ δίπλα από το θεόρατο, γυάλινο κτίριο έσφυζε από ζωή. Παρέες αντάλλασσαν νέα και αστεία κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο. Όμως, σ' ένα τραπεζάκι επικρατούσε αμήχανη σιωπή. Η Άντα και η Χρύσα έπιναν καφέ αμίλητες, η μια απέναντι από την άλλη. Αν τις έβλεπε ο διευθυντής τους, που συνήθιζε να λέει γελώντας ότι δεν βάζουν γλώσσα μέσα τους, σίγουρα θα απορούσε που σήμερα δεν αντάλλασσαν ούτε μια ματιά.

Η Χρύσα δάγκωνε τα χείλη της, φυσούσε τον καπνό του τσιγάρου της και βασάνιζε νευρικά μια αόρατη παρανυχίδα. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο είτε στα αυτοκίνητα της λεωφόρου, είτε οπουδήποτε αλλού, εκτός από την Άντα.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Εκείνη πήρε τη θέση που η ίδια θεωρούσε δική της. Είχε παλέψει, είχε δουλέψει περισσότερο, της είχε μάθει τα πάντα. Κι όμως, την άφησαν πίσω. Πάλι!

Η Άντα έκανε πως κοίταζε το κινητό. Δεν τολμούσε να μιλήσει. Την αγαπούσε τη Χρύσα. Δεν ήθελε αυτή η προαγωγή να τις χωρίσει. Ήταν ο μέντοράς της. Όλα τα είχαν καταφέρει μαζί. Όμως τώρα; Τελικά, πήρε το θάρρος και μίλησε πρώτη.

«Χρύσα μου, ξέρω πολύ καλά πόσα σου οφείλω. Δεν ήταν όμως δική μου η απόφαση. Ήθελα να είσαι κι εσύ μαζί μου. Μαζί ξεκινήσαμε...»

Η Χρύσα γύρισε και την κοίταξε. Το βλέμμα της ήταν ήσυχο, αλλά ψυχρό.

«Μα η θέση ήταν μία, Άντα. Δεν χρειάζομαι παρηγοριές. Δεν είμαι θυμωμένη μαζί σου. Απλώς, πώς να στο πω, αισθάνομαι αδικημένη. Και προσπαθώ να το διαχειριστώ. Δεν αντιλαμβάνονται την αξία μου και πάλι.»

«Μη λες πάλι, να λες, ακόμη», της απάντησε και σηκώθηκε να καθίσει δίπλα της.

Της άπλωσε το χέρι και η Χρύσα το έπιασε και, σχεδόν άθελά της, την αγκάλιασε. Το χαμόγελό της ήταν πικρό, αλλά μέσα του υπήρχε τρυφερότητα.

Να γιατί την αγαπούσε, για αυτό το «ακόμη» που πρόσθεσε και της γέμισε την ψυχή αισιοδοξία.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Απόγνωση

Τα φώτα έσβησαν απότομα. Σαν κάποιος να τράβηξε το βύσμα της πόλης από την πρίζα. Πρώτα ακούστηκε ένα μακρύ μουρμουρητό από τις ηλεκτρικές συσκευές που έσβηγαν, έπειτα η σιωπή, βαριά, ηλεκτρισμένη. Στα διαμερίσματα απέναντι, οι οθόνες έσβησαν μία-μία, σαν μάτια που κλείνουν ξαφνικά.

Ο Νίκος στεκόταν μπροστά στο ψυγείο, με την πόρτα του μισάνοιχτη, κοιτάζοντας αποσβολωμένος το σκοτάδι του εσωτερικού του. Η θερμότητα απ' το κλιματιστικό είχε ήδη αρχίσει να χάνεται μέσα στο μικρό διαμέρισμα.

Εβγαλε το κουτάκι με τις ινσουλίνες, το ακούμπησε στον πάγκο και έψαξε στα τυφλά το κινητό του. Κανένα δίκτυο.

Πήγε στο παράθυρο. Κανένα φως, πουθενά. Μόνο κόρνες και φωνές από το δρόμο, κι ένα βουητό που μεγάλωνε μέσα στο κεφάλι του.

Άνοιξε τα ντουλάπια, έσπρωξε κουτιά, έριξε κατά λάθος ένα ποτήρι που έσπασε• δεν έσκυψε καν να το μαζέψει. Η ανάσα του ήταν κοφτή, σχεδόν άρρυθμη. Έπιασε τις ινσουλίνες πάλι και τις κράτησε στο στήθος του, σαν να τις προστάτευε από το σκοτάδι. Χωρίς ρεύμα, το ψυγείο ήταν άχρηστο. Κι αν ζεσταίνονταν; Αν αλλοιώνονταν; Έπρεπε να βρει πάγο.

Κάπου... Αμέσως... Τώρα!

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Αδιέξοδο ζωής

Κοίταζε μπροστά, αλλά δεν έβλεπε. Τα μάτια του γυάλιζαν, το πηγούνι του έτρεμε, ο ιδρώτας κυλούσε αργά. Κούναγε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά, μονότονα, σαν εκκρεμές. Σκέψεις στριμώχνονταν στο κρανίο του, σαν έτοιμες να το σπάσουν. Ένιωθε ότι μέσα του είχε εγκλωβιστεί ένας κόσμος που κατέρρεε σιωπηλά, χωρίς να μπορεί να βρει διέξοδο. Ήθελε να ουρλιάξει, να ξεφύγει από το ίδιο του το σώμα, μα ούτε αυτό μπορούσε να κάνει.

Έμενε ακίνητος, αναποφάσιτος συνειδητοποιώντας το κενό της ζωής του.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Στα χνάρια μιας άλλης Οδύσσειας

Ο Οδυσσέας στέκεται σαστισμένος μπροστά στην Πηνελόπη. Χαμένος, κοιτάζει κατάματα τον έρωτα της ζωής του. Η συνειδητοποίηση του αποχωρισμού απλώνεται μέσα του, σαν τρικυμία που τα ισοπεδώνει όλα. Η λέξη *αντίο*, η αχίλλειος πτέρνα του!

«*Είναι άδικο,*» ουρλιάζει η ψυχή του, ενώ τα μάτια του πασχίζουν να κρύψουν την πληγή της καρδιάς του.

Η Πηνελόπη τυλίγει τα χέρια της γύρω από την μέση του και ο Οδυσσέας ακουμπάει τα χείλη του στο μέτωπο της. Η οικεία μυρωδιά της, τον ταξιδεύει στη στιγμή της επανασύνδεσης· διότι μέσα του γνωρίζει, ίσως καλύτερα από οτιδήποτε, ότι η ιστορία τους δεν θα έχει άδοξο τέλος. Σφίγγοντας την στην αγκαλιά του, της δίνει έναν όρκο, «*Θα είμαι εδώ για εσένα, όσο κι αν χρειαστεί...*».

«*Θα γυρίσω,*» του ψιθυρίζει η Πηνελόπη. Υψώνει το βλέμμα της και ο πόνος μέσα στα μάτια του, τη γονατίζει. Η βαθιά της πίστη, ότι θα είναι και πάλι μαζί, αποτελεί το μοναδικό της στήριγμα.

«*Μην κλαις, ψυχή μου,*» της λέει και τα δυνατά του χέρια σκουπίζουν τα δάκρυα στο πρόσωπο της.

Η καρδιά της ζωντανεύει στο άγγιγμα του.

«*Σ' αγαπάω,*» ψελλίζει συγκινημένη και του δίνει τη δική της υπόσχεση, επισφραγίζοντας την με ένα φιλί.

«*Μετά από αυτόν τον χωρισμό, εμείς θα υπάρχουμε και πάλι, θα είμαστε μαζί. Εμείς και μόνο εμείς...*».

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Μια Πλάνη

Η οθόνη του κινητού άρχισε να δονείται και ο ήχος του ξυπνητηριού με έβγαλε απότομα από την βαριά ονειροπόληση. Όνειρα, πολλά όνειρα...όνειρα που με καταδίωκαν τον τελευταίο καιρό.

Το υποσυνείδητο είχε πάρει τα ηνία και οι παραστάσεις που έστηνε, από την ώρα που έκλεινα τα μάτια μου, ήταν άξιες για βραβείο σκηνοθεσίας. Σκεπάστηκα με το σεντόνι μέχρι τα αυτιά. Δεν ήμουν σίγουρη αν προσπαθούσα να αποφύγω την πραγματικότητα ή να ζήσω λίγο ακόμα σε έναν παράλληλο κόσμο.

Όταν τα άνοιξα τελικά αντίκρυσσα τον φάκελο στην ίδια θέση που τον είχα παρατήσει. Έστεκε ασάλευτος σαν εύζωνας, πιστός στην σκοπιά του. Οι λίγες αράδες που κρύβονταν στο εσωτερικό του ήταν αρκετές για να προκαλέσουν συθέμελες ρωγμές στην υπόστασή μου. Η επιστολή ήταν ξεκάθαρη, τα αποτελέσματα του τεστ DNA επιβεβαιώνανε ότι ήμουν υιοθετημένη.

Ήμουν η Δανάη... και δεν ήμουν πια...ήταν λες κι ένας οδοστρωτήρας μετέτρεψε σε χαλκομανία το παρελθόν και το παρόν μου.

Ακούμπησα τον φάκελο με τρεμάμενα χέρια. Μια ματιά, να ρίξω άλλη μια ματιά... Κάποιο λάθος θα έχει γίνει. Και όμως, όσο και αν έτρεχαν οι λέξεις πάνω στο χαρτί, τίποτα δεν άλλαζε. Μια πλάνη ήταν όλη μου η ζωή μου, μια τεράστια πλάνη. Αυτό ήταν!

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Κατάνυξη

Ανέβηκε αργά τα σκαλιά μέχρι το μοναστήρι. Τα λουλούδια ανέδυσαν ένα άρωμα μεθυστικό, δοξολογία στην Άνοιξη που έφτασε μαζί με την Ανάσταση.

Το μοναστήρι ήταν λιτό, πετρόκτιστο, με ένα απέριττο σταυρό στον τρούλο και μια εξώπορτα βαριά και ξύλινη.

Μπήκε κι αμέσως ένοιωσε δέος και κατάνυξη. Τ' αυτιά της γέμισαν ψαλμωδίες, λες κι έψελναν άγγελοι, τα κεριά τρεμόπαιζαν γέρνοντας το ένα στο άλλο. Οι εικόνες των αγίων, παλιές και φθαρμένες, την κοιτούσαν σαν να ψιθύριζαν «Καλώς όρισες»...

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Αταίριαστος ρόλος

Ο καπετάν Γιάννης στεκόταν στην άκρη του λιμανιού. Σε λίγες ώρες, θα βρισκόταν στη γιορτή που είχαν οργανώσει οι φίλοι του για την συνταξιοδότησή του.

Τα χρόνια είχαν περάσει σαν το θαλασσινό νερό που ρέει ανεξέλεγκτο αφήνοντας πίσω του την γεύση της αλμύρας. Με το βλέμμα στυλωμένο στις άγκυρες των πλοίων, οι σκέψεις του αρμένιζαν στα προηγούμενα ταξίδια του. Τα χρόνια είχαν κυλήσει τόσο γρήγορα και εκείνος αδυνατούσε να πιστέψει ότι είχε έρθει η ώρα να γίνει *στεριανός*.

Εκλεισε τα μάτια και ένιωσε την θαλασσινή αύρα να χαϊδεύει τα γένια του, να εισχωρεί στα ρουθούνια του, να προκαλεί ρίγος στην ραχοκοκαλιά του. Το μυαλό του κυριεύτηκε από εικόνες.

Κάποτε, το τιμόνι του πλοίου είχε γίνει προέκταση του χεριού του. Μαζί εκτελούσαν τις manóβρες προκειμένου να αποφύγουν τις ξέρες που σαν θαλάσσια κοίτη ξεπρόβαλλαν απειλητικά τα βράδια.

Του άρεσε πάντα να παρατηρεί τους αποχαιρετισμούς των επιβατών, εκείνων που κάποιον αφήναν πάντα πίσω να τους περιμένει. Κοιτάζοντάς τους τρυφερά, έδινε μια σιωπηλή υπόσχεση ότι θα τους κρατούσε ασφαλείς και με το καλό θα επέστρεφαν ξανά στις γνώριμες τους αγκαλιές.

Τα απόνερα από το πλοίο που πλησίαζε στο λιμάνι έσκασαν με δύναμη στην προκυμαία. Άνοιξε τα μάτια και ενστικτωδώς σήκωσε το χέρι του στον αέρα. Έμεινε να χαιρετάει τα καράβια και τον ορίζοντα για κάμποση ώρα και μηχανικά κάποια στιγμή κοίταξε το ρολόι του.

Είχε αργήσει.

Ισιωσε το πηλήκιο του και αποχώρησε με αργά και σταθερά βήματα.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Άλλα φτερά

Ο γέροντας περπατούσε στο πλάι μου, ήσυχος. Ο καπνός που έβγαινε από τα χείλη του σχημάτιζε μικρά, σκοτεινά σύννεφα που χάραζαν το δρόμο τους, ψηλά, μέχρι να εξαφανιστούν. Τα χείλη του, πύλες ενός άλλου κόσμου, ρουφούσαν το τσιγάρο, με λαχτάρα.

Τον κοιτούσα με ανυπομονησία. Εκείνος δεν μιλούσε. Άφηνε τον καπνό να διηγηθεί την πορεία μας και τις στάχτες να αποτυπώσουν τα ίχνη μας. Το βήμα μας γρήγορο και απερίσκεπτο πάνω στην άσφαλτο. Ούτε που κατάλαβα για πότε έσβησε το πρώτο τσιγάρο, παρά μόνο όταν τοποθέτησε το δεύτερο, και πάλι, στα χείλη του. Η προηγούμενη φλόγα του, ανάμνηση πλέον μίας αθώας εποχής.

Αυτή τη φορά, το βήμα ήταν πιο αργό. Αυτή τη φορά, περπατούσαμε προσεκτικά προς το άγνωστο και η νοσταλγία χτυπούσε κόκκινο.

Το τσιγάρο σιγοκαιγόταν ανάμεσα στα δάχτυλα του γέροντα. Ο καπνός ήταν αραιωμένος, το χρώμα του ξεφτισμένο, σαν να μετρούσε χρόνια πάνω του. Εντονη η ατμόσφαιρα αγκάλιαζε τις καρδιές μας. Τα αποτελέσματα του παρελθόντος ορατά στην πίστα του παρόντος. Δεν τολμούσαμε όμως να κοιτάξουμε πίσω. Προχωρούσαμε μπροστά, έως ότου τα πόδια μας έφτασαν στην άκρη του δρόμου και ο γκρεμός μαρτυρούσε την αιωνιότητα.

Τότε, ο γέροντας έσβησε το τσιγάρο του, άνοιξε τα φτερά του και πέταξε ψηλά.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Οξύμωρο σχήμα

Στην άκρη της πόλης, ξεχασμένο από τις κατοπινές προσωπικές μας ιστορίες, ορθώνεται ερειπωμένο το οικογενειακό μας σπίτι. Οι τοίχοι, μισογκρεμισμένοι στο διάβα του χρόνου και τη φθορά της ανθρώπινης απουσίας, ανασταίνουν τα παιδικά τραγούδια και τις ανθρώπινες φωνές, ψιθυρίζοντας συνάμα, στους περαστικούς, σαν γέροντες σοφοί, ιστορίες μιας χαμένης εποχής.

Η υπερυψωμένη αυλή, νοσταλγός των παιδικών παιχνιδιών και των ανθρώπινων γέλιων, ευωδιάζει ακόμα από το ζυμωτό ψωμί και τις βλάχικες πίτες του πέτρινου φούρνου και η μεγάλη φλαμουριά με το χαρακωμένο δέρμα από τα χαραγμένα ονόματα, παραμένει λυγισμένη και καμπουριασμένη στο κέντρο, σαν αιώνιος απατημένος εραστής, παρατηρώντας και θρηνώντας σε κάθε θρόισμα του ανέμου.

Ήταν το σπίτι της αγάπης, αλλά η ζεστή προστατευτική φωλιά των παιδικών μου χρόνων, μεταμορφώθηκε απρόσμενα σε σπίτι του μίσους... και κάθε φορά, μα κάθε φορά που οι μνήμες αυτονομούνται και τα μάτια της καρδιάς αναζητούν το φωτεινό βλέμμα του πατέρα και την τελευταία κουβέντα της μάνας μου «σκέψου τι κατάλαβες τώρα, σκέψου».

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Ζωή την λες...

Λες και ο έρωτας έχει ζωντανεύσει τις αισθήσεις του, ο Παύλος ανοίγει την ψυχή του εμπρός στη θεότητα της θάλασσας. Αισθάνεται την ελπίδα να αγκαλιάζει τρυφερά την καρδιά του, η οποία ακολουθεί τα γαλήνια κύματα που ταξιδεύουν στο άπειρο.

Εισπνοή. Εκπνοή.

Η μυρωδιά του αλατιού στέλνει ρίγη σε όλο του κορμί. Τα χρώματα του δειλινού χορεύουν πάνω στη σκηνή του ουρανού. Το θέαμα μαγεύει τα μάτια του και σαγηνεύει το πνεύμα του.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Αποτυπώματα νιότης

Με βλέμμα εξημερωμένου θηρίου στεκόταν στην άκρη του λιμανιού. Είχε φτάσει στην πατρίδα του. Ήξερε πως αυτή ήταν το τελευταίο του ταξίδι. Η καρδιά του ήδη έσταζε αίμα. Τόσο αδύναμος ένιωθε που δεν ξανάβαζε πλώρη. Εμοιαζε με άδειο πηγάδι, που κάποτε ανάβλυζε νερό.

Πως θα είναι τώρα η ζωή μου; αναρωτιόταν, και το μυαλό του άρχισε να αναπολεί τις γυναίκες που είχε αγαπήσει. Όσες τον περίμεναν να γυρίσει, όσες είχε αφήσει πίσω του.

Η μία είχε μάτια που του έκλεβαν την ψυχή, σαν το βάθος του ωκεανού· ήρεμα, σκοτεινά, μυστηριώδη. Η άλλη, όταν γελούσε, γελούσε μαζί της όλη η πλάση. Το γέλιο της, γάργαρα νερό πηγής.

Μία άλλη, από τις πιο αγαπημένες του, όταν μιλούσε ήταν σαν να τραγουδούσαν εκατοντάδες αηδόνια την αρχή της άνοιξης. «Πουλί του Παραδείσου», την φώναζε.

Κάθε μία είχε αφήσει το αποτύπωμά της στην ψυχή του, σαν τις χαρακιές που αφήνουν τα κύματα στα βράχια.

Είχε δώσει ένα σωρό υποσχέσεις. Τα πάντα και τίποτε... και τότε που έλεγε τα λόγια αυτά δεν έμοιαζαν άδεια, όπως τώρα. Τα πίστευε απόλυτα. Τελικά όμως ποτέ δεν έκανε τίποτε άλλο εκτός απ' το να φεύγει. Πάντα τον κέρδιζε η γυναίκα της ζωής του, η θάλασσα. Το κάλεσμά της είχε τη δύναμη που έχει το κλάμα του μωρού, όταν πεινάει.

Και τώρα κοιτάζοντας το λιμάνι του νησιού του, του φαινόταν πιο ξένο από ποτέ. *«Τα ξένα που τον τραβολογούσαν συνέχεια και της τον έκλεβαν»*, όπως έλεγε η συγχωρεμένη η μάνα του, τώρα του φαίνονταν πιο γνώριμα, γιατί εκεί, στο πιο δικό του σημείο πάνω στη γη, δεν είχε πια κανέναν να τον περιμένει.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Α και Ω

Χαϊδεύει τα κύματα με το χέρι του, απλώς για να νιώσει μία ζεστασιά. Κανείς δεν του έχει συμπαρασταθεί, όπως η θάλασσα. Κανείς δεν τον έχει αποδεχτεί, όπως η θάλασσα.

Κανείς και πάλι κανείς!

Η καρδιά του είναι, προ πολλού, χαρισμένη στα αδάμαστα νερά.

Η αρχή του και το τέλος του.

Η θαλπωρή του και το φάρμακο του.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Απόσταγμα ελπίδας

Κρατώντας δυο τσάντες στο αριστερό της χέρι και σπρώχνοντας το αναπηρικό καροτσάκι με το δεξί, η Ασημένια επέστρεφε στο σπίτι της. Ένας ολόκληρος χρόνος σκληρής δουλειάς είχε αποδώσει καρπούς. Επιτέλους θα μπορούσε να βγάλει βόλτες τον παραπληγικό γιό της. Στο κουρασμένο πρόσωπό της τα τεράστια βουρκωμένα μάτια της ακτινοβολούσαν καλοσύνη. Συγκινημένη πήρε μια βαθιά ανάσα και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο της.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Αναρωτιέμαι...

Είχα χρόνια να επισκεφτώ το πατρικό μου. Μπαίνοντας μέσα, η ματιά μου έπεσε αμέσως στο τραπεζάκι στη γωνία του σαλονιού, όπου πάνω του υπήρχε ένα μισογεμάτο, κρυστάλλινο ποτήρι. Στη θέα του αναστατώθηκα πολύ και μεγάλη θλίψη κυρίεψε την καρδιά μου. Ήταν άραγε το τελευταίο ποτό που ήπιε ο μπαμπάς πριν φύγουν με την μαμά για την μοιραία τους βόλτα;

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Προσμονές...

Το κρυστάλλινο ποτήρι με το σαμιώτικο γλυκό κρασί ήταν ακουμπισμένο στην άκρη του τραπεζιού. Μια δέσμη φωτός από το ανοιχτό παράθυρο το έκανε να λάμπει σαν ρουμπίνι. Το καθαρό κρύσταλλο ακτινοβολούσε μικρά ουράνια τόξα. Η πρώτη επαφή με το στόμα ήταν εκρηκτική. Νότες από γινωμένα καλοκαιρινά φρούτα γέμισαν την ύπαρξή της. Έκλεισε τα μάτια και άφησε της αισθήσεις της να ταξιδέψουν.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Η άλλη ευκαιρία

Τα βήματα του Νικήτα, αντηχούσαν στην ξύλινη αποβάθρα, καθώς κοιτούσε το ρολόι που φορούσε στο χέρι του. Μοναδική του συντροφιά ήταν ένας γλάρος που τσιμπούσε κάτι ψίχουλα.

Τα γεμάτα ρυτίδες μάτια του, σάρωναν το λιμάνι. Ο αέρας ανακάτευε τις γκρίζες τούφες των μαλλιών του, ενώ η παγωνιά τον τύλιγε σαν αόρατος μανδύας, διαπερνώντας το λεπτό πουλόβερ και το σακάκι του.

Ετριβε τα χέρια του, προσπαθώντας μάταια να ζεστάνει τα δάχτυλά του, ενώ τα χείλη του είχαν αρχίσει να μελανιάζουν.

Η αναχώρηση του πλοίου, ήταν μια χαμένη ευκαιρία, μια πόρτα που έκλεισε για πάντα.

Με μια βαθιά ανάσα, έβγαλε το σημειωματάριο από την τσέπη του. «Αυτό θα γράψω σήμερα», σκέφτηκε. Ίσως το χαμένο πλοίο να ήταν η αρχή μιας νέας ιστορίας.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ακύρωση ονείρων

Ιδρωμένη από τον Αυγουστιάτικο ήλιο, με τον αέρα ν' ανεμίζει τα καστανά μαλλιά της, η Εύα έφτασε λαχανιασμένη στο λιμάνι.

Ηταν ψιλή, λεπτή και λυγερόκορμη με σκούρα μπλε μάτια σαν την φουρτουνιασμένη θάλασσα. Φορούσε ένα λευκό βαμβακερό μπλουζάκι και ένα κίτρινο κάπρι παντελόνι. Της καλοσχηματισμένους ώμους της είχε περασμένα δυο γαλάζια σακβουαγιάζ.

Μόλις είχε χάσει το καράβι!

Το στομάχι της σφίχτηκε και για μια στιγμή ένωσε αβοήθητη και ευάλωτη. Ένα κύμα απογοήτευσης την κατέκλυσε. Ήθελε να βρίσει αλλά η γλώσσα της είχε γίνει κόμπος, τα μάτια της γυάλιζαν και οι φλέβες στα μελίγγια της χτυπούσαν με ένταση κάτω από το δέρμα. Βαθύς αναστεναγμός απογοήτευσης βγήκε από μέσα της.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Κόντρα στους αγέρηδες

Αραιά σύννεφα περιδιάβαιναν τον γαλάζιο ουρανό, ο μαϊστρος του ανάδευε τα μαλλιά κι ο Θωμάς, ικανοποιημένος μέσα στην βάρκα του, ήταν σίγουρος πως η ψαριά θα ήταν καλή.

Η γυναίκα του θα τον παίνευε και θα τηγάνιζε τα ψάρια με τον τρόπο που μόνο εκείνη ήξερε.

«Μπράβο Θωμά μου» θα του έλεγε. «Ψαράς σαν και σένα, δεν υπάρχει». Χαμογέλασε. Του άρεσε πολύ να τον παινεύει, ήταν καλή γυναίκα η Ελένη του και πρώτη στην νοικοκυροσύνη.

Ο άνεμος σιγά σιγά δυνάμωνε αλλά δεν έδωσε σημασία. «Όσο έχει βοριαδάκι, όλα καλά» σκέφτηκε. Τα σύννεφα όμως άρχισαν να πυκνώνουν και να αποκτούν αυτό το μολυβένιο χρώμα της βροχής και τα λόγια του μπάρμπα του ήρθαν άξαφνα στο μυαλό του. «*Να φοβάσαι το Αιγαίο και τον Σαρωνικό όταν αγριεύουν, Θωμά μου*».

Οι πρώτες χοντρές σταγόνες άρχισαν να πέφτουν και μέσα σε πέντε λεπτά ήταν μούσκεμα. *Δεν έχει ψάρια σήμερα*, σκέφτηκε.

Ο άνεμος άλλαξε κατεύθυνση, γύρισε σε νοτιοδυτικό κι ο Θωμάς άρχισε να κάνει ελιγμούς για να γυρίσει πίσω. Η βροχή δυνάμωσε και ο γαρμπής φυσούσε μανιασμένα.

«Θα τα καταφέρω Ελενίτσα», είπε δυνατά κάνοντας τον σταυρό του.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Καταιγίδα

Ο Μίλτος είχε ξυπνήσει από το χάραμα. Κάθε πρωί η ίδια δουλειά. Έπινε τον καφέ του, έτρωγε δυο παξιμάδια, κοιτούσε τον καιρό έξω από το μικρό παραθυράκι όμως κουζίνας και έφευγε βιαστικά για τον μόλο.

Εκείνο το πρωινό όμως ο ήλιος δεν έλαμπε, ήταν μουντός, ασθενικός και είχε ήδη κρυφτεί πίσω από πυκνά σύννεφα. Φυσούσε δυνατός νοτιάς. Έλυσε γρήγορα την άγκυρα και ξανοίχτηκε στο πέλαγος με την “Καλυψώ”, την θαλασσοδαρμένη βάρκα του. Ήθελε να προφτάσει την ψαριά και να γυρίσει πριν το μεσημέρι.

Ο αέρας όλο και δυνάμωνε και η βάρκα σκαμπανέβαζε δεξιά κι αριστερά προσπαθώντας να ακολουθήσει την σωστή πορεία.

Ο ουρανός είχε γίνει γκρίζος και η θάλασσα είχε πάρει ένα τρομακτικό, σκούρο χρώμα. Στον ορίζοντα αναβόσβηναν αστραπές που, σαν φακός, φώτιζαν τη μαυρίλα του τοπίου.

Οι βροντές ήταν εκκωφαντικές και το αρχικό ψιλόβροχο, πριν το καταλάβει ο Μίλτος, είχε μετατραπεί σε δυνατή νεροποντή. Την βάρκα του έδερνε πλέον αλύπητα τόσο η βροχή όσο και τα αγριεμένα κύματα.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Μοιραία συνάντηση;

Η Αντζέλικα κοίταξε το ρολόι της. Ένωθε άβολα, ο Σέρτζιο πάλι την είχε στήσει. Έκανε νόημα στο γκαρσόνι και παρήγγειλε τον αγαπημένο της καπουτσίνο.

Τα πράσινα μάτια της περιπλανήθηκαν στην πλατεία, όπου στο κέντρο της δυο παιδιά έπαιζαν μ' ένα λευκό κανίς, ενώ έξω από το Palazzo Ducale πλήθος τουριστών περίμενε υπομονετικά.

Τίναξε με το χέρι της τα μακριά, ξανθά μαλλιά της και κοίταξε πάνω από τον ώμο της. Στα πίσω τραπέζια είδε τον Μάριο. Τον μεγάλο της έρωτα.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Έρωτας είναι;

Η Φένια κάθεται αναπαυτικά στο απάνεμο καφέ στην άκρη της παραλίας. Έχει βγάλει τα σανδάλια και το ελαφρύ κυματάκι της χαϊδεύει τις πατούσες. Ο ήλιος λούζει το πρόσωπό της κι η ίδια νιώθει όμορφη κι ευτυχισμένη.

Σκέψεις πλημμυρίζουν το μυαλό της με εικόνες από το περασμένο βράδυ και χασκογελά σαν κοριτσάκι. Πλέκει τα δάχτυλά στα μαλλιά της και μονολογεί με βαθύ αναστεναγμό: *Έρωτας είναι θαρρώ...*

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Δύναμη ψυχής

Ο κυρ Γιάννης ηλιοκαμένος και με πρόσωπο χαραγμένο απ' την αλμύρα της θάλασσας έπιασε γερά τα κουπιά της βάρκας. Ένα σμήνος από γλαροπούλια πετούσαν γύρω του αφήνοντας δυνατούς κρωγμούς.

Ήταν τόσο ευτυχισμένος! Μόνο στη θάλασσα η καρδιά του ένιωθε πραγματικά ελεύθερη.

Ξαφνικά ο ουρανός σκοτεινίασε κι ένας δυνατός σιρόκος, σήκωσε απότομα κύματα κάνοντας την βάρκα να κλυδωνίζεται επικίνδυνα.

Ο κυρ Γιάννης, δεν την φοβόταν την θάλασσα, ήξερε καλά κάθε τερτίπι της, άλλωστε δεν ήταν η πρώτη φορά που έπεφτε σε καταιγίδα.

Κοίταξε ψηλά τον ουρανό καθώς οι πρώτες σταγόνες μούσκευαν το πρόσωπό του. Αστραπές χάραζαν τον μολυβένιο ορίζοντα, ο αέρας σφύριζε δαιμονισμένα και τα κύματα γίνονταν ολοένα και μεγαλύτερα· η βάρκα σκαμπανέβαζε σαν καρυδότσουφλο.

Η βροχή τον μαστίγωνε αλύπητα, όμως, εκείνος με απόλυτη ψυχραιμία συνέχισε να κωπηλατεί προς το καρνάγιο. Τα γεροδεμένα χέρια του κρατούσαν με σιγουριά τα κουπιά και οδηγούσαν την βάρκα σταθερά στο ασφαλές λιμάνι, ώσπου μέσα στην αναμπουμπούλα της καταιγίδας, επιτέλους διέκρινε την ακτή.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Η αγάπη ξεχειλίζει από παντού

Η Σκουπίτσα κλεισμένη στο μπαλκόνι νιαούριζε επιτακτικά κι ο Βόλβο γαύγιζε και την έδειχνε με τη μουσούδα του· κανείς δεν τους έδινε σημασία!

Η Μαίρη ανήσυχη, κρατούσε αγκαλιά τον μικρό χνουδωτό Αράπη ψάχνοντας να δει αν ήταν τραυματισμένος.

Μεσ τα νεύρα και τις φωνές ήταν ο Ηλίας, κι ο γατούλης φοβισμένος έτρεξε να κρυφτεί, όταν η ουρά του πιάστηκε στην πόρτα, που ο άνδρας της έκλεισε απότομα χωρίς να τον δει.

Τραγική κατάσταση!

Όταν η τάξη αποκαταστάθηκε οι δυο τους κοιτάχτηκαν κι έβαλαν τα γέλια. Μετά από λίγο όλα ξεχάστηκαν στον ξεχαρβαλωμένο καναπέ του Κυψελιώτικου δυαριού· ένα κουβάρι, πέντε ψυχές αγαπημένες.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Συγκαλυμμένη σιωπή

Η κοπέλα, πλησιάζει με διστακτικά βήματα τον άνδρα που την περιμένει δίπλα σ' ένα μαύρο αυτοκίνητο. Μπαίνει αθόρυβα στο πίσω κάθισμα, κοιτάζοντας το ρολόι της. Εκείνος ρίχνει μια τελευταία ματιά τριγύρω και κλείνει την πόρτα. Μέσα σε δευτερόλεπτα, το αυτοκίνητο φεύγει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Η γυναίκα που τους παρακολουθεί από την βεράντα του πρώτου ορόφου αναστενάζει βαθιά και σκουπίζει τα μάτια της.

Τα χέρια της παγώνουν και ο κόμπος που νιώθει στο λαιμό της την πνίγει.

«Αν μάθει ποτέ την αλήθεια, όλα θα τελειώσουν...», μουρμούρισε σηκώνοντας τα μάτια της ψηλά στον ουρανό, σαν να προσεύχεται.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Κρυμμένες μνήμες

Ετρεξε να κατέβει γιατί είχε αργήσει και νευρίαζε ο Μανώλης. Ήταν αργά τώρα να ακούσει τη μάνα. Την είχε προειδοποιήσει τόσες φορές. Αλλά κάθε φορά νόμιζε ότι εκείνος θα αλλάξει. Μετά τα ξεσπάσματά του πάντα ζήτηγε συγγνώμη.

Ήταν τόσο γλυκός! Ήλπιζε να μην βλέπει απ' το μπαλκόνι, ντρεπόταν. Εκείνος είχε ήδη βάλει μπρος. Μέχρι και ο θόρυβος του κινητήρα έδειχνε τον θυμό του. Την έπιασε απ' το μπράτσο, αύριο θα είχε μελανιά, και την κάθισε μέσα.

Η κυρία Αργυρώ άφησε έναν αναστεναγμό και στο δάκρυ της αντικατοπτρίζονταν και η δική της ιστορία.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Στη φάκα

Πραγματικά, είχε ξεκινήσει ως πλάκα...

Εδώ και μέρες, η Αγγέλα παρακολουθούσε από το ματάκι της πόρτας τον γείτονα της. Τον θεωρούσε μεγάλο γυναικά, λόγω του όγκου γυναικών που περνούσαν από το κατώφλι του, τη μέρα, της, που αντίκρισε μια κοπέλα να κείται στο πάτωμα, της έφυγε η ψυχή.

Αποφασισμένη να τον καταδώσει μπήκε κρυφά στο διαμέρισμά του, προσπαθώντας να αποσπάσει επιπλέον στοιχεία, αλλά δυστυχώς, εκείνος την έπιασε στα πράσα!

Την κλείδωσε στο δικό της διαμέρισμα, της έδωσε ένα χάπι παράλυσης και την έδεσε σε μια καρέκλα μπροστά από παράθυρο.

Με περίσσια περηφάνεια έπιασε να της αραδιάζει ένα ένα τα εγκλήματα του και για «τιμωρία» της είπε ότι από δω και πέρα θα της επέτρεπε να τον παρακολουθεί!

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Όρια αντοχής

Επιτέλους σπίτι, σκεφτόταν ο Νίκος. Κουράστηκα τόσο πολύ και σήμερα. Χειρουργεία και μετά ιατρείο. Να προλάβαινα να δω τα παιδιά μου λίγο, αυτά είναι τα μόνα που με ξεκουράζουν. Η καθημερινότητά μου έχει γίνει πολύ δύσκολη. Μου ανέθεσαν και ένα κομμάτι της διοίκησης του νοσοκομείου και πια δεν θα βλέπω καθόλου την οικογένεια μου. Δεν πρόκειται να δεχτώ κάτι τέτοιο και αύριο πρωί πρωί θα μιλήσω στον διευθυντή.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Γλυκόπικρες θύμισες

Ηταν Σάββατο με χειμωνιάτικη λιακάδα. Η Φιλιώ έκανε γενική στο διαμέρισμα. Είχε αφήσει τις μπαλκονόπορτες ορθάνοιχτες για να αεριστεί το σπίτι και είχε βγάλει τα σκεπάσματα έξω να λιαστούν.

Ντυμένη όπως πάντα στα μαύρα, από τότε που έχασε τον άντρα της τον Χρόνη, σκούπιζε το μπαλκόνι βαριανασαίνοντας.

Απέναντι, στο μικρό παρκάκι ένας νεαρός, καλοστεκούμενος περίμενε στο μαύρο σπορ αμάξι του μια ξανθιά κοπέλα. Μόλις το αυτοκίνητο ξεμάκρυνε με ταχύτητα, τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Να' ταν τα νιάτα δυο φορές... Που 'σαι Χρόνη με τη σακαράκα μας..., σκέφτηκε.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Σε φοβάμαι...

Ο Ηλίας και η Μαίρη ήταν το τέλειο ζευγάρι. Εκείνος σπούδαζε ιατρική κι εκείνη πληροφορική, και συγχρόνως βοηθούσαν εθελοντικά φιλοζωικές οργανώσεις. Σε μια απ' αυτές γνωρίστηκαν κι ερωτεύτηκαν τρελά.

Πριν ακόμα τελειώσουν το Πανεπιστήμιο, έμειναν μαζί σε ένα δωάρι στην Ευτυχίδου στο Παγκράτι, συμπληρώνοντας την ευτυχία τους με δύο γάτες κι ένα σκύλο.

Η Μαίρη είχε ήδη ξεκινήσει να εργάζεται αλλά ο Ηλίας ακόμη σπούδαζε. Στην αρχή όλα ήταν υπέροχα. Σύντομα, όμως, η Μαίρη κουράστηκε να συντηρεί μόνη τη φωλίτσα τους και τότε άρχισαν οι καβγάδες. Δεν άργησε να φάει και το πρώτο χαστούκι. Η αρχή του εφιάλτη της..

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Αποχωρισμός

Ράγισε η καρδιά της Ιφιγένειας. Μέσα της πονούσε, δύσκολο να είσαι μάνα. Δεν ήταν εύκολος ο αποχαιρετισμός.

Ο γιός της και η νύφη της είχαν αποφασίσει να μεταναστέψουν στην Αυστραλία. Το ήξερε ότι ήταν για το καλό τους και ότι εκεί θα μπορούσαν να αξιοποιήσουν τα πτυχία τους.

Ο Ντίνος ήταν γιατρός και η Μαρία μικροβιολόγος. Η λογική της έλεγε ότι αυτή ήταν μία μεγάλη ευκαιρία και για τους δυο τους. Θα έπιαναν δουλειά στο Ρόουαλ Χόσπιταλ της Μελβούρνης. Τόσα χρόνια καθάριζε σκάλες για σπουδάσει τον γιό της.

Άφησε έναν αναστεναγμό και ένα δάκρυ κύλησε στο πρόσωπό της.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Λάθος στιγμή, σωστό βλέμμα

«... και η συνέντευξη;» Καταιγισμός σκέψεων έπνιξε το μυαλό της. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη κι ένιωσε κάτι να πέφτει στο μανίκι της. Άφησε μερικά δευτερόλεπτα κι έντρομη γύρισε το βλέμμα της. Ένα περιστέρι βρέθηκε την συγκεκριμένη στιγμή στο λάθος μέρος να ξαλαφρώσει. Κοίταξε ψηλά αγανακτισμένη, το βλέμμα της συναντήθηκε με τον γοητευτικό νεαρό που την παρακολουθούσε. Ντράπηκε. Σε δύο λεπτά ο νεαρός καβάλα σε ένα δίτροχο της έκανε σινιάλο να ανέβει.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Το κόρτε

Η παλιά πόλη έσερνε το σούρουπο σαν πέπλο στα υγρά σοκάκια. Το καφέ Ρόζενστέκλε από τα πιο παλιά της Στουτγάρδης έστεκε στη άκρη της πλατείας.

Η Γκρέτχεν σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε το δρόμο μέσα από τα αχνισμένα παράθυρα. Δύο άντρες που κάθονταν στο διπλανό τραπέζι έτρωγαν με τα μάτια τους το ώριμο θηλυκό Μαύρα μεγάλα μάτια. Κάτασπρο δέρμα. Μακριά βελουδένια μαλλιά και κορμί, που τους τρέλαινε.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Συναισθηματική ήττα

Μου έλεγαν οι φίλοι μου «μην πας ποτέ για ψώνια με γυναίκα», γέλαγα εγώ. Να 'μαι τώρα, ξαπλωμένος φαρδύς πλατύς στον καναπέ. Τα αυτιά μου βουίζουνε, οι πατούσες μου με τσουρουφλίζουνε, πεινασμένος κι ανήμπορος να σηκωθώ έστω για ένα ποτήρι νερό. Αλλά, είμαι σίγουρος, σήμερα την «κέρδισα» για τα καλά.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μόνο «εγώ»

Ενα υπέροχο ισόγειο δωάρι μ' έναν καταπράσινο κήπο, φιλοξενούσε τον Ηλία και την Μαίρη. Συμφοιτητές, φίλοι κι εραστές. Δυο χνουδωτά γατιά η Ζέλντα και ο Πέρι στριφογύριζαν κάνοντας παιχνίδια στον Σπίθα, το λαμπραντόρ του Ηλία. Η αρμονία και η αγάπη βασίλευε σ' αυτό το σπίτι.

Το επόμενο πρωί, ένα μήνυμα από το LSE (London School of Economics) στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ήταν η αιτία, της χαρούμενης κραυγής του Ηλία, που ξύπνησε απότομα την Μαίρη κι έκανε τον Σπίθα να γαυγίζει τρανταχτά. Χοροπηδούσε εδώ κι εκεί φωνάζοντας

«Επιτέλους, με δέχτηκαν». Η Μαίρη ελαφρώς τρομαγμένη και εμφανώς εκνευρισμένη, τρέχει στην οθόνη του υπολογιστή.

«Αυτό, πότε περίμενες να μου το πεις; Αναφώνησε

Ο Ηλίας προσπαθούσε από καιρό χωρίς να το αποκαλύψει στη Μαίρη και ήταν αποφασισμένος να φύγει είτε το ήθελε είτε όχι.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Ίσως απόψε...

Η Άννα είδε το χρυσό φως του φεγγαριού να πέφτει στην μικρή πλατεία, που φάνταζε σαν σκηνή θεάτρου ανάμεσα στα πετρόκτιστα παλιά σπιτάκια.

Ξαφνικά, σαν να σηκώθηκε η αυλαία, εμφανίστηκε στη δέσμη του φεγγαρόφωτου, μια ψιλόλιγνη, ανδρική φιγούρα που φάνηκε σαν να κοίταζε προς το μέρος της.

«Κάνε Θεέ μου να είναι αυτός!», σιγομουρμούρισε. Κάθε φορά έκανε ακριβώς την ίδια ευχή.

Εκείνος δίστασε να πλησιάσει το γνώριμο του σπίτι και έστριψε στο στενό, όπου τον κατάπιε πάλι το σκοτάδι.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πρώτο βράδυ μόνη

Είκοσι χρόνια πέρασαν , από τον πρόωρο θάνατο της αδερφής της και η Αγάπη ένωθε υπεύθυνη για την ευτυχία της ανιψιάς της Σοφίας. Η ίδια δεν έκανε δική της οικογένεια, κι αγάπησε το κορίτσι σα να ήτανε δικό της. Φρόντισε να μην της λείψει ποτέ τίποτα, μονάχα ανησυχούσε αν θα βρεθεί κάποιος να την αγαπήσει τόσο πολύ, όσο αυτή.

Τον τελευταίο χρόνο η Σοφία βγαίνει με τον Μάνο που την λατρεύει και αποφάσισαν να συζητήσουν πριν το γάμο. Ο Μάνος ένας λαμπρός νέος με σπουδές στο εξωτερικό και δική του δουλειά, με μοναδικό ελάττωμα τα γρήγορα αυτοκίνητα. Ήρθε να την πάρει για το νέο τους σπίτι.

Απόψε είναι το πρώτο βράδυ που η Αγάπη θα κοιμηθεί μόνη.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Άγνωστος ή ξένος;

Είχε πέσει το σούρουπο για τα καλά. Τα φωτάκια πάνω στα βουνά λαμπύριζαν αχνά. Οι δρόμοι του χωριού ήταν έρημοι, δεν υπήρχε ψυχή. Όμως κι ένα ολόγιομο φεγγάρι φώτιζε τον μοναδικό ασφαλτοστρωμένο δρόμο.

Ο άγνωστος άντρας, ψηλός και σκυφτός, περπατούσε αργά. Φορούσε ένα παλιομοδίτικο παλτό, σκούρο μπερέ και κρατούσε μια σάκα στο ένα του χέρι. Το άλλο ήταν βαθιά κωμένο στη τσέπη του.

Το φως του φεγγαριού τον βοήθησε να δει την πινακίδα του καφενείου δεξιά του.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Επιστροφή στην ζωή

Το βλέμμα του έπεσε πάνω στο μικρό σπίτι, λίγα μόλις μέτρα μακριά του, και ελπίδα ζέστανε την καρδιά του. Το φεγγάρι έλουζε με το εκτυφλωτικό του φως όλη τη διάσταση του και ο άνδρας βούρκωσε. Δύο χρόνια είχε να δει τη γυναίκα και την κόρη του. Η στιγμή της αντάμωσης τους ήταν η μόνη που τον κρατούσε ζωντανό στα πεδία μάχης. Φτάνοντας, πήρε μία τρεμάμενη ανάσα και χτύπησε την πόρτα.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Το σπίτι με τα μυστικά

Ο Γιάννης και η Μαρία, εδώ και καιρό, σκέφτονταν να εξερευνήσουν ένα παλιό σπίτι που έστεκε μόνο κι έρημο στην άκρη του χωριού. Κάποτε ήταν όμορφο, είχε μεγάλο κήπο με δέντρα και λουλούδια και ήταν πάντα γεμάτο κόσμο· γλέντια, γέλια και παιδικές φωνές! Δυστυχώς, εδώ και χρόνια, κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί γι' αυτό.

Αυτά είχαν μάθει από την γιαγιά της και η περιέργεια της ήταν μεγάλη. Έτσι ένα πρωί πήραν την απόφαση.

Με το που έφθασαν, έσπρωξαν την σαρακιασμένη πόρτα και μπήκαν μέσα· αμέσως της πήρε η μυρωδιά της μούχλας. Από παντού κρέμονταν αράχνες, η σκόνη κάλυπτε τα πάντα, ενώ το πάτωμα βούλιαζε σε κάθε της βήμα..

«Πάμε να φύγουμε γρήγορα» φώναξε η Μαρία πιάνοντας το χέρι του αδελφού της.

ZARMPH ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Το παιχνίδι έκρυβε πολλά...

Τα είχαν σχεδιάσει όλα. Περίμεναν μέχρι οι παπούδες τους να πέσουν για τον μεσημεριανό τους ύπνο, ώστε πριν νυχτώσει να εξερευνήσουν το τρομακτικό σπίτι.

Επειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφεραν να ανοίξουν την βαριά του πόρτα. Το παγωμένο αεράκι συνδυαστικά με τα παλιά, σκονισμένα έπιπλα, τους έκανε ν' ανατριχιάσουν. Χέρι-χέρι μπήκανε μέσα προσεκτικά.

Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι υγρασία και υπήρχαν παντού κορνίζες. Η φαντασία τους οργίασε. Νόμιζαν ότι οι άνθρωποι στις φωτογραφίες τους παρακολουθούσαν. Παρατηρούσαν με δέος όλα τα αντικείμενα, ενώ αισθάνονταν ότι είχαν μπει σε άλλη εποχή.

Αποφάσισαν να ανέβουν και στον πάνω όροφο, όμως με το που έφτασαν στη βάση της σκάλας, το αίμα τους με μιας πάγωσε. Δυνατά βήματα και ακαταλαβίστικοι ψίθυροι γέμισαν τα αυτιά τους. Χωρίς δεύτερη σκέψη, πήραν γρήγορα το δρόμο της επιστροφής.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Στο δρόμο της επιστροφής

Ατελείωτος ο δρόμος, σκέφτηκε ο Νίκος καθώς έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα ώστε να προλάβει να φθάσει σ' ένα κατάλυμα.

Το χιόνι που έπεφτε αραιό στην αρχή, όσο περνούσε η ώρα γινόταν ολοένα και πιο πυκνό και δυστυχώς εκείνος είχε ξεχάσει τις αλυσίδες του.

Καθώς άρχισε να σκοτεινιάζει η ανησυχία του μεγάλωνε, κρύος ιδρώτας τον είχε λούσει.

Ξαφνικά στο βάθος του δρόμου διέκρινε ένα μικρό φως και μόλις πέρασε την στροφή είδε ακόμα περισσότερα φώτα. *Ένα χωριό τι καλά! Οπωσδήποτε θα βρω να μείνω κάπου την νύχτα*, σκέφτηκε

Μόλις έφθασε, διαπίστωσε ότι ήταν ένα μικρό ξενοδοχείο. Κατέβηκε από το αμάξι και κτύπησε το κουδούνι

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Μνήμες και εικόνες

Ο Νίκος οδηγεί σ' ένα επαρχιακό δρόμο και καθώς πλησιάζει, αναγνωρίζει το χωριό του πατέρα του, όπου περνούσε τα καλοκαίρια. Στο βάθος, φαίνεται ο λόφος που πετούσαν χαρταετούς και το ποτάμι.

Τα χρόνια πέρασαν, το σπίτι τώρα έστεκε άδειο και οι παπούδες του δεν ήταν πια εκεί να τον περιμένουν. Αυτές οι σκέψεις του γεννούσαν ένα γλυκόπικρο συναίσθημα που τον μελαγχολούσε.

Καθώς έφτασε στην είσοδο του χωριού, είδε την πινακίδα που έγραφε «Άγιος Νικόλαος». Συγκινημένος, πάκκαρε το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου, κατέβηκε και αφέθηκε να αισθανθεί τη μυρωδιά της βρεγμένης γης και των βοτάνων.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Σαν έτοιμος ...

Ανέβηκε το πέτρινο καλντερίμι κι έφτασε στην πλατεία με το μεγάλο πλάτανο. Σκοτάδι κι ερημιά.

Τον βόλευε που δεν υπήρχε ψυχή να κυκλοφορεί στο χωριό. Έτσι, δε θα έπαιρνε κανείς είδηση αυτό για το οποίο είχε έρθει και, το κυριότερο, δε θα τον έψαχνε κανείς.

Φόρεσε τα μαύρα γάντια που είχε στην τσέπη του, κι άνοιξε το μαύρο κουτί που είχε στο σακίδιο. Έπιασε την ασημένια λαβή και το τράβηξε έξω.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Μεσονύχτιο τάμα

Ήταν χειμώνας και οι καμινάδες των σπιτιών κάπνιζαν. Τα σκυλιά αλυχτούσαν και το φεγγάρι έριχνε το παγωμένο του φως πάνω στις πίκρες των ανθρώπων.

Ο άγνωστος άνδρας διέσχισε την σιωπηλή πλατεία και άρχισε να ανηφορίζει προς την πάνω γειτονιά. Κρατούσε μία μικρή βαλίτσα στο δεξί του χέρι.

Παραξενευμένοι οι κάτοικοι του χωριού τον παρακολουθούσαν πίσω από τις σκοτεινές κουρτίνες. Ο άντρας έφτασε μπροστά στην εκκλησία του χωριού, γονάτισε και έκανε τον σταυρό του.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Γλυκιά αναμονή

Είχε πάει μία το πρωί κι ακόμα δεν είχε ετοιμάσει τη βαλίτσα τους. Η Ευγενία είχε αγχωθεί. Η πτήση ήταν τους πέντε κι εκείνη ακόμη διόρθωνε συμβόλαια στον υπολογιστή.

Πετάχτηκε από την καρέκλα, και πήγε στην κουζίνα να φτιάξει καφέ.

«Βαρκελώνη, ερχόμαστε», είπε πανηγυρικά περιμένοντας να φουσκώσει ο καφές.

Από τότε που έμειναν μαζί, ο Γρηγόρης κι εκείνη, σχεδίαζαν ένα ταξίδι στο εξωτερικό, αλλά η καθημερινότητα δεν τους το επέτρεπε, μέχρι που ο Γρηγόρης κέρδισε ένα ταξίδι στη Βαρκελώνη!

Ηταν ενθουσιασμένη! Σε λίγες ώρες θα πέταγε στα ουράνια, όχι μόνο για την Ισπανία!

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Δεν υπάρχουν φαντάσματα

Η μεγάλη ημέρα είχε φτάσει. Ο Γιάννης και η Μαρία το είχαν σχεδιάσει καιρό αλλά περίμεναν όταν ο παππούς και η γιαγιά θα πήγαιναν στην πόλη.

Πήραν το δρομάκι πίσω από το σπίτι, μη τυχόν τους δει κάνα μάτι, και τρέχοντας βρέθηκαν μπροστά από το ερειπωμένο διώροφο σπίτι. Όλοι στο χωριό συμφωνούσαν πώς ήταν στοιχειωμένο.

Με χέρι που έτρεμε, η Μαρία έσπρωξε τη βαριά ξύλινη πόρτα. Ο Γιάννης την προσπέρασε κοροϊδεύοντάς την και μπήκε μέσα. Υπήρχε ένα τεράστιο δωμάτιο με μία φαρδιά μαρμάρινη σκάλα στο βάθος. Δεν υπήρχαν ούτε έπιπλα, ούτε φωτιστικά, τίποτα. Μόνο ησυχία και σκοτάδι.

Πιασμένοι χέρι χέρι προχώρησαν προς τη σκάλα, όταν ακούστηκε ένας θόρυβος από το πάνω πάτωμα. Έμειναν ακίνητοι με ορθάνοιχτα μάτια να κοιτούν την κορυφή της σκάλας.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Όρκος επιστροφής

Ήταν ψηλός, αδύνατος, ντυμένος στα μαύρα. Παρότι κούτσαινε ελαφρώς, τα βήματά του έδειχναν σταθερά και σίγουρα.

Όταν αντίκρισε το πατρικό του, η καρδιά του ράγισε. Το αρχοντικό, έμοιαζε πλέον με ερείπιο. Κοντοστάθηκε και με μάτια βουρκωμένα, ταξίδεψε στο παρελθόν.

Εβγαλε το παλιό, σκουριασμένο κλειδί και άνοιξε την βαριά, ξύλινη και σκεβρωμένη πόρτα. Όποιο κι αν ήταν το μυστικό, ήρθε η ώρα να το ανακαλύψει και να αποκαταστήσει την τιμή της οικογένειάς του.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ύστατος χαιρετισμός

Ο Νίκος έψαξε στο ντουλάπι του αυτοκινήτου τα γυαλιά ηλίου, που λαμπερός τον καλωσόριζε ανάμεσα από τα δέντρα.

Πόσο του άρεσε η διαδρομή προς το χωριό! Οι καρυδιές, τα πεύκα, τα πλατάνια, τα θυμάρια...

Μικρός πήγαινε με τον παπού στο δάσος, μάζευαν χόρτα, και του μάθαινε τις ονομασίες τους. Προτού επιστρέψουν καθόντουσαν κάτω από καμιά καρυδιά να ξεκουραστούν.

Τα πέτρινα σπίτια του χωριού με τα κόκκινα κεραμίδια ξεπρόβαλαν μόλις έστριψε. Που να φανταστεί πριν δύο χρόνια πώς η επόμενη φορά που θα επισκεπτόταν το χωριό θα ήταν για να αποχαιρετήσει για πάντα τον αγαπημένο του παπού.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το καθήκον

Ο Νίκος οδηγούσε προσεκτικά το πανάκριβο, διαθέσιο αυτοκίνητό του, μετανιώνοντας για την επιλογή του να ταξιδέψει με αυτό. Ένα τζιπ, ή ίσως τανκ, θα ήταν προτιμότερο για αυτούς τους δρόμους, σκεφτόταν. Τανκ δεν είχε, είχε όμως τζιπ! Ωστόσο, τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια.

Ένα κοπάδι πρόβατα εμφανίστηκε από το πουθενά, εντείνοντας τη δυσφορία και τον εκνευρισμό του. Απορούσε γιατί υπέβαλε τον εαυτό του σε αυτό το μαρτύριο αλλά μια φωνούλα μέσα του τον συμβούλευσε να σωπάσει. Ήξερε καλά πως αν είχε γίνει κάτι, το χρωστούσε στον παππού του, που του είχε δώσει τα πάντα και η τελευταία του επιθυμία ήταν να κηδευτεί στον τόπο που γεννήθηκε. Γι' αυτό εκείνος βρισκόταν εκεί.

Τα πρόβατα άνοιξαν τον δρόμο και το γραφικό χωριό άρχισε να αχνοφαίνεται στον ορίζοντα. Πάτησε γκάζι και συνέχισε την πορεία του προς το θλιβερό καθήκον του.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Όνειρο ή ...

Τα φώτα των αυτοκινήτων από την αντίθετη μεριά τον τύφλωναν. Οδηγούσε δύο μέρες συνεχώς για να προλάβει να παραδώσει, κι όταν σκοτείνιαζε οι επαρχιακοί δρόμοι γίνονταν επικίνδυνοι. Ένωθε πολύ κουρασμένος κι έτσι σταμάτησε στο πρώτο χωριό που συνάντησε.

Λόγω του όγκου του αυτοκινήτου, πάρκαρε σε μια ανοιχτωσιά του δρόμου δίπλα σε κάτι καλαμιές. Κατέβηκε να ξεμουδιάσει, και οι χωρικοί συνηθισμένοι από παρόμοιες στάσεις των οδηγών, τον χαιρετούσαν σαν συγχωριανό.

Γυρνώντας, έβγαλε τα στρωσίδια του και ξάπλωσε... κι εκεί, στην απόλυτη ησυχία, ακούστηκαν ξαφνικά γυναικείες στριγκλιές. Σηκώθηκε απότομα και κοίταξε από το τζάμι του συνοδηγού...

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Αυτόκλητοι εξερευνητές

Ο Γιάννης και η Μαρία, δίδυμα αδέρφια δώδεκα χρονών, είχαν αποφασίσει να εξερευνήσουν το παλιό σπίτι των παππούδων τους, το οποίο είχε μείνει ακρησιμοποιήτο για χρόνια. Οι πόρτες, ανοικτές από την αδιαφορία του χρόνου, τους κάλεσαν να μπουν.

Όταν τα βήματά τους χάθηκαν στη σκόνη και στο σκοτάδι, μια ξαφνική σκιά τους έκανε να παγώσουν. Ένα θρόισμα ακούστηκε από την άκρη του δωματίου, και οι καρδιές τους αναπήδησαν στα στήθη τους. Μέσα στη σιωπή, η πόρτα άνοιξε απότομα και ο πατέρας τους εμφανίστηκε, το πρόσωπό του αυστηρό, μα και ανακουφισμένο ταυτόχρονα.

«Τι κάνετε εδώ μέσα; Δεν τους είπα να μην περιπλανιέστε σε αυτά τα παλιά σπίτια;» φώναξε. «Μπορεί να συμβεί κάποιο ατύχημα!» Τα παιδιά, αν και τρομαγμένα, εξήγησαν ότι ήθελαν να ανακαλύψουν τι είχε απομείνει από τα χρόνια του παπού.

Ο πατέρας τους τους κοίταξε με αυστηρότητα, αλλά και λίγη κατανόηση, ενθυμούμενος την δική του παιδική ηλικία. «Δεν καταλαβαίνετε; Αυτά τα μέρη είναι επικίνδυνα, γεμάτα θραύσματα και σκουριά. Κάθε γωνιά μπορεί να κρύβει μια παγίδα.» Τα παιδιά, κατακόκκινα από ντροπή και την έξαψη του κινδύνου, αφού έριξαν μια ακόμα φευγαλέα ματιά στο παλιό σπίτι, ακολούθησαν τον πατέρα τους, αφήνοντας πίσω τους τη γλυκιά ανατριχίλα τους μικρής τους περιπέτειας.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Άνθρακες ο θησαυρός

Εβαλαν στο σακίδιο, το κολατσιό τους, ένα φακό, ένα παλιό σουγιά του παππού, φόρεσαν μποτάκια, κάλτσες ως το γόνατο και πήρανε τις βίτσες στα χέρια.

Στο χωράφι, δίπλα από το κοτέτσι, βρισκόταν ένα πέτρινο κουφάρι σπιτιού· ο παράδεισος της περιπέτειας!

Πήδηξαν μέσα από το ξεχαρβαλωμένο ξύλινο παντζούρι και στο βάθος διέκριναν μια σκοροφαγωμένη ξύλινη σκάλα· κοιτάχτηκαν συνωμοτικά και κίνησαν προς τα εκεί. Πλησιάζοντας, είδαν με έκπληξη ένα αραχνιασμένο μπαούλο. Άφησαν κάτω τις βίτσες, ο Ηλίας έβγαλε το σουγιά και άνοιξαν προσεχτικά το μπαούλο.

Η Μαρία φώτισε με το φακό κι αμέσως... άρχισαν κι οι δυο να ουρλιάζουν. Ο Ηλίας έπιασε το χέρι της αδελφής του και πήραν να τρέχουν όπως όπως, πηδώντας γρήγορα έξω από το παράθυρο. Ο «θησαυρός» ήταν μια οικογένεια σκορπιών.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Για λίγο ...Θεός!

Αισθανόταν μια απίστευτη ευφορία εκείνο το πρωινό. Ο ήλιος είχε ανατείλει λαμπρός και η μέρα φαινόταν υπέροχη. Το κορίτσι του χθες βράδυ του είπε «Σ' αγαπώ» και τον έστειλε στα ουράνια.

«Είμαι ευτυχισμένος» αναφώνησε και την άλλη στιγμή είδε έκπληκτος, δυο μικρά φτερά, κολλημένα στους ώμους του. Αισθάνθηκε μια ώθηση· σάμπως ξεκολλούσε από το πάτωμα και αιωρούνταν στο δωμάτιο.

Βγήκε πετώντας από το παράθυρο. Ένοιωθε υπέροχα, μια μοναδική αίσθηση ελευθερίας, ζωής, ευτυχίας.

Πέταξε μακριά απ' τη γειτονιά του, ενώ έβλεπε από ψηλά τις στέγες των σπιτιών, τα κεραμίδια, τα εργοστάσια. Πέταξε πάνω από δάση και λόφους μέχρι που νύχτωσε· και τότε αποφάσισε να επιστρέψει.

Ξαφνικά άκουσε ένα δυνατό θόρυβο κοντά στ' αυτί του. Άπλωσε το χέρι του. Ήταν το ξυπνητήρι.

ΖΑΡΜΠΗ-ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ίσως και να ήταν αλήθεια...

Περιμένει στο φανάρι να περάσει απέναντι. Είναι νύχτα η βροχή και ο αέρας τον χαστουκίζουν στο πρόσωπο. Έχει βραχεί μέχρι το κόκκαλο. Ξαφνικά εκεί στην άκρη του δρόμου βλέπει κάτι παράξενο. Έναν άνθρωπο ο οποίος δεν πατάει στο έδαφος.

Καθαρίζει τα γυαλιά που φοράει από την βροχή και ξανακοιτάζει προσεχτικά. Ναι, πράγματι δεν περπατάει... πετάει. Αναρωτιέται πώς να είναι η καθημερινότητα όμως τέτοιου ανθρώπου.

Ο αιωρούμενος άνθρωπος κοιμάται, ντύνεται, τρώει πολύ γρήγορα όμως έχει ένα πολύ σοβαρό μειονέκτημα. Είναι μόνος του χωρίς φίλους.

... Το ξυπνητήρι κτυπάει, είναι έξι το πρωί .

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αναπάντητο κάλεσμα

Η Θάλεια έτρεχε με όλη της δύναμη, στον χωματόδρομο που κατέληγε στην κορφή του λόφου, δίνοντας κλωτσιές, ανασηκώνοντας το χώμα στον αέρα... Επαιρνε κοφτές ανάσες κι έπνιγε το κλάμα ρίχνοντας μπουιές σε όλα τα «γιατί» που ροκάνιζαν το μυαλό της. Σταμάτησε απότομα κι έπεσε στο έδαφος με τα γυμνά της γόνατα βγάζοντας βαθιές άναρθρες φωνές από τα σωθικά της.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Άνεση ή απομόνωση;

Όταν εργαζόμαστε σε ένα κοινό χώρο, αναπτύσσουμε προσωπικές σχέσεις και συνεπώς, γινόμαστε δραστήρια μέλη της κοινωνίας. Με την τηλεργασία μπήκαμε σε μια ιδιότυπη απομόνωση. Η έλλειψη ομαδικότητας ανάμεσα στους εργαζομένους επηρέασε αρνητικά την απόδοση και την δημιουργικότητα τους.

Οι τηλεδιασκέψεις, δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τα προτερήματα που έχει η φυσική παρουσία, ενώ με τις συνεχείς απουσίες των εργαζομένων, οι πολίτες αδυνατούν να εξυπηρετηθούν. Επίσης η τηλεργασία απαιτεί πολύωρη χρήση υπολογιστή, γεγονός που μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα υγείας.

Όσο προηγμένη κι αν είναι η τεχνολογία, η διά ζώσης επαφή, προκειμένου να διαλευκανθεί κάποιο θέμα, γίνεται πιο εύκολα. Το μόνο πλεονέκτημα που έχει η εργασία εξ αποστάσεως είναι το μηδενικό κόστος μετακίνησης.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Σαν παραμύθι...

Η μέρα του Ερμή ξεκινούσε ακριβώς στις 8.00 το πρωί. Σηκωνόταν από το κρεβάτι, έπλενε το πρόσωπό του και κατέβαινε στην κουζίνα για το συνηθισμένο του πρωινό. Αυγά με μπέικον και φρέσκο χυμό πορτοκάλι. Μετά έφτιαχνε καφέ και διάβαζε στο ιντερνέτ τα νέα.

Τη ρουτίνα διέκοπτε συνήθως ο ήχος από το ρολόι του, που τον καλούσαν σε αποστολή. Φόραγε την ειδική στολή, έμπαινε στο μικρό σιδερένιο όχημα, φούλαρε τις μηχανές και πέταγε οπουδήποτε για να σώσει είτε ανθρώπους είτε ζώα που κινδύνευαν.

Μπορεί να ήταν επικίνδυνη αλλά αυτή η δουλειά τον γέμιζε όμορφα συναισθήματα και εικόνες από τον πλανήτη γη!

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το σπουδαιότερο αγαθό

Η χθεσινή μέρα ήταν πολύ κουραστική, το γραφείο γεμάτο με έγγραφα που έπρεπε να απαντηθούν κι εγώ ένιωθα πολύ πιεσμένη και απογοητευμένη.

Ο Ιάσωνας, ένας συνάδελφος και φίλος προσφέρθηκε να με βοηθήσει κι αφού τελειώσαμε μου πρότεινε να πάμε βόλτα στο μοναστηράκι.

Ήταν υπέροχα να περπατάμε στα δρομάκια γύρω από την πλατεία. Ο αέρας μύριζε κάστανα που ψήνονταν στη φωτιά, λίγα μέτρα πιο πέρα μια λατέρνα έπαιζε νοσταλγικά το «*Βαλς των ονείρων*», κάνοντας την ατμόσφαιρα ρομαντική.

Για μένα η μέρα ήταν λες και μόλις είχε ξεκινήσει και έμοιαζε σαν μια ξένοιαστη απόδραση από την ρουτίνα.

Ξαφνικά, αισθάνθηκα την καρδιά μου να χτυπάει ακανόνιστα και ένα παράξενο μούδιασμα στα χέρια, το οποίο αγνόησα θεωρώντας ότι δεν είναι κάτι σημαντικό και συνεχίσαμε τη βόλτα μας.

Σε λίγο ένιωσα το οξυγόνο να λιγοστεύει, ανέπνεα με δυσκολία και μια τάση λιποθυμίας συνοδευόμενη από κρύο ιδρώτα, έκανε το κορμί μου να παγώσει.

Είχα πανικοβληθεί.

Ο Ιάσωνας, ανήσυχος με έβαλε να καθίσω σε ένα σκαλοπάτι, μου έφερε ένα μπουκάλι νερό και προσπάθησε να με καθησυχάσει, όμως εγώ εξακολουθούσα να μην αισθάνομαι καλά. Εκείνος βλέποντας το πανιασμένο μου πρόσωπο, επικοινωνήσε με το εφημερεύον νοσοκομείο και μισή ώρα αργότερα βρέθηκα στα επείγοντα.

Υποβλήθηκα σε εξετάσεις, και τελικά διαπιστώθηκε ότι, ευτυχώς, ήταν μια προσωρινή αδιαθεσία. Ο γιατρός με διαβεβαίωσε ότι είμαι απόλυτα υγιής και αυτά τα συμπτώματα δεν ήταν τίποτε άλλο από μια κρίση πανικού που προήλθε από έντονο στρες.

Όλη αυτή η δώρη ταλαιπωρία, με έκανε να εκτιμήσω ακόμα περισσότερο την υγεία μου και να αναλογιστώ πόσο σημαντικό είναι να προσέχουμε τον εαυτό μας.

Βγαίνοντας από το νοσοκομείο και όσο περιμέναμε στη στάση του λεωφορείου, ο Ιάσωνας με άφησε για λίγα λεπτά και επέστρεψε με μια αγκαλιά κόκκινα τριαντάφυλλα, τα οποία μου πρόσφερε μαζί με την καρδιά του. Τότε κι εγώ δεν δίστασα να του αποκαλύψω και τα δικά μου αισθήματα που τόσο καιρό έκρυβα από φόβο μήπως και τα απορρίψει.

Μπήκαμε στο λεωφορείο πιασμένοι από το χέρι, κοιταχτήκαμε στα μάτια και για πρώτη φορά συνειδητοποιήσαμε ότι η τύχη επέλεξε να πάρουμε την ίδια κατεύθυνση μέσα από μια κοινή ζωή.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ευκολία ή Εμπιστοσύνη;

Θέλω να εστιάσω στη σύγκριση μεταξύ του παραδοσιακού τρόπου αγορών σε σχέση με το ηλεκτρονικό εμπόριο.

Αναμφίβολα και στις δύο περιπτώσεις κάνουμε κάποια αγορά με χρήματα είτε πληρώνοντας μετρητά είτε με χρεωστική ή πιστωτική κάρτα. Εκείνο που αλλάζει, όμως είναι ότι στο ηλεκτρονικό εμπόριο έχουμε επιλογή και άλλων τρόπων πληρωμής, ενδεικτικά με αντικαταβολή ή τραπεζική κατάθεση.

Το τελευταίο μας οδηγεί και σε ένα άλλο πλεονέκτημα του ηλεκτρονικού εμπορίου, αυτό της μετάθεσης της πληρωμής σε μεταγενέστερο χρόνο, το οποίο δεν υπάρχει όταν πάμε σε ένα κατάστημα.

Επίσης, και με τους δύο παραπάνω τρόπους αγορών υπάρχει επιλογή αγοράς πληθώρας προϊόντων. Ψωνίζοντας, όμως, ηλεκτρονικά ενέχει τον κίνδυνο και της αλλαγής προϊόντος λόγω π.χ. λάθους μεγέθους ή χαμηλής ποιότητας καθώς η ποιότητα δεν μπορεί να διαπιστωθεί σε μία φωτογραφία.

Τη σημερινή εποχή που ο χρόνος δε φτάνει για όλες τις δραστηριότητες που είναι να γίνουν μέσα στην ημέρα, οι ηλεκτρονικές αγορές υπερέχουν έναντι της επίσκεψης σε κατάστημα λόγω ευκολίας και ταχύτητας πραγματοποίησης αγορών.

Καταλήγοντας, είναι ελεύθερος να επιλέξει όποιον τρόπο επιθυμεί κάποιος ανάλογα τις προτεραιότητες και τις αξίες του. Προσωπικά, προτιμώ περισσότερο τον παραδοσιακό τρόπο γιατί έχω περισσότερο έλεγχο των αγορών και των χαρακτηριστικών των προϊόντων αλλά και, το πιο σημαντικό, την ανθρώπινη επικοινωνία.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Εκατό χρόνια μετά...

Ο Ορφέας Μηλέτης άνοιξε τα χέρια του πήρε μια βαθιά αναπνοή και άρχισε να πετάει. Είχε αποφασίσει να πάει για καφέ στην φίλη του την Ιοκάστη. Πετούσε πάνω από τα πράσινα λιβάδια όταν έφτασε στο μικρό και γραφικό εξοχικό που έμενε η φίλη του. Αφού ήπιαν τον καφέ τους και συζήτησαν τα νέα τους την χαιρέτησε, άνοιξε τα χέρια του και άρχισε να πετάει προς την Βιβλιούπολη.

Πετούσε γρήγορα μέσα από τα σύννεφα και σε ένα τέταρτο έφτασε στις παρυφές της πόλης. Μπήκε στο μεγάλο κεντρικό βιβλιοπωλείο και κατευθύνθηκε προς την αγαπημένη του γωνία. Εκεί υπήρχε η αρχαία Ελληνική Γραμματεία. Πήρε τους μύθους του Αισώπου και πήγε στο ταμείο.

ΜΗΝΔΟΥΡΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Τεχνολογία ή ανάγκη για συνύπαρξη;

Η τηλεργασία μου δίνει την άνεση του σπιτιού, αλλά μου στερεί τη ζωντάνια της επαφής με τους συναδέλφους. Μια οθόνη παίρνει τη θέση από τις κουβέντες, τους καβγάδες, τα γέλια και τις όμορφες στιγμές που μοιραζόμαστε.

Στο γραφείο, η συνεργασία είναι άμεση, η δουλειά γίνεται πιο ομαδική, ακόμα κι αν υπάρχουν εντάσεις ή διακοπές. Στην τηλεργασία, χρειάζομαι καλύτερη εξοικείωση με την τεχνολογία και πολλή αυτοπειθαρχία, κάτι που δεν είναι πάντα εύκολο. Κερδίζω ευελιξία, αλλά χάνω τη ζεστασιά και τη συλλογικότητα της φυσικής παρουσίας.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Είχε τον «Ίκαρο» μέσα του...

Είχε καιρό να πετάξει, αλλά σήμερα υπήρχε μεγάλη ανάγκη. Πίσω από την τεράστια βιβλιοθήκη σπρώχνοντας ένα συγκεκριμένο ράφι, εμφανιζόταν μια κρυφή ντουλάπα που διατηρούσε μέσα σε γυάλινη βιτρίνα την μαύρη μπερτα του. Φορώντας τη, ένιωσε πάλι δυνατός.

Άρχισε να πετάει ψηλά σα να ήθελε να σχίσει τον ουρανό στα δύο και με ευέλικτες κινήσεις σχημάτιζε κύκλους, μέχρι που γυρνώντας πλευρά, βρέθηκε στο πάτωμα χτυπώντας το κεφάλι του στο κομοδίνο.

Είχε ένα άγριο ξύπνημα, μα ένιωθε τόσο δυνατός και το αίσθημα της ελευθερίας επανήλθε στην ζωή του.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Φτερά σαν μαγικό χαλί

Ο Τζορτζ ξύπνησε και κοίταξε το γαλάζιο ουρανό έξω από το παράθυρό του. Τα μπεζ φτερά του ήταν ακόμη εκεί, απαλά και δυνατά, κρυμμένα προσεκτικά κάτω από τη μπλούζα του. Αφού έφαγε ένα γρήγορο πρωινό, πήδηξε από το παράθυρο και άνοιξε τα φτερά του, νιώθοντας τον αέρα να τον αγκαλιάζει.

Πέταξε πάνω από τις στέγες της πόλης, μακριά από το χάος της καθημερινότητας. Σταμάτησε σε μια απομακρυσμένη κορυφή για να απολαύσει τη θέα και να σκεφτεί τη ζωή του. Η ελευθερία του ήταν ανεκτίμητη, αλλά πάντα ζούσε με τον φόβο μην τη χάσει.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Ανεξίτηλες μνήμες

Το ξέφρενο πάρτι των φοιτητών που γιόρταζαν το τέλος του εξαμήνου αντηχούσε σε όλη την μικρή γειτονιά των Πετραλώνων. Η μουσική χτυπιόταν άγρια στους ξεφτισμένους σοβάδες των γύρω πολυκατοικιών και έκανε το σπίτι να τραντάζεται συθέμελα.

Το τραγούδι μας, το δικό μας τραγούδι, έπαιζε τώρα στην τάρτασα, κάτω από τον έναστρο ουρανό! Έκλεισα τα μάτια και το ρολόι της μνήμης με γύρισε πίσω, πολλά χρόνια πριν.

Η φωνή του Ρόμπερτ Πλαντ άγγιξε μέσα μου μια χορδή γεμάτη αναμνήσεις· ένα τρυφερό αίσθημα αποδοχής για τα περασμένα χρόνια, που σαν τρελά πουλιά κατέκλυσαν το μυαλό μου, ακριβώς όπως τότε, που μαζεύονταν στο πίσω μέρος της μηχανής μας...

Εμείς, με τη Χάρλεϋ μας, τρέχαμε, ή μάλλον καρφωνόμασταν, στο ανελέητο κύμα του ανέμου, κόντρα στο ρεύμα της παραλιακής και ήταν σαν να ανεβαίναμε μαζί τη σκάλα του ουρανού. Τα μακριά μαλλιά σου χάιδευαν τα μάγουλά μου κι εγώ κρατιόμουν από σένα, ενάντια σε οτιδήποτε ακατόρθωτο θα μπορούσε να μου συμβεί.

Εκτός από τα αόρατα δεσμά της αγάπης σε τι άλλο θα μπορούσαμε ν' αρκεστούμε και τότε και τώρα; Σε τίποτα...

Γιατί ζωή χωρίς αγάπη δεν υπάρχει, έτσι δεν είναι;

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ανάταση ψυχής

Ο στενός δρόμος ανέβαινε βασανιστικά μέσα από το βουνό. Οι καστανιές και τα έλατα στην άκρη του ήταν οι μόνοι συνοδοιπόροι των περαστικών. Η ομίχλη είχε απλωθεί χαμηλά σε κάθε πλαγιά, σέρνοντας πίσω της έναν παγωμένο ψίθυρο.

Στη στροφή μόλις που φάνηκε ο τρούλος της Παναγίας Ελεούσας σκοτεινός, πνιγμένος ανάμεσα σε μαύρα σύννεφα, σαν φρουρός της αποκάλυψης. Πάρκαρε το αυτοκίνητο στο άδειο πάρκινγκ, κουκουλώθηκε με το παλτό και κίνησε για την εκκλησία. Η σιωπή έγινε σχεδόν ανυπόφορη. Το μόνο που ακουγόταν ήταν τα βήματά της στο πέτρινο προαύλιο, που αντηχούσαν σε όλη την πλαγιά.

Εσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα και μπήκε στο ναό που ήταν χτισμένος σε μία σπηλιά· εκεί που είχε βρεθεί η εικόνα της Παναγίας. Ήταν λιτός και οι τοίχοι της σπηλιάς γεμάτοι τοιχογραφίες. Στο λιγοστό φως των κεριών, τα μάτια των Αγίων σε τρυπούσαν σαν να ζητούσαν να καταθέσεις την ψυχή σου.

Ανατρίχιασε.

Ενας θόρυβος την έκανε να τιναχτεί. Ο μοναχός που μπήκε την κοίταξε με ένα διαπεραστικό βλέμμα σαν να έβλεπε, πέρα από την ψυχή της, και να διάβαζε τις πιο μύχιες σκέψεις της.

Γονάτισε μπροστά στην εικόνα με τα χρυσά τάματα, όχι για να προσευχηθεί, αλλά γιατί έτσι ένιωσε. Άφησε τα δάκρυα να τρέξουν στο πρόσωπό της. Στους πέτρινους τοίχους του αυτός ο ναός έκρυβε τα πάντα· τα λάθη, τις απώλειες και τη μετάνοια που αργούσε να έρθει.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Έρωτας

Στέκομαι ξυπόλυτος στην άμμο που κρατά ακόμη τη φωτιά της μέρας και αφήνομαι στο βλέμμα της θάλασσας. Τα μάτια μου πλανιούνται εκεί όπου το γαλάζιο φλερτάρει με το μπλε, εκεί που μόλις βυθίστηκε ο ήλιος σαν ανάμνηση που δεν πρόλαβε να γίνει ανάσα. Εκεί που η επιθυμία στάζει δίψα. Εκεί που ο έρωτας αγγίζει την παραφορά και ο κόσμος ολόκληρος στενεύει, για να χωρέσει σ' ένα φιλί. Θέλω να το κλέψω από τα χείλη σου, να βουτήξω στην ψυχή σου και να χαθώ. Να συναντηθώ με το πεπρωμένο σου, μέχρι να γίνει και δικό μου.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Πως περιγράφεται η μοναξιά;

Το κύμα πήγαινε κι ερχόταν μπροστά του. Ο Μάνθος καθόταν μόνος του στην ξαπλώστρα, με τα παπούτσια του βουτηγμένα στην άμμο.

Ήταν βράδυ και δεν είχε κανέναν να μιλήσει. Σκεφτόταν τη ζωή του, μονότονη σαν τα νούμερα που όλη τη μέρα κοιτούσε στο λογιστήριο. Ήθελε φίλους, ήθελε μια κοπέλα, κάποιον για να δει μαζί του ταινίες, να γελάσει...

Μόνη του παρέα η γάτα του η Φρόσω, που ήταν πιο κοντά του από τους ανθρώπους. Η μοναξιά του είχε γίνει συνήθεια, σαν το καθημερινό βούρτσισμα των δοντιών πριν φύγει για τη δουλειά.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Μια στιγμή είναι αρκετή

Οι ρόδες από το αναπηρικό καροτσάκι του Σάκη σκαλώνανε σε κάθε λακκούβα του δρόμου. Σιχτίριζε για την έλλειψη υποδομών, για την αδιαφορία των αρχών, για τους περαστικούς που προσπαθούσαν να νιώσουν μια κάποια συμπόνοια αλλά στην πραγματικότητα στρέφανε το κεφάλι από την άλλη μεριά..

Πριν καθλωθεί για πάντα στο αναπηρικό καροτσάκι, είχε ξεκινήσει μαθήματα χορού και επρόκειτο να συμμετάσχει σ' ένα ερασιτεχνικό διαγωνισμό.

Η μέρα του διαγωνισμού...εκείνο το απόγευμα Παρασκευής, επτά μήνες πριν...

Θυμάται με κάθε λεπτομέρεια ακόμα και την πιο μικρή λεπτομέρεια εκείνης της μέρας. Τι πρωινό έφαγε, το τραγούδι που έπαιζε στο ραδιόφωνο, την πρόβα των ρούχων του...

Η γυναίκα του είχε φτιάξει την αγαπημένη του μηλόπιτα πασπαλισμένη με ζάχαρη άχνη και κανέλα.

Η μόνη παραφωνία εκείνης της ημέρας ήταν το ασταμάτητο γάβγισμα του Ρεξ, του αγαπημένου του σκύλου. Γάβγιζε και κλαψούριζε χωρίς να υπάρχει προφανής λόγος.

Είχε πάρει μεν άδεια από την δουλειά αλλά του είχαν ζητήσει να βρίσκεται σε επιφυλακή καθώς είχε προκύψει ένα μείζονος σημασίας πρόβλημα, όπως του τόνισε ο διευθυντής του.

Είχε βγει μόλις από το μπάνιο, όταν άκουσε τον ήχο του τηλεφώνου. Αλαφιασμένος, χωρίς καλά καλά να σκουπιστεί, έτρεξε στον κάτω όροφο να το σηκώσει. Μέσα στην βιασύνη του, με τα νερά να τρέχουν στο σώμα του, γλίστρησε στην σκάλα. Όταν ανέκτησε τις αισθήσεις του, βρισκότανε σ' ένα θάλαμο νοσοκομείου. Δίπλα του, η γυναίκα του, με μάτια βουρκωμένα, του κρατούσε σφιχτά το χέρι καθώς ο γιατρός του ανακοίνωνε την κατάσταση.

Η κόρνα των αυτοκινήτων του θύμιζε πως βρισκόταν στην μέση του δρόμου. Με τα χέρια του έδωσε ώθηση στους τροχούς και το καροτσάκι μετακινήθηκε στην άκρη.

Και τι δεν θα έδινε για να έχει χορέψει έστω για ένα βράδυ...εκείνο το βράδυ της Παρασκευής...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Η απόλυση

Η Ελένη δεν μπορούσε να το εξηγήσει ακριβώς, αλλά κάτι είχε αλλάξει στο βλέμμα της διευθύντριας. Συνήθως ήταν ευδιάθετη και ιδιαίτερα φιλική μαζί της. Τις τελευταίες εβδομάδες όμως, κάτι δεν πήγαινε καλά. Την «Καλημέρα» την έλεγε σχεδόν ψιθυριστά, υπέγραφε ότι έπρεπε να υπογράψει τελείως αμίλητη, σαν μουτρωμένη... Όταν έμπαινε η Ελένη στο γραφείο, το βλέμμα της ήταν χαμηλωμένο σαν να είχε ενοχές...

Στην δουλειά της, η κοπέλα ήταν ευσυνείδητη κι εργατική όπως πάντα. Δεν είχε αλλάξει καθόλου στάση απέναντί της, Τι συνέβαινε λοιπόν;

Ρώτησε και τους άλλους συναδέλφους στο τμήμα για την περίεργη αυτή συμπεριφορά, οι μισοί δεν είχαν καταλάβει τίποτα, οι άλλοι έλεγαν ότι πιθανόν να είχε οικογενειακά προβλήματα.

Η Ελένη δεν το πίστευε αυτό...θεωρούσε ότι κάτι επρόκειτο να συμβεί στη δουλειά. Το διαισθανόταν !

Σε ένα μήνα, έγιναν μαζικές απολύσεις στην εταιρεία, λόγω υπεράριθμου προσωπικού, έτσι τουλάχιστον έγραφε η επίσημη ανακοίνωση κι ένας από τους απολυμένους ήταν κι αυτή!

ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΖΑΡΜΠΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Φταίμε κι οι δυο...

Ο Σάκης, δημοσιογράφος σε γνωστή εφημερίδα, προσπαθεί να γράψει ένα άρθρο. Εργάζεται στο σπίτι του, γιατί κινείται μόνο με το αναπηρικό του καροτσάκι. Είναι παντρεμένος με τη Λένα η οποία έχει αφιερώσει τη ζωή της στην φροντίδα του. Σκέφτεται πόσο τυχερός είναι που την έχει.

Δεν του φωνάζει ποτέ , ποτέ πιά, της εκείνη την αποφράδα μέρα.

Θυμάται καλά την διαπεραστική φωνή της. Τόσα χρόνια πέρασαν, της αυτή την κραυγή θα την θυμούνται και οι δυο της για πάντα. Αν εκείνη τη μέρα δεν την είχε χτυπήσει, αν .... Αν δεν είχε θυμώσει, αν τα πράγματα είχαν γίνει αλλιώς....

Άλλωστε χρειάστηκε μόνο μια απειροελάχιστη σχισμή του χρόνου για να αλλάξει για πάντα η ζωή του. Η κραυγή της Λένας αντηχεί ακόμα στα αυτιά του. Του φώναζε να την αφήσει, ήθελε να φύγει.

Εκείνο το απόγευμα του είχε ανακοινώσει ότι είχε γνωρίσει τον Νίκο και είχαν αποφασίσει να μείνουν μαζί. Τον αγαπούσε. Η δική της σχέση της για εκείνη είχε τελειώσει για αυτήν.

Ο Σάκης την κοίταζε εμβρόντητος σαν να μην καταλάβαινε, τι του έλεγε. Την είχε πιάσει απ' τους ώμους και την ταρακουνούσε, δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Η Λένα τότε τον είχε σπρώξει και της είχε κατρακυλήσει στη σκάλα μέχρι το τελευταίο σκαλί.

Η σπαρακτική κραυγή της Λένας τον ακολουθεί μέχρι σήμερα, παρόλο που έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, που έμεινε παράλυτος . Είχε σπάσει την σπονδυλική του στήλη και ήταν τυχερός που μπορούσε να κάθεται σε αμαξίδιο.

«Το φαΐ είναι έτοιμο» .Η φωνή της Λένας τον επαναφέρει στο δωμάτιο και στο παρόν. Η γυναίκα του στέκεται ψηλή και λυγερή στην πόρτα έτοιμη να τον βοηθήσει, είναι πάντα δίπλα του σε όλα, καθώς αισθάνεται υπεύθυνη για το ατύχημα. Κάποιος της θα παρατηρούσε της κυρτούς της ώμους και την απογοήτευση που απέπνεε το σώμα της, εκείνος της βλέπει μόνο την αγάπη της.

Άφησε ένα βαθύ αναστεναγμό, προσπαθώντας να διώξει το παρελθόν που του σκοτείνιαζε τα μάτια και αργά κύλησε το αμαξίδιο της το μέρος της γυναίκας.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ένα κλειδί μυστηρίου

Η Αρετή, καθώς έψαχνε το ημερολόγιό της, βρήκε ένα τεράστιο σκουριασμένο κλειδί, πάνω είχε χαραγμένη μια αντρική, άσχημη φιγούρα η οποία της προκάλεσε τρόμο και μυστήριο.

Από περιέργεια το δοκίμασε στις εσωτερικές πόρτες του σπιτιού αλλά εκείνο αρνιόταν πεισματικά να χωρέσει στις κλειδαρότρυπες.

Κατέβηκε στο υπόγειο και προσπάθησε να δει αν εφαρμόζει στην αποθήκη. Έμεινε έκπληκτη. Καθώς το γύριζε, άκουσε ένα παράξενο ήχο που την έκανε να ανατριχιάσει και να σφίξει τις γροθιές της από τρόμο.

«Τι να συμβαίνει άραγε;» αναρωτήθηκε και δεν τόλμησε να ξεκλειδώσει.

Δεν πρόλαβε να φύγει και η πόρτα άνοιξε διάπλατα κι ένα σύννεφο μαύρου καπνού απλώθηκε μπροστά στα μάτια της που την εμπόδιζε να ανακαλύψει το μυστήριο που κρυβόταν πίσω από την ομίχλη.

Και τότε η πόρτα έκλεισε με δύναμη, το κλειδί έπεσε στο πάτωμα και η φιγούρα ξεθώριασε, σχεδόν έσβησε. Καθώς ξεμάκραινε από το υπόγειο, μια σκιά πέρασε αστραπιαία από μπροστά της και χάθηκε.

Επρεπε να φύγει γρήγορα από εκείνο το χώρο, κάποιος ήταν εκεί και караδοκούσε...

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το στοιχείο

Αυτή τη φορά, το κλειδί δεν άνοιξε την πόρτα. Η Αρετή, παραμένοντας ψύχραιμη, προσπάθησε πάλι· η πόρτα, όμως, πάλι δεν άνοιξε. Οι κινήσεις της έγιναν πιο έντονες, πιο απότομες. Οι ανάσες της, κοφτές. Οι χτύποι της καρδιάς της, γρήγοροι. *Αποκλείεται... Δεν μου συμβαίνει αυτό*, μονολογούσε ξανά και ξανά, καθώς γυρνούσε το κλειδί όλο και πιο ανυπόμονα, με περισσότερη δύναμη.

Κρύος ιδρώτας άρχισε να απλώνεται σιγά σιγά πάνω στο πρόσωπο της, τόσο απαλά που σχεδόν την γαργαλούσε.

Κουνούσε μανιωδώς με το ένα χέρι το κλειδί και με το άλλο το πόμολο σε μία προσπάθεια να ανοίξει την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή, το θεωρούσε πιο αναγκαίο και από την επόμενη της αναπνοή.

Τα σιγανά μουρμουρητά πίσω από την πόρτα, σίγουρα δεν ήταν της φαντασίας της.

Το αίμα στις φλέβες της, πάγωσε.

Το πρόσωπο της, χλωμό.

Τα πόδια της, με το ζόρι την κρατούσαν.

Η καρδιά της σαν να σταμάτησε να χτυπάει, η ανάσα της, κόπηκε.

Τι ακριβώς βρίσκεται πίσω από την πόρτα;

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Μητρικός σπαραγμός

Ο Σάκης, πήρε την πατερίτσα του και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Ήταν Σάββατο, πολύ ωραία μέρα κι εκείνος θα πήγαινε βόλτα με τους φίλους του. Παρότι μετά το ατύχημα, η καθημερινότητα του είχε γίνει πολύ δύσκολη, εκείνος δεν το βάζει κάτω.

Άνοιξε την ντουλάπα του να ντυθεί και ασυναίσθητα το μυαλό του γύρισε αυτόματα σ' εκείνη τη μέρα... τη μέρα που δεν ήθελε πια να θυμάται.

Το πατρικό του είχε δύο ορόφους· κάτω το σαλόνι και η κουζίνα και επάνω τα υπνοδωμάτια.

Ήταν, όπως και σήμερα, μια όμορφη και ζεστή ημέρα και ελάχιστη ώρα πριν τον είχαν καλέσει στο τηλέφωνο να του πουν ότι τον δέχθηκαν σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια της Αμερικής. Γεμάτος χαρά έτρεξε να το ανακοινώσει στην μητέρα του, όμως για κακή του τύχη γλίστρησε στη σκάλα και έπεσε από το επάνω σκαλοπάτι μέχρι το κάτω.

Η μητέρα του που ήταν στην κουζίνα, μόλις είδε τον γιό της να μην μπορεί να κουνηθεί και να σπαράζει από τον πόνο τρελάθηκε. Κάλεσε αμέσως ασθενοφόρο και πήγαν στο νοσοκομείο, όπου μετά από ένα σωρό εξετάσεις τους ανακοίνωσαν ότι δεν θα μπορούσε να περπατήσει ξανά γιατί είχε χτυπήσει την μέση του.

Τα συναισθήματα του Σάκη πολλά μόλις του το ανακοίνωσαν. Σίγουρα δεν θα μπορούσε πλέον να δεχθεί την θέση στο πανεπιστήμιο, η κοπέλα του δεν θα συνέχιζε μαζί του, η καθημερινότητα του θα ήταν τελείως διαφορετική.

Εκείνη την ώρα, όλα πέρασαν σαν ταινία μπροστά από τα μάτια του.

Κάθισε στο νοσοκομείο δύο μήνες. Η προσπάθεια των γιατρών για να μπορέσει να σηκωθεί ήταν ηρωική και για τον ίδιο πολύ επίπονη. Προσπαθούσε όμως τόσο πολύ κι όταν έφθασε η ημέρα που θα πήγαινε σπίτι, οι γιατροί του εξήγησαν ότι παρότι πήγαιναν όλα καλά δύσκολα θα μπορούσε να περπατήσει ξανά.

Ο Σάκης όμως δεν απογοητεύτηκε θα κάνω τα αδύνατα δυνατά, υποσχέθηκε στον εαυτό του.

Και πράγματι.

Πήγε σε κέντρο αποκατάστασης συνέχισε τις φυσιοθεραπείες και με την δύναμη που έβγαζε από μέσα σου κατάφερε και να σηκωθεί στην αρχή και αρκετά αργότερα με την βοήθεια της πατερίτσας να μπορέσει να περπατήσει ξανά.

Τελικά η δύναμη της θέλησης είναι πολύ μεγαλύτερη από το κάθε τι και ο Σάκης , ήταν πολύ περήφανος για τον εαυτό του.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ποντικοπαγίδα

Ένα γκαρσόνι τον οδήγησε στη θέση του. Στο τραπέζι, τρεις ακόμα άντρες είχαν ήδη καθίσει και τον περίμεναν. Τα χαρτιά μοιράστηκαν και το παιχνίδι ξεκίνησε. Δεν ήξερε κανέναν τους. Πρώτη φορά τους συναντούσε και τα μούτρα τους δεν ενέπνεαν εμπιστοσύνη. Κουβαλούσε πολλά χρήματα μαζί του και το ήξεραν οι πάντες στην παράνομη χαρτοπαιχτική λέσχη.

Στα λίγα δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν από την στιγμή που τον σέρβιραν μέχρι να ξεκινήσει το παιχνίδι, ο Τάσος, πρόλαβε να δει τα βλέμματα που αντάλλαξαν οι υπόλοιποι μεταξύ τους. Βλέμματα που έμοιαζαν με σύνθημα. Εκείνο όμως που τον αναστάτωσε, πιο πολύ, ήταν ότι ο σερβιτόρος οπλοφορούσε, κάτι που μόνο ένα εξασκημένο μάτι σαν το δικό του μπόρεσε να διακρίνει.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται

Η Φανή ζούσε μόνη σε ένα διαμέρισμα στο Παγκράτι. Την τελευταία εβδομάδα έβρισκε πάνω στο παρμπρίζ του αμαξιού της ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Ερχνε κλεφτές ματιές τριγύρω πριν το μυρίσει και το πάρει μαζί της. Πόσο της άρεσε που κάπου υπήρχε κάποιος που τη σκεφτόταν... αλλά ποιος, δεν ήξερε κι ούτε μπορούσε να φανταστεί.

Είχε φτιάξει με το μυαλό της δεκάδες ρομαντικά σενάρια, αλλά και πάλι δεν κατάληγε σε κανένα συγκεκριμένο.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Η μέρα ενός ιπτάμενου ταξιδιώτη

Αποβραδís ετοίμασα προσεκτικά τα ρούχα μου. Ελαφριά και άνετα. Για μια ολόκληρη μέρα θα πέταγα πάνω από τον κόσμο!

Ξημέρωσε!

Πήρα μια βαθιά ανάσα και πήδηξα από το παράθυρο. Κόντρα σε όλους τους νόμους της βαρύτητας, εγώ πέταγα!

Συνάντησα ένα σμήνος πουλιών. Συγχρονίστηκα μαζί τους για ώρες. Κούρνιασα στα κεραμίδια των σπιτιών ακούγοντας τις ιστορίες των ανθρώπων που φτάνανε στα αυτιά μου ως ψίθυροι μέσα από τις καμινάδες.

Μεσημέριασε!

Πείνασα.

Σαν λαθρεπιβάτης, τρύπωσα από ένα ανοιχτό φινιστρίνι μέσα σ' ένα κρουαζιερόπλοιο.

Στάθηκα ασάλευτος στην κορυφή του Ολύμπου, μαγεμένος από την ομορφιά.

Βράδιασε!

Ακολούθησα την τροχιά ενός πεφταστεριού.

Τι αξέχαστη μέρα!

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Με πίστη και ευλάβεια

Η Αγιοσύνη περιβάλλει αυτό το μοναδικό μνημείο τέχνης και πνευματικότητας στο νησί της Εύβοιας, μέσα στα βουνά που καλύπτονται από ένα ελαφρύ χρυσοκίτρινο φως. Κάθε βήμα που ανεβαίνεις το αισθάνεσαι πιο ανάλαφρο καθώς, ως την είσοδο του μοναστηριού σε συνοδεύει το ευλαβικό αεράκι του Οσίου Δαυίδ.

Η κατανυκτική ευωδία του μύρτου σε υποδέχεται στο μικρό εκκλησάκι και σε οδηγεί στο χιλιοευλογημένο εικόνισμα της Παναγίας.

Όταν οι τελευταίες αργοπορημένες ακτίνες του ηλίου θα τρέξουν να κρυφτούν πίσω από την γκριζοπράσινη κορυφή του Δρυμώνα, ο επισκέπτης μπορεί να ξαποστάσει κοντά στο αγιόκλημα όπου θα νιώσει τη γαλήνια αγκαλιά του Οσίου, το άγγιγμα της καλοσύνης και την βοηθητική ατμόσφαιρα των απλών μοναχών.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Σώστε το χάρτη!

Μια θάλασσα φουρτουνιασμένη, εκθρική, είχε απλώσει τα πλοκάμια της και έσφιγγε ασφυκτικά το σκαρί της ARGO που βρισκόταν μεσοπέλαγα.

Ο έμπειρος καπετάνιος προσπαθούσε να ενθαρρύνει το κατατρομαγμένο πλήρωμα. Όταν το πλοίο προσέκρουσε με δύναμη σε μια ξέρα, η προσταγή του καπετάνιου πριν ναυαγήσουν ήταν σαφής.

Σώστε τον χάρτη!

Το επόμενο πρωί ο Τζον ξεβράστηκε σ' ένα έρημο νησί.

Τσίμπαγε το δέρμα του για να διαπιστώσει αν ήταν ζωντανός. Κοίταξε γύρω του και αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν το μυστηριώδες νησί που έκρυβε τον χαμένο θησαυρό για τον οποίο τους μιλούσε ο καπετάνιος.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Μια νέα αρχή

Από αρχές Δεκεμβρίου, το χωριό ερήμωνε. Οι λιγостоί μόνιμοι κάτοικοι, απαλλαγμένοι πλέον από την παρουσία των τουριστών, προετοιμάζονταν για την επόμενη σεζόν.

Εκείνη την νύχτα, ο δυνατός αέρας και το τσουχτερό κρύο είχαν κλείσει από νωρίς τον κόσμο στα σπίτια του.

Για τον Πέτρο ήταν ο πρώτος χειμώνας που περνούσε στο χωριό. Όταν χώρισε, μάζεψε τα λιγοστά του υπάρχοντα και εγκατέλειψε την πόλη.

Για να ξεχάσει είχε πει...

Καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, προσπαθούσε να βολέψει τα μακριά πόδια του. Η υγρασία είχε ξυπνήσει τους πόνους στο γόνατό του. Το κατάμαυρο βλέμμα του εστίασε στα άλλοτε ντελικάτα χέρια του που είχαν σκληρύνει από τις χειρωνακτικές εργασίες.

Να κάνει μια νέα αρχή είχε πει...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Αντιμέτωποι με το άγνωστο

Από το ξημέρωμα, η πόλη έμοιαζε ανοχύρωτη μπροστά στην ανεξέλεγκτη ανεμοθύελλα. Το Υπουργείο είχε προειδοποιήσει για επικίνδυνα καιρικά φαινόμενα και συνιστούσε στους πολίτες να παραμείνουν στα σπίτια τους.

Η Έλλη ήταν φοιτήτρια μουσικής. Αψηφώντας την οδηγία, πήγε στο ωδείο. Τα μακριά της δάκτυλα χορεύανε πάνω στα πλήκτρα και τ' αμυγδαλωτά της μάτια ήταν προσηλωμένα στην παρτιτούρα αγνοώντας τις αστραπές που έκαναν το κτίριο να σειεται συθέμελα.

Ο Ηλίας βρισκόταν και αυτός εκεί. Ήταν φοιτητής νομικής και εκτελούσε χρέη νυχτοφύλακα στο ωδείο προκειμένου να ανταπεξέλθει στα έξοδά του.

Ξαφνικά το ρεύμα έπεσε. Η Έλλη πανικοβλήθηκε!

Η φωνή του Ηλία ακούστηκε από μακριά.

Οι δυο τους επρόκειτο να ζήσουν την μεγαλύτερη περιπέτεια της ζωής τους.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Επικίνδυνα παιχνίδια

Καταμεσής της αίθουσας, ο Αναστάσης κρατούσε σφιχτά τον αιχμηρό σουγιά σε απόσταση αναπνοής από τον λαιμό του Πέτρου.

Τα υπόλοιπα παιδιά, κάθονταν ζαρωμένα στις θέσεις τους. Τα περισσότερα τρέμανε σύγκορμα.

Η Σοφία έπιασε με τις παλάμες της το πρόσωπό της και έβγαλε μια κραυγή τόσο δυνατή που νόμιζε ότι έσπασε τις φωνητικές τις χορδές. Κοκαλωμένη στην είσοδο της τάξης, προσπαθούσε να ζυγίσει την κατάσταση. Το μυαλό της θόλωσε, δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά.

Το βουβό κλάμα του Πέτρου και το λαχανιασμένο ρουθούνισμα του Αναστάση αποτελούσαν την μοναδική παραφωνία που επικρατούσε στην κατά τα άλλα νεκρική ησυχία της αίθουσας.

Ο Αναστάσης, το αγόρι που είχε μετακομίσει στην πόλη τους πέρυσι, μετά τον θάνατο του πατέρα του, κρατούσε σταθερά τον σουγιά στον λαιμό του Πέτρου. Το άλλοτε ευγενικό βλέμμα του, είχε μετατραπεί σε δυο απύθμενες μαύρες τρύπες. Το μέτριο ανάστημά του φάνταζε τώρα ρωμαλέο, γεμάτο πυγμή.

Από την μέρα που είχε έρθει, ο Πέτρος του πήγαινε συνεχώς κόντρα. Τον αποκαλούσε ορφανό και ξένο. Ο Αναστάσης ποτέ δεν διαπληκτίστηκε μαζί του, έμοιαζε να αδιαφορεί. Έφτανε πρώτος στην τάξη και έφευγε τελευταίος. Είχε ταλέντο στην μουσική.

Εκείνο όμως το πρωί, όταν ο Πέτρος έφτιαξε μια σαΐτα από χαρτί και την έριξε στην πλάτη του σκορπώντας χαχανητά στην αίθουσα, ο θυμός του ξεχείλισε. Έβγαλε από την μπροστινή θήκη της τσάντας του τον σουγιά και όρμησε πάνω του με μανία.

Η Σοφία έτρεξε κοντά στα δυο παιδιά. Ένιωθε πως δεν υπήρχε χρόνος για να ειδοποιήσει τους συναδέλφους της, έπρεπε να δράσει άμεσα.

Άρχισε να μιλάει στον Αναστάση, να τον προτρέπει να απομακρυνθεί. Του τόνιζε πόσο καλός μαθητής ήταν, πόσο περήφανος θα ήταν ο πατέρας του, ότι δεν αξίζει να αφήνει την οργή του να κυριεύει τις πράξεις του.

Η μητρική γλώσσα της Σοφία άγγιξε τον Αναστάση, ο οποίος άφησε τον σουγιά να πέσει στο πάτωμα.

Ο Πέτρος απελευθερωμένος πια έκλαιγε με λυγμούς.

Η Σοφία ακούμπησε αποκαμωμένη το σώμα της στο πιάνο, οι χτύποι της καρδιάς της συνέχιζαν να σφυροκοπούν για ώρα το στήθος της.

Ο Αναστάσης, ο ορφανός και ο ξένος, έτρεξε όσο πιο μακριά μπορούσε. Δεν ξαναγύρισε ποτέ...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Νυχτερινοί στοχασμοί

Στο πιο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, ο αέρας φυσούσε ήρεμα, ανακατεύοντας τα φύλλα του δρόμου. Περπατούσα δίπλα στη θάλασσα, και ένα αυτοκίνητο που περνούσε αθόρυβα φάνηκε σαν όνειρο, φωτίζοντας για μια στιγμή το τοπίο. Η βόλτα με οδήγησε στην πλατεία, όπου ένα λεωφορείο φορτωμένο με τον τελευταίο ιδρώτα της ημέρας, πέρασε γρήγορα, αφήνοντας τα πεζοδρόμια έρημα και γεμάτα σιωπή κάτω από την αστροφεγγιά ενός αδιάφορου φεγγαριού.

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Αδημονία

Τα κουτσομπολιά για τον νέο υποδιευθυντή πλήθαιναν καθώς πλησίαζε η μέρα της επίσημης άφιξής του. Από την ημέρα που ανακοινώθηκε η μεταγραφή του, όλοι στην εταιρεία ήταν σε αναβρασμό και περίμεναν τις εξελίξεις με κομμένη την ανάσα.

Μου αποκάλυψαν ότι, ο Καρυτινός, αυτό ήταν το επώνυμό του, τον οποίο οι γυναίκες είχαν κατατάξει στην λίστα με τους πλέον περιζήτητους εργένηδες των Αθηνών, ήταν σκληρός διαπραγματευτής. Είχαν μεσολαβήσει αρκετοί μήνες μέχρις ότου πετύχει την αποδοχή των όρων που είχε θέσει προκειμένου να δεχτεί την θέση.

Είχα ακούσει επίσης ότι ήταν ακριβοδίκαιος, ότι ενίσχυε την ομαδικότητα και αντάμειβε τους υφιστάμενούς του.

Φημολογούνταν ότι προηγούμενοι συνεργάτες του είχαν παραπονεθεί για τις εξαντλητικές υπερωρίες που επέβαλλε και για τις υψηλές απαιτήσεις που είχε. Το αρρενωπό παρουσιαστικό του, το επίμονο διεισδυτικό βλέμμα του αλλά και ο πειστικός λόγος του, δεν άφηναν πολλά περιθώρια στον συνομιλητή του να προβάλλει αντιρρήσεις.

Μου αφηγήθηκαν μάλιστα μια ιστορία όπου σε κάποιο συνέδριο, ο Καρυτινός δεν δίστασε να έρθει σε ευθεία αντιπαράθεση με τον Υπουργό Ενέργειας. Το πλήθος μαγεύτηκε από την ρητορική του και πολλοί θεώρησαν τότε ότι θα πολιτευόταν. Εκείνος όμως είχε δηλώσει ρητά ότι είναι business man και όχι πολιτικός.

Όλες αυτές οι πληροφορίες που έφταναν στα αυτιά μου και οι φημολογίες που αιωρούνταν στη ατμόσφαιρα μου προκαλούσαν μεγάλη αδημονία να τον γνωρίσω από κοντά.

Καλώς λοιπόν να μας έρθετε κύριε Καρυτινέ!

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Το ζητούμενο είναι το αυτονόητο

Η υποτίμηση του γυναικείου φύλου αναδεικνύει προβλήματα στη σύγχρονη κοινωνία. Με την πάροδο των χρόνων, παρουσιάζονται στοιχεία μέσα από πηγές, που μας επιβεβαιώνουν για την ανισότητα ανάμεσα στα φύλα. Η γυναίκα αντιμετωπίζει απαξιωτικές συμπεριφορές, τόσο στην ιδιωτική όσο και στην δημόσια ζωή της. Αυτή η κατάσταση φέρνει στην επιφάνεια δημιουργεί εμπόδια στην κοινωνική της ανέλιξη, καταπατώντας, μάλιστα, θεμελιώδεις αξίες, όπως είναι η ισότητα.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Η Ξενάγηση

«Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία του αρχαιολογικού χώρου που είναι αφιερωμένος στην Ήρα, την προστάτιδα Θεά της οικογένειας», κατέληξε η Διονυσία στο τέλος της ξενάγησης.

«Ξέρανε πάντως να διαλέγουν τοποθεσίες οι Κορίνθιοι! Από το απάνεμο αυτό λιμανάκι ατενίζεις όλη την μαγεία του Κορινθιακού κόλπου! Και από ότι φαίνεται και μαγευτικό ηλιοβασίλεμα!», αποφάνθηκε ο Στέλιος καθώς είχε φτάσει ήδη η ώρα του δειλινού.

«Δίκιο έχεις!...Παρέλειψα να σας πω ότι σύμφωνα με την παράδοση, εδώ έθαψε η Μήδεια τα παιδιά της. Τα σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια για να εκδικηθεί τον άπιστο σύζυγό της.»

«Θα έλεγα ότι το σημαντικότερο στοιχείο του Ηραίου Περαχώρας είναι η συνύπαρξη δωρικού και ιωνικού ρυθμού της Διώροφης Στοάς αλλά με αυτήν την πληροφορία μας αιφνιδιάσες! Όταν η ιστορία των μνημείων εμπλέκεται με ανθρώπινες φιγούρες ή έστω μυθικές, το αποτέλεσμα είναι συναρπαστικό!»

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Γράμμα από το παρελθόν

Η Μαρία εκείνη την ημέρα ήταν πολύ χαρούμενη. Γύριζε από τον γυναικολόγο της, ο οποίος την είχε διαβεβαιώσει ότι όντως ήταν έγκυος και ότι όλα πήγαιναν καλά. Ήθελε τόσο πολύ να έρθει το βράδυ που θα επέστρεφε ο Ανδρέας από το ταξίδι του για να του το ανακοινώσει.

Γύρισε στο σπίτι της και καταπιάστηκε με το μαγείρεμα. Θα έφτιαχνε το αγαπημένο του φαγητό, θα έβαζε κεριά στο τραπέζι, θα δημιουργούσε ατμόσφαιρα, και μετά θα του το έλεγε.

«Να ψάξω να βρω και το πράσινο φόρεμα που μου πάει πολύ και είναι ίδιο με τα μάτια μου», μονολόγησε χαμογελώντας.

Πήγε στο δωμάτιο της και άνοιξε την ντουλάπα. Την ώρα που έψαχνε, έπεσε ένα πανί τυλιγμένο. Το έπιασε και κατάλαβε ότι κάτι είχε μέσα. Το ξετύλιξε· ήταν ένα ολόχρυσο, πανάκριβο ρολόι. Και τότε θυμήθηκε.

Ήταν μια παρόμοια ηλιόλουστη μέρα, όταν ο πατέρας της, καπετάνιος, της είχε πάρει από το εξωτερικό αυτό το δώρο για να την συγχαρεί που είχε μπει στο Πανεπιστήμιο.

Είχε μεγάλη χαρά για την επιτυχία της και δεν έβλεπε την ώρα να έρθει να της το δώσει. Δυστυχώς δεν τα κατάφερε, γιατί ένα ατύχημα στο πλοίο του στοίχισε τη ζωή!

Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ποτάμι από τα μάτια της. Θυμήθηκε πως τον περίμενε κάθε φορά να γυρίσει για να παίξουν, τα δώρα που της έφερνε, την αγάπη που της είχε.

Το έσφιξε στην αγκαλιά της και το έβαλε ξανά στην θέση του.

«Μπαμπά μου... Που είσαι; Πόσο θα ήθελα να είσαι σήμερα εδώ, δίπλα μου», ψιθύρισε.

Εκλείσε την ντουλάπα και κάθισε στο κρεβάτι, αναπολώντας τις όμορφες οικογενειακές στιγμές των παιδικών της χρόνων

Και τότε το είδε. Πάνω στο ράφι, εκεί που είχε ακουμπήσει το ρολόι, υπήρχε ένα μικρό, διπλωμένο χαρτί, κολλημένο στην εσωτερική του θήκη. Το ξεδίπλωσε με προσοχή. Ήταν γραμμένο με τον γνώριμο και κάπως αδέξιο,

γραφικό χαρακτήρα του πατέρα της. Το άνοιξε με ευλάβεια, ενώ τα μάτια της έτρεχαν ποταμός...

«Μικρή μου, δεν ξέρω αν κάποτε βρω το θάρρος να σου το πω κατάματα. Μα το κουβαλώ μέσα μου από τότε που σε κράτησα πρώτη φορά. Δεν είμαι ο βιολογικός σου πατέρας. Σε κράτησα από μωρό στην αγκαλιά μου, όταν η μητέρα σου μου ζήτησε βοήθεια. Ο βιολογικός σου πατέρας... δεν στάθηκε ποτέ δίπλα σου. Το έκανα με την καρδιά ου και θα το έκανα ξανά και ξανά. Για μένα είσαι ό,τι πιο δικό μου, σε αγάπησα με την πρώτη ματιά. Μπορεί να μην έχεις το αίμα μου, έχεις όμως την ψυχή μου...»

Η Μαρία έμεινε ακίνητη.

Ούτε φωνή, ούτε ανάσα...

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η αγάπη που μου στέρησαν

Όταν κληρονόμησα από τον παππού μου, Βασίλη Διπλαράκο, το παλιό επιβλητικό αρχοντικό στην Κηφισιά δίπλα από το μέγαρο Στρέιτ, αποφάσισα να του ρίξω μια τελευταία ματιά πριν την πώληση. Για μένα αντιπροσώπευε αυστηρές και συντηρητικές αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας.

Κοιτάζοντας τα παλιά έπιπλα και τις φωτογραφίες πάνω από το τζάκι συνειδητοποίησα για πρώτη φορά, ότι δεν είχα δει ποτέ μια φωτογραφία της μητέρας μου. Μα πως ως τώρα δεν το είχα αντιληφθεί;

Η γλυκιά φωνή της όταν με έβαζε για ύπνο με το νανούρισμα του Μπραμς αντήχησε ξαφνικά στη μνήμη μου αφήνοντας μια νοσταλγική, τρυφερή αίσθηση.

Ήμουν οκτώ χρονών όταν ο πατέρας μου την ανέφερε για τελευταία φορά: *«Έφυγε, Στέφανε, πήγε στον ουρανό»*, μου είχε πει και λίγες μέρες αργότερα με άφησε κι εκείνος στον παππού!

Τόσα χρόνια πέρασαν από τότε και τίποτα δεν είχε αλλάξει το δε γραφείο του παππού έμοιαζε ανέγγιχτο στο χρόνο. Άνοιξα το κεντρικό του συρτάρι και ανάμεσα σε φακέλους και χαρτιά βρήκα ένα γράμμα.

Σε μια στιγμή έχασα τη γη κάτω απ' τα πόδια μου. Οι λέξεις που ξεπρόβαλλαν έκαιγαν το είναι μου. Η μητέρα μου ήθελε να με δει, παρά την απαγόρευση... *«Δεν κάνετε καλά που στερείτε στον γιό μου την μητρική αγάπη... Σας έχω στείλει τόσα γράμματα, σας παρακαλώ, σας ικετεύω, για το καλό του παιδιού και μόνο , για το καλό του Στέφανου..»*

Η μητέρα μου ήταν ζωντανή!

Δεν ήξερα που να πιαστώ, που να σταθώ και ο θυμός στροβιλιζόταν άγρια μέσα μου.

Ο παππούς μου τόσο σκληρός και ο πατέρας μου ένα ψυχρό ανδρείκελο... κι οι δυο τους μου έκλεψαν την μητέρα μου;

Δεν με ενδιέφεραν οι λόγοι, πως μπόρεσαν; Αναρωτιόμουν με αγανάκτηση. Άφησαν τον εγωισμό και μια ψεύτικη αξιοπρέπεια να γεμίζουν την μικροαστική τους πραγματικότητα; Πως τόλμησαν;

Ο πατέρας μου... Αυτή ήταν και η τελευταία φορά που τον αποκαλούσα έτσι. Από σήμερα δεν είχα πια πατέρα. Να καταλάβει επιτέλους τι σημαίνει εγκατάλειψη και μοναξιά. Η διδαχή της αυστηρότητας και της τιμωρίας τόσων χρόνων την οποία μου επέβαλλε ο παππούς, επιτέλους θα έβρισκε τον σωστό αποδέκτη.

Θα έπαυα να ακολουθώ το αρρωστημένο σενάριο που είχαν γράψει για μένα ο πατέρας και ο παππούς μου. Θα πήγαινα να βρω την μητέρα μου και θα έγραφα τη ζωή μας από την αρχή....

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Το χρώμα του χρήματος είναι ίδιο

Ο Χρήστος είναι από εκείνους τους ανθρώπους που εξισώνουν την αξία της ζωής με εκείνη του χρήματος. Τα πράγματα είναι απλά, όσο περισσότερα τόσο καλύτερα. Όλη η δύναμή του οχυρώνεται στο πορτοφόλι του.

Δεν θα τον έλεγες γοητευτικό άνδρα· μέτριο ανάστημα, κοντά δάκτυλα, μάτια εξόφθαλμα και ένα ολόμαυρο περουκίни που στέκει σαν λοφίο στο κεφάλι του.

Δημοσίως φροντίζει να υιοθετεί την εικόνα του κυρίαρχου αρσενικού αλλά έχει μια κρυφή πλευρά που την διαφυλάσσει σαν κόρη οφθαλμού.

Ο θάνατος του αδερφού του αποτέλεσε το έναυσμα της φιλανθρωπικής του δράσης. Δωρίζει ανώνυμα μεγάλα ποσά σε ιδρύματα και προσφέρει εθελοντική εργασία. Εκείνες τις στιγμές, το προσωπείο της παντοδυναμίας του παραχωρεί την θέση του σ' έναν άντρα γεμάτο τρυφερότητα και ενσυναίσθηση.

Σήμερα βρίσκεται από τα χαράματα στο γραφείο. Είχε μια πληροφορία «εκ των έσω» για μια τοποθέτηση κεφαλαίων που θα επέφερε μεγάλη απόδοση. Κυριευμένος από την παραζάλη της αλαζονείας και της απληστίας, ρίσκαρε... τα πόνταρε όλα!

Τραγικό λάθος! Οι πληροφορίες του αποδείχτηκαν μια μεγάλη φούσκα. Η παράτολμη επενδυτική του πρωτοβουλία τον χρεοκόπησε εν μια νυκτί.

Τώρα, το φουσκωμένο στήθος του σφυροκοπείται από αλλεπάλληλες συσπάσεις, μια πύρινη φλόγα διαπερνάει το σώμα του και το ταβάνι του δωματίου χαμηλώνει όλο και περισσότερο· σύντομα θα τον συνθλίψει και η άμορφη μάζα του θα ξεχυθεί σαν λάβα στο πολυώροφο κτίριο.

Ορμάει έντρομος στην έξοδο. Οι περαστικοί τον χλευάζουν, τον ποδοπατούν...κυριευμένος από τις παραισθήσεις του, στηλώνει το βλέμμα του στο πανάκριβο ρολόι που διακοσμεί τον αριστερό του καρπό. Τρέχει σ' ένα ενεχυροδανειστήριο και στην συνέχεια στο κοντινότερο καζίνο της πόλης...

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Μνήμες, εικόνες και λόγια σοφά

Η Σοφία παρατηρούσε την γιαγιά της που είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα του σαλονιού. Ο χρυσός σκελετός οράσεως ήταν ακουμπισμένος στα πόδια της και τα μαλλιά της, πιασμένα σ'έναν καλοχτενισμένο κότσο, λούζονταν από της ακτίνες του ήλιου. Καθώς πλησίασε για να την σκεπάσει με μια κουβέρτα, την τύλιξε η ζεστή μυρωδιά λεβάντας που ανέδυε το κορμί της.

Το προηγούμενο βράδυ είχαν φορτιστεί συγκινησιακά καθώς το Βιοτεχνικό Επιμελητήριο είχε βραβεύσει την γιαγιά για την δράση και την προσφορά της στον τομέα της κλωστοϋφαντουργίας. Σίγουρα δεν ήταν μια συνηθισμένη γιαγιά, με την κλασσική έννοια του όρου, αλλά μια γυναίκα που είχε γράψει την δικιά της ιστορία με θάρρος και τόλμη.

Η Σοφία άνοιξε το ντουλάπι του δρύινου μπουφέ και τράβηξε το κουτί με της φωτογραφίες που η γιαγιά της φύλαγε ως κόρη οφθαλμού και καθώς της κοιτούσε προσεκτικά, αναβίωνε στο μυαλό της όλη την ιστορία της.

Η γιαγιά με τα χρυσά χέρια, λοιπόν, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Εδεσσα.

Σε μια φωτογραφία, κοριτσάκι ακόμα, τριγύριζε στα χωράφια αγκαλιά με την ρόκα. Το γνέσιμο της ρόκας λειτουργούσε σαν φυσική προέκταση του χεριού της. Το σπινθηροβόλο βλέμμα της ήταν καρφωμένο στον φακό λες και έδινε μια υπόσχεση για το μέλλον.

Σε μια άλλη, πλαισιωμένη από κουβάρια μαλλιού, προσπαθούσε με πείσμα να μακρύνει τα πόδια της για να φτάσει τα πετάλια του αργαλειού.

Όσο μπόι της έλειπε, η γιαγιά το κέρδιζε σε πείσμα. Ο αργαλειός δεν σταματούσε και μέσω αυτού ξεπηδούσαν οι πιο περίτεχνες και όμορφες δημιουργίες. Πειραματιζόταν με τα σχέδια και τα χρώματα χρησιμοποιώντας για τα τελευταία της ρίζες των λουλουδιών.

Τα χρόνια πέρασαν, η γιαγιά μεγάλωσε και το μυαλό της έτρεχε με ταχύτητα. Ήταν από της πρώτους που μηχανεύτηκε καινούριες τεχνικές και φυσικά την δύναμη του νερού που ήταν άφθονο στην περιοχή.

Στην πορεία, έφτιαξε ένα μικρό εργαστήρι που στην συνέχεια έγινε βιοτεχνία και τελικά εργοστάσιο κι έτσι κατάφερε να γίνει επιτυχημένη επιχειρηματίας κάνοντας αυτό που αγαπούσε από παιδί.

Όλοι είχαν να πουν ένα καλό λόγο, για την εργατικότητα της, για το αίσθημα δικαίου και σεβασμού που συνόδευε της ενέργειες της αλλά και για την αφοσίωση στην γενέτειρά της και στην κλωστοϋφαντουργία.

Πριν λίγα χρόνια, χρηματοδότησε την κατασκευή της λαογραφικού μουσείου. *Για να θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι νέοι. Χωρίς της μνήμες και την παράδοση είμαστε ένα τίποτα, έλεγε...* Ταυτόχρονα, παντρεύτηκε, έκανε οικογένεια, αγάπησε και αγαπήθηκε πολύ.

Η Σοφία πλησίασε την γιαγιά της και την φίλησε τρυφερά. Μπορεί να μην της είχε μάθει να πλάθει κουλουράκια αλλά της έδειξε τον δρόμο για να κατακτήσει τα όνειρά της.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Ανεξαργύρωτη επιταγή

«Αγαπημένοι φίλοι και συγγενείς, όλοι εσείς που γνωρίζατε την μητέρα μου, ξέρετε πόσο δύσκολα μας μεγάλωσε, ενώ παράλληλα ανέλαβε και την εταιρεία μετά τον θάνατο του πατέρα μας. Την έβαλε στο χρηματιστήριο και έκανε πολλές αγαθοεργίες στην πόλη μας.»

Ηλπιζα ότι δεν τους είχα απογοητεύσει με τον επικήδειο που είχα γράψει για τη μητέρα μου. Καθώς συνέχιζα την ανάγνωση την έφερνα στη μνήμη μου· αυστηρή, όμορφη και παράλληλα απλησίαστη. Πόσο την θαύμαζα από μικρός!

Ο αδελφός μου είχε αποστασιοποιηθεί από νωρίς και είχε φύγει μακριά, όπου και έμενε με την οικογένειά του, ενώ εγώ είχα ακολουθήσει τις συμβουλές της. Όταν μου παραχώρησε τη θέση του οικονομικού διευθυντή αισθάνθηκα επιτέλους αντάξιός της .

Μετά τον επικήδειο έμεινα να κοιτάζω τα αγαπημένα της λιλium, που στόλιζαν την φωτογραφία της. Είχα διακρίνει στην τελευταία σειρά την Στέλλα.

Η Στέλλα! Μα πως... Είχα χρόνια να τη δω, παρότι ποτέ δεν την είχα ξεχάσει και ποτέ καμιά άλλη γυναίκα δεν κατάφερε να πάρει την θέση της στην καρδιά μου.

Ηρθε κοντά μου κοιτάζοντας με κατάματα και αφού μου εξέφρασε τα συλλυπητήρια της, μου έβαλε στο χέρι μια επιταγή... μια ανεξαργύρωτη επιταγή!

Τα κατάφερε βλέπω μια χαρά η συγχωρεμένη... έμεινες μόνος τελικά! Σου επιστρέφω πίσω την πληρωμή της, που, όπως βλέπεις, δεν εξαργύρωσα ποτέ.»

Την ίδια στιγμή ο κόσμος γύρω μου κατέρρευσε... Η μητέρα μου είχε ισχυριστεί ότι η Στέλλα ήταν εκείνη που της ζήτησε ένα σοβαρό ποσό για να φύγει από μένα, να με εγκαταλείψει οριστικά...

Μα...Γιατί, γιατί; Γιατί δεν μου είπε τίποτα; Γιατί έφυγε;

«Με εκβίασε, Μάνο, μου είπε ότι αν δεν έφευγα θα σε κατέστρεφε, θα σε έδωχνε όπως και τον αδελφό σου..»

Τα πάντα έγιναν συντρίμμια μέσα μου.

Ψέματα, όλα ψέματα. Εγώ την είχα τόσο ψηλά, την θαύμαζα όσο τίποτα και κανένα κι αυτή με καταδίκασε σε μια ζωή στεγνή, μοναχική... Μου πήρε την μοναδική μου αγάπη, μου στέρησε την οικογένεια, τη χαρά, την ευτυχία... Ναι αυτή, η ίδια μου η μητέρα!

Η Στέλλα μου έπιασε το χέρι και στα μάτια της μπορούσα να διακρίνω την ελπίδα και ίσως μια καινούργια αρχή...

ΔΙΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Αν ήμουν εγώ;

Ο Πέτρος οδηγούσε αλλά η προσοχή δεν ήταν στο δρόμο. Το μυαλό του τριβέλιζαν τα λόγια του φίλου του, Ιάκωβου.

Όπως κάθε Παρασκευή, είχαν πάει για ποτό στο αγαπημένο τους στέκι στο Παγκράτι, αλλά το χθεσινό βράδυ θα έμενε χαραγμένο στη μνήμη του για πάντα.

Ο Ιάκωβος ήταν περισσότερο από αδελφός του παρόλο που γνωρίζονταν μόλις πέντε χρόνια., όμως, η χθεσινή βραδιά τους χώρισε για πάντα..

Πώς μπόρεσε ο Ιάκωβος να κάνει τέτοιο πράγμα; Πώς; Αυτός νοιαζόταν για το διπλανό του κι ήταν ο πρώτος που θα βοηθούσε έναν άνθρωπο, ακόμα και άγνωστο, αν χρειαζόταν βοήθεια. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Ακόμη κι αν τότε ήταν νέος, όπως ισχυρίστηκε, δεν είχε το ακαταλόγιστο λόγω ηλικίας. Είναι ασυγχώρητο, όποια ηλικία κι αν έχεις να χτυπάς κάποιον με το αμάξι σου και να εξαφανίζεσαι. Είναι απάνθρωπο! Τελικά δε γνωρίζω καθόλου το φίλο μου· ποιο φίλο; Δεν έχω φίλο πια. Δεν θα του το συγχωρήσω ποτέ.

Μπαμ, και μετά ένα παρατεταμένο τρίξιμο λαμαρίνας έσκισε τον αέρα.

Ο ήχος της μηχανής που χτύπησε πάνω στο αυτοκίνητό του τον τρόμαξε. Πάτησε το φρένο με όλη του τη δύναμη. Σε κλάσματα δευτερολέπτου ο επιβάτης της μηχανής σωριάστηκε στο οδόστρωμα. Έμεινε για δευτερόλεπτα ακίνητος να σφίγγει το τιμόνι. Έπιασε το χερούλι της πόρτας με τρεμάμενα αλλά αποφασιστικά χέρια. Όχι, εκείνος δεν ήταν σαν τον Ιάκωβο.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το Μυστικό στο Συρτάρι

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από την κηδεία του πατέρα της και της ήταν αδύνατον να χωρέσει στο μυαλό της, την τόσο απρόσμενη δυσμενή εξέλιξη της υγείας του. Γνώριζε πως ταλαιπωρούνταν από την πίεσή του, αλλά δεν είχε αντιληφθεί την σοβαρότητα της κατάστασης μιας κι ο ίδιος πάντα φρόντιζε να λέει την μισή αλήθεια στην κόρη του.

Η Εβίτα ήταν απαρηγόρητη και γεμάτη ερωτήματα, καθώς είχε απομείνει μόνη στην οικογένεια. Η οδύνη, της τρυπούσε την ψυχή σαν τα καρφιά του Ιησού στον σταυρό...

Εκείνο το απόγευμα μια εσωτερική ανάγκη την οδήγησε στην εξοχική κατοικία που έμενε ο πατέρας της τα τελευταία χρόνια, για να ψάξει και να βρει τυχόν εξετάσεις που πιθανόν να κρατούσε εκεί ο κύριος Αριστείδης.

Κάθε γωνιά του σπιτιού έκρυβε και μια ανάμνηση από την παιδική της ηλικία· μέρες χαρούμενες, γιορτινές. Αφέθηκε για λίγο στις αλλοτινές εικόνες του παρελθόντος νιώθοντας την ασφάλεια και την ζεστασιά που είχε εισπράξει κι ύστερα περπάτησε μέχρι το γραφείο του κι έκατσε στην καρέκλα του.

Στο τελευταίο συρτάρι, βρήκε ένα χάρτινο φάκελο σφραγισμένο με βουλοκέρι. Τώρα πια μπορούσε να τον ανοίξει, δεν υπήρχε κανείς να την σταματήσει. Παρόλο που τα χέρια της έτρεμαν, άνοιξε την μια πλευρά με λεπτές κινήσεις και άδειασε το περιεχόμενο πάνω στο γραφείο. Κρατώντας την αναπνοή της σήκωσε πρώτα τις φωτογραφίες κι έμεινε έκπληκτη μπροστά σ' αυτό που της αποκαλύφθηκε.

«Μα! Πως είναι δυνατόν;», ψέλλισε ξεψυχισμένα «Όχι, όχι... δε τολμώ να το πιστέψω! Θεέ μου... βρε μπαμπά... γιατί;»

Με βιαστικές κινήσεις άνοιξε το συνοδευτικό γράμμα και διαβάζοντάς το ένιωσε ξαφνικά να μουδιάζει ολόκληρη, με αποτέλεσμα να χάσει τον έλεγχο του κορμιού της. Ο ορίζοντας θόλωσε μπροστά της και για λίγο έμεινε σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Μια βαθιά ανάσα την επανέφερε και σηκώθηκε έντρομη.

Ο νους της δεν μπορούσε να επεξεργαστεί αμέσως όλες αυτές τις τόσες πληροφορίες. Ένωθε να παραπαίει και ξαναδιάβασε το γράμμα. Δεν μπορούσε ακόμα να το πιστέψει!

Η Μάνια η γυναίκα που την μεγάλωσε, η νταντά της, αγκαλιά με τον πατέρα της σε όλες τις φωτογραφίες... σε διαφορετικά μέρη.

Η Μάνια που ήταν πλάι της από τα πρώτα της βήματα, που δεν της χαλούσε χατίρι, που σε κάθε άνοιγμα των ματιών της την έβλεπε να της χαμογελά... Η Μάνια, ήταν η πραγματική της μητέρα...

Σωριάστηκε για δεύτερη φορά στον καναπέ. Ένωθε πως όλα ήταν ένα καλοστημένο σενάριο που μόνο σε ταινία στο σινεμά μπορούσε να δει.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Μπαμπά...

Η Ελένη στάθηκε στο πεζοδρόμιο δίπλα στη σιδερένια πόρτα και κρυφοκοίταξε στον κήπο πίσω από τον ψηλό φοίνικα. Ο πατέρας της με το χαρακτηριστικό μεξικάνικο καπέλο πότιζε τις τριανταφυλλιές. Μια ζεστασιά απλώθηκε σε όλο της το κορμί.

Από μικρή λάτρευε τον πατέρα της. Ήταν το πρότυπό της. Ο άνθρωπος που έδινε απλόχερα σε εκείνη και στη μητέρα της αγάπη, φροντίδα κι ότι λαχταρούσε η ψυχή τους παρόλο που δούλευε πολύ κι έλειπε ολόκληρες μέρες από το σπίτι. Χατίρια, όμως, δε χαλούσε για τις «γυναίκες της ζωής του», όπως τις αποκαλούσε. Είχε περάσει όμορφα παιδικά χρόνια κι ήταν ευγνώμων για αυτό.

Εκανε ένα βήμα να βγει από την κρυψώνα της και να ανοίξει την πόρτα να μπει στον κήπο, όταν άκουσε το απότομο φρενάρισμα ενός αυτοκινήτου που σταμάτησε ακριβώς έξω από το σπίτι τους. Μία κοπέλα πάνω κάτω στην ηλικία της κατέβηκε και πλησίασε στη σιδερένια πόρτα. Η Ελένη κρύφτηκε καλύτερα μην τη δει.

«Μπαμπά», φώναξε η άγνωστη κοπέλα.

Της Ελένης της κόπηκαν τα πόδια. Πάγωσε. *Μπαμπά; Ποιόν; Το δικό της μπαμπά; Ο πατέρας της είχε παιδί με άλλη γυναίκα; Αυτή η άγνωστη ήταν αδελφή της; Δεν μπορούσε να κουνηθεί.* Τα πόδια της είχαν ριζώσει μαζί με τις ρίζες του φοίνικα.

89 - Ανατρεπτικός διάλογος, σωστά δομημένος. Ένας φαινομενικός αποχαιρετισμός μετατρέπεται σε νέα αρχή. Διάλογος, συγκινητικός, αιφνίδιος και γεμάτος υποσχέσεις ζωής. Ο διάλογος δεν θέλει επεξηγήσεις. Μιλάει από μόνος του με τις κατάλληλες λέξεις που επιλέγουμε.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Ο χάρτης

Το πλοίο ήταν παλιό, όλοι το ήξεραν. Ονομαζόταν Ελπίδα, και μια ομάδα δέκα φοιτητών αρχαιολογίας το αγόρασε σε εξαιρετικά χαμηλή τιμή. Αναζητώντας καπετάνιο, βρήκαν έναν έμπειρο ναυτικό, συμφώνησαν για την αμοιβή του και ξεκίνησαν την περιπέτεια.

Το νησί, χαμένο κάπου μεταξύ Πελοποννήσου και Κρήτης, ήταν έρημο, τυλιγμένο σε θρύλους για πειρατικούς θησαυρούς. Κανείς δεν έδωσε σημασία στις διαδόσεις που έλεγαν ότι άνθρωπος μέχρι τώρα, δεν είχε αποβιβαστεί εκεί.

Καθώς πλησίαζαν, ξέσπασε θύελλα. Το πλοίο διαλύθηκε· ευτυχώς σώθηκαν όλοι.

«Φταίει εκείνος ο καταραμένος χάρτης!» ξέσπασε η Κατερίνα, και κανείς δεν τόλμησε να την αντικρούσει.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Δεν είναι αργά

Η Μαρία δίνει τη βαλίτσα στην Άννα που μόλις έκανε check in. Με την άκρη των δακτύλων της ακουμπά το χέρι της Άννας σα να ήθελε να το κρατήσει για πάντα. Αγκαλιάζονται με βουρκωμένα μάτια.

«Αυτό ήταν λοιπόν»

«Πάντα ξέραμε, Μαρία, πώς θα γινόταν αυτό κάποτε»,

«Ήξερα ότι αυτή η μέρα θα έρθει, αλλά όταν έρχεται..»

«Έλα μην κλαις. Δεν είναι και για πάντα· πιστεύω. Θα έρθεις να με δεις»

«Δεν ξέρω, Άννα. Ίσως να μη το θέλεις ύστερα από αυτό που θα σου πω.

Το κουβαλώ τόσα χρόνια και νιώθω την ανάγκη να στο εκμυστηρευθώ».

«Τί Μαρία;».

«Θυμάσαι όταν πέρασες στη Θεσσαλονίκη που μου είχες ζητήσει να πάμε μαζί και να μοιραζόμαστε το μικρό διαμέρισμα;»

«Ναι..»

«Δεν το δέχτηκα. Δεν το δέχτηκα και δεν σου είπα ποτέ γιατί»

« Δεν πειράζει Μαράκι. Περρασμένα ξεχασμένα».

«Όχι, πειράζει. Είναι ένα βάρος που δεν το αντέχω πια. Ήμουν, και είμαι δηλαδή, ερωτευμένη μαζί σου..», είπε η Μαρία κατεβάζοντας το κεφάλι.

Η Άννα έμεινε με ανοιχτό το στόμα να την κοιτά. Άφησε κάτω τις βαλίτσες κι έπιασε τα χέρια της παιδικής της φίλης.

«Βρε κουτή. Έπρεπε να μου το είχες πει. Χάσαμε τόσο χρόνο» της είπε με μια λάμψη στα μάτια.

Η Μαρία γούρλωσε τα μάτια.

«Δηλαδή..»

«Δηλαδή δεν είναι αργά να έρθεις στο Λονδίνο να μείνουμε μαζί. Τί λες;»

Η Μαρία κλαίγοντας έπεσε στην αγκαλιά της.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Ανεμοθύελλα

Ο άνεμος λυσομανούσε, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμά του. Η Άννα στεκόταν στο παράθυρο, μόνη, με τα μάτια βουρκωμένα.

Τα δέντρα έσπαγαν, λύγιζαν, χανόντουσαν στη δίνη του αέρα που σάρωνε τα πάντα και της άμμου.

Ψηλά, στον τριακοστό όροφο του μικρού της διαμερίσματος, ένιωθε ασφαλής, αλλά παγιδευμένη. Όλες οι πτήσεις από τη Νέα Υόρκη, είχαν ακυρωθεί. Και μαζί τους, η ελπίδα της.

Επρεπε να φύγει. Να φτάσει στην Αθήνα, να οδηγήσει ως το Μεσολόγγι. Η μητέρα της έσβηνε. Αν δεν έφευγε τώρα, δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ. Το σκέφτηκε και η καρδιά της ράγισε.

Η θύελλα έξω ούρλιαζε.

Ο χρόνος τελείωνε.

Το τηλέφωνο που περίμενε με αγωνία χτύπησε. Μπορούσε να φύγει, ο καιρός θα βελτιωνόταν.

Ισως προλάβαινε...

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Όχι για μένα!

Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που η Ξένια είχε χάσει τον έρωτα της ζωής της. Ακόμα έμενε στο σπίτι που νοίκιαζαν μαζί. Το πιο δύσκολο κομμάτι ήταν να τακτοποιήσει τα πράγματα του. Της είχε πάρει πολύ καιρό να τα καταφέρει. Μόνο το κομοδίνο του στο υπνοδωμάτιο που μοιράζονταν τις πιο τρυφερές τους στιγμές, παρέμενε ανέγγιχτο.

Ήρθε η ώρα, σκέφτηκε.

Αυτή η σκέψη την ταλάνιζε τον τελευταίο καιρό, αλλά γνώριζε πολύ καλά ότι δεν μπορούσε να το παραμελεί άλλο.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο, την πλάκωσε, όπως κάθε φορά, το ίδιο κύμα μελαγχολίας. Κάθισε στο κρεβάτι, από τη δική του μεριά και άνοιξε προσεκτικά το συρτάρι. Μονομιάς βούρκωσε καθώς έπιανε ένα-ένα στα χέρια της τα πράγματα του. Αφού τα έβγαλε όλα, παρατήρησε ότι πίσω πίσω κρυβόταν ένα μικρό βελούδινο κουτί.

Αδύνατον...θα μου έκανε πρόταση γάμου;

Δάκρυα απλώθηκαν στο πρόσωπο της. Σοκαρισμένη άνοιξε το κουτί και από μέσα έπεσε ένα χαρτάκι. Το στόμα της άνοιξε στην όψη του μονοπέτρου και για λίγο σάστισε. Συνήλθε, όμως, καθώς με χέρια που έτρεμαν ξεδίπλωσαν το χαρτί.

Όσες φορές και να το πω, δεν αρκεί. Σ' αγαπάω Έλενα, τώρα και για πάντα...

Όχι, δεν είχε διαβάσει λάθος.

Έλενα έγραφε... Έλενα!

Όλα πια ήταν ξεκάθαρα μπροστά της.

Λάθος όνομα.

Λάθος άνθρωπος.

Λάθος ζωή.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ο γυρισμός

Η Σοφία είναι καθηγήτρια μουσικής. Διδάσκει πιάνο στο ωδείο, σε παιδιά του δημοτικού.

Το απόγευμα εκείνης της Τετάρτης, ευδιάθετη όπως πάντα, μπήκε στην αίθουσα διδασκαλίας, κι αμέσως το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της. Αυτό που έβλεπε μπροστά της την έκανε να κοκκαλώσει επί τόπου...

Χρόνια τώρα πάλευε με την κατάθλιψη. Το τελευταίο διάστημα, ευγνωμονούσε τον Θεό που ένιωθε και πάλι καλά, που μπορούσε να χαμογελά. Η πληγή που της είχε αφήσει η απουσία του δεν είχε επουλωθεί, μα είχε πάψει να την πονά.

Δέκα χρόνια πριν, ο Μάνος Παπαδάκης, ο δικός της Μάνος, ο άντρας των ονείρων της και αρραβωνιαστικός της, επέστρεφε από ένα επαγγελματικό ταξίδι. Ήταν γιατρός και είχε βρεθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες για ένα μεγάλο εκπαιδευτικό σεμινάριο.

Το αεροπλάνο που τον έφερνε πίσω στην αγκαλιά της χάθηκε στον Ατλαντικό, κοντά στην Ιβηρική χερσόνησο. Η σορός του δεν βρέθηκε ποτέ, και επίσημα κηρύχθηκε αγνοούμενος. Το όνειρο της κοινής τους ζωής βυθίστηκε στα παγωμένα νερά και το στεφάνι ενός γάμου που δεν έγινε ποτέ μαράθηκε πριν προλάβει να ανθίσει.

Και τώρα;

Εκείνος!

Ο Μάνος. Ο δικός της Μάνος στεκόταν μπροστά της, ολοζώντανος, με σάρκα και οστά. Στα χέρια του κρατούσε ένα λευκό τριαντάφυλλο. Της χαμογελούσε.

Γύρω του, οι μαθητές της. Χαρούμενοι, χαμογελούσαν κι εκείνοι, κοιτώντας την με λαμπερά μάτια.

Το μυαλό της αρνιόταν να επεξεργαστεί την εικόνα. Ονειρευόταν; Είχε τρελαθεί; Τα λησμονημένα ψυχικά της τραύματα ξύπνησαν και όρμησαν πάνω της με μανία. Δεν ήξερε τι να υποθέσει. Δεν ήξερε τι να κάνει.

Και, στην πραγματικότητα, δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα. Το σώμα της λύγισε. Ο κόσμος σκοτείνιασε κι όταν συνήλθε, εκείνος ήταν ακόμα εκεί, μπροστά της!

Εκεί! Ολοζώντανος!

Την κρατούσε στην αγκαλιά του.

«Γύρισε;», ρώτησε, με φωνή που ακούστηκε σαν ψίθυρος πριν χαθεί ξανά στη λήθη.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Η μυρωδιά της προδοσίας

Εκείνο το απόγευμα, η Αγγέλα τακτοποιούσε τα συρτάρια της κρεβατοκάμαρας. Στο δεύτερο συρτάρι της ντουλάπας, ανάμεσα σε διάφορα εσώρουκά της, βρήκε τσαλακωμένο ένα σατέν λευκό νεγκλιζέ με τιράντες και βαθύ ντεκολτέ.

Αυτό δεν είναι δικό μου, σκέφτηκε απορημένη. Όμως το νεγκλιζέ τής ήταν γνωστό! Το μύρισε. Δεν είχε την δικιά της μυρωδιά, όπως τα άλλα...Λευκό σατέν με τιράντες...και τότε ξαφνικά θυμήθηκε την μέρα που είχαν πάει με την φίλη της την Μαίρη στα μαγαζιά να ψωνίσουν. Η Μαίρη ήθελε ν' αγοράσει το συγκεκριμένο, και μάλιστα ζήτησε την γνώμη της.

«Εγώ δεν φοράω τέτοια Μαίρη μου, της είχε απαντήσει. «Για τον άντρα σου το θέλεις;» τη ρώτησε πονηρά στη συνέχεια.

«Ποιόν άντρα μου καημένη;», της ανταπάντησε η φίλη της. «Για τον καινούργιο μου εραστή...είναι παντρεμένος κι αυτό, να ξέρεις, με ερεθίζει περισσότερο».

*Η Αγγέλα χλόμιασε στην ανάμνηση αυτή. Κουβάριασε το νυχτικό με χέρια που έτρεμαν και το πέταξε κάτω. *Βρε το φίδι, και μού έκανε την έμπιστη φίλη...θα της το τρίψω στη μούρη... Μα καλά στο κρεββάτι μου το έκαναν; Προφανώς, τότε που έλειπα στα σεμινάρια... Η βλαμμένη το ξέχασε εκεί και ο άλλος, ο ηλίθιος, το έχωσε στο συρτάρι...είναι και η φίρμα του μαγαζιού επάνω, το μέγεθός της...**

Καλά αυτή ας κάνει ό,τι θέλει...ο δικός μου όμως που το παίζει Λατίνος εραστής;

Δεν καθυστέρησε ούτε λεπτό. Πήρε μια μπίρα απ' το ψυγείο και άρχισε να καλεί τον δικηγόρο της.

ZARMPH ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Χρώματα

Η Ηρώ δεν είχε φανταστεί ποτέ πως η ζωή θα της χάριζε έναν μαθητή σαν τον Βαγγέλη. Ένα παιδί δώδεκα χρονών με σύνδρομο Down, με μάτια γεμάτα φως, σαν να έκρυβαν μέσα τους έναν ολόκληρο κόσμο τρυφερότητας και ονείρου. Στην αρχή, τον κοιτούσε με μια ανεπαίσθητη αγωνία – όχι από οίκτο, αλλά από τον φόβο πως δεν θα ήταν αντάξια του. Εκείνος, όμως, χωρίς να το ξέρει, γκρέμισε κάθε της αναστολή. Όχι με λόγια, αλλά με χρώματα.

Όταν ζωγράφιζε, ο χρόνος σταματούσε. Το μικρό του χέρι γλιστρούσε πάνω στον καμβά με μια απρόσμενη σιγουριά, σαν να κρατούσε στα δάχτυλά του το μυστικό της ομορφιάς.

Ουρανοί γεμάτοι πορτοκαλί ηλιοβασιλέματα, πρόσωπα με μάτια τεράστια, γεμάτα αγνότητα, δέντρα που έγερναν τρυφερά το ένα στο άλλο, σαν να μιλούσαν μια γλώσσα μυστική.

Δεν ακολουθούσε κανόνες, δεν έμενε μέσα σε όρια – γιατί η ψυχή του δεν γνώριζε από όρια... και η Ηρώ, δίπλα του, ένιωθε δέος. Δεν είχε μπροστά της απλώς έναν μαθητή, αλλά έναν μικρό καλλιτέχνη, έναν δημιουργό που ζωγράφιζε τον κόσμο όπως τον ένιωθε: με αγάπη.

Όταν τελείωνε, σήκωνε το βλέμμα του και την κοιτούσε. Δεν περίμενε έπαινο, ούτε διορθώσεις. Μόνο να ξέρει πως η δασκάλα του είδε. Πως κατάλαβε. Και η Ηρώ του χαμογελούσε, κάθε φορά πιο βαθιά συγκινημένη. Γιατί μέσα από τις πινελιές του Βαγγέλη εκείνη μάθαινε ότι η ομορφιά δεν είναι συμμετρία, ότι η έκφραση δεν χρειάζεται λέξεις. Ότι η ψυχή ενός παιδιού, ακόμα κι αν δεν ακολουθεί τις νόρμες του κόσμου, μπορεί να τον φωτίσει πιο δυνατά από οτιδήποτε άλλο.

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Σπασμένο γυαλί, ραγισμένη καρδιά

Η μητέρα είναι όμορφη, ψηλή, ξανθιά, γαλανομάτα. Όλοι την θαυμάζουν, μα περισσότερο απ' όλους εγώ. Εργατική, πρόθυμη, προλαβαίνει τα πάντα. Είναι μοδίστρα, ράβει στο σπίτι, κάνει επιδιορθώσεις και την προτιμούν όλοι στη γειτονιά. Το βασικότερο της όμως προτέρημα είναι η ηθική της πλευρά, την οποία τονίζουν όσοι την ξέρουν κάνοντας μας διπλά υπερήφανους.

Γύριζα απ' το σχολείο νωρίτερα εκείνη την ημέρα, και την είδα να βγαίνει από το σπίτι. Την καμάρωσα. Φορούσε ένα στενό άσπρο παντελόνι, που διέγραφε το ωραίο κορμί της και μια μπλούζα με μεγάλο ντεκολτέ. Ήταν μακιγιαρισμένη και είχε πιάσει τα μαλλιά της με μια χρυσή στέκα. Κρατούσε κάποια ρούχα τυλιγμένα σε πλαστική σακούλα.

Κοίταξε γύρω τριγύρω σαν να περίμενε κάποιον. Εγώ, περίεργη όπως πάντα, κρύφτηκα πίσω από ένα φορτηγό που βρισκόταν εκεί δίπλα...

Ενα μεγάλο μαύρο αμάξι πέρασε και σταμάτησε μπροστά της.

«Έλα κούκλα μου» της είπε ο οδηγός κι εκείνη του χαμογέλασε ναζιάρικά και μπήκε.

Την αγκάλιασε και πήγε να την φιλήσει.

«Όχι εδώ, έξω απ' το σπίτι μου. Πάμε να φύγουμε», την άκουσα να του λέει, σπρώχνοντάς τον απαλά.

Εβαλα το χέρι στο στόμα μου για να μην ουρλιάξω. Πονούσα μέσα μου. *Δεν μπορεί να είναι η μάνα μου αυτή! Τον πατέρα που δουλεύει απ' το πρωί μέχρι την νύχτα δεν τον σκέπτεται; Εμένα;*

Από εκείνη την ημέρα, γκρεμίστηκε η εικόνα της μέσα μου. Το βάθρο που είχα κτίσει γι' αυτήν κι έλαμπε πάνω του, έπεσε κι έγινε χίλια κομμάτια. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν δεν την παρακολούθησα ποτέ ξανά, όμως πάντα μ' έπιανε ένας κόμπος στο στομάχι όταν την έβλεπα να φεύγει με τα ρούχα αγκαλιά και ντυμένη στη πένα.

ZARMPH ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Τραγική ιστορία

Ενας ήχος μελαγχολικός, γεμάτος νοσταλγία και πίκρα πλανιόταν στον αέρα. Ανακατευόταν με τους περαστικούς οι οποίοι έτρεχαν βιαστικοί να προλάβουν τον χρόνο. Έψαχνα να εντοπίσω την πηγή του στα αμέτρητα μπαλκόνια της Κυψέλης, μιας γειτονιάς λησμονημένη από την πρόοδο.

Και τότε την είδα. Στεκόταν σε ένα μπαλκόνι, με το φλάουτο να αγγίζει τα χείλη της, τα μακριά, μαύρα της μαλλιά να ανεμίζουν στο ανοιξιάτικο αεράκι.

Ήταν κοντούλα, με γεμάτο σώμα, ντυμένη στα σκούρα, σαν να ήθελε να περάσει απαρατήρητη. Όμως δεν μπορούσε.

Τα χέρια της, λεπτά και εκφραστικά, αγκάλιαζαν το φλάουτο σαν κάτι πολύτιμο, σχεδόν ιερό. Και τα μάτια της... Μάτια βαθιά, σκοτεινά, γεμάτα ιστορίες που δεν είχαν ειπωθεί. Δεν ήταν όμορφη με την κλασική έννοια, αλλά η παρουσία της είχε κάτι το ανεξήγητα μαγνητικό, κάτι που σε έκανε να θες να σταθείς και να την ακούσεις.

«Η Ελένη» ψιθύρισε δίπλα μου ένα γεροντάκι, κουνώντας το κεφάλι του.
«Τι να λέμε... τραγική ιστορία...»

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Στάχτη στα μάτια

Πάντα θαύμαζα τη μητέρα μου για την καλοσύνη, τη ζωντάνια και τη δυναμικότητα της. Για όλους είχε να πει μια καλή κουβέντα, ήξερε να παρηγορεί, να δίνει κουράγιο και να σου απαλύνει τον πόνο. Να σε καθησυχάζει και να σου αλλάζει τη διάθεση με τη θετική της ενέργεια.

Ενα βράδυ βγήκα με φίλους να γιορτάσω τα γενέθλιά μου, όταν δέχτηκα μια τηλεφωνική κλήση από το αστυνομικό τμήμα. Είχαν συλλάβει τη μάνα μου για παράνομο τζόγο. Εδώ και χρόνια, παίζει κρυφά σε λέσχες και δέχεται απειλές κατά της ζωής της.

Πίσω από το αγγελικό της πρόσωπο κρύβεται μια γυναίκα η οποία συναναστρέφεται με υπόκοσμο. Φοράει τη μάσκα του νομοταγή πολίτη και ρίχνει στάχτη στα μάτια μας.

Από τη στιγμή που την είδα στο κρατητήριο, ο θαυμασμός που είχα γι' αυτή μετατράπηκε σε αηδία, κάτι ράγισε μέσα μου, νιώθω απαίσια, με έχει συγκλονίσει αυτή η ιστορία.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ο αδερφός μου

Όταν έφυγε δυο χρόνια πριν, δεν άδειασε μόνο το σπίτι... άδειασα κι εγώ. Σίγησε ο ήχος, σιώπησε ο χρόνος κι έμεινα να κουβαλώ τη μισή μου φωνή, να παλεύω να μη ξεχάσω τη δική του.

Η απουσία του έχει πρόσωπο. Ένα πρόσωπο με δυο πράσινα μάτια. Όχι καστανά όπως τα δικά μας... τα δικά μας, που έμοιαζαν κι αυτά μεταξύ τους, όπως και τα υπερβολικά μας κιλά. Τόσα κιλά που θα 'λεγες πως θα 'σπαγαν την αόρατη κλωστή που μας έδενε• δεν τα κατάφεραν!

Η κόρη του, συνεχίζει να τον κουβαλά. Με κοιτά, με ξέρει, με περιπαίζει όπως εκείνος. Μιλάει σαν εκείνον. Χαμογελάει σαν εκείνον. Κι εγώ... σκύβω κάθε φορά, για να μη δει τα δάκρυά μου και στενοχωρηθεί εκεί που βρίσκεται.

Πολλές φορές μέσα στη μέρα, κλείνω τα μάτια, τάχα πως ξεκουράζομαι. Στην πραγματικότητα, το κάνω γιατί έτσι νιώθω πως του κρατώ συντροφιά. Από τότε που έφυγε ο Κώστας, ο αδερφός μου, η δίδυμη ψυχή μου, ότι κι αν κάνω, ότι κι αν πετύχω, νιώθω πως δεν μπορώ να το χαρώ ολόκληρο.

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Ο πατέρας στη σοφίτα

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, η οικογένειά και οι γείτονές μας εκθείαζαν την μόρφωση και την ξεχωριστή προσωπικότητα του πατέρα μου. Στα παιδικά μου μάτια ήταν η αρχή και το τέλος· ένας ήρωας.

Στη μικρή μας πόλη, δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην τον σεβόταν. Ήταν ο καλύτερος καθηγητής στο σχολείο, ενώ τα απογεύματα συχνά δίδασκε αφιλοκερδώς σε ένα παλιό σπίτι που είχε μετατρέψει σε φροντιστήριο. Ήταν αυστηρός και απόμακρος. Δύσκολα του αντιστεκόταν άνθρωπος.

Στο σπίτι μας βέβαια ήταν πιο γλυκός και σχεδόν ευαίσθητος. Στο οικογενειακό τραπέζι, εκείνος ήταν πάντα που μας έλεγε αστείες ιστορίες, ενώ ταυτόχρονα μας έκανε ερωτήσεις για τα μαθήματά μας και έλυne όλα τα προβλήματα που είχαμε με τους φίλους μας.

Ωστόσο, ήταν κάτι στιγμές που όσο κι αν χαμογελούσε και μας αγκάλιαζε, πάντα κάτι με έκανε να αισθάνομαι άβολα.

Ο πατέρας είχε μια σοφίτα πάνω από το φροντιστήριο. Έλεγε ότι εκεί συγκεντρωνόταν, ότι αυτός ήταν ο ιερός του χώρος. Δεν ανεβαίναμε ποτέ. Δεν είχαμε και λόγο. Άλλωστε μας φόβιζε όλους η απότομη, εξωτερική σκάλα της που έκανε την πρόσβαση σχεδόν απαγορευτική.

Ήταν ένα φθινοπωρινό απόγευμα που ψιλόβρεχε, όταν συνειδητοποίησα ότι είχα κλειδωθεί απέξω και αναγκαστικά πήγα στο φροντιστήριο να πάρω τα κλειδιά του. Όλα τα φώτα ήταν σβηστά!

Παράξενο για τέτοια εποχή του χρόνου, σκέφτηκα και κίνησα να ανεβώ στη σοφίτα.

Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη και μάλιστα άνοιξε χωρίς καμιά προσπάθεια...

Εκεί, ανάμεσα σε βιβλία και κιμωλίες, τον είδα... αγκαλιά μ' ένα ημίγυμνο κορίτσι, πολύ μικρότερό μου!

Η φωνή μου κόπηκε, η ανάσα μου επίσης.

Εκείνος δεν με είδε. Τα μάτια του κοριτσιού όμως, καρφώθηκαν επάνω μου, σαν να με χτυπούσαν χιλιάδες βελόνες.

Δεν θυμάμαι καν πώς κατέβηκα τη σκάλα και βγήκα στη βροχή.

Μέχρι σήμερα, δεν το είπα ποτέ σε κανέναν. Ήμουν έντεκα κι από τότε, ο κόσμος μου γκρεμίστηκε.

Ποτέ δεν τον ξανακοίταξα στα μάτια. Δεν έβλεπα πια πατέρα. Δεν έβλεπα καν άνθρωπο. Έβλεπα κάτι ξένο και απόκοσμο. Κάτι που φοβόμουν πιο πολύ κι απ' το σκοτάδι.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Στην αγκαλιά σου

Γέρασα... Δεν μπορώ πια να μπαρκάρω. Το κορμί δεν αντέχει, μένει πίσω, σαν βάρκα ξεχαρβαλωμένη στην ακτή. Η ψυχή όμως ακόμη θέλει... Ακόμη σαλπάρει.

Συνήθισα τη θάλασσα σαν σώμα αγαπημένο. Με το τρέμουλό της ανέπνεα. Με τη μυρωδιά της θυμόμουν πως είμαι ζωντανός. Τα πλάσματά της, σύντροφοι αγαπημένοι που δεν με πρόδωσαν ποτέ.

Τώρα... το μόνο που μπορώ είναι να κάθομαι στην άκρη της. Να καπνίζω σιωπηλά και να την αγναντεύω. Να της μιλώ χωρίς λέξεις. Να της δείχνω πως δεν την πρόδωσα. Πως δεν την άφησα για καμιά άλλη αγάπη.

Μόνο εκείνη γνώρισα βαθιά. Μόνο εκείνη αγάπησα ως το μεδούλι.

Το ξέρει! Το νιώθει κάθε φορά που στέκομαι μπροστά της και υποκλίνομαι με σεβασμό για όλα όσα μου έχει προσφέρει. Της το λέω με την ανάσα μου. Με τη σιωπή μου. Με το βλέμμα που αρμενίζει πάνω της.

Θέλω να της χαρίσω την τελευταία μου πνοή... κι όταν έρθει εκείνη η στιγμή, θέλω να βρίσκομαι εδώ, μπροστά της.

Εδώ... στο πρώτο κύμα... Εδώ, όπου κάποτε άρχισαν όλα.

ΝΙΚΟΣ ΝΑΟΥΜΗΣ

Το μυστικό της γιαγιάς

Ήταν μια συνηθισμένη Κυριακή μεσημέρι στο σπίτι της γιαγιάς Τασίας. Οι μεγάλοι μιλούσαν δυνατά, έπιναν καφέ και γελούσαν με ιστορίες παλιές. Η μικρή Ασπασία, όπως πάντα όταν βαριόταν, δραπέτευσε στο δωμάτιο της γιαγιάς.

Φορούσε τις πέρλες της και τα μεγάλα της τακούνια και ανοιγόκλεινε με λαχτάρα τα συρτάρια της τουαλέτας. Ανάμεσα σε ξεχασμένα κραγιόν και παλιές χτένες, το βλέμμα της έπεσε σ' ένα φθαρμένο, δερμάτινο πορτοφολάκι. Το άνοιξε με περιέργεια.

Ανάμεσα σε ξεθωριασμένα σημειώματα και ένα αποξηραμένο λουλούδι, βρήκε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία. Με τα λεπτεπίλεπτα χεράκια της την έβγαλε και άρχισε να την παρατηρεί προσεκτικά.

Ένα γυμνό μωρό, χαμογελαστό, καθόταν σ' έναν ανθισμένο κήπο.

Ετρεξε στο σαλόνι χαμογελαστή, κρατώντας τη φωτογραφία σαν να ήταν ό,τι πιο πολύτιμο υπήρχε.

«Γιαγιάκα μου, ποιο είναι αυτό το μωράκι; Ο μπαμπάς μου είναι;»

Η γιαγιά Τασία πάγωσε. Το χαμόγελό της έσβησε σαν κερί στον αέρα. Στο τραπέζι επικράτησε απότομη σιωπή. Τα δυο παιδιά της την κοιτούσαν με ορθάνοιχτα μάτια γεμάτα απορία. Οι υπόλοιποι έσκυψαν το κεφάλι. Ποτέ δεν είχαν δει αυτή τη φωτογραφία, αλλά αυτό που τους παραξένεψε ήταν το πονεμένο βλέμμα της μητέρας τους. Δεν την είχαν δει ποτέ τόσο χλωμή. Εμοιαζε σα να είχε δει φάντασμα.

«Μαμά τι συμβαίνει», είπαν και οι δυο μαζί με απρόσμενο συγχρονισμό.

«Παιδιά μου, είναι ένα μωρό που αγαπήθηκε πολύ. Μια ψυχούλα που δεν έμεινε μαζί μας για πολύ», είπε η γιαγιά Τασία με φωνή χαμηλή και τρυφερή σαν βελούδο. «Είναι το πρωτότοκο παιδί μου. Ένα αγοράκι. Έφυγε όταν ήταν τριών. Δεν σας το είπα ποτέ. Δεν μπορούσα. Λυπάμαι».

Ένα πιάτο γλίστρησε και χτύπησε ελαφρά στο τραπέζι. Ο Κώστας είχε μείνει άφωνος. Η κόρη της την κοίταζε με βλέμμα που έμοιαζε με ραγισμένο καθρέφτη.

Μια ολόκληρη ζωή ήταν κρυμμένη σε ένα συρτάρι τόσα χρόνια, σα να περίμενε να αποκαλυφθεί από ένα άλλο τρίχρονο παιδικό χεράκι.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Για τη Φανή μου...

Το ρολόι βρισκόταν εκεί, στο πίσω μέρος του συρταριού, θαμμένο κάτω από παλιά εισιτήρια και κιτρινισμένες αποδείξεις.

Η Φανή το κράτησε στην παλάμη της· ακόμα μύριζε λίγο από το άρωμά του.

Η καρδιά της σφίχτηκε.

Ήταν το ρολόι που φορούσε πάντα ο πατέρας της που έφυγε από τη ζωή ξαφνικά, όπως είχε φύγει και από τη δική της ζωή χρόνια πριν.

Το μυαλό της πήγε πίσω, τότε που τον περίμενε ώρες στην είσοδο του σχολείου με μια ζωγραφιά στο χέρι.

Δεν είχε έρθει ποτέ.

«Έχει κι άλλα παιδιά τώρα», της είχε πει ήρεμα, με συμπόνοια στο βλέμμα η μητέρα της.

Καθώς γύριζε το ρολόι ανάμεσα στα δάχτυλά της, ακούστηκε ένα μικρό "κλικ". Το πίσω καπάκι άνοιξε και μέσα υπήρχε μια φωτογραφία με εκείνη, μωρό ακόμα, στην αγκαλιά του. Από κάτω, γραμμένο με ξεθωριασμένο μελάνι: *Για τη Φανή μου, που μου λείπει κάθε μέρα.*

Τα δάκρυα ήρθαν αθόρυβα. Δεν ήταν πια μόνο η θλίψη. Ήταν η ανατροπή μιας ζωής που ζούσε με την απόρριψη.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Βουτηγμένη στο ψέμα

Η μάνα μου, η Ιώ, ήταν γυναίκα βγαλμένη απ' το χώμα της Πάτρας. Αγρότισσα, σκληρή, δυναμική όσο λίγες. Με μόρφωση μετρημένη – ίσα που να γράφει και να διαβάζει, αλλά με μυαλό ξυράφι. Από γενιά τσιφλικάδων, κουβαλούσε περηφάνια και αρχοντιά, που την ένιωθες ακόμα κι όταν φόραγε το τρύπιο φουστάνι της στο χωράφι.

Μικρός την είχα για ηρωίδα. «Ο πατέρας σου μας παράτησε, παιδί μου, για μια ξένη», μου έλεγε, κι εγώ την πίστευα χωρίς δεύτερη σκέψη. Ένας άντρας που εγκαταλείπει, μια μάνα που παλεύει μόνη της όλη μέρα στα κτήματα...

Τι άλλο να υποθέσω;

Όσπου άρχισα να μαθαίνω...

Σκόρπιες κουβέντες, βλέμματα που πάγωναν όταν ρωτούσα. Και στο παλιό σεντούκι της σοφίτας, βρήκα τα γράμματα. Τα είχε γράψει ο πατέρας μου.

Δεν είχε φύγει ποτέ με άλλη γυναίκα!

Είχε φύγει γιατί η Ιώ δεν του άφηνε χώρο να ζήσει. Του στερούσε κάθε φωνή στο σπίτι, τον ταπεινώνει μπροστά στους άλλους και με το έτσι θέλω έπαιρνε το μερίδιό του από τα κτήματα.

Όταν εκείνος της μίλησε για φυγή στην πόλη και μια νέα αρχή, εκείνη απάντησε με απειλές, ότι δεν θα ξανάβλεπε ποτέ το παιδί του, ότι θα τον διέσυρε.

Και το 'κανε.

Τον έδιωξε, τον έσβησε από κάθε καλή μου ανάμνηση, τον μετέτρεψε σε προδότη στα μάτια μου.

Τώρα ξέρω...

Δεν την εγκατέλειψε εκείνος. Εκείνη τον εξόρισε. Και μια ζωή μου σέρβιρε ένα ψέμα για αλήθεια.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Στυγνό προσωπείο

Μεγάλωσα με τον μπαμπά μου. Η μάνα μου, μας εγκατέλειψε εκείνον κι εμένα, όταν ήμουν μόλις έξι χρονών. Περνούσαμε όμορφα. Ήταν δεξιοτέχνης του κλαρίνου και, αν και δεν είμαστε τσιγγάνοι, αλλάζαμε κατοικία κάθε τόσο.

Στην αρχή, υπέθεσα ότι ήταν λόγο της δουλειάς του, κάτι που δεν απείχε και πολύ από την πραγματικότητα. Γνώρισα πολύ κόσμο και όπου κι αν πηγαίναμε όλοι μ' αγαπούσαν.

Το κακό ήταν βέβαια ότι δεν είχα την ευκαιρία με τον τρόπο που ζούσαμε, να αποκτήσω φίλους. Είχα όμως την αγάπη και την φροντίδα του μπαμπά μου και αυτό, στο παιδικό μου μυαλό, ήταν αρκετό.

Τα χρόνια κύλησαν. Μεγάλωσα κι όταν τέλειωσα το σχολείο κακήν κακώς, κατάφερα να εισαχθώ στο Πανεπιστήμιο σαν από θαύμα. Σταμάτησα να γυρνάω εδώ και εκεί. Δεν ασχολήθηκα με τη μουσική, δεν την είχα στο αίμα μου.

Βρισκόμουν στο Παρίσι για το μεταπτυχιακό μου όταν, ανοίγοντας το διαδίκτυο για να ενημερωθώ για τα νέα στη πατρίδα, κόντεψα να πνιγώ από το ίδιο μου το σάλιο.

Πρώτο θέμα στην επικαιρότητα, ήταν η σύλληψη ενός δεξιοτέχνη του κλαρίνου. Με χέρι που έτρεμε άνοιξα τον σύνδεσμο να διαβάσω την είδηση και από εκείνη την ώρα, ο κόσμος που ήξερα, γκρεμίστηκε συθέμελα.

Όλα μπήκαν στη θέση τους. Το φευγιό της μάνας. Το ότι δεν στεριώσαμε ποτέ σε έναν τόπο. Το ότι δεν έκανα φίλους αν και το σπίτι μας ήταν πάντα γεμάτο από αγόρια της ηλικίας μου όπου κι αν πηγαίναμε.

Τόσα χρόνια, ζούσα στο πλευρό ενός τέρατος.

Είμαι γιος ενός παιδεραστή...

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Μισός άνθρωπος, μισός κύμα

Στο νησί ακούγονται πολλά για τον Καπετάν Μιχάλη, τον απόκληρο καπετάνιο με τα άσπρα γένια και το γυάλινο μάτι. Ζει σε ένα μικρό σπιτάκι στην άκρη του γκρεμού, εκεί που τα κύματα χτυπάνε το βράχο να κρύψουν τα μυστικά τους. Ενα, όμως, είναι σίγουρο. Ο καπετάν Μιχάλης δε φοβάται κανέναν και τίποτα.

Κανείς δε γνωρίζει πώς γεννήθηκε. Η μάνα του, λένε, τον γέννησε μέσα σε ένα καϊκι στη μέση μιας καταιγίδας, κι ένας καρχαρίας όρμησε καταπάνω τους. Η μάνα του χτύπησε τον καρχαρία με το κουπί μα εκείνος πρόλαβε και άρπαξε το μάτι του μωρού. Από τότε η θάλασσα τον σέβεται σα να θέλει να εξιλεωθεί.

Κάθε πρωί πριν καν εμφανιστεί ο ήλιος, παίρνει τον καφέ του, τον καπνό του και τη σιωπή του και πηγαίνει για ψάρεμα. Έτσι λένε, μα εγώ ξέρω.

Μια μέρα με πήρε μαζί του. Δεν είπε κουβέντα. Μόνο μου έδωσε ένα κουπί και έγνεψε να μη φοβάμαι. Είμασταν στα ανοιχτά όταν τα σύννεφα σκούρυναν και η θάλασσα φούσκωσε.

«Θα γυρίσουμε;», ρώτησα φοβισμένα.

Εκείνος, χωρίς να μου ρίξει μισή ματιά, συνέχισε να κοιτά μπροστά τον ορίζοντα.

«Μόνο άμα μας πει η θάλασσα», άκουσα να λέει μέσα από τα δόντια του.

Όταν γυρίσαμε το βράδυ, η γιαγιά μου έφτιαξε σούπα και μου έριξε βεντούζες.

«Τί πας και μπλέκεις με τον καπετάν Μιχάλη, παιδί πράμα; Αυτός είναι μισός άνθρωπος και μισός χταπόδι».

Δεν απάντησα γιατί ήξερα.

Όσο υπάρχει ο καπετάν Μιχάλης, τίποτα δεν θα μας βλάψει· ούτε καιρός, ούτε φόβος.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Καλυμμένη προδοσία

Είχα μείνει μόνος στο σπίτι, παρέα με τον οχτάχρονο γιο μας, τον Θανάση και τον κολλητό του φίλο, τον Πέτρο. Το μόνο που έπρεπε να κάνω όσο θα έλειπε η Φαίδρα, η γυναίκα μου, είναι να παρατηρώ τα παιδιά από το παράθυρο, όσο αυτά θα έπαιζαν στην αυλή.

«Η μαμά μου θα αργήσει σήμερα» ακούω κάποια στιγμή τον μικρό μου να λέει. «Όταν σε έφερε ο μπαμπάς σου, την περίμενε στο στενό πιο κάτω και έφυγαν παρέα.»

«Θα την πέταξε κάπου για να μην πάει με τα πόδια» είπε αδιάφορα ο Πέτρος.

«Όχι. Όταν η μαμά μου συναντιέται με τον μπαμπά σου, αργούν πολύ και επιστρέφουν πάντα παρέα και δείχνει τόσο χαρούμενη.»

Συνέχισα να παρατηρώ τα παιδιά από το αναπηρικό μου αμαξίδιο στο παράθυρο, ενώ τα δάκρυα χάραζαν αυλάκια στο πρόσωπο μου.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Εκείνο το γέλιο...

Η Ιωάννα δοκίμαζε για δέκατη φορά άλλο μπλουζάκι. Στο καθένα απ' αυτά, ο καθρέφτης της «φώναζε» κάτι διαφορετικό.

«Μήπως είναι όλα στο μυαλό μου;» αναρωτήθηκε, μα δεν έπεισε ούτε τον ίδιο της τον εαυτό.

Στα μάτια της, τότε, ήρθε μια εικόνα από το λύκειο. Περπατούσε στην αυλή με το ολοκαίνουργιο κόκκινο φόρεμά της και ο Λευτέρης, ο Φώτης και ο Γιώργος που εκείνη την ώρα περνούσαν απέξω, στράφηκαν προς το μέρος της και στράφηκαν προς το μέρος της.

Ο Λευτέρης ήταν ο σχολικός της έρωτας...

Τον κοίταξε με νάζι και τότε εκείνος της φώναξε «σακούλα», κι όλοι τους έσκασαν στα γέλια.

Η Ιωάννα, έτρεξε μέσα σαν κυνηγημένη και δεν ξαναφόρεσε ποτέ εκείνο το φόρεμα.

Εσβησε το φως του μπάνιου. Τελικά, δεν άλλαξε ρούχα. Απλά δεν βγήκε με τις φίλες της για ποτό. Κάθισε στον καναπέ με τις πιτζάμες της, πήρε τα ποπ κορν και άνοιξε την τηλεόραση.

Δεν απάντησε ούτε στα μηνύματά τους.

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Η ζώνη της αλήθειας

«Έμαθα πως η κοπέλα αυτή είναι εκπληκτική! Είμαστε τυχεροί που ήρθε στην πόλη μας κι άνοιξε σχολή καράτε. Εγώ θα γραφτώ» είπε ο Παύλος.

«Εγώ άκουσα ότι έχει Μαύρη Ζώνη που σημαίνει Master Dan4» συμπλήρωσε ο Κώστας, «εννοείται πως θα γραφτώ κι εγώ»

«Master Dan4;» ρώτησε η Ελπίδα εντυπωσιασμένη «Τι άλλο θέλουμε; Ξέρω ότι...»

«Η ανώτερη διάκριση!» την έκοψε ο Γιώργος «άλλωστε, φαίνεται ότι έχει μαύρη ζώνη. Ο τρόπος που περπατάει δείχνει μεγάλη αυτοπεποίθηση»

«Παιδιά, τι λέτε; Σας ακούω τόση ώρα που μιλάτε και γελάω... τους είπε ειρωνικά ο Θωμάς. Η κοπέλα είναι κάτω του μετρίου...Την ξέρω από τα Πετράλωνα όπου είχε σχολή»

«Σοβαρά; Δηλαδή;» ρώτησε ο Κώστας

«Βάλτε στο google το όνομά της και θα δείτε! Η ωραία σας έχει λάβει μέρος σε πανελλήνιους αγώνες με πλήρη αποτυχία! Κανείς από τους μαθητές της δεν διακρίθηκε... κι αυτό τα λέει όλα!»

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Η φωνή του πηγαδιού

«Κυρά Ελένη, θα μας βγάλετε όλους μία φωτογραφία με φόντο το πηγάδι;»

«Δε γυρίζουμε καλύτερα γιατί σουρούπωσε;».

«Από τώρα; Είναι τόσο γαλήνια εδώ.»

«Οι μανούλα μου. Σε λίγο θα το ακούσουμε».

Οι τουρίστες γέλασαν αλλά σώπασαν, σαν είδαν τα μάτια της κυρά Ελένης να σκοτεινιάζουν. Εκείνη τότε τους μάζεψε τριγύρω της συνωμοτικά.

«Το πηγάδι το άνοιξαν για να έχουν νερό αλλά αυτό από την πρώτη μέρα έβγαζε αίμα. Λένε ότι, πολύ παλιά εδώ σκότωσαν ένα παλικάρι από το διπλανό χωριό που έκλεψε μία κοπέλα. Τα αδέλφια της τους βρήκαν, αυτόν τον έκοψαν κομματάκια και την αδελφή τους την κλείδωσαν στο σπίτι.

Μια μέρα, όμως, εκείνη κατάφερε να βγει και άρχισε να ψάχνει τον έρωτά της. Μόλις της είπαν πού είχε μαχαιρωθεί από τ' αδέλφια της, έφτασε τρέχοντας στο πηγάδι, φωνάζοντας το όνομά του.

«Ανδρέα μου», ούρλιαξε σπαραχτικά καθώς έπεφτε μέσα.

Από τότε, τις νύχτες, από το βάθος του πηγαδιού, ακούγεται παφλασμός και μαζί μία γυναικεία φωνή που φωνάζει «Ανδρέα»

«Χαζομάρες» είπαν και γέλασαν και τότε ένα αεράκι φύσηξε κι έκανε τα φύλλα να θροϊσουν.

Κάποιος κοίταξε πίσω του νευρικά.

«Δεν πάμε σιγά σιγά; Δεν αλλάζουμε και δρόμο καλύτερα... για πιο σύντομα δηλαδή!»

ΜΑΓΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ

Το πρόσωπο της αλήθειας

Ο γέρο-Δημητρός για μένα ήταν ήρωας, σαν αυτούς στα κόμικ. Με την χιλιοδαρμένη από κύματα τραγιάσκα και τα χέρια του γεμάτα αλάτι, έμοιαζε σαν να είχε νικήσει τη θάλασσα.

Θυμάμαι που έλεγαν όλοι πως χάθηκε κάποτε σε μια μεγάλη φουρτούνα. Τρεις μέρες αγνοούμενος, και την τρίτη μέρα γύρισε με την τράτα του γεμάτη ψάρια, σαν να 'χε διατάξει το κύμα να τον υπακούσει.

Τον κοιτούσα με δέος.

Μια μέρα, τον είδα να κάθεται μόνος, με τρεμάμενα χέρια, να φυσάει αργά το τσιγάρο του αγναντεύοντας το πέλαγος ... και τότε «είδα» το πραγματικό του πρόσωπο!

Ήταν απλώς ένας άνθρωπος, σκαμμένος από τη θάλασσα.

Κουρασμένος.

Σιωπηλός.

Αληθινός.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Η κατάρα

Η ηλικιωμένη γυναίκα περπατούσε αργά, κουτσαίνοντας. Μια παρέα από τουρίστες την πλησίασαν...

«Να τη ρωτήσουμε για το πηγάδι, θα ξέρει» είπε ένας νεαρός

«Ναι, ναι» συμφώνησε μια κοπέλα, «οι παλιές ξέρουν τα πάντα...»

«Γιαγιά...» φώναξε ο γελαστός νεαρός πλησιάζοντας την ηλικιωμένη.

Εδώ δεν είναι το *πηγάδι της ομορφονιάς*, που λένε; Μας είπαν στο καφενείο να μην πάμε, γιατί;»

«Καλά σας είπαν λεβέντη μου», είπε η γιαγιά και κάθισε στο περβάζι. «Το πηγάδι αυτό έχει μεγάλη ιστορία πίσω του...»

«Ήτανε λέει μια κοπέλα στο χωριό μας, πολύ όμορφη, που τη φωνάζανε Ομορφονιά. Την αγάπησε που λες ο προύχοντας του χωριού, άγριος και αιμοβόρος άνθρωπος. Μια μέρα συναντήθηκαν οι δυο τους στο πηγάδι· η Ομορφονιά έριξε τον κουβά να βγάλει νερό. Ο άρχοντας την βούτηξε απ' τη μέση κι εκείνη καθώς τον έσπρωχνε, έπεσε στο πηγάδι και πνίγηκε. Από τότε, το πηγάδι στέρεψε. Οι παλιοί στο χωριό λέγανε ότι όποιος το πλησίαζε, τον ρούφαγε το φάντασμα της Ομορφονιάς κι έπεφτε μέσα. Γι' αυτό το λέμε από τότε, *το στοιχειωμένο πηγάδι*. Κανείς δεν πάει κοντά».

«Αχ, τι παράξενη και μελαγχολική ιστορία» είπε η κοπέλα κι έσφιξε το χέρι της γιαγιάς.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Σιωπή τέλος

Γιατί ο Κώστας μου επιτίθεται κάθε μέρα στη δουλειά; Ότι κάνω είναι λάθος. Ακόμα και στα άψογα projects μου, κάτι βρίσκει για να με μειώσει. Μου έχει δημιουργήσει ανασφάλεια, με κάνει να αμφιβάλλω για όλα.

Μου θυμίζει έναν καθηγητή μου στον προγραμματισμό, που με κατέστρεψε ψυχολογικά. Με επέληττε συνεχώς, μέχρι που έπαψα να μπορώ να διαβάσω ή να μιλήσω. Αργότερα έμαθα πως ήταν ερωτευμένος μαζί μου και με κρατούσε “κολλημένη” στο μάθημα για να με έχει κοντά του. Όταν πήγα στο γραφείο του να ζητήσω εξηγήσεις, με παρενόχλησε σεξουαλικά. Τον κατήγγειλα και απομακρύνθηκε. Μόνο τότε πέρασα το μάθημα.

Τώρα όμως είμαι αλλιώς. Δεν θα αφήσω κανέναν να με κάνει να φοβηθώ ξανά. Αν έχει κάτι να μου πει, θα το πει ευθέως.

Εκλεισε την πόρτα του γραφείου της και βάδισε προς τον διευθυντή.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Is it true?

Ήταν ένα ζεστό σούρουπο στην πλατεία της Αρτεμισίας, του μικρού ορεινού χωριού στη Μεσσήνη. Μια παρέα Άγγλων τουριστών γελούσε δυνατά στο καφενεδάκι, τραβώντας τα βλέμματα των λιγοστών κατοίκων.

Η κυρά Μάρω, τυλιγμένη στο μαύρο σάλι της, πλησίασε αργά.

«Πιο σιγά, παιδιά... τέτοια ώρα, ούτε οι ψυχές δεν κάνουν φασαρία», είπε.

Οι τουρίστες γέλασαν αμήχανα. Ένας της απάντησε στα αγγλικά, μα εκείνη δεν φάνηκε να καταλαβαίνει, ή απλώς δεν την ένοιαξε.

«Ξέρετε για το πηγάδι του κάτω μαχαλά;» ρώτησε κι αμέσως, με φωνή χαμηλή κι απόκοσμη, άρχισε να λέει την ιστορία.

«Η Ασημίνα χάθηκε εκεί. Πήγε να φέρει νερό. Λένε πως τη ζήλευε η ξαδέρφη της και την έσπρωξε. Από τότε, κάθε πανσέληνο, ακούγεται ένα τραγούδι απ' τα βάθη του πηγαδιού που μοιάζει με μοιρολόι. Κανείς δεν το πλησιάζει...»

Η παρέα σώπασε. Ένας ψιθύρισε: «Is it true?»

Η κυρά Μάρω χαμογέλασε.

«Όσοι είπαν πως δεν είναι, δεν πρόλαβαν να το ξαναπούν...»

Ο άνεμος αναστέναξε στα πλατάνια.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Το χαμένο μυστικό...

«Γιαγιά Ελένη, αυτό το όμορφο σπίτι είναι δικό σας;» ρώτησε ο τουρίστας.

«Ναι, παιδί μου. Το κληρονόμησα απ' τον πατέρα μου. Εδώ φιλοξενήθηκαν βασιλείς και δήμαρχοι. Αλλά ξέρετε... στο πίσω μέρος της αυλής υπήρχε κάποτε ένα πηγάδι. Θέλετε να σας πω μια ιστορία;»

Οι τουρίστες έγνεψαν πρόθυμα.

«Τα παλιά χρόνια, η Ευτέρπη, ένα κορίτσι του χωριού, πήγε αργά το βράδυ να φέρει νερό. Όταν έφευγε, άκουσε βήματα πίσω της, μα όταν γύρισε, δεν είδε κανέναν. Αυτό επαναλήφθηκε σε πολλά κορίτσια. Τρόμος απλώθηκε και το πηγάδι σφραγίστηκε. Λένε πως ήταν στοιχειωμένο.»

«Μπορούμε να το δούμε;»

Η γιαγιά Ελένη χαμογέλασε.

«Δεν υπάρχει πια... Στη θέση του χτίστηκε το ξενοδοχείο δίπλα. Το σπίτι έμεινε, το μυστικό χάθηκε.»

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Το σπίτι μίλησε

Ο Άρης στεκόταν στο μέσο του παλιού σαλονιού, με το λιγοστό φως του σούρουπου να μπαίνει από τα σκονισμένα παντζούρια. Το πατρικό του σπίτι, γεμάτο σιωπή και αναμνήσεις, φαινόταν να του ψιθυρίζει ιστορίες.

Βρισκόταν μπροστά σε δίλημμα: να το πουλήσει ή να το ανακαινίσει και να ζήσει εκεί, σ' έναν χώρο φορτωμένο με στιγμές και πρόσωπα που δεν υπήρχαν πια.

Καθώς ξεκαθάριζε το ξεχαρβαλωμένο συρτάρι της κουζίνας, το βλέμμα του έπεσε σε έναν ξεθωριασμένο φάκελο. Τον άνοιξε διστακτικά. Ήταν ένα γράμμα του πατέρα του προς τη μητέρα του, την ημέρα που γεννήθηκε εκείνος.

«Μαρία μου, σήμερα το σπίτι μας πλημμύρισε φως. Τον είδα, μικρός, ζεστός, τα ματάκια του έλαμπαν. Δεν ξέρω αν θα είμαι καλός πατέρας, αλλά σου ορκίζομαι πως θα φροντίσω αυτό το σπίτι να είναι πάντα η φωλιά του. Να γελάει εδώ, να αγαπάει, να βρίσκει καταφύγιο όταν όλα έξω θα παγώνουν. Εδώ μέσα θα νιώθει ασφαλής!»

Ο Άρης έμεινε ακίνητος. Τα μάτια του θόλωσαν. Δεν υπήρχε πια κανένα δίλημμα.

Το σπίτι είχε μιλήσει!

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Με τα όλα της και με τα... dojo της!

«Σου λέω, έχει ρίξει ταυτόχρονα κάτω πέντε τύπους με μία κλωτσιά!»

«Εγώ άκουσα ότι έσπασε πάγκο στη λαϊκή γιατί της έδωσαν λάθος ρέστα.»

«Εμένα κάποιος μου είπε ότι σκαρφάλωσε κάθετα στον τοίχο του σχολείου, όπως οι γάτες!»

«Κι εγώ ξέρω ότι έχει μαύρη ζώνη σε καράτε, τζούντο, και ταε κβο ντό!»

«Ρε παιδιά, μιλάμε για την κυρία Άννα τη γυμνάστρια πιλάτες; Αυτή που νομίζει ότι το «dojo» είναι μάρκα σαμπουάν;

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Εκείνος που έμεινε πίσω

Τις νύχτες περπατούσε μέσα στα χωράφια, μιλούσε με τα σκιάχτρα και τους διηγούταν το δράμα που ζούσε, ύστερα χανόταν μέσα στα σκοτεινά σοκάκια του χωριού.

Η καμπουριασμένη, αδύνατη κορμοστασιά του, τα μακριά άλουστα μαλλιά του και η παράξενη ενδυμασία του, έκανε τους κατοίκους να τρομάζουν από αυτό τον άγνωστο άντρα και να σταυροκοπιούνται όταν τον συναντούσαν.

Όταν είχε αστροφεγγιά, πήγαινε στο προαύλιο της εκκλησίας, καθόταν στο πεζούλι δίπλα στο γέρο πλάτανο, σήκωνε τα γαλανά, γουρλωτά του μάτια ψηλά και συνομιλούσε με το θεό.

Την ταυτότητα του, την αποκάλυψε μια δημοσιογράφος όταν επισκέφτηκε το χωριό για ένα ρεπορτάζ. Ο άνθρωπος αυτός είδε τη γυναίκα του να καίγεται ζωντανή μπροστά στα μάτια του. Από τότε το μυαλό του σάλεψε και τριγυρνούσε με την ελπίδα ότι θα βρει τη χαμένη του αγάπη.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το μήνυμα στο γυαλί

Ο Στέφανος περιπλανιόταν μόνος και αναποφάσιτος στην αμμουδερή ακροθαλασσιά, παλεύοντας με τις σκέψεις του, όταν σκόνταψε σε ένα γυάλινο μπουκάλι. Το μάζεψε αμέσως μουρμουρίζοντας θυμωμένος κάτι για τους ασυνείδητους τουρίστες του νησιού, όταν πρόσεξε μέσα ένα διπλωμένο χαρτί. Το ξετύλιξε με προσοχή και περιέργεια, και άρχισε να διαβάζει.

«Γεια σου, άγνωστε παραλήπτη. Αν διαβάζεις αυτό το μήνυμα, να ξέρεις ότι κι εγώ κάποτε ήμουν σε δίλημμα γυρεύοντας απαντήσεις στην ακροθαλασσιά. Τότε φοβήθηκα να ρισκάρω και δεν άκουσα ούτε την καρδιά, ούτε το ένστικτό μου. Εσύ μην κάνεις το ίδιο λάθος. Σε κάποιες αποφάσεις η πολλή σκέψη δεν χωρά. Προχώρα στη ζωή και ας φοβάσαι. Κανένα πλοίο δεν φτιάχτηκε για το λιμάνι. Κανένας άνθρωπος δεν προορίζεται να μένει στάσιμος. Μπορεί να είμαι ένας άγνωστος. Μπορεί και όχι.»

Ο Στέφανος κοίταξε σιωπηλός τη θάλασσα που ρυτίδωνε από το ξαφνικό αεράκι. Κι εκεί, στην απλότητα του κυματισμού, του λύθηκαν όλες οι απορίες.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Η αδελφή μου

«Αυτό είναι το πηγάδι της Ελένης και η ξενάγηση μας ολοκληρώνεται εδώ», είπε ο Χρήστος.

«Ισχύει ότι είναι στοιχειωμένο;» ρώτησε η Χριστίνα.

«Δεσποινίς, δεν πιστεύω σε θρύλους.»

«Κακώς, λεβέντη μου», ακούστηκε μια ηλικιωμένη, που κανείς δεν είχε προσέξει. «Η Ελένη ήταν αρχοντοπούλα. Αγάπησε τον Πέτρο, ένα φτωχό τσελιγκόπουλο. Οι γονείς της τής απαγόρεψαν κάθε επαφή μαζί του και την κλείδωσαν στο αρχοντικό. Ένα βράδυ, το 'σκασε για να τον βρει, μα εκείνος είχε παντρευτεί άλλη. Από απελπισία, βούτηξε στο πηγάδι. Πριν πέσει, καταράστηκε τους δικούς της κι από τότε, τα κτήματά τους έμειναν για πάντα άκαρπα και το πηγάδι στέρεψε...»

«Ωραίο παραμύθι, γιαγιά» είπε γελώντας η Χριστίνα.

Η γυναίκα στράφηκε προς το μέρος τους.

«Η Ελένη... ήταν αδερφή μου.», τους είπε γυρνώντας τους την πλάτη.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ο ήρωας που... έτρεμε!

Ο Παντελής τα καλοκαίρια έρχεται στο νησί του πατέρα του την Άνδρο. Του αρέσει να ξυπνάει πρωί πρωί, να κατεβαίνει στην προβλήτα και να βλέπει τους ψαράδες που τραβούν τα δίχτυα τους.

Ο κυρ Γιάννης είναι ένας άνδρας γύρω στα πενήντα, ψηλός με βροντερή φωνή, με χέρια δυνατά που όταν δίνει διαταγές στους υπόλοιπους τον τρέμουν όλοι. Όταν φωνάζει η γη σείεται και όταν είναι θυμωμένος σε κοιτάζει με παγωμένο βλέμμα

Για το δεκάχρονο αγόρι, ο κυρ Γιάννης είναι ο ήρωας του.

Μια ημέρα πήρε μαζί του τον Παντελή για ψάρεμα. Όταν απομακρύνθηκαν απ' την προβλήτα, ο ήλιος έκαιγε, ξαφνικά όμως έπιασε να φυσά αέρας δυνατός και φούσκωσε η θάλασσα.

Τότε ο Παντελής διαπίστωσε ότι ο ψαράς που τον είχε σαν υπερήρωα δεν μπορούσε να ανταπεξέλθει στα μανιασμένα κύματα.

Εκεί φάνηκε η αδυναμία του, εκεί φάνηκε πόσο μικρός ήταν μέσα στην απέραντη θάλασσα κι εκεί είδε το παιδί ένα άνθρωπο κουρασμένο και φοβισμένο που χρειαζόταν την βοήθεια του για να γυρίσει πίσω.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ο Πειρατής της Σιωπής

Στην άκρη του μικρού χωριού, ζει ένας γέρος ψαράς, ο καπετάν Μιχάλης. Ο μικρός Βαγγέλης, κάθε απόγευμα, κρυμμένος, τον παρατηρεί και φαντάζεται ότι κάποτε ήταν μεγάλος και τρανός πειρατής.

Ψάχνει στοιχεία να το αποδείξει και υποθέτει πως το ρολόι του, είναι από κάποιον κρυμμένο θησαυρό, το ίδιο και η κοκάλινη πίπα του. Φορά παλιόρουχα για να μην προκαλεί και περπατά ξυπόλητος γιατί τα τεράστια πόδια του δεν χωράνε πουθενά.

Καθημερινά περιμένει να εμφανίσει και το τρομερό σπαθί του, αλλά μάταια!

Στην πραγματικότητα, ο καπετάν Μιχάλης, είναι αυτό που δείχνει. Ένας φτωχός ψαράς, ημίτυφλος, με μια πενιχρή σύνταξη που επιβιώνει με την βοήθεια των συγχωριανών του.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Από άλλον πλανήτη...

Ο άγνωστος άνδρας, με την μεγάλη γενειάδα το καμπουριαστό από την μια πλευρά σώμα, το φθαρμένο καπέλο, τα τρύπια παπούτσια και τα μισόκλειστα, γαλάζια μάτια έφθασε στο χωριό.

Δεν τον γνώριζε κανένας.

Μπήκε στο καφενείο και παρήγγειλε καφέ.

Εμοιαζε σαν να ήλθε από άλλον πλανήτη! Κοίταζε αριστερά, δεξιά σαν χαμένος, σαν να μην καταλάβαινε την γλώσσα που μιλούσαν οι υπόλοιποι.

Τα κουτσομπολιά ξεκίνησαν αμέσως. Άλλοι φοβήθηκαν γιατί θεώρησαν ότι είναι κατάδικος και είχε βγει από την φυλακή κι άλλοι είπαν ότι ήταν καιρό στο δρόμο, γιατί έψαχνε να βρει τα αγαπημένα του πρόσωπα.

Όταν κάποια στιγμή ρώτησε να του πουν που ακριβώς βρισκόταν, διαπίστωσαν ότι δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά. Ήταν απλώς ένας μεθυσμένος άνθρωπος που είχε μπερδέψει το χωριό του!

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ερείπια της Μνήμης

Εσπρωξε με σιγουριά την ξεχαρβαλωμένη πόρτα του παλιού αρχοντικού και μπήκε μέσα.

Ψηλός, ευθυτενής, καλοντυμένος, με βήμα σίγουρο και σταθερό. Το παρουσιαστικό του μαρτυρούσε ότι, χωρίς αμφιβολία, ήταν πλούσιος.

Η παρουσία του δεν πέρασε απαρατήρητη, κι οι εικασίες έδιναν κι έπαιρναν.

Άλλοι είπαν ότι ήταν ο ιδιοκτήτης του ερειπωμένου αρχοντικού κι άλλοι πως ήταν ο νέος ιδιοκτήτης του.

Όλοι μαζεύτηκαν στην πλατεία καρτερώντας τον για να βεβαιωθούν.

Ξάφνου μια λιμουζίνα στάθηκε μπροστά τους κι ο οδηγός της αναστατωμένος, αναζητούσε τον κύριο του που, όπως είπε, το είχε σκάσει.

«Τα τελευταία χρόνια, ο κύριος Κατακουζηνός, ζει στο δικό του κόσμο», εξήγησε, χαμηλώνοντας το κεφάλι.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Όσα δεν ήξερα

Ενα γράμμα χρειάστηκε να βρει στα παλιά πράγματα του πεθαμένου συζύγου της για να ισοπεδωθούν όλα...

«Δεν ξέρω πως αλλιώς να στο πω, αλλά είμαι έγκυος. Περιμένω το παιδί σου... Ξέρω πως δεν είναι η κατάλληλη περίοδος για να αποκτήσουμε μωρό, αλλά Πέτρο είναι ο καρπός του έρωτα μας. Μην ανησυχείς, θα βρούμε τρόπο να το πούμε στους δικούς σου χωρίς να σε διώξουν από την οικογενειακή εταιρεία. Όλα θα πάνε καλά, αρκεί να είμαστε μαζί!»

Η Στέλλα άφησε το γράμμα πάνω στο τραπέζι σαστισμένη. Αν διάβαζε έστω και δύο λέξεις παραπάνω, θα τρελαινόταν. Η υπογραφή της αποστολέως επιβεβαίωσε αυτό που εκείνη ήδη υποψιαζόταν. Άρα, ο συγχωρεμένος, όντως, έμεινε μαζί της μόνο από συμφέρον· η ημερομηνία του γράμματος αυτό ακριβώς υποστήριζε! Μόλις μία μέρα αργότερα, της είχε ζητήσει να τον παντρευτεί και όντως έμειναν μαζί έως ότου τους χώρισε ο θάνατος...

Με τρεμάμενα χέρια άναψε τσιγάρο και ρούφηξε δυνατά: μία τζούρα για τον συγχωρεμένο και μία για την διάτρητη ζωή της.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ένα γράμμα μια συγγνώμη

Ο Βασίλης εδώ και ώρα στέκεται μπροστά στο παράθυρο. Δεν καμαρώνει την όμορφη θέα, με τον εαυτό του λογαριάζεται.

Η συμπεριφορά της Μαίρης, της γυναίκας του, τον προβληματίζει πολύ. Τον απατάει, είναι σχεδόν βέβαιος. Να την χωρίσει ή όχι. Να πετάξει στα σκουπίδια τριάντα χρόνια κοινής πορείας; Έτσι, χωρίς αποδείξεις;

Στο παλιό γραφείο του γιου τους, βρίσκει έναν φάκελο και τον ανοίγει με τρεμάμενα χέρια.

«Δεν αντέχω άλλο. Από τότε που ο Βασίλης μου βγήκε στη σύνταξη, άλλαξε. Καμία τρυφερότητα. Γκρίνια, καχυποψία, έλεγχος. Ό,τι κι αν κάνω, με ανακρίνει. Σαν τους υπόπτους που ερευνούσε στην αστυνομία. Τριγυρνά σαν σκιά. Δεν είναι αυτός που ήξερα. Τον αγαπώ, αλλά νιώθω παγιδευμένη...»

Το γράμμα του έπεσε από το χέρι και κλαίγοντας με λυγμούς που συντάρραξαν το κορμί του, κατέρρευσε στη μέση του δωματίου.

Εστρεψε το βλέμμα στην εξώπορτα, περιμένοντας με αγωνία πότε θα την έβλεπε να επιστρέφει. Αυτή τη φορά, όχι για να την ανακρίνει, αλλά για να της ζητήσει μετανιωμένος, μια μεγάλη συγγνώμη.

ΝΑΟΥΜΗΣ ΝΙΚΟΣ

Το «πνεύμα», ήταν ... οινόπνευμα!

Η πλατεία του χωριού έμοιαζε με τραγικό πίνακα. Όλοι οι κάτοικοι πιασμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, έντρομοι, μπροστά στην όψη της μακρόσυρτης φιγούρας που ξεπρόβαινε από τα χωράφια.

Έμοιαζε με κάτι απόκοσμο. Μία ψηλόλιγνη σκιά που χάραζε τον δρόμο της προς το χωριό τους.

Ψίθυροι ξεκίνησαν γύρω γύρω: ο ένας έλεγε ότι ο ξάδερφος του από το διπλανό χωριό είχε συναντήσει κάποτε αυτό το πνεύμα, ο άλλος ισχυριζόταν ότι είναι περαστικό και όλα θα πήγαιναν καλά, αρκεί να του έδιναν ένα ποτήρι νερό...

Αυτό που δεν περίμεναν να δουν, ήταν τον κυρ-Αντώνη, να κραδαίνει ψηλά σαν σπαθί, ένα αδειανό μπουκάλι τσίπουρο και να τραγουδάει μουρμουριστά με φωνή απόκοσμη!

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Πίσω από τον Καμβά

Η Δάφνη, έψαχνε εναγωνίως μέσα στο χάος του καλλιτεχνικού της μυαλού, μια θαλασσογραφία.

Καθώς ξεσκόνιζε τον πίνακα, ένα ελαφρύ αεράκι φύσηξε από το ανοικτό παράθυρο και ένα γράμμα, που μάλλον ήταν κολλημένο στην πίσω πλευρά του καμβά, άρχισε να στροβιλίζεται στο χώρο.

Άρπαξε το φάκελο στα χέρια της και διστακτικά άρχισε να το διαβάζει.

«Αγαπημένη μου ανιψιά, όταν θα διαβάζεις αυτές τις γραμμές, είμαι βέβαιος ότι, η εικόνα που έχεις σχηματίσει για μένα θα καταρρεύσει. Ένα ξημέρωμα, λίγο πριν ξεπροβάλλει η αυγή εγώ και το πλήρωμά μου εντοπίσαμε μεσοπέλαγα μια ναυαγό. Εξουθενωμένη όπως ήταν, την ανεβάσαμε στο καράβι και την φροντίσαμε. Ο έρωτάς μου όμως γι' αυτή, ήταν παράφορος και καταλήξαμε να κάνουμε μαζί μια κόρη που σήμερα είναι στην ηλικία σου.»

Η νεαρή ζωγράφος έμεινε μαρμαρωμένη.

«Και τώρα τι θα κάνω; Πως θα κοιτάξω τη θεία μου στα μάτια; Θα γίνω μήπως συνένοχος στην προδοσία», σιγοψιθύρισε με μάτια που πρόδιδαν μεγάλη εσωτερική σύγχυση.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το πηγάδι της οδύνης

«Πολύ ιδιαίτερο πηγάδι! Από σκαλιστό μάρμαρο; Υπέροχο»

«Ξέρετε, όμως κρύβει μέσα του πολλή αρνητική ενέργεια...»

«Σοβαρά; Για ποιο λόγο υπάρχει τέτοια δοξασία;»

«Λέγεται ότι πριν αρκετά χρόνια έμεινε έγκυος μία γυναίκα που ήταν έγκλειστη σε ψυχιατρική κλινική, Ελισάβετ, έτσι την έλεγαν και παρά την κατάσταση της, ήταν εξαιρετικά χαρούμενη που θα αποκτούσε παιδί.

»Δυστυχώς όμως, η γέννα δεν εξελίχθηκε όπως, ίσως, την φανταζόταν...Την ίδια στιγμή που με απροκάλυπτη βία της πήραν το νεογέννητο παιδί της, τα ουρλιαχτά της έστελναν ρίγη στους παρευρισκόμενους.

»Τα λουριά δεν στάθηκαν αρκετά δυνατά για να την κρατήσουν δεμένη κι έτσι το επόμενο πρωί, όταν πήγαν να την ελέγξουν, συνειδητοποίησαν ότι το είχε σκάσει.

»Πέρασαν είκοσι μέρες μέχρι να την βρουν. Δεν είχε σκεφτεί κανείς πιο πριν, να κοιτάξει στο αγαπημένο της μέρος, στο μαρμαρένιο πηγάδι. Της άρεσε πάντα να πηγαίνει εκεί...

»Φήμες λένε ότι τα μάτια της ήταν ακόμα ανοιχτά όταν την έβγαλαν απ' το νερό, ενώ τα δάκρυα της κυλούσαν ποταμός, μαρτυρώντας τον πόνο που είχε στην καρδιά της.»

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Οι φωνές του πηγαδιού

Εκείνη την περίοδο παιδιά μου, έλεγε η κυρία Πηνελόπη στους τουρίστες και τα χέρια της έτρεμαν από φόβο, είχα χάσει τους γονείς μου και μετακόμισα σε τούτο το σπίτι. Δεν γνώριζα ότι το πηγάδι ήταν στοιχειωμένο και το νερό παγωμένο σαν κρύσταλλο. Λένε πως όποιος πίνει αυτό το νερό το δέρμα του μεταμορφώνεται σε κορμό γερασμένου δέντρου και πεθαίνει σε δώδεκα μέρες, όσες και οι ψυχές που κατοικούν μέσα στο πηγάδι.

«Μην πιστεύετε σ' αυτές τις κουταμάρες. Αυτούς τους θρύλους για δαίμονες και πηγάδια, τους έλεγαν οι αμόρφωτοι άνθρωποι που είχαν ανάγκη να πιστέψουν σε κάτι».

«Επιτρέψτε μου...ένα βράδυ ο παππούς μου γυρνώντας από το καφενείο, άκουσε μια φωνή μέσα από το πηγάδι να του λέει: Μην πίνεις νερό από δω, γιατί εδώ μέσα συναντιούνται οι ψυχές».

«Καλά...είναι δυνατόν να πιστεύετε σε δεισιδαιμονίες; Λογικευτείτε επιτέλους».

Δεν πρόλαβε να αποσώσει την κουβέντα του όταν από τα βάθη του πηγαδιού ακούστηκε ένας έντονος παφλασμός, που τον συνόδευσαν απόκοσμοι αναστεναγμοί.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ανασφάλεια

Η Ξένια περπατούσε με σφιγμένη τσάντα και μάτια που σάρωναν διαρκώς τους περαστικούς. Τίποτα δεν της φαινόταν ασφαλές.

Μόλις επέστρεψε σπίτι, άνοιξε το τετράδιο που κατέγραφε τις σκέψεις της.

«Σήμερα τρόμαξα και μόνο από το βήμα ενός άντρα πίσω μου. Ακόμα δεν έχω ξεπεράσει τίποτα. Από εκείνο το πάρτι ξεκίνησαν όλα. Από τότε που ο Στέφανος έχασε το πορτοφόλι του κι εγώ πέρασα τη νύχτα στο τμήμα γιατί η Αντωνία είπε ότι με είδε να το κλέβω. Ένα τεράστιο ψέμα και μόνο επειδή με ζήλευε. Αλλά μέχρι να το αποδείξω, έχασα την πίστη μου στους ανθρώπους... δεν ξέρω αν θα την ξαναβρώ ποτέ... »

Εκλεισε το τετράδιο. Η ανάσα της έβγαине κοφτή. Ο φόβος της για τους ανθρώπους δεν την άφηνε να χαρεί τίποτα...

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το θαύμα

Ο Νίκος δεν είχε αποφασίσει ακόμα για την τύχη της έπαυλης, που είχε κληρονομήσει από τον παπού του.

Στο χολ κρεμόταν ακόμα το παλιό του αδιάβροχο, που στην τσέπη του έκρυβε ένα γράμμα: *«για τον Νίκο», έγραφε ο φάκελος απ' έξω!*

«Τώρα», έλεγε «είσαι ο φύλακας της εικόνας της Παναγίας και θα φροντίσεις να μην φύγει ποτέ από αυτό το σπίτι. Μια φορά την έδωσε ο πατέρας μου για αναπαλαίωση και έγιναν μύρια κακά, πέθανε η αδελφή μου και ο θεός μου. Είναι συνυφασμένη με την τύχη μας. Πρόσεχε...»

Η Παναγία Ντελαγκράτσια είχε κάνει το θαύμα της...

Ο Νίκος, θα έστηνε εδώ την ζωή του και όλα θα πήγαιναν καλά. Ήταν σίγουρος.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εκβιασμός

Η Κατερίνα κρατούσε με τρεμάμενα χέρια την ειδοποίηση της τράπεζας που ανήγγειλε τον πλειστηριασμό του σπιτιού της. Οι πιθανότητες να βρει τα χρήματα για να τον ανακόψει φάνταζαν μηδαμινές. Ή θα έχανε το σπίτι ή θα υπέκυπτε στον εκβιασμό του κρεοπώλη που είχε επωμιστεί τον ρόλο του τοπικού τοκογλύφου.

Το μυαλό της θόλωσε...Σηκώθηκε απότομα και άρχισε να αναποδογουρίζει καρέκλες, αντικείμενα και ντουλάπια. Ξαφνικά το χέρι της σκάλωσε σ' ένα ντουλάπι. Έσκυψε και το τράβηξε προσεχτικά. Ξεφυλλίζοντας ένα τετράδιο γεμάτο ημερομηνίες και αριθμούς, βρήκε ένα γράμμα. Ήταν σίγουρα σελίδα από ημερολόγιο και αναγνώρισε αμέσως τον γραφικό χαρακτήρα της μητέρας της.

«Από μέρα σε μέρα κινδυνεύουμε να χάσουμε το σπίτι. Η είδηση ότι ο άντρας μου έχει υπογράψει γραμμάτια σε αυτόν τον κρεοπώλη με λύγισε. Θεέ μου, τι θα κάνουμε; Το μωρό σκέφτομαι, το μωρό...στον δρόμο θα μας βγάλει ο αδίστακτος...τις προάλλες μας απείλησε ότι αν δεν εξοφληθεί η τελευταία δόση θα μας πετάξει έξω. Φοβάμαι...φοβάμαι τα χειρότερα...»

Η Κατερίνα έσφιξε την γροθιά της. Όχι, δεν θα υπέκυπτε στον εκβιασμό. Δεν θα άφηνε την ιστορία να επαναληφθεί. Ορκίστηκε στην μνήμη της μητέρας ότι θα έβρισκε την λύση.

ΒΑΡΔΑΒΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Το καθρέφτισμα

«Οι οικίες εδώ είναι αρχοντικές και οι Άγιοι Θεόδωροι, από την βυζαντινή περίοδο, έχουν πλούσιο διάκοσμο. Κάθε οικία είχε την κινστέρνα της», εξήγησε η ξεναγός στην Αρετή και την παρέα της.

Μια ηλικιωμένη κυρία, που είχε τον πάγκο της εκεί παρεμβλήθηκε ξαφνικά.

«Ο θρύλος λέει ότι τα ανύπαντρα κορίτσια παίρνουν μια στάμνα με νερό από την κρήνη και αφού την αφήσουν όλο το βράδυ έξω στο φεγγάρι, την επόμενη μέρα την αδειάζουν στο πηγάδι του λιονταριού. Στο καθρέφτισμα του νερού βλέπουν το τυχερό τους».

Η γυναίκα σταμάτησε να μιλά και στράφηκε να εξυπηρετήσει κάποιους τουρίστες που ζητούσαν τσάι του βουνού και ρίγανη .

Η Αρετή έσκυψε πάνω από το παλιό πηγάδι, αλλά το μόνο που είδε στο καθρέφτισμα της επιφάνειας του νερού ήταν μια νέα όμορφη κοπέλα με μακριά μαλλιά. Ήταν η δική της εικόνα...

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εκεί που ράγισα

Εχει περάσει ένας χρόνος που επιτέλους τόλμησα να περπατήσω ξανά στον αγαπημένο μου πλακόστρωτο δρόμο της Διονυσίου Αεροπαγίτου.

Βαδίζω και κοιτώ τριγύρω με βλέμμα φοβισμένο, οι περαστικοί σίγουρα θα νομίζουν ότι τα έχω χαμένα.

Καθώς πλησίαζα το σινε Θησεΐον, ένιωσα ένα σφίξιμο στο στήθος· οι μνήμες του παρελθόντος ξύπνησαν μέσα μου, θέλοντας να με αγκιστρώσουν και πάλι σε όσα μέχρι τώρα είχα καταφέρει να ξεπεράσω.

...θυμάμαι ότι περνούσα εντελώς τυχαία από εκεί, είχα βγάλει βόλτα την σκυλίτσα μου την Ρόζα... και ξαφνικά συνάντησα τον αγαπημένο μου αγκαλιά με την καλύτερη μου φίλη να σαλιαρίζουν σαν έφηβοι, κρατώντας από ένα κωνάκι παγωτό. Με μιας θρυμματίστηκε όλο το είναι μου, σκορπίζοντας με σε χιλιάδες μικρά κομματάκια.

Η εικόνα αυτή, άρχισε από τότε να κυριαρχεί στο νου μου ανοίγοντας διάπλατα τις πύλες της ανασφάλειας. Σε κανένα δεν είχα πια εμπιστοσύνη, φοβόμουν ακόμα κι εμένα. Μπορείτε να το διανοηθείτε; Εγώ κι ο εαυτός μου αντιμετώπι... σαν να 'μαστε εχθροί!

Όλα μα όλα τα θυμάμαι, όμως τώρα πια με αφήνουν παγερά αδιάφορη. Όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν που είμαι σίγουρη ότι μετά και από την σημερινή μου βόλτα, θα αρχίσει να ξεθωριάζει σαν παλιά φωτογραφία.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Ο Θεός και ο ψαράς

Στα μάτια του μικρού Θανάση, ο Μπάρμπα Λάμπρος ήταν ο ίδιος ο Θεός Ποσειδώνας.

Όλοι έλεγαν πως ο γέρο-ψαράς ήξερε πότε θα φυσήξει, πότε θα γαληνέψει η θάλασσα, πού κρύβονται τα μεγάλα ψάρια. Μιλούσε με τους γλάρους, και το πρόσωπό του έλαμπε σαν ήλιος την αυγή.

Περπατούσε στην ακροθαλασσιά, κι αυτό έμοιαζε μ' ευλογία. Καμιά θεομηνία δεν μπορούσε να πλήξει το αγαπημένο νησί του μικρού Θανάση.

Μια μέρα τον είδε να κάθεται σιωπηλός, με τη ματιά χαμένη στον ορίζοντα και να μοιράζεται τα λιγοστά ψάρια που του χάρισαν με τον σκύλο του. Έμοιαζε φοβισμένος κι έτρεμε από την υγρασία ... τότε συνειδητοποίησε ότι ο Θεός του ήταν απλώς ένας κουρασμένος άνθρωπος.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ανείπωτη συμφωνία

Στη στάση του λεωφορείου περίμενε καρτερικά ένα ζευγάρι, άγνωστοι μεταξύ τους και βυθισμένοι στις οθόνες των κινητών τους. Εκείνος έστελνε μηνύματα φανερά εκνευρισμένος ενώ εκείνη μιλούσε στο τηλέφωνο ήρεμη. Κάπου κάπου αντάλλασσαν κλεφτές ματιές, η γυναίκα αμήχανη έσκυβε ελαφρώς το κεφάλι της και ο άντρας της χαμογελούσε διακριτικά.

Υστερα εκείνη, σηκώθηκε και καθώς έψαχνε να βρει το σημειωματάριο της, εκείνος απομακρύνθηκε για να κοιτάξει στην πινακίδα τα επόμενα δρομολόγια. Η νεαρή γυναίκα έδειχνε μια ήρεμη δύναμη, οπλισμένη με υπομονή, ενώ ο ίδιος έδειχνε ανυπόμονος και νευρικός. Όταν επιβιβάστηκαν στο λεωφορείο, ο ένας αναζητούσε σιωπηλά τον άλλο, δίχως να ειπωθούν λέξεις.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Ο «Νίντζα» της γειτονιάς!

«Ακούστε με που σας λέω , η γυναίκα είναι Νίντζα. Στους αγώνες Κουνγκ Φου βγήκε πρωταθλήτρια Ελλάδος.»

«Αλήθεια είναι, και ο αδελφός μου ξέρει ότι είναι φοβερή στους αγώνες μάχης, γνωρίζει όλες τις κινήσεις. Τους κατατροπώνει όλους με δυο γυρίσματα»

«Εμείς μάθαμε ότι έχει ζήσει στην Κίνα και είχε δάσκαλο τον ίδιο τον Μπρους Λι, ο οποίος της δίδαξε άμυνα και επίθεση.»

«Εγώ πάλι ξέρω σίγουρα από γνωστούς, ότι προστατεύει όλες τις γυναίκες που κακοποιούνται. Τις προάλλες έριξε νοκ άουτ τον γείτονα του Νίκου, που έδερνε τη γυναίκα του»

«Έλεος πιά. Σταματήστε. Μένει στη γειτονιά μου, το τι περνά αυτή η γυναίκα δε λέγεται... Ο άντρας της είναι νταής από τους λίγους και κάθε μέρα την κάνει τουλούμι στο ξύλο..... εντάξει ξέρει κάποιες κινήσεις , αλλά...»

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Καπετάνιος της στεριάς

Ο Θανασάκος εννιά χρονών παιδί, μεγάλωνε στην Κάρυστο. Αγαπούσε τη θάλασσα και τα καϊκια και ήρωας του ήταν ο καπετάν Δημήτρης. Μέχρι να σουρουπώσει, που τον έχανε που τον έβρισκες, ήταν στον μόλο μαζί με τον «θαλασσόλυκο».

Ο ξερακιανός ψαράς του είχε δώσει μια κόκκινη σαρδέλα* και ο πιτσιρικάς την φόραγε στο μανίκι και περπατούσε με περηφάνια.

Στην πλατεία που πήγαινε στην συνέχεια, οι φίλοι του τον περίμεναν με αγωνία για να τους αφηγηθεί με παραστατικό τρόπο, μια ακόμα από τις ιστορίες που είχε ακούσει από τον γέρο ψαρά.

«Ξέρετε γιατί ο Καπετάν Δημήτρης έχει αυτήν την μεγάλη ουλή στο χέρι του; Θα σας πω αμέσως τώρα!

»Μια φορά πιάστηκε στα δίχτυα του ένας τεράστιος ξιφίας και καθώς προσπαθούσε να τον ελευθερώσει, έτσι όπως χτυπιόταν, του έσχισε το χέρι με την κοφτερή του μύτη. Το αποτέλεσμα ήταν να πετάξει στη θάλασσα τον καπετάν Δημήτρη, ενώ ο ξιφίας έφυγε τραβώντας μαζί του και τα δίχτυα.

»Με την πάλη αυτή, η θάλασσα αναταράχθηκε πολύ και τράβηξε στον βυθό τον καπετάν Δημήτρη. Εκείνος όμως δεν πτοήθηκε. Κρατώντας την ανάσα του, ανέβηκε ξανά στην επιφάνεια και στη συνέχεια μ' ένα σάλτο στο καϊκι... και έτσι σώθηκε... Ακούτε σώθηκε!»

Τα πιτσιρικάκια αποσβολωμένα παρακολουθούσαν με μάτια ορθάνοιχτα και στόματα που έχασκαν από έκπληξη και θαυμασμό.

Ο μπάμπας Γιώργης που καθόταν στο απέναντι παγκάκι τους άκουγε σιωπηλός και γελούσαν ως και τα μουστάκια του από τις ιστορίες που έπλαθε ο γερό Δημητρός. Πώς να πει στα πιτσιρικάκια ότι «Καπετάν Δημήτρης», που θαύμαζαν τόσο πολύ, ήταν ένας απλός ταχυδρόμος, που από μικρός είχε σαν όνειρο να γίνει ψαράς!

Δυστυχώς, ποτέ δεν τα κατάφερε, η ζωή του τα 'φερε αλλιώς, και τώρα στα γεράματα, είχε αγοράσει ένα μικρό καϊκι για να βολτάρει και να αφηγείται για άθλους που ποτέ δεν έζησε.

**σαρδέλα κόκκινη: διακριτικό σύμβολο του Ναύτη Α' στο πολεμικό
Ναυτικό*

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Πόρτα κλειστή

Ηταν αρχές φθινοπώρου, όταν ο κύβος ερρίφθη και η αλήθεια του Θάνου ότι είναι ομοφυλόφιλος βγήκε στο φως. Η μητέρα του έμεινε να τον κοιτάζει αποσβολωμένη, γεμάτη οργή και αγανάκτηση.

Στο βλέμμα της διέκρινε την απέχθεια ενώ τα πικρόχολα και προσβλητικά λόγια που ξεστόμιζε, τσάκιζαν την ψυχή του.

Μέχρι πρότινος οι δυο τους ήταν πολύ δεμένοι, στήριζε τα θέλω του, εκπλήρωνε κάθε του επιθυμία και είχε την αγκαλιά της ανοικτή και έτοιμη να συγχωρήσει κάθε του ανοησία.

Ποτέ δεν φαντάστηκε ότι θα γευτεί την περιφρόνηση και την καταδίκη από τη μάνα του, μια γυναίκα που τον λάτρευε όσο κανείς.

Τα βράδια έκλαιγε γοερά ολομόναχος στο μικρό δωμάτιο, όταν την άκουγε να μουρμουρίζει, το πόσο ντρέπεται που δεν είναι φυσιολογικός και καλύτερα να πέθαινε στην κοιλιά της.

Όταν κατάλαβε το λάθος της, αποφάσισε να τον αποδεχτεί ήταν όμως αργά. Εκείνος είχε φύγει μακριά της.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Συνεπιβάτες στην άβυσσο και την ελπίδα

Η πόλη αυτή αλλάζει. Μέχρι πρότινος λήστευαν και κορόιδευαν στο μετρό. Σήμερα πρωτεύει η επιθετικότητα και η θυματοποίηση. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος πρέπει να αμύνεται και να στηρίζει τους πιο αδύναμους.

Χτες στις έντεκα, που πήρα το τελευταίο μετρό για το σπίτι μου, επιβιβάστηκαν στη Βικτώρια δύο τύποι. Ο ένας είχε κολλημένο στο πρόσωπό του το χαμόγελο του Τζακ Νίκολσον στη *Λάμψη* και προσπαθούσε να φοβερήσει με τον αναπηέρα του, έναν νεαρό με μαλλιά ράστα που καθόταν απέναντί μου. Ο άλλος με τα κοντοκουρεμένα μιλιταριστικά μαλλιά χτυπούσε με ένα αυτοσχέδιο γκλοπ τα τζάμια και τα καθίσματα του βαγονιού.

Ο νεαρός *Ράστα* έδειχνε ήρεμος, σαν να μην γνώριζε τι θα επακολουθήσει. Όταν ο *Τζακ* τον έπιασε απ' τα μαλλιά και άναψε τον αναπηέρα του, σηκώθηκα και ούρλιαξα να σταματήσουν αμέσως, γιατί δεν θα ήθελαν να δοκιμάσουν τις τεχνικές μου στο Τάε Κβο Ντο, όπου έχω τρία νταν.

Προσπάθησα με το ανάστημά μου να τους κρατήσω μακριά από τον νεαρό *Ράστα* και παρά τις βρισιές που εκσφενδόνιζαν μανιωδώς, ευτυχώς δεν μας άγγιξαν. Σε τρία λεπτά φτάσαμε στην επόμενη στάση και κατέβηκαν.

Ο νεαρός στη συνέχεια μου συστήθηκε ως Άλκης, ψυχολόγος που γύριζε από τη Μονάδα Απεξάρτησης Τοξικομανών, όπου δούλευε μέχρι αργά.

Μου είπε λυπημένος ότι ακόμα κι αν τους έπιανε η αστυνομία, σε λίγες ώρες θα ήταν πάλι στο δρόμο. Η επιθετικότητα και το μίσος ήταν πια συνηθισμένοι συνεπιβάτες στις διαδρομές μας, το έβλεπε και στην δουλειά του.

Απέπνεε ηρεμία και μια αισιοδοξία, που ήταν σπάνια στις μέρες μας.

Στην επόμενη στάση κατέβηκα κι από τότε, δυστυχώς, δεν τον ξαναείδα.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Εμείς οι λυπημένοι

Ο Βέβηλος, ο αγαπημένος του μουσικός, έδινε το κρεσέντο στο μπουλούκι που στεκόταν από κάτω.

Ο Νίκος χτυπιόταν και αυτός μαζί τους στον εμμονικό ρυθμό της διονυσιακής ροκ, οι δυναμικές έντονες κινήσεις τους ήταν σαν ένας χορός σε αρχαία τραγωδία, τα χέρια όλων σηκώνονταν σε χαιρετισμό μιλιταριστικό και τα πρόσωπά τους ντυμένα όλα με την ίδια επιθετική, οργισμένη μάσκα.

Συναντούσε αυτό το τελετουργικό κάθε φορά που αποφάσιζε να βγει, να έρθει σε επαφή με κόσμο και να ξεφύγει από τις καταθλιπτικές σκέψεις που βάραιναν το μικρό δωμάτιο του. Παντού το ίδιο συναίσθημα, η ίδια εικόνα ...Η ζωή καθρεφτίζονταν μέσα από οθόνες και το άγγιγμα που τόσο λαχταρούσε δεν ήταν άλλο από το έντονο φως των κινητών. Από το στόμα της τραγουδίστριας ανάβλυζε η μοναδική αλήθεια στην οποία στροβιλίζονταν όλοι τους.

«Θα κάτσουμε σε μια μεριά εμείς οι λυπημένοι.....»

***

Σε κάποια άλλη μακρινή εποχή, ο κύριος Νίκος, από τότε που είχε συνταξιοδοτηθεί. Ζούσε σε μια μικρή επαρχιακή πόλη. Σ' αυτή την πόλη είχαν καταφύγει από την Αδριανούπολη το '23, η μητέρα του με αυτόν στην αγκαλιά της. Είχαν περάσει δύσκολα σαν πρόσφυγες, αλλά ήταν η αρχή μιας πατρίδας, όπου είχε γνωρίσει και τη γυναίκα του την Αργυρώ.

Μισό αιώνα μετά κι αφού η αγαπημένη του είχε φύγει πια απ' τη ζωή, αποφάσισε να μείνει εδώ μόνος. Κάθε βράδυ πήγαινε στην πλατεία στο καφενεδάκι και παράγγελλε ένα κατρούτσο με μεζέ. Ήταν η μοναδική στιγμή της μέρας που έβγαινε και άκουγε τις παρέες πουμίλαγαν, μάλωναν και γέλαγαν. Αυτές τις δύο τρεις ώρες ζούσε και αυτός μαζί τους στο σπίτι τους, στο γήπεδο ή ακόμα και στη δουλειά τους. Το ραδιόφωνο έπαιζε παλιά τραγούδια και αυτός σιγομουρμούριζε σκυμμένος πάνω από το ποτήρι του μ' ένα δάκρυ κρυμμένο στα βλέφαρά.

Η Μαργαρίτα Ζορμπαλά άγγιζε με τη φωνή της όλες τις χαμένες πατρίδες της ψυχής του...

«Μοναξιά, φτάνεις κάποτε μοιραία μοναξιά, κάποτε είσαι η πιο σκληρή παρέα».

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ό,τι άφησε η σιωπή

Εκλεισε την πόρτα πίσω του, δεν ήθελε να δει κανέναν, ήταν τόσο θυμωμένος από την συμπεριφορά του αδελφού του που προτίμησε να σωπάσει. Η αδικία έκαιγε τα σωθικά του, δεν το χωρούσε το μυαλό του, ότι έγινε ξένος στο σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Άνοιξε το συρτάρι και ξεφύλλισε ένα οικογενειακό άλμπουμ όταν το βλέμμα του καρφώθηκε σε μια φωτογραφία.

Ο πατέρας τους είχε αποθανάτισει τη στιγμή που έπαιζαν στην αυλή τάβλι, γελούσαν και τσούγκριζαν τα ποτήρια τους ήρεμοι και αγαπημένοι. Η σχέση των δυο αντρών ήταν αξιοζήλευτη, αδέρφια αγαπημένα που ο ένας έπινε νερό στο όνομα του άλλου. Τώρα σχεδόν δεν μιλιούνταν, ένα σπίτι με κτήμα και λίγα μετρητά μπήκαν ανάμεσά τους και η καρδιά του πάγωσε σαν μάρμαρο.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Το βάρος στα χέρια τους

Ο δεκαεπτάχρονος Δημήτρης κρατά σφιχτά το χέρι της συνομήλικης Ξαδέλφης του την ώρα που η σειρήνα του ασθενοφόρου σπάει την νυχτερινή σιωπή στην πόλη. Εκείνη με μάτια μισόκλειστα και χαμένες τις αισθήσεις της, μυρίζει αλκοόλ και φόβο. Ήταν το πρώτο της ρέιβ πάρτυ σε μια απομακρυσμένη αλάνα, γεμάτη μουσική, φωνές, άφθονο αλκοόλ και χάπια. Δεν ήξερε ότι είχε πιει τόσο πολύ και αναρωτιέται με αγωνία αν συνδύασε το ποτό με χάπια. Την κοιτά σαν χαμένος και οι τύψεις καταπίνουν την αλαφιασμένη καρδιά του. Μόνο για πέντε λεπτά την άφησε μόνη της και ίσα ίσα που πρόφτασε να την πιάσει την ώρα που σωριαζόταν στην αγκαλιά του. Η διαδρομή προς το νοσοκομείο της Ξάνθης του φαίνεται ότι διαρκεί αιώνες. Ποτέ στη ζωή του δεν αισθάνθηκε ευθύνη για τη ζωή κάποιου άλλου ανθρώπου. Σφίγγει τις παλάμες του και προσεύχεται σιωπηλά.

***

Το καλοκαίρι του 1970, ο κυρ Ηλίας, εβδομήντα χρονών με τα βασανισμένα κόκκαλα του κάθετα λαχανιασμένος στην καρότσα του αγροτικού αυτοκινήτου του Στέλιου. Ξαπλωμένη, με τα μάτια κλειστά και με ξεραμένα απομεινάρια από εμετό στα μαλλιά και το πάνω χείλος, ακουμπά πάνω στους γέρικους μηρούς του η Μαρίνα. Ο δρόμος είναι θεοσκότεινος και κάθε στροφή του προκαλεί ναυτία και επιτείνει την αγωνία του. *Η Μαρίνα, το πιο όμορφο και γελαστό κορίτσι της γειτονιάς, σκέφτεται. Μα πόσο ήπια στο πανηγύρι, αναρωτιέται. Λιποθύμησε μπροστά στο σπίτι του και η άρρωστη καρδιά του κόντεψε να σπάσει μέχρι να την βάλει πάνω στην καρότσα του γείτονα. Κοιτάζει το όμορφο πρόσωπο και προσεύχεται σιωπηλά στην Παναγιά. Όλα καλά θα πάνε, της υπόσχεται σιγανά και εύχεται η ευχή του να βγει αληθινή. Μακριά στο βάθος φαίνονται τα φώτα του νοσοκομείου της Κομοτηνής και ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγαίνει από τα σωθικά του.*

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Εδώ έμενε η αγάπη

Ξεκλείδωσε διστακτικά, έσπρωξε ελαφρά την πόρτα και προχώρησε στο εσωτερικό του σπιτιού. Όλα ήταν στη θέση τους, ανέγγιχτα και σκονισμένα, μόνο οι γονείς της έλειπαν. Κάθισε στην άδεια πολυθρόνα, έκλεισε τα μάτια και φαντάστηκε τον πατέρα της να της χαμογελάει.

«Πόση ερημιά χωράει εδώ μέσα...άλλοτε τούτο το σπίτι ήταν γεμάτο ζωντάνια και γέλια, ενώ το ραδιόφωνο δεν σταματούσε να παίζει. Αυτή η βουβή σιωπή, κάνει τον πιο δυνατό θόρυβο και την απουσία των γονιών μου πιο έντονη».

Πήγε στην κουζίνα, άνοιξε τα ντουλάπια και είδε μπροστά της το πορσελάνινο σερβίτσιο που είχε αγοράσει τελευταία η μαμά της. Τώρα το σπίτι έμεινε δίχως νοικοκύρηδες, σιωπηλό και εγκαταλελειμμένο.

ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ ΖΩΗ

Εκεί που άλλοι προσπέρασαν

Ο Μανώλης εκείνο το ζεστό βράδυ του καλοκαιριού βρέθηκε μπροστά σε ένα ατύχημα με ένα σκυλάκι. Ένας οδηγός ακριβού αυτοκινήτου μόλις είδε το αδέσποτο να περνάει τον δρόμο ανέπτυξε ταχύτητα σαν να ήθελε να το χτυπήσει ... και φυσικά το κατάφερε και φυσικά στη συνέχεια έφυγε και το άφησε αβοήθητο.

Ο Μανώλης έτρεξε στον δρόμο πήρε το σκυλάκι και το πήγε σε ένα ιατρείο για ζώα, όμως πρόλαβε και πήρε την πινακίδα του αυτοκινήτου κάλεσε την τροχαία και ανέφερε το συμβάν.

Μια άλλη εποχή σε μια άλλη πόλη ο κύριος Πέτρος ένας ηλικιωμένος άνδρας αντιμετώπισε περίπου το ίδιο συμβάν. Είχε πάει με τον εγγονό του στον ζωολογικό κήπο. Στην επιστροφή, είδαν ένα γατάκι αιμόφυρτο στον δρόμο.

Ο μικρός κατευθείαν έτρεξε, το πήρε αγκαλιά και πήγαν στο κοντινότερο ιατρείο ζώων. Το γατάκι ήταν χτυπημένο και θα πέθαινε αν δεν το είχαν μαζέψει.

Δυστυχώς, όμως, αυτή την φορά ο οδηγός είχε ξεφύγει...

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ίχνη που άφησε η αγάπη

Το ξύλινο πάτωμα έτριζε, όπως τότε που ήταν παιδιά και έτρεχαν να κρυφτούν για να μην τους μαλώσει η μητέρα που δεν έβγαλαν τα βρώμικα παπούτσια τους. Κάθισε σιωπηλός στη μέση του χολ και παρατήρησε τις ρωγμές στους παλιούς τοίχους. Έβγαλε το παλτό του και το άφησε δίπλα στο δικό της. Στο σαλόνι το βλέμμα του έπεσε στη βιβλιοθήκη. Μπροστά από τα τακτοποιημένα βιβλία της ήταν τοποθετημένα τα δικά του μαύρα και καφέ άλογα με αναβάτες τους κόκκινους και μπλε ιππότες του.

Ανέβηκε στο παιδικό του δωμάτιο. Το κρεβάτι στρωμένο και δίπλα στο κομοδίνο το βιβλίο του Harry Potter, μισάνοιχτο. Το πήρε στα χέρια του και ένιωσε τη σκόνη ν' αγκαλιάζει την παλάμη του. Πάνω στο γραφείο μία ταλαιπωρημένη διπλωμένη σελίδα με παιδικά γράμματα. Εξωτερικά έγραφε:

«Για τη γιορτή της μητέρας» και στο εσωτερικό της με γκρι μαρκαδόρο «Χρόνια πολλά στην καλύτερη μαμά του κόσμου. Ο γιος σου ο Δημήτρης». Το σημείωμα τελείωνε με δυο κόκκινες καρδιές.

Για μια μοναδική στιγμή νόμισε πως άκουσε τις φωνές και γέλια τους, μέχρι που συνειδητοποίησε πως βρισκόταν μόνος του στο έρημο σπίτι και πως εκείνη δεν θα γυρνούσε πια σε αυτό.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Όσα δεν πρόλαβα να πω

Η Ανδριάννα μπήκε στο πατρικό της στη Χιλή. Το σπίτι ήταν ήσυχο, βουβό, σχεδόν ξένο. Κι όμως, κάποτε έσφυζε από ζωή. Η μητέρα της δεν άφηνε κανέναν γείτονα να φύγει νηστικός, οι φωνές των παιδιών γέμιζαν τους διαδρόμους.

Τώρα, οι φωτογραφίες στους τοίχους ήταν το μόνο που θύμιζε εκείνες τις μέρες. Η μητέρα, η γιαγιά, η αδελφή, όλες είχαν φύγει. Τα αδέλφια σκορπισμένα σε άλλες χώρες.

Ενιωθε χαρά που θα τους έβλεπε ξανά, αλλά και πόνο που δεν πρόλαβε τη μητέρα.

Κοίταξε γύρω της. Το σπίτι δεν ήταν πια όπως τότε. Μα εκείνη το κουβαλούσε μέσα της.

ΚΑΛΟΓΡΙΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Χωρίς λέξεις

Η αμαξοστοιχία Αθήνα-Θεσσαλονίκη θα ερχόταν σε μισή ώρα. Ο Κώστας, καθισμένος στον καναπέ στην αίθουσα αναμονής δίπλα στο παράθυρο, άνοιξε το κινητό του, άπλωσε τα πόδια του και απορροφήθηκε στο διάβασμα.

Η λεπτή ξανθιά κοπέλα που καθόταν ακριβώς δίπλα του, είχε βάλει το σακίδιό της αναμεσά τους. Κρατούσε τον καφέ της κι ένα πακέτο μπισκότα. Κάθε λίγο κοιτούσε έξω, δείχνοντας ανήσυχη, παρόλο που οι αφίξεις φαινόταν στον φωτεινό ηλεκτρονικό πίνακα απέναντί τους.

Ο Κώστας σήκωσε τα μάτια του από το κινητό και την πρόσεξε· δεν την βρήκε καθόλου άσχημη. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν.

Δεν είχε φάει, και το στομάχι του γουργούριζε από την πείνα...Μάζεψε τα πόδια του, έκλεισε το τηλέφωνο κι άρχισε να σφυρίζει ένα γνωστό σκοπό...

Εκείνη χαμογέλασε πίνοντας τον καφέ της. Άνοιξε το πακέτο με τα μπισκότα και του πρόσφερε, ενώ σκεφτόταν πως δεν θα έπληττε καθόλου στην διαδρομή με αυτόν τον τύπο δίπλα της.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ποιος πρόδωσε ποιον;

Άνοιξε το παλιό κιτρινωμένο κουτί. Το μόνο που είχε πάρει μαζί της την τελευταία φορά που έφυγε από το χωριό. Το κρατούσε στο ψηλότερο ράφι της ντουλάπας μαζί με τα παλιά άλμπουμ και τα στέφανα ενός γάμου, που δεν πρόλαβε να γίνει.

Στην κορυφή, σχεδόν καρφωμένη, ήταν η φωτογραφία: ένα τραπέζι στρωμένο στην εξοχή, κάτω από τις καρυδιές. Όλοι, μικροί μεγάλοι, χαμογελούν.

Εκείνος κάθεται, όπως πάντα, δίπλα της. Κοιτάζει κατευθείαν τον φακό με εκείνο το βλέμμα που την έκανε να λιποθυμάει. Η ίδια, καμαρώνει χαρούμενη και φωτεινή, με την ανεμελιά κάποιας που ακόμα δεν ξέρει. Κανείς τους δεν φαντάζεται, τότε, ποιος θα προδώσει ποιον.

Ακουμπά τη φωτογραφία στην τουαλέτα της κρεβατοκάμαράς της σα να έκανε κάποιο τελετουργικό. Η άκρη της έχει ξεφτίσει από τα χρόνια και την σκόνη. Παίζει αρκετή ώρα με αυτή κοιτάζοντας ένα-ένα όλα τα πρόσωπα, μετρώντας κάτι.

Με βλέμμα απόκοσμο, τραβά απότομα την ξεφτισμένη άκρη και διαλύει την φωτογραφία στα δυο, με μια κίνηση που δεν χωρά επιστροφή.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

Αποξένωση

Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, η Μαρία έβαλε τα κλάματα. Ο γιός της, ο Σπύρος, της είχε μιλήσει πάλι τελείως τυπικά και ψυχρά. Πώς φτάσαμε έως εδώ; αναλογιζόταν.

Θυμήθηκε τον γιό της όταν ήταν μικρός. Ο Σπύρος της έλεγε όλα του τα μυστικά, τα προβλήματά του, τα πάντα. Μιλούσαν ώρες ατελείωτες. Οι σχέσεις τους άλλαξαν σταδιακά στην εφηβεία όταν εκείνη άρχισε να επεμβαίνει στις παρέες του, γιατί φοβόταν μήπως μπλέξει, και απαιτούσε να επιστρέψει νωρίς. Ότι κάνει κάθε μάνα δηλαδή, σκεπτόταν.

Αυτό ήταν ή αρχή της αποξένωσης. Ο γιός της σταμάτησε να την ενημερώνει κι έκοψε τελείως τις συζητήσεις. Όσπου μια μέρα της ανακοίνωσε ότι βρήκε δουλειά και θα έφευγε να ζήσει μόνος του. Όταν τον είχε ρωτήσει με δάκρια στα μάτια «γιατί;», η Μαρία θυμήθηκε την απάντησή του «Δεν μ' εμπιστεύτηκες ποτέ. Ούτε τώρα που μεγάλωσα μ' εμπιστεύεσαι. Φτάνει».

Αυτά τα λόγια δεν θα τα ξεχνούσε ποτέ. Όπως δεν θα ξεχνούσε ότι κι εκείνη είχε πάψει να του λέει «σ αγαπώ» πολύ καιρό τώρα.

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Φωσφοριζέ παρελθόν

Κάποτε αυτό το μαγικό με τις φωσφοριζέ λουρίδες την έκαναν να ξεχωρίζει στους βατήρες σαρώνοντας μέταλλα και στον τερματισμό τα χειροκροτήματα και οι επευφημίες από τις κερκίδες αντηχούσαν σε όλο το τετράγωνο.

Τώρα στέκεται ζαρωμένο στον τοίχο και η μόνη λάμψη προέρχεται από τη λάμπα του δωματίου που αντανakλά στο τζάμι της κορνίζας που το κρατά σα φάντασμα μιας άλλης εποχής.

ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

Νοσταλγία

Ο Ηλίας μπήκε στην παιδική χαρά απέναντι απ' το σπίτι του. Οι κούνιες, οι τσουλήθρες, οι τραμπάλες, όλες γεμάτες από ένα τσούρμο παιδιά που έπαιζαν και γελούσαν. Το κοριτσάκι του όμως, η Νέλλα του, έλειπε...

Πόσες αναμνήσεις έχω από αυτόν τον χώρο...την πήγαινα σχεδόν κάθε μέρα... Η Νέλλα μου χοροπηδούσε, έτρεχε, το ευχαριστιόταν με την ψυχή της. Όλη αυτή η χαρά της μ' έκανε τόσο ευτυχισμένο!

Που να είναι τώρα άραγε;

Του είχε πει ότι υπήρχε παιδική χαρά εκεί που πήγε με τη μητέρα της, αλλά δεν ήταν τόσο κοντά στο σπίτι τους. Την τελευταία φορά που την είχε δει, το περασμένο Σαββατοκύριακο, του μιλούσε για τη νέα γειτονιά, τής άρεσε...

«Μου λείπεις πολύ μπαμπάκα μου»...του είπε στο τέλος, «Έχετε μαλώσει με τη μαμά; »

ΖΑΡΜΠΗ ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Άλλοι καιροί ίδια καρδιά

Ο Ιάσωνας είχε περάσει εβδομάδες κολλημένος στην οθόνη του, ανταλλάσσοντας φωτογραφίες και πικάντικα μηνύματα με την Κάλια μέσω μιας εφαρμογής γνωριμιών.

Όταν τελικά συναντήθηκαν σε ένα μικρό κλαμπ, και την αντίκρισε παρατήρησε ότι το βλέμμα της δεν ήταν ακριβώς όπως στις φωτογραφίες: ήταν λίγο άγριο και καθόλου μελαγχολικό.

Χόρεψαν σαν να μην υπήρχε αύριο, ήπιαν σφηνάκια που τους έφερναν γλυκά ζαλάδα και λίγο αργότερα, τα κορμιά τους ενώθηκαν με πάθος στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του αδερφού του.

Το ξημέρωμα ήρθε και ο Ιάσωνας κοιτούσε την Κάλια που είχε αποκοιμηθεί κι ένιωθε ήδη ερωτευμένος μαζί της, όταν την σκέψη του διέκοψε ένα νέο μήνυμα από μια άλλη κοπέλα. Το διάβασε, χαμογέλασε με νόημα και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

***

Ο κύριος Πάκης καθόταν στο ξύλινο τραπεζάκι της κουζίνας του, πίνοντας τον πρωινό καφέ του. Καθώς σηκώθηκε να ποτίσει τις γλάστρες στο μπαλκόνι, το βλέμμα του έπεσε σ' ένα αυτοκίνητο παρκαρισμένο λίγο πιο πέρα, κάτω από το δέντρο.

Ένα νεαρό αγόρι γύρισε και τον κοίταξε με μάτια που έλαμπαν από επιθυμία. Αυτή η εικόνα τού έφερε στο μυαλό τότε που, έφηβος στην Άρτα, είχε χάσει τον ύπνο του για τα μάτια της Βάνιας, της γυναίκας που αργότερα παντρεύτηκε.

Δεν επιτρεπόταν να την πλησιάσει, ούτε να της μιλήσει. Το μόνο τηλέφωνο της γειτονιάς ήταν στο παντοπωλείο, κι εκείνη ήταν πάντα συνοδευόμενη από τη μεγάλη της ξαδέρφη.

Καθόταν ώρες κάτω από το παράθυρό της, με ένα λουλούδι στο χέρι, μόνο για να της το δώσει όταν περνούσε για να πάει γαλλικά.

Το πρόσωπό της έλαμπε όταν τον έβλεπε, και εκείνος μπορούσε να ζήσει μέρες ολόκληρες μόνο με τη σκέψη ότι θα ξαναδεί τα μελιά της μάτια να του χαμογελούν.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ ΝΑΤΑΣΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Elvis K.

Διήγημα του Σπύρου Σπυρόπουλου

Παρόλο που έχουν περάσει σχεδόν σαράντα χρόνια, θυμάμαι ακόμα τον πρώτο μου πελάτη. Ήταν η πρώτη εβδομάδα λειτουργίας του γραφείου μου, στον πρώτο όροφο, μιας ομολογουμένως άσχημης πολυκατοικίας στο κέντρο της Αθήνας. Το όνομα στο κουδούνι, που μέχρι εκείνο το απόγευμα δεν είχα ακούσει ποτέ τον ήχο του, έγραφε το αινιγματικό «Οικογένεια Επίκουρου – Life-End Coaching.»

Ο Elvis K. μπήκε μάλλον διστακτικά στην αίθουσα αναμονής και για κάμποσα δευτερόλεπτα κοντοστάθηκε να κοιτάζει την γκραβούρα με την «Τετραφάρμακο» στον απέναντι τοίχο.

Η κουβέντα μας θυμάμαι ξεκίνησε από το όνομα του.

«Γιατί Elvis;», τον ρώτησα, όμως ούτε κι αυτός ήξερε τον πραγματικό λόγο.

Μου είπε ότι είχε γεννηθεί στην Ελασσόνα πριν 43 χρόνια και είχε μεγαλώσει στο δημοτικό ορφανοτροφείο. Ο διευθυντής του ορφανοτροφείου ήταν αυτός που ονοματοδοτούσε τα παιδιά και για κάποιο λόγο επέλεξε γι' αυτόν το όνομα Ελευθέριος. Απαίτησε όμως από όλους να τον φωνάζουν Elvis!

Ο Elvis K. στα πρώτα λεπτά της συνάντησης μας, έδειχνε πολύ ανήσυχος. Ανασήκωνε συνέχεια το λαιμό του κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, κατευθύνοντας το βλέμμα του προς τα κάτω. Σαν να αναζητούσε κάτι που τον περίμενε στον δρόμο. Στην ερώτησή μου εάν είχε αφήσει το αυτοκίνητο του σε σημείο που εμπόδιζε, η απάντησή του ήταν μη αναμενόμενη.

«Έχω αφήσει τον ελέφαντά μου στην είσοδο της πολυκατοικίας σας. Ελπίζω να μην ενοχλεί. Είναι βέβαια ήσυχος και πολύ φιλικός με τους ανθρώπους αλλά δεν τον αφήνω και πολύ συχνά μόνο του... και να 'μαι τώρα να ανησυχώ μήπως νιώσει εγκαταλελειμμένος και εξαγριωθεί».

Πριν καν ολοκληρώσει την πρόταση του, πετάχτηκα από την καρέκλα μου και πήγα μπροστά στο μεγάλο παράθυρο του δωματίου κοιτάζοντας προς τα κάτω.

Πράγματι!

Ενας μεγάλος γκρι ελέφαντας ήταν χαλαρά δεμένος στην καγκελόπορτα του πάρκινγκ, ενώ κάποια μαμά με το κοριτσάκι της στέκονταν δίπλα του χαϊδεύοντας του την προβοσκίδα. Ο ελέφαντας απολάμβανε το άγγιγμα και τα χάρδια τους και κάθε άλλο παρά εξαγριωμένος έδειχνε.

Ο Elvis K. μου εξήγησε ότι, πολλά χρόνια πριν, κατεβαίνοντας από την Ελασσόνα στην Αθήνα, είχε βρει τον νεογέννητο ελέφαντα, τυλιγμένο σε μια κουβέρτα σε ένα σταθμό αυτοκινήτων της Εθνικής οδού. Ήταν η ίδια ημέρα που είχαν τσακωθεί με την Ελπίδα. Πρόσθεσε μάλιστα ότι αυτή ήταν και η τελευταία φορά που την είδε!

«Και... έχετε και άλλα κατοικίδια;» προσπάθησα να συνεχίσω την κουβέντα μας κι εκείνος μου απάντησε καταφατικά.

Είχε και την «Ελισάβετ», μου είπε. Ένα θηλυκό χάμστερ που του είχε κάνει δώρο ο ογκολόγος που τον παρακολουθούσε. Η «Ελισάβετ» λάτρευε την παρέα του ελέφαντα, ενώ αυτός παράλληλα δεν έχανε ευκαιρία να παίζει μαζί της. Οι δυο τους είχαν γίνει αχώριστοι φίλοι.

Ο Elvis K. πέθανε εικοσιεννιά ημέρες μετά την πρώτη μας συνάντηση. Στη διαθήκη που τον είχα βοηθήσει να συντάξει, άφηνε την φροντίδα του ελέφαντα και του χάμστερ του στο... δημοτικό ορφανοτροφείο της Ελασσόνας!

Ανάμεσά μας... σιωπή

Διήγημα της Αθηνάς Ιωακειμίδου

Το τηλέφωνο χτυπά ασταμάτητα, αλλά ο δεκαοχτάχρονος Δημήτρης δεν χρειάζεται να κοιτάξει την οθόνη για να καταλάβει ποιος του τηλεφωνεί. Είναι εκείνη, η μητέρα του.

Δεν τη μισεί, αλλά εδώ και τρία χρόνια δεν μπορεί και να της μιλήσει. Και έτσι προτιμά να της απαντά με μηνύματα. Του τηλεφωνεί σχεδόν καθημερινά και καθώς δεν της απαντά, εκείνη αναγκάζεται να του στέλνει μηνύματα. Και έτσι και αυτός με τη σειρά του απαντά μονολεκτικά. «Είσαι καλά;» τον ρωτάει και ο Δημήτρης, νιώθοντας μέσα σ' αυτές τις γραμμές την αγωνία της, απαντά με ένα ξερό «καλά». Μερικές φορές στέλνει απλά ένα χεράκι, που υποδηλώνει ότι είναι καλά ή ότι ζει, ότι υπάρχει.

Δεν ήταν πάντοτε έτσι τα πράγματα μεταξύ τους. Θυμάται μια εποχή πως όταν περνούσε από δίπλα της άνοιγε τα μικρά του χεράκια και την αγκάλιαζε και εκείνη γέμιζε με φιλιά το μικρό του προσωπάκι και τον έσφιγγε πάνω της.

Ήταν παιδί εσωστρεφές, μα πάντοτε η μητέρα ήταν εκεί για εκείνον. Και όσο εκείνος δεν εκδηλωνόταν η μητέρα τον ρωτούσε διαρκώς αν πέρασε όμορφα στο νηπιαγωγείο, αν έμαθε κάποιο τραγουδάκι, τι ζωγράφισε..... Καθόταν με τις ώρες και του διάβαζε παραμύθια και έβλεπαν τα ζωάκια σε μια παλιά εγκυκλοπαίδεια, μέχρι που έφτασε να τα αναγνωρίζει καλύτερα και από εκείνην. Και τα βράδια ξάπλωνε δίπλα του στο κρεβάτι και τον αγκάλιαζε μέχρι να αποκοιμηθεί.

«Είσαι η καρδιά μου», του έλεγε, μα όλα αυτά άλλαξαν όταν ήρθε ο αδελφός του. Ξαφνικά έγινε ο μεγάλος και έπρεπε να συμπεριφέρεται σαν να ήταν μεγάλος και όχι ένα παιδί που απλά ήταν μεγαλύτερο από τον μικρότερο αδελφό. Και όσο η αγάπη και ο χρόνος μοιραζόταν άγαρμπα μεταξύ του

μεγάλου και του μικρού παιδιού, τόσο ο Δημήτρης γινόταν αντιδραστικός και διεκδικητικός.

Πως θα μπορούσε ένα παιδί να της πει πως έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του όταν τον πρωτοαντίκρουσε στο σπίτι τους. Δεν ήταν προετοιμασμένος να μοιραστεί την αγάπη και δεν καταλάβαινε γιατί πλέον ερχόταν σε όλα δεύτερος.

Και έτσι έγινε επιθετικός και όσο ζήλευε και χτυπούσε τον αδελφό του, τόσο και πιο πολύ ένιωθε να χάνει το βλέμμα της, αυτό που καθημερινά έψαχνε να ανταμώσει με το δικό του. Και όλο και σκαρφιζόταν ζαβολιές, αλλά ήταν ο μεγάλος γιος και η μητέρα δεν είχε άλλη υπομονή μαζί του. Και σιγά σιγά ούτε και οι αταξίες άλλαξαν τις ισορροπίες και με τον καιρό έχασε τη φωνή του, μέχρι που μπήκε στην εφηβεία και πλέον οι φίλοι είχαν προτεραιότητα για εκείνον και όχι η μητέρα.

Και αν στο παρελθόν έψαχνε εναγωνίως το βλέμμα της, στην εφηβεία του ήταν εντελώς αδιάφορο. Τουλάχιστον αυτό πίστευε, μέχρι την ημέρα που μπροστά στον αδελφό του ανακοίνωσε ειρωνικά τους άσχημους βαθμούς του. Το χάσμα μεταξύ τους μεγάλωσε και αυτό συνεχίστηκε αργά, αλλά σταθερά μέχρι σήμερα.

Τώρα μένουν σε διαφορετικές πόλεις και ο Δημήτρης αισθάνεται ανακουφισμένος. Τότε ήταν η μαμά του και εκείνος το παιδί της. Πλέον όμως δεν χρειάζεται να επικοινωνεί με κανέναν. Ένιωσε τόσες ενοχές ως παιδί που δεν καταλάβαινε γιατί αντιδρούσε επιθετικά και σκέφτεται πως δεν χρειάζεται να απολογηθεί άλλο για τη συμπεριφορά του.

«Ένα μήνυμα είναι αρκετό για να υποδηλώσει την παρουσία, ακόμα και αν φανερώνει τη σκληρή απουσία σου» σιγοψιθυρίζει με τιμωρητική διάθεση ο νεαρός Δημήτρης.

Κατέβα στη σάλα...

Διήγημα της Αθανασίας Λαμπροπούλου

Η κυρία Αργυρώ ήταν μια παχουλή γειτόνισσα με ροδαλά μάγουλα και αφράτα μικροσκοπικά χεράκια, πηγμένα στα χρυσαφικά. Κάποτε τραγουδούσε σε μεγάλες πίστες και οι άντρες έκαναν ουρές για ένα χειροφίλημα. Οι γυναίκες την ζήλευαν απίστευτα και την έλεγαν μπουζουξού, αλλά την περπατησιά και τα λούσα της καμία δεν μπορούσε να φτάσει.

Παντρεύτηκε τον Αντρέα, τον Αντρίκο της, όπως τον έλεγε, ένα ήσυχο και χαμηλών τόνων ανθρωπάκι, που συνήθως περνούσε απαρατήρητος. Εκείνη όμως είδε στα μάτια του την καθαρότητα της ψυχής του που έφεξε μέσα της σαν λάμψη διαμαντιού σκορπίζοντας τα σκοτάδια της νύχτας που την κατάπινε καθημερινά.

Πέρασαν μαζί ωραία χρόνια μέχρι που τα φώτα έσβησαν και η φωνή της έβγαине πια με το ζόρι. Τα παιδιά μεγάλωσαν, σπούδασαν, έφυγαν απ' το σπίτι. Η Αργυρώ με τη δυνατή, μπάσα φωνή, αυτή η αρχοντογυναίκα με τα χρυσαφικά και το παιδικό γέλιο βουτήχτηκε στη σιωπή. Και μετά ήρθε η άνοια...

Στην αρχή ξεχνούσε μικρά πράγματα. Θορυβήθηκε ο Αντρίκος της όταν ξέχασε μια μέρα τη συνταγή για τη σπανακόπιτα. Την ξακουστή της σπανακόπιτα που φίλεψε όλο το Μπραχάμι, που τάισε παιδιά και εγγόνια. Άλλες φορές έψαχνε με τις ώρες τα γυαλιά της, ξεχνούσε αν είχε φάει ή τι μέρα ήταν. Υστερα ήρθαν τα χειρότερα... ούτε την ανάγκη της δεν θυμόταν πια και τον Αντρίκο της τον φώναζε «μπαμπά».

Τα παιδιά της δυσανασχετούσαν και όλο και λιγόστευαν τις επισκέψεις τους στο πατρικό. «Είμαστε κουρασμένοι μπαμπά. Τρέχουμε όλη μέρα με παιδιά και υποχρεώσεις, δεν μπορούμε να αναλάβουμε τη μαμά. Πρέπει να πάει σε ίδρυμα.»

Την πήγαν να δει ένα καινούριο, όμορφο μέρος. Έτσι της είπαν για να την πείσουν να μπει στο αμάξι κι εκείνη φόρεσε τις καλές της παντούφλες και

μια νυχτικιά και τους ακολούθησε. «Ωραία είναι εδώ, αλλά πότε θα τραγουδήσω;», έλεγε και ξανάλεγε και ο Αντρίκος της σώπαινε και χαμήλωνε το κεφάλι βουρκωμένος.

Οι κοπέλες που την φρόντιζαν τη λυπόταν και της μιλούσαν γλυκά, ενώ ο Αντρίκος καθημερινά ήταν εκεί για να της δώσει το απογευματινό της γιαούρτι. Μαζί του έφερνε και το παλιό ραδιοφωνάκι της κουζίνας τους, εκείνο που όταν μαγεύει η Αργυρώ έβαζε πάντα στη διαπασών και άκουγαν μαζί παλιά τραγούδια. Κάποιες φορές τα μάτια της άστραφταν. Κάποιες άλλες που δεν τον αναγνώριζε γινόταν αγρίμι και τον έδιωχνε με βρισιές που δεν είχε ξανακούσει απ' το στόμα της.

Μια μέρα, από αυτές τις δύσκολες, η Αργυρώ κλαίγοντας, πέταξε τον δίσκο με το φαγητό, και έσπρωχνε τους φροντιστές με τέτοια δύναμη που κανείς δεν περίμενε από το γερασμένο της σώμα. Ο κυρ Αντρέας στην αρχή τα 'χασε κι αμέσως μετά στάθηκε μπροστά της σοβαρός και αγέλαστος.

«Πώς κάνεις έτσι κυρά μου; Πλύσου, ντύσου, χτενίσου και κατέβα στη σάλα να μας πεις ένα της Μπέλλου. Άντε κοκόνα μου, άργησες και το κοινό σου περιμένει.», της είπε με στιβαρή, επιβλητική φωνή.

Εκείνη δεν τον αναγνώρισε, αλλά του χαμογέλασε. Το θολωμένο βλέμμα της ημέρεψε με μιας. Το πρόσωπό της μαλάκωσε, το κορμί της χαλάρωσε και τότε με φωνή σιγανή άρχισε να τραγουδάει ένα παλιό ρεμπέτικο.

Ο κυρ Αντρέας την κρατούσε από το χέρι ακίνητος. Για αύριο δεν ήξερε, όμως εκείνη τη μέρα τραγούδησε για εκείνον.

Ο εφιάλτης της αμνησίας

Διήγημα της Ζωής Θεοδοσιάδη-Κόγκα

Βράδιασε, περπατώ στους άδειους δρόμους της πόλης σοκαρισμένη. Την απόκοσμη ησυχία σκίζει το σφύριγμα του δυνατού αέρα που ανακατεύει τα μαλλιά και τις σκέψεις μου. Η μητέρα μου δεν θυμάται πια ούτε το όνομά της, ένα σφουγγάρι έσβησε από τη μνήμη της το παρελθόν αλλά και το παρόν.

Οι εξετάσεις έδειξαν «άνοια», τα πράγματα από εδώ και στο εξής θα είναι δύσκολα, τόσο για την ίδια όσο και για μένα που θα αναλάβω την αποκλειστική φροντίδα και περιποίησή της.

Τα σημάδια έκαναν την εμφάνισή τους πριν από λίγους μήνες. Κανείς δεν πίστευε ότι αυτή η γεμάτη ζωντάνια γυναίκα, η οποία δούλευε ως μοδίστρα σε βιομηχανία ρούχων από μικρή ηλικία, στα εξήντα επτά της χρόνια θα χάσει τη μνήμη της.

Κάθεται ακίνητη, μπροστά στην ραπτομηχανή της, βυθισμένη σε μια άλλη πραγματικότητα, τα μάτια της δεν σαλεύουν ώσπου ξαφνικά, αναρωτιέται που βρίσκεται.

«Τι κάνεις εσύ εδώ; Η ξαδέλφη της γειτόνισσας είσαι;» ρωτάει ταραγμένη και σηκώνεται όρθια, αρχίζει να φωνάζει ώσπου χάνει τον έλεγχο και με παρακαλάει να την πάω στο γιο της που είναι φαντάρος.

«Μαμά ηρέμησε, η κόρη σου η Άννα είμαι», αρχίζω να της εξηγώ με σταθερή και γεμάτη τρυφερότητα φωνή, δείχνοντάς της μια οικογενειακή φωτογραφία που είμαστε όλοι μαζί.

Εκείνη τη στιγμή, ησυχάζει για λίγο, διακρίνω όμως μια θολούρα στο μυαλό της, μια σύγχυση που της προκαλεί θλίψη δίχως να μπορεί να αντιδράσει. Με το βλέμμα της παγωμένο και καρφωμένο στο κενό βυθίζεται ξανά στην απόλυτη σιωπή, δεν έχει καμιά επαφή με το περιβάλλον.

Οι μήνες κυλούν βασανιστικά, δεν μπορεί να συγκρατήσει νέες πληροφορίες, ενώ χρειάζεται συνεχώς υπενθυμίσεις για πράγματα που πρέπει να κάνει, με τη δική μου βέβαια επίβλεψη.

Μετά από ένα χρόνο θεραπείας, δυσκολεύεται να μιλήσει, να ντυθεί και να προσανατολιστεί ακόμη και μέσα στο σπίτι. Αυτό που με έχει κουράσει αφάνταστα είναι η καχυποψία, η αδιαφορία της όταν της μιλάω αλλά και οι εμμονές της.

Γνωρίζω πολύ καλά ότι με την πάροδο του χρόνου και καθώς η άνοια εξελίσσεται, η μητέρα μου χρειάζεται περισσότερη περιποίηση, κι εγώ αντιλαμβάνομαι ότι πρέπει να οπλιστώ με υπομονή και ψυχραιμία.

Αρκετές φορές κάνω αναδρομή στο παρελθόν, θυμάμαι με νοσταλγία το πόσο υπέροχη γυναίκα, σύζυγος και μητέρα ήταν. Φέρνω στηθύμηση μου τη μυρωδιά των μαλλιών της, την κομψή της εμφάνιση και το περιποιημένο της χτένισμα που πάντα εντυπωσίαζε.

Και τώρα παλεύει με τον εφιάλτη της αμνησίας, με ένα θηρίο που την έχει τυλίξει με το μανδύα του και τρώει τη σάρκα και την ψυχή της δίχως έλεος. Η ίδια δεν ξέρω αν είναι σε θέση να καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει στο μυαλό της.

Εκείνο που αισθάνομαι όμως είναι ότι, όταν κρατώ τα χέρια της μέσα στις χούφτες μου και της χαϊδεύω το λευκό, ρυτιδιασμένο της πρόσωπο μου χαμογελάει και νιώθει γαλήνη. Γέρνει το κεφάλι της πάνω στο στήθος μου και της σιγοτραγουδώ παλιούς σκοπούς που ίσως να της θυμίζουν τη νιότη της.

Αυτή η ανήμπορη γυναίκα με έχει ανάγκη και νιώθω τυχερή που μπορώ να βρίσκομαι κοντά της και να της παρέχω βοήθεια, στοργή και αγάπη.

Ο χαρισματικός

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έλουζαν με ένα ζεστό φως την σχολική αίθουσα του ειδικού σχολείου στο οποίο εργαζόταν η Ηρώ ως δασκάλα εικαστικών.

Τα θρανία σχημάτιζαν ένα μεγάλο Π και οι τοίχοι έμοιαζαν με τεράστιο καμβά ζωγραφικής. Οι παιδικές ζωγραφιές ήταν έτοιμες για την έκθεση που θα πραγματοποιούνταν για κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό. Ανάκατες μυρωδιές από τριμμένη κιμωλία και νωπή ακρυλική μπογιά διέγειραν τα ρουθούνια της Ηρούς.

Το βλέμμα της περιεργαζόταν τις άγουρες και επίμονες προσπάθειες που είχαν καταβάλει τα παιδιά με την «άτυπη» ανάπτυξη και η καρδιά της πλημμύριζε από ζεστασιά και αγάπη.

Στην πλειοψηφία του κόσμου, στους «τυπικούς» παρατηρητές, οι ζωγραφιές θα φάνταζαν σαν πολύχρωμες μουντζούρες αλλά στα μάτια της Ηρούς καθεμία από αυτές αντιπροσώπευε μια μοναδική ιστορία.

Ανάμεσα στα αφηρημένα σχέδια, στο συνονθύλευμα χρωμάτων, των άτακτων γραμμών και των κουκκίδων, διέκρινες τα εντυπωσιακά έργα του Λουκά.

Ο οχτάχρονος Λουκάς με το πλατύ μέτωπο που καλυπτόταν από μια ξανθιά ολόισια φράντζα, πανικοβαλλόταν στο άκουσμα θορύβων. Έκλεινε τα αυτάκια του και από τα μονίμως μισάνοικτα χείλια του έβγαινε ένα ακατάληπτο μουρμουρητό. Όταν τον άγγιζε κάποιος, πεταγόταν σαν ελατήριο και ακολουθούσε ανάλογα μια μικρή ή μια μεγάλη έκρηξη.

Με την Ηρώ ήταν διαφορετικά. Του είχε χαρίσει ένα ζευγάρι ακουστικά τα οποία τον ηρεμούσαν καθώς περιόριζαν την ένταση του θορύβου που έφτανε στα αυτιά του. Φορώντας τα ακουστικά, έμενε απορροφημένος για ώρες ολόκληρες στις ζωγραφιές του. Τις λιγοστές φορές που σήκωνε το

βλέμμα του, η Ηρώ αντίκρυζε πίσω από τα κοκάλινα γυαλιά μυωπίας, τα εκφραστικότερα πράσινα μάτια του κόσμου.

Μια φορά, έμεινε ασάλευτη όταν έπεσε αναπάντεχα στην αγκαλιά της, ενώ σε κάποια ζωγραφιά του την απεικόνισε. Την ζωγράφισε λίγο ψηλότερη από ότι ήταν, με πλατύ μέτωπο σαν το δικό του. Στα μακριά μαλλιά της είχε κουρνιαδίσει ένα περιστέρι, τα λεπτοκαμωμένα πόδια της δροσίζονταν σε μια αρυτίδωτη λίμνη και στο ύψος του στήθους της, μια τεράστια, κόκκινη καρδιά μαγνήτιζε κατευθείαν το βλέμμα.

Για τον Λουκά, η Ηρώ ήταν ένας έμπειρος μάεστρος που του έδινε τον ρυθμό να ξεδιπλώσει την δεξιότητά του.

Όλο το σχολείο μίλαγε για το ταλέντο του ενώ για την ίδια ο μικρός ήταν ένα πλάσμα μοναδικό που τον ένιωθε σαν παιδί της.

Στα μικροσκοπικά του χέρια, τα χρώματα χόρευαν και τα σχήματα ζωντάνευαν με τέτοιο τρόπο σαν να μπορούσες να μυρίσεις το άρωμα των λουλουδιών, να δροσιστείς βουτώντας στα γαλανά νερά και να διεισδύσεις στον χαρακτήρα των προσωπογραφιών του.

Κάθε ζωγραφιά του ήταν μια αποκάλυψη, ένα μικρό έργο τέχνης. Ήταν ικανός να ζωγραφίσει κάποιο πανομοιότυπο αντίγραφο από οποιοδήποτε διάσημο πίνακα και αν του έδειχνες.

Τα δικά του μοναδικά έργα τέχνης, ήταν εκείνα όμως που θα διεκδικούσαν μια θέση στο παγκόσμιο καλλιτεχνικό κόσμο. Έργα καμωμένα από ένα παιδί με σύνδρομο down και απέραντο ταλέντο.

Όλα άλλαξαν ξαφνικά

Διήγημα της Νατάσας Κυριακάκη

Άνοιξη, Κυριακή πρωί! Ο ήλιος χαμογελά με ζεστασιά σε δένδρα και λουλούδια και σκορπά απλόχερα τις ακτίδες του πάνω από την πόλη. Κάνει το γκρι της χρώμα φωτεινό. Μέχρι και τα σκοτεινά, λεκιασμένα στενά της φαίνονται σαν καλογουαλισμένα.

Ο μικρός Αλέξης κατεβαίνει από το μετρό με τη μαμά του και τη μικρή του φίλη Ίριδα. Σταθμός Ακρόπολη. Είναι χαρούμενος που μαζί με την φίλη του θα κάνουν τον πιο ωραίο περίπατο του κόσμου. Τον περίπατο στο βράχο της Ακρόπολης.

Κοιτάζει γύρω του τον πολύβουο δρόμο. Σερβιτόροι περνάνε σκουντώντας τον κρατώντας τους πρωινούς καφέδες. Πολύχρωμα μπαλόνια και φωνές παιδιών μπερδεύονται με μουσικές από πλανόδιους που παίζουν ένα συνονθύλευμα από νότες.

Νιώθει μια στιγμιαία ζάλη. Μπα, ιδέα του θα είναι. Γυρίζει το βλέμμα στα ολάνθιστα ροζ δέντρα, τα αγαπημένα της μαμάς του, που χαρούμενη τα φωτογραφίζει με φόντο την Ακρόπολη. Μοιάζει τόσο ευτυχισμένη! Την χαιρετά κι εκείνη του στέλνει ένα φιλί.

Πιάνει το χεράκι της Ίριδας. Μαλακό, ζεστό και καλοσυνάτο. Σαν τα μελιά της μάτια. Την αγαπάει και αισθάνεται ευτυχισμένος μαζί της. Δεν μπορεί να το ελέγξει αυτό που νιώθει. Το συναίσθημά του τον κατακλύζει.

Σε δευτερόλεπτα όλα αλλάζουν. Ακούγονται πιο μακρινά. Ένας έντονος πόνος τον πιάνει ανάμεσα στα μάτια και αισθάνεται να μιλάει, αλλά δεν ξέρει αν βγαίνει η φωνή του.

Ανακατεύεται!

Ακούει τον εαυτό του να φωνάζει τη μαμά του. Την βλέπει πολύ μικρή και μακρινή, σαν να κοιτάζει με τα κιάλια ανάποδα. Εκείνη έρχεται τρέχοντας

κοντά του. Το χαμόγελό της έχει σβήσει. Τα μελιά μάτια της Ίριδας έχουν σκουρύνει.

Ξάφνου μπροστά του όλα μαύρισαν. Τα μπαλόνια πέταξαν, οι μουσικές έκλεισαν.

Γυρίζει το βλέμμα του και βλέπει την μητέρα του βουρκωμένη να του κρατά το χέρι. Σχεδόν τον πονάει από το σφίξιμο. Είναι σε ένα φορείο νοσοκομείου, ανάμεσα σε δεκάδες παιδιά. Κοιτάζει γύρω τους ξεφτισμένους πράσινους τοίχους και το βρώμικο πάτωμα σε αντίθεση με τις άσπρες ποδιές των γιατρών που του χαμογελούν.

Ακούει ένα τους που λέει στη μαμά του ότι ήταν επιληπτική κρίση και ότι πρέπει να κάνει εξετάσεις για να βρουν την αιτία. Δεν ξέρει τι σημαίνει αυτό που ακούει, όμως ...

Εκείνη την ανοιξιιάτικη φωτεινή μέρα η ζωή του Αλέξη άλλαξε για πάντα.

Το σπίτι με τα κρυμμένα μυστικά

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Η Αρετή στάθηκε απέναντι στην κόκκινη πόρτα. Κατάκοπη, σκονισμένη και ξέπνοη από την πολύωρη οδήγηση. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που είχε επισκεφτεί τελευταία φορά το πατρικό της. Κανείς δεν έρχεται συχνά στην Ορεστιάδα, εκτός κι αν έχει κάποιον σοβαρό λόγο. Κι εκείνη είχε.

Ηρθε αποφασισμένη να το αδειάσει από τις αναμνήσεις που κουβαλά. Να μαζέψει τις σκόρπιες στιγμές και να τις φυλάξει όπως φυλάς μια φωτογραφία σε κουτί, να το καθαρίσει από το παρελθόν... και ύστερα, να το αποχωριστεί μια για πάντα.

Εβγαλε το κλειδί από την τσάντα της. Είχε σουρουπώσει και το φως έσβηνε απότομα, σαν κάποιος να το ρουφούσε απ' τον ουρανό. Πήγε να το κώσει στην παλιά κλειδωνιά, μα πριν αγγίξει το μέταλλο, άκουσε έναν παράξενο ήχο και το κλειδί αρνιόταν να μπει.

Αυτό που άκουσε, ήταν κάτι ανάμεσα σε λυγμό και θρόισμα. Κάτι υπόκωφο. Κάτι που δεν έμοιαζε να ανήκει σε ζωντανό πλάσμα.

«Παναγία μου, τι ήταν αυτό» ψιθύρισε και έκανε ένα βήμα πίσω.

Κοίταξε γύρω της με το ένα χέρι της να σφίγγει το λουρί της τσάντας και το άλλο στον αέρα να κρατάει το κλειδί. Τριγύρω, δεν φαινόταν τίποτα. Η φύση, είχε κρατήσει την ανάσα της.

«Μπα, ιδέα μου ήταν» σκέφτηκε και μούντζωσε τον εαυτό της νοερά. «Είμαι τόσο κουρασμένη που φαντάζομαι πράγματα» είπε και έβαλε ξανά το κλειδί στην πόρτα.

Ο ίδιος ήχος ακούστηκε ξανά. Πιο διαυγής, πιο καθαρός αυτή τη φορά. Σαν πνιγμένο κλάμα. Κοίταξε γύρω της να δει από που ερχόταν. Μάταια όμως.

Τράβηξε το κλειδί και όλα ησύχασαν και πάλι όπως και πριν. Δεν κουνιόταν φύλλο. Ούτε ένα σκυλί δεν ακουγόταν, ούτε ένα τζιτζίκι. Η γειτονιά φαινόταν σαν μακέτα στον προθάλαμο αρχιτεκτονικού γραφείου.

Κοίταξε γύρω της. Ο ουρανός είχε βαρύνει. Τα μάτια της δεν έβλεπαν καθαρά. Δεν ήταν πια σίγουρη αν ήθελε να μπει. Έπρεπε όμως να ξεμπερδέψει με την εκκρεμότητα του σπιτιού.

«Δεν έκανα τόσο δρόμο για το τίποτα» μονολόγησε και έσπρωξε αργά το κλειδί κι αυτή τη φορά, η κλειδαριά υπάκουσε. Καθόλου θόρυβος. Ούτε τριγμός. Και τότε... ένα ουρλιαχτό, έσκισε την σιγαλιά του απόβραδου.

Δεν έμοιαζε να προέρχεται από άνθρωπο. Ούτε από ζώο. Έμοιαζε με έναν ήχο σταλμένο από την ίδια την Κόλαση.

Εμεινε εκεί, με το χέρι στην πόρτα και την ανάσα κομμένη, ενώ η καρδιά της κόντευε να σπάσει. Οι τρίχες στο σβέρκο της σηκώθηκαν σαν να τις είχε φυσήξει κάτι από μέσα.

Εκανε μεταβολή, σχεδόν παραπατώντας, μπήκε στο αυτοκίνητο, έβαλε μπροστά τη μηχανή με χέρια που έτρεμαν και έφυγε.

Το σπίτι, έμεινε πίσω βουβό, να κρατάει καλά φυλαγμένα τα μυστικά του πίσω από την κόκκινη πόρτα.

Τουρλού -Τουρλού

Διήγημα της Μαργαρίτας Διαμαντοπούλου

Αγαπημένη μου μαμά,

Σου άρεσε να το φτιάχνεις συχνά για να μας ταΐσεις στα δύσκολα. Τουρλού τουρλού στη κατσαρόλα και στη ζωή. Πέντε παιδιά και ο πατέρας μας, που έπνιγε τον καημό του στα καπηλειά. Θυμάσαι που τον γύριζα σπίτι κάθε βράδυ τόσο δα παιδάκι; Να μη πέσει στο ρέμα από το γεφυράκι του Φιξ , να μην μπλέξει στον δρόμο. «Πάρε και τον μικρό να σε γυρίσει το βράδυ» , τον ορμήνευες κι έτσι είχα μάθει όλα τα στέκια Εξαρχείων και Καρέα...

Εσύ δούλευες, καθάριζες τα αρχοντόσπιτα και το βράδυ γκαζιέρα. Δε θα ξεχάσω ποτέ τη μυρωδιά της, για μένα η πιο ζεστή θαλπωρή, η φλόγα που άναβε εκεί στη Καλλιδρομίου, η πιο κοντινή αγκαλιά... η συνταγή των φτωχών, απ' τη γιαγιά την Σμυρνιά...

- Κόβουμε τις μελιτζάνες, τις πιπεριές και τις πατάτες σε φέτες

Εκεί, στη στενή μας κουζίνα πρόσταζες τους μικρούς σου βοηθούς: «Παιδιά, τα κολοκύθια σε μεγάλα μισοφέγγαρα» και μείς γελάγαμε και στη συνέχεια εγώ κούρνιαζα κάτω απ' το μοναδικό τραπέζι μας, που ήταν και το κρεβάτι μου, με τη γάτα μας την Κανέλλω.

Τώρα, καθόμαστε στο μεγάλο τραπέζι μου, και με κοιτάζεις με τα μεγάλα σκοτεινά σου μάτια, χαμένη στην συννεφιασμένη λήθη σου. Ελπίζω, μαμά μου, να ξεκουράζεσαι κει πέρα, να περνάς καλά.

Κάποιες φορές που με ρωτάς αλαφιασμένη, «ποιος είσαι συ;» , με πονάς , υποφέρω που δεν μπορείς να δεις την προσπάθειά μου να σε ντύσω με την αγάπη που σου αξίζει.

- Ψήνουμε τα λαχανικά για τρία λεπτά μέχρι να πάρουν χρώμα στην κατσαρόλα και ανακατεύουμε.

Προσθέτουμε και τις ντομάτες.

Μου αρέσει να είμαι μαζί σου και χαίρομαι που είσαι ακόμα εδώ κι ας μην έχεις αναμνήσεις. Όπως εσύ που πάντα ορθωνόσουν σε κάθε δυσκολία, έτσι και εγώ, παρά τις κακοτοπιές και τις στεναχώριες, συνειδητοποιώ καθημερινά πόσο όμορφη είναι η κάθε στιγμή μαζί σου και ό,τι κάνω δεν είναι τίποτα παραπάνω από την αγάπη που πηγάζει από μέσα μου και κάνει την καρδιά μου ανάλαφρη.

- Προσθέτουμε στην κατσαρόλα τα σκόρδα σε κομμάτια, το νερό, αλάτι, πιπέρι, και ανακατεύουμε.

Κάπου είχα διαβάσει ότι όλοι χωριζόμαστε σε δυο κατηγορίες, μία των υγιών και μία των άλλων... εγώ θα έλεγα των αλαφροϊσκιωτων . Έτσι λοιπόν, για μένα Ρούλα μου, τίποτα δε μετρά περισσότερο παρά μόνο η αγάπη που μπορώ να σου δείξω. Δεν με νοιάζει ποιο διαμέρισμα πήρε η Αργυρώ, πόσα λεφτά έδωσες στον Δημήτρη, δε ζητώ τίποτα, κι ούτε με ενδιαφέρουν αυτά. Τι αξία έχουν άλλωστε όταν εσύ είσαι εδώ, κοντά μου κι ας μην μπορείς να μου μιλήσεις. Εγώ ξέρω ότι νιώθεις, το αισθάνομαι!

- Ρίχνουμε τη ρίγανη και ανακατεύουμε.

Ξαφνικά η βελουδένια σου ματιά πέφτει πάνω μου. «Βαγγέλη, ξέχασες το κίμινο, η γιαγιά η Αργυρούλα πάντα κίμινο έβαζε».

Για λίγο είμαι στο φως σου. Κατάφερα να φέρω μια ανάμνηση πίσω με τη μορφή ενός χαμόγελου, με τ' όνομά μου. Είμαι περήφανος και συγκινημένος.

- Καλύπτουμε την κατσαρόλα με το καπάκι και βράζουμε σε χαμηλή φωτιά για 40 λεπτά.

Σήμερα που μαγειρεύαμε μαζί, ο κόσμος μου ίσιωσε, όλα ταίριαξαν σαν το φημισμένο σου τουρλού, όλα τα συστατικά μπήκαν στη κατσαρόλα.

- Σερβίρουμε με ψωμί, ελαιόλαδο και πιπέρι...Σ' αγαπώ πολύ μαμά!

Ο Βενιαμίν σου

Η αγάπη δεν έχει όνομα

Διήγημα της Νατάσας Κυριακάκη

Η μαμά μου ήταν από εκείνες τις γυναίκες που γέμιζαν ένα δωμάτιο πριν καν μπουν μέσα. Γνήσια Κεφαλλονίτισσα, με γέλιο δυνατό και μυαλό κοφτερό σαν ξυράφι, βοηθούσε τους πάντες, είτε το ήθελαν είτε όχι. Δραστήρια, αεικίνητη, έμοιαζε να έχει πάντα ένα σχέδιο, μια λύση, ένα αστείο έτοιμο στην άκρη των χειλιών της. Ήταν η συντροφιά που όλοι θα ήθελαν να έχουν.

Όμως, στα εξήντα τέσσερά της, όταν σταμάτησε τη δουλειά της, κάτι άρχισε να αλλάζει. Στην αρχή το αποδώσαμε στην ανάγκη της για ξεκούραση, που τόσα χρόνια στερούνταν. Όμως η χαρά της γινόταν σιωπή, το γέλιο της έσβηνε, και στα μάτια της, εκεί που κάποτε σπίθιζε ζωή, άρχισε να απλώνεται μια βαριά συννεφιά.

Θυμάμαι μια ανοιξιάτικη ημέρα που ακόμη οδηγούσε. Καθισμένη δίπλα της, την παρατηρούσα: έμοιαζε σαν να ήταν αλλού. Το βλέμμα της ήταν κενό. Ξαφνικά φρέναρε, σταματώντας σε λάθος σημείο, κι έπειτα πέρασε ένα STOP χωρίς καν να το προσέξει. Η μαμά μου, που κάποτε έδινε μαθήματα οδήγησης στους άλλους, έμοιαζε χαμένη μέσα στον ίδιο της τον κόσμο. Τότε, κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ξεχνούσε ονόματα φίλων, έχανε προσωπικά της αντικείμενα. Το βλέμμα της άδειαζε για ώρες, το χαμόγελο έμοιαζε βαρύ, αταίριαστο στο πρόσωπό της. Τα βράδια δεν κοιμόταν. Σα να φοβόταν κάτι. Περιπλανιόταν στο σπίτι, κι έπειτα τα πρωινά κοιμόταν όπου έβρισκε. Το σώμα της ήταν εκεί, αλλά η ψυχή της σιγά σιγά απομακρυνόταν.

Ο νευρολόγος ήταν εκείνος που έβαλε τη λέξη που όλοι αποφεύγαμε να προφέρουμε: άνοια!

Εκείνη τη μέρα, στο λευκό ιατρείο, ένιωσα να διαλύομαι. Ήταν σαν να μου ανακοίνωσαν τον θάνατό της. Ήταν δίπλα μας, χωρίς όμως να είναι πια η ίδια. Ήταν μια άλλη.

Δεν έλεγε πια τα αστεία της. Δεν ακούγαμε το γάργαραο γέλιο της. Δεν μας πείραζε με εκείνο το κεφαλλονίτικο χιούμορ της. Καθόταν αμίλητη, κοιτώντας κάπου που εμείς δεν μπορούσαμε να φτάσουμε. Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο δυσκόλευαν όλα.

Ηταν ένα καλοκαιρινό απόγευμα κι ετοιμαζόμουν για το γάμο της καλύτερης μου φίλης, όταν διαπίστωσα ότι χανόταν στο δικό της κόσμο για τα καλά. Φορούσα πρώτη φορά μια ροζ σατέν τουαλέτα, ήμουν σχεδόν σαν νύφη. Στεκόμουν μπροστά στον καθρέφτη κι εκείνη καθόταν στην πολυθρόνα.

Γύρισα και την ρώτησα: «Μαμά, σου αρέσει το φόρεμά μου;» Με κοίταξε με θολό βλέμμα. Γονάτισα μπροστά της συγκινημένη, κρατώντας της τα χέρια. «Μαμά, ξέρεις ποια είμαι;» Δεν μίλησε. Το βλέμμα δεν ήταν πια θολό. Έκανε προσπάθεια να πει κάτι αλλά δεν τα κατάφερε. Κι όπως πήγα να σηκωθώ κλαίγοντας, εκείνη μου έσφιξε το χέρι με όση δύναμη της είχε απομείνει και μου το κράτησε δυνατά για ώρα κοιτάζοντάς με βαθιά. Αυτή ήταν η απάντησή της.

Εκείνη τη μέρα έμαθα ότι η αγάπη δεν έχει όνομα. Έμαθα να την αγαπώ ξανά, να αισθάνομαι τυχερή που μπορούσα να την αντικρύζω. Γιατί εγώ ήξερα το όνομά της. Και μου ήταν αρκετό. Ήξερα ποια γυναίκα ήταν. Ήταν εκείνη η λαμπερή γυναίκα που κάποτε φώναζε, γελούσε και ζούσε με όλη της τη δύναμη.

Ηταν η μαμά μου!

Η «μπλε»

Διήγημα της Μαργαρίτας Διαμαντοπούλου

Λίγο πριν ξεψυχήσει μου είπε για την «μπλε» του. Πήγα να τον δω στο Ιπποκράτειο· τον είχαν μόνο του κάτω από ένα λευκό σεντόνι, έτοιμοι να τον πετάξουν στα αζήτητα. Κανείς δεν τον ήξερε κι ούτε τον είχε αναζητήσει μέχρι τότε.

Προσπάθησε να μου γελάσει μ' εκείνο το ξεδοντιασμένο στόμα του μοξικομανή κι αμέσως μετά μου μίλησε για τη «μπλε», τη μεγάλη του αγάπη.

«Θέλω να πας στο Κερατσίνι, είμαι σίγουρος ότι θα τη βρεις ακόμα εκεί... Για μια δόση την είχα ξεπουλήσει πριν από κάμποσο καιρό στο Μοναστηράκι... Θυμάσαι που τη ξεκρέμασα από τον τοίχο και την πήρα αγκαλιά; Φεύγοντας την παράτησα ξανά εκεί στον παγωμένο τοίχο ανέλπιδη και μόνη...»

Εμεινε σιωπηλός για λίγα λεπτά, λες και το χιλιοστρυπημένο κορμί του μάζευε δυνάμεις για να μου ζητήσει την τελευταία χάρη.

«Σε παρακαλώ να πας να την πάρεις Στέλιο... Ξέρεις, που σου λέω τώρα; Εκεί που με πήγες να φάμε, στο καπηλειό...» .

Το μυαλό μου αμέσως γύρισε σ' εκείνη τη βραδιά, όταν επιστρέφοντας σπίτι από τις πρόβες της Συμφωνικής τον είδα στο πεζοδρόμιο έξω απ' το Δημοτικό θέατρο του Πειραιά. Καθόταν σε μια σκοτεινή γωνιά στο πλάι του Θεάτρου ίδιος σαν ένας απ' τους δεκάδες ναρκομανείς που κείτονται σαν παρατημένα σακιά στις γωνιές της αποξενωμένης πόλης μας.

Τον αναγνώρισα αμέσως, «Θεέ μου, ο Κυριαζόπουλος», είπα μέσα μου και κοντοστάθηκα.

Ο Κυριαζόπουλος, πριν από λίγα μόλις χρόνια, ήταν πασίγνωστος κιθαρίστας και ζούσε μόνιμα στην Αυστρία απ' όπου ταξίδευε σ' όλον τον κόσμο δίνοντας συναυλίες. Ήταν φίλος του πατέρα μου και κάθε φορά που το πρόγραμμά του τον έφερνε στην Αθήνα, μας επισκεπτόταν πάντα. Ήταν το

ίνδαλμά μου, το παράδειγμα μου σαν μαθητής κλασσικής κιθάρας του Ωδείου, που ήμουν τότε!

Το 1999 τον άκουσα να παίζει στο Ηρώδειο και πράγματι ήταν εκπληκτικός. Με απίστευτη δεξιοτεχνία εκτόξευε τις νότες του Μπαχ στα ουράνια!

Λίγο καιρό αργότερα μάθαμε από τις εφημερίδες για το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που του είχε κοστίσει τρία δάχτυλα. Έκτοτε δεν τον ξαναείδαμε. Ούτε σε συναυλίες ούτε στο σπίτι μας. Πουθενά. Μέχρι εκείνο το βράδυ της συνάντησής μας...

Του πρότεινα να πάμε για φαγητό σε μια ταβέρνα που ήξερα στο Κερατσίνι και, προς έκπληξη μου, δέχτηκε.

Με το που καθίσαμε, τα μάτια του καρφώθηκαν κατευθείαν στον απέναντι τοίχο όπου κρεμόταν μια πανέμορφη κιθάρα. Έμοιαζε τελείως παράταιρη ανάμεσα σε ένα σωρό άσχετα μπικλιμπίδια που υπήρχαν γύρω της.

Ήταν η δική του κιθάρα και την αναγνώρισε αμέσως από το μπλε σημάδι στο μπράτσο, ψέλλισε συγκινημένος, αποφεύγοντας ταυτόχρονα να με κοιτάξει. Την κατέβασε και άρχισε να την χαϊδεύει ελαφρά με τα τραυματισμένα του χέρια, ενώ εγώ άρχισα να ξαναζώ το ζεστό της άκουσμα, όπως τότε, που έπαιζε στο σαλόνι μας.

Τη φώναζε «μπλε», εξ' αιτίας ενός πίνακα ζωγραφικής του Πικάσο. Ήταν μεγάλος θαυμαστής του και μας είχε πείσει όλους, ότι σ' εκείνο τον πίνακα ο ζωγράφος είχε απεικονίσει την ίδια του τη ψυχή χρησιμοποιώντας ως σύμβολο τη μπλε κιθάρα. Στη συνέχεια, παίζοντας απαλές μελωδίες, μας είχε ανεβάσει στ' αστέρια απαγγέλοντας κάποιο ποίημα του Λόρκα ...

«Της κιθάρας το κλάμα αρχινάει.

Της χαραυγής οι κόμπες γίνονται κομμάτια.

Της κιθάρας το κλάμα αρχινάει.

Ανώφελο να την κάνεις να πάψει.

Κλαίει μονότονα όπως κλαίει το νερό,

όπως κλαίει ο αγέρας στο χιόνι που πέφτει.

Αδύνατο να την κάνεις να πάψει...

Ω! κιθάρα!

Καρδιά βαριά λαβωμένη από πέντε σπαθιά.»

Το ίδιο ακριβώς θα πρέπει να θυμήθηκε κι εκείνος, γιατί καθώς, για μια στιγμή στράφηκε προς το μέρος μου, τα μάτια του ήταν δυο κόκκινες θάλασσες...

Τρόμαξα αλλά πριν προλάβω να του μιλήσω, άφησε την κιθάρα στο πλάι κι έφυγε βιαστικά. Την μια στιγμή καθόταν απέναντι μου και την άλλη στιγμή η θέση του ήταν άδεια. Βγήκα στο δρόμο, αλλά δυστυχώς, είχε εξαφανιστεί· τον είχαν καταπιεί οι σκοτεινές δυνάμεις της απόγνωσής του.

Ο ήχος της κοφτής του ανάσας χώθηκε σαν μαχαιριά στον αποπνικτικό θάλαμο βγάζοντας με βίαια από τις αναμνήσεις μου.

«Κάθε βράδυ, την έβλεπα μπροστά μου, της ψιθύριζα το πιο αγαπημένο της τραγούδι, χόρευα γι' αυτήν... Μου έλλειπε τόσο που πολλές φορές ένιωθα πραγματικά νεκρός... Θα τη γνωρίσεις τη «μπλε» μου. Σε παρακαλώ θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα πας και θα την πάρεις από κει. Μόνο έτσι θα φύγω ήρεμα.»

Η καθησυχαστική ματιά μου διείσδυσε στην κουρελιασμένη του ψυχή, που αναδιπλώθηκε σε μια φωτεινή λάμψη αποχαιρετισμού καϊδεύοντας με στο φευγιό της.

Η «μπλε» από κείνη τη νύχτα είναι μαζί μου. Την αγόρασα, ελευθερώνοντάς την από την αποπνικτική ατμόσφαιρα του καπηλειού.

Η «μπλε» δεν είναι πια μόνη, έχει εμένα κι εγώ εκείνη!

Προσπαθώ με το παίξιμό μου να φωτίσω τα αμαρτωλά σκοτάδια της ζωής μου, γιατί τελικά όλα γίνονται για κάποιον λόγο.

Η κιθάρα αυτή χαλιναγωγεί, με τις τεντωμένες και πάντα πρόθυμες χορδές της, όλες τις ανοίκειες διαθέσεις που κάποια στιγμή πήγαν να με παρασύρουν, προβάλλοντας ως κυρίαρχο όλων τις κρυμμένες μου ευαισθησίες, αντιπαλεύοντας σθεναρά ένα αφιλόξενο τόπο που αποκαλούμε «κόσμο»

Σημείωση: Το απόσπασμα του ποιήματος «Κιθάρα» που αναφέρεται είναι του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα με τίτλο «Poema del Cante Jondo».

Μετάφραση: Γεώργιος Χριστοδουλάκης

Εκδόσεις: 24 γράμματα

Ζαΐρα

Διήγημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Με λένε Ζωή και κατοικώ χρόνια, στη οδό Σακελλαρίδη στα Πατήσια σε ρετιρέ. Τα διαμερίσματα πολλά, μα όλοι γνωρίζομασταν λίγο πολύ· μια η λειτουργία στον Άγιο Ανδρέα, μια το καφεδάκι στο συνοικιακό καφέ «άρωμα» υπήρχε μια οικειότητα. Τα χρόνια πέρασαν κι εγώ βγήκα στην σύνταξη πριν προλάβω να παντρευτώ, ήθελα να κάνω καριέρα, μη χάσω ευκαιρία. Έχω συντροφιά μου δυο γάτες τον Τάκη και τη Σούλα.

Η γειτονιά έχει αλλάξει εικόνα πια, οι περίοικοι είναι άγνωστοι, σπάνια ακούω καλημέρα. Παρατημένα ισόγεια καταστήματα, μετατράπηκαν σε μικρές λαϊκές με προϊόντα από χώρες μακρινές και σημεία συνάντησης αλλοδαπών.

Στην πλατεία ακούγονται φωνές σε ρυθμό σχεδόν τραγουδιστό με αναμιγμένα τα σύμφωνα και τα φωνήεντα, που ποτέ δεν καταλαβαίνω.

Καθισμένη στην βεράντα μου παρατηρώ τον ολάνθιστο βασιλικό στην μεγάλη πήλινη γλάστρα που πλέον δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τις ξενόφερτες μυρωδιές των μπαχαρικών που ανεμοσκορπίζουν καθημερινά στον αέρα.

Ενα βράδυ, αργά, δυνατές φωνές από το κλιμακοστάσιο έφθασαν μέχρι τον πέμπτο· σταμάτησαν για λίγο και μετά ξανά. Αναρωτιόμουν αν έπρεπε να καλέσω την αστυνομία ή να κατέβω να δω τι συμβαίνει, όταν το κλάμα ενός μικρού παιδιού αναίρεσε όποια σκέψη είχα και βγήκα με την ρόμπα, κατεβαίνοντας βιαστικά τις σκάλες.

Ενα μελαμψό πιτσιρίκι κάθονταν έξω από την μισάνοιχτη πόρτα του διαμερίσματος του ισογείου με μάτια κλαμένα, γεμάτα τρόμο, σκουπίζοντας τις μυξούλες στο μανίκι από την πιτζάμα του, σφίγγοντας με το άλλο χέρι στην αγκαλιά του ένα λούτρινο πολύχρωμο κουκλάκι.

Ράγισε η καρδιά μου.

Χτύπησα την πόρτα δυνατά με τα κλειδιά. Οι φωνές σταμάτησαν κι ένας τύπος μετρίου αναστήματος ελεεινός με γλίτσα στο μαλλί εμφανίστηκε μπροστά μου.

«Συμβαίνει κάτι μαντάμ;» ρώτησε με ύφος βαρύμαγκα.

«Εσύ τι λες να κατέβηκα για βόλτα;» του αποκρίθηκα κι εγώ με αυστηρό ύφος, επιδεικνύοντας το κινητό που κρατούσα στο χέρι μου.

«Όλα λίαν καλώς» μου ανταπάντησε στο ίδιο στυλ.

«Εγώ πάλι δεν τα ακούω καλώς...» και φωνάζω αμέσως την άμεση δράση. Όταν συνειδητοποίησε ότι έδινα τα στοιχεία μου καθώς και την διεύθυνση του σπιτιού με λοξοκοίταξε και με μια δρασκελιά άνοιξε την εξώπορτα της πολυκατοικίας και έγινε καπνός.

Το πιτσιρίκι σιωπηλό, παρακολούθησε όλη την σκηνή και με το που έφυγε ο τύπος, τρύπωσε στο σπίτι φωνάζοντας «mammy». Ακολούθησα κι εγώ από πίσω.

Μια μελαμψή, όμορφη και νέα γυναίκα καθόταν σαν κουβάρι στην γωνιά ενός ξεφτισμένου καναπέ προφυλάσσοντας με τα χέρια το κεφάλι της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησα, την ίδια ώρα που ο μικρός μπόμπιρας χώθηκε στην αγκαλιά της κι άρχισε να κλαίει ξανά. Εκείνη τον αγκάλιασε και με όλη της την δύναμη.

Ως τότε, δεν μου είχε ρίξει ούτε μια ματιά, έστω από περιέργεια, να δει ποια είμαι· τόσο φοβισμένη ήταν.

Κάθισα σε ένα σκαμπό απέναντί της περιμένοντας να ηρεμήσει, όπως πράγματι έγινε. Σε λίγη ώρα η ανάσα της καταλάγιασε και επιτέλους σήκωσε τα μάτια προς το μέρος μου. Της είπα ότι είχα καλέσει την αστυνομία κι αμέσως αναστατώθηκε και με όση φωνή της είχε απομείνει επαναλάμβανε πανικόβλητη: «no police please, no police...».

Την καθησύχασα όσο μπορούσα και όταν ήρθε το περιπολικό προφασίστηκα διάφορους λόγους για τους οποίους τους είχα καλέσει, ενοχοποιώντας κατά κύριο λόγο την φαντασία μου.

Τι άλλο μπορούσα να κάνω μπροστά τον πανικό αυτής της γυναίκας, που απ' ό,τι κατάλαβα ήταν παράνομη μετανάστρια και σίγουρα μόλις οι αστυνομικοί την έβλεπαν θα την συλλάμβαναν για να την απελάσουν στη συνέχεια.

Η ιστορία της Ζαΐρα, αυτό ήταν το όνομά της, μοιάζει με χιλιάδες άλλες ιστορίες ανθρώπων, που για παρόμοιους λόγους εγκαταλείπουν τις χώρες τους.

Λαθρομετανάστες, έτσι έχουμε συνηθίσει να τους λέμε, ξεχνώντας ότι πίσω από τον καθένα τους κρύβονται άνθρωποι που τις περισσότερες φορές κουβαλούν πίσω τους τραγικές πορείες ζωής.

Ένα χέρι προσδοκούν να τους απλώσει κάποιος, χέρι συμπόνοιας, ανθρωπιάς και κατανόησης. Δυο λόγια ελπιδοφόρα περιμένουν, που θα τους βγάλουν από το τέλμα και την απόγνωση.

Η Ζαΐρα σήμερα έχει κανονικά χαρτιά, εργάζεται πληρώνοντας τους φόρους που της αναλογούν και μεγαλώνει με περηφάνεια τον Λούκα, τον γιό της, απόφοιτο πλέον του δημοτικού.

Ένα πανέξυπνο αγόρι, που η ζωή του κλείνει μάτι... όπως και σε όλους εμάς, όταν μπορούμε να δούμε πέρα από τον μικρόκοσμο που έχουμε χτίσει γύρω από το «εγώ μας».

Το δώρο της ζωής

Διήγημα της Νατάσας Κυριακάκη

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Το σαλόνι της πολυτελούς βίλας έσφυζε από ζωή. Παιδικά γέλια, ποδοβολητά, μουσικές, χαρούμενες φωνές. Οι μυρωδιές των χριστουγεννιάτικων εδεσμάτων μπλέκονταν με τα πανάκριβα αρώματα των καλεσμένων, πλάθοντας ένα μεθυστικό σκηνικό.

Ο Σάκης, αν και οικοδεσπότης, καθόταν στη μοντέρνα αναπηρική καρέκλα του, δίπλα στο αναμμένο τζάκι. Φορούσε ένα ακριβό κοστούμι και γυαλιστερά λουστρίνια, μα δεν συμεριζόταν τη χαρά των υπολοίπων.

Επινε το κονιάκ του σιωπηλός, κοιτώντας το στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο με βλέμμα χαμένο στο πολύχρωμο, εκτυφλωτικό του φως.

Το βλέμμα του γλίστρησε αργά μέχρι τη λευκή, μαρμάρινη σκάλα. Αν μπορούσε θα την γκρέμιζε, έτσι που έστεκε αγέρωχη στο κέντρο του σαλονιού, με τα κατάλευκα, γυαλιστερά σκαλοπάτια της, που έμοιαζαν με ειρωνικό χαμόγελο. «Είναι σα να με χλευάζουν» σκέφτηκε πικρόχολα, φέρνοντας και πάλι στο μυαλό του τη στιγμή που του άλλαξε τη ζωή για πάντα.

Ηταν μια ήσυχη, απλή Κυριακή. Η Ελίνα, η γυναίκα του, έλειπε. Η νταντά είχε ρεπό. Ο Σάκης είχε μείνει μόνος στο σπίτι με τον δίχρονο γιο τους, ένα χρυσόμαλλο πλασματάκι, γεμάτο αθωότητα και ξεγνοιασιά, που είχε αρχίσει μόλις να ανεβοκατεβαίνει τις σκάλες. Τον παρακολουθούσε με ένα περίεργο μείγμα στοργής και ανησυχίας. «Πρόσεχε, αγόρι μου. Καθιστός να κατεβαίνεις, όχι όρθιος. Με την όπισθεν, όπως μας έδειξε η μαμά», του έλεγε απαλά. Το έλεγαν πολλές φορές εκείνο το πρωί. Τόσες, που είχε αρχίσει να νιώθει ασφαλής.

Ηταν ένα δευτερόλεπτο αφηρημάδας. Ένα βλέμμα του που αφαιρέθηκε για δευτερόλεπτα. Το παιδί τεντώθηκε προς τα πίσω και γλίστρησε. «Όχι!», είπε με μια κραυγή που βγήκε κατευθείαν από τα σωθικά του. Δεν σκέφτηκε τίποτε.

Έκανε ένα άλμα προς το μαρμάρινο κενό. Τα χέρια του άνοιξαν, το σώμα του τινάχτηκε μπροστά. Μοναδική του σκέψη ήταν να σώσει το παιδί του.

Ενίωσε το κορμάκι του παιδιού να πέφτει, αλλά τα δικά του χέρια το γράπωσαν. Εκείνος όμως κατακύλησε. Έχασε την ισορροπία του. Η πτώση ήταν απότομη, αδυσώπητη. Ο πόνος στη μέση τον τύφλωσε. Το γιο του όμως πρόλαβε και τον έσωσε.

Όταν επέστρεψε η Ελίνα, αντίκρισε ένα θέαμα, που αργότερα του είπε ότι δεν θα ξεχνούσε ποτέ. Την θυμάται να ορμάει κλαίγοντας κατά πάνω τους, καλώντας σε βοήθεια για τον άντρα της που σφάδαζε στα σκαλοπάτια κρατώντας πάντα σφιχτά στην αγκαλιά του το τρομαγμένο αγοράκι τους.

Ο Σάκης έκλεισε τα μάτια. Μήπως και θολώσει η μνήμη. Μήπως ξεθωριάσει η εικόνα εκείνης της στιγμής. «Σημασία έχει ότι έσωσα το παιδί μου», ψιθύρισε, καταπίνοντας το ηρεμιστικό μαζί με μια γουλιά από το κονιάκ. Κούφιες λέξεις. Η νέα του ζωή ήταν γεμάτη περιορισμούς και σιωπές. Ότι κάποτε θεωρούσε δεδομένο, το περπάτημα, μια βόλτα, ένα παιχνίδι στο πάρκο, τώρα απαιτούσε κόπο και πόνο. «Πόσα πράγματα δεν πρόλαβε να κάνει με τον γιο του; Πόσα δεν θα έκανε ξανά ποτέ;»

«Μπαμπάκα μου, αυτός είσαι εσύ», είπε μια παιδική φωνούλα κρατώντας έναν σουπερ ήρωα. Ο μικρός ακούμπησε το κεφαλάκι του στα γόνατά του. Τα χρυσά του μαλλάκια έλαμψαν στο φως του δέντρου. Και οι σκοτεινές σκέψεις, έγιναν πάλι πολύχρωμες.

Ο Σάκης χαμογέλασε, για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ. Ένα χαμόγελο που έμοιαζε με υπόσχεση. «Ότι ό,τι κι αν χάθηκε, κάτι άλλο, σπουδαιότερο, είχε σωθεί» είπε στον γιο του με νόημα, που εκείνος ακόμη δεν μπορούσε να καταλάβει.

Του Κλήδονα οι φωτιές...

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Ο Νίκος είχε γείρει τους ώμους του και ακουμπούσε στον στύλο του φωτεινού σηματοδότη. Οι αποκολλημένες πλάκες του πεζοδρομίου, σε αντίθεση με καινούριο οδόστρωμα, έμοιαζαν με επιζώντες δυνατού σεισμού.

Εκείνο που πραγματικά τον ενδιέφερε όμως ήταν το ορφανό οικόπεδο που βρισκόταν μπροστά του, εκεί που μέχρι χθες έστεκε το πατρικό του. Από την μια ήξερε πως είχε πάρει την σωστή απόφαση να το δώσει αντιπαροχή κι από την άλλη αισθανόταν σαν να είχαν ξεριζωθεί όλες οι αναμνήσεις του.

«Σύνελθε Νίκο, τις αναμνήσεις τις κουβαλάμε μέσα μας, δεν χρειάζεσαι τέσσερις τοίχους για να τις προστατέψεις», μονολογούσε στην προσπάθειά του να διασκεδάσει την χαρμολύπη του.

Αφού πέρασε λίγη ώρα ισορροπώντας τα συναισθήματά του, ξεκίνησε να περπατάει στα σοκάκια της παλιάς του γειτονιάς. Πόσο είχε αλλάξει από τότε που έτρεχε ανέμελος στις αλάνες. Τώρα στην θέση τους δέσποζαν πολυκατοικίες. Και το μικρό ψιλικατζίδικο του κυρ Παντελή που αγόραζε καραμέλες στο σχόλασμα είχε μετατραπεί σε σούπερ μάρκετ.

Φτάνοντας στην κεντρική πλατεία μια μελωδία του έκοψε τη ανάσα. Παραδομένος στο άκουσμα που ανέσυρε μνήμες ξεχασμένες, κοντοστάθηκε.. Τέντωσε τ' αυτιά του κι έψαξε με το βλέμμα να εντοπίσει από που ερχόταν.

Διστακτικά στην αρχή και στην συνέχεια με γρηγορότερο βηματισμό, πλησίασε το μικρό καφενείο που έστεκε κυκλωμένο από ένα σωρό πολύχρωμες γλάστρες. Αρώματα από γιασεμί αγκάλιαζαν τους τοίχους, τους βαμμένους στο χρώμα της ώχρας· έμοιαζαν σαν να τον προσκαλούσαν.

Αντίκρουσα τα μάτια σου μια νύχτα με φεγγάρι,
Καθώς του κλήδονα οι φωτιές ανάβαν πυρκαγιές,
Όρκοι αγάπης δέσανε για πάντα τις καρδιές μας
Κι έφτασαν ως τον ουρανό σαν να 'ταν προσευχές...

«Δεν μπορεί, δεν είναι δυνατόν...», αναφώνησε και το σώμα του σκίρτησε σαν να φτερούγισαν μέσα του δεκάδες χελιδόνια.

Δικός του ήταν αυτός ο στίχος που τον μελοποίησε και τον έπαιζε στην κιθάρα του. Στιχάκια γραμμένα για την Ζωή, τον έρωτα των νεανικών του χρόνων. Μόνο μ' εκείνη τα είχε μοιραστεί... και τώρα, τώρα τα τραγουδούσε ένας άγνωστος.

Προσπαθώντας να ξεπεράσει την αρχική του έκπληξη, πέρασε στο εσωτερικό του καφενείου... κι αμέσως μια κραυγή θάφτηκε στο βάθος του λάρυγγά του.

Παραπάτησε, με κόπο κατάφερε να στηριχτεί στην πλάτη μιας ξύλινης καρέκλας.

Είχε μείνει άναυδος!

Στον τοίχο απέναντι κρεμόταν η κιθάρα του...κι έμοιαζε να τον κοιτάζει κατάματα.

Η δική του κιθάρα!

Η κιθάρα που είχε αφήσει στο Λονδίνο στο σπίτι της Ζωής, όταν τον ειδοποίησαν για το ατύχημα του πατέρα του κι έφυγε εσπευσμένα για την Αθήνα.

Με τα ακροδάχτυλά του ακούμπησε δειλά την ξύλινη επιφάνεια της. Φαινόταν ανέγγιχτη από τον χρόνο και τους ανθρώπους. Ακόμα και η σπασμένη από τότε χορδή της εξακολουθούσε να κρέμεται αποκομμένη από τον καβαλάρη, ενώ η γαλάζια πέννα με τα αρχικά του ήταν στο ίδιο σημείο· κολλημένη όπως πάντα στο καπάκι.

Μετά το πρώτο ξάφνιασμα, ο Νίκος, κατέβασε συγκινημένος την κιθάρα και τύλιξε στα μπράτσα του προσεκτικά γύρω της σαν να αγκάλιαζε μια παλιά ερωμένη.

Στα αυτιά του αντήχησαν όλες οι μελωδίες που κάποτε είχε παίξει, ενώ στην ατμόσφαιρα αναδύθηκε το άρωμα της Ζωής που τον συντρόφευε κάθε φορά που την έπαιρνε στα χέρια του.

Σχεδόν άκουγε την φωνή της να τον καλεί.

Και όμως... το τελευταίο δεν ήταν στην φαντασία του! Πράγματι, εκείνη στεκόταν πίσω του!

Οι ίδιες πλούσιες, πυρόξανθες μπούκλες πλαισίωναν το πρόσωπό της σχεδόν αγγελικά.

Μεμιάς χώθηκε στην αγκαλιά του.

«Το ήξερα ότι κάποια στιγμή θα συναντηθούμε ξανά», του ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή.

«Μα πως...η κιθάρα...την κράτησες...», ψέλλισε ο Νίκος που κυριολεκτικά έμοιαζε να τα έχει χαμένα.

«Έχουμε πολλά να πούμε...», του απάντησε η Ζωή χαϊδεύοντας τα μαλλιά του.

... και το κουβάρι της ιστορίας άρχισε αμέσως να ξετυλίγεται, έτοιμο να τους παρασύρει σε νέα μονοπάτια.

Απρόβλεπτη εξέλιξη...

Διήγημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Την Παρασκευή ξύπνησα πολύ πρωί. Με χαρούμενη διάθεση απόλαυσα τον καφέ μου και ξεκίνησα να τακτοποιώ όλες τις εκκρεμότητες της δουλειάς. Στις δώδεκα θα συναντούσα την παιδική μου φίλη και συμμαθήτριά για καφέ και ψώνια στο κέντρο, κάτι που περίμενα με μεγάλη χαρά.

Ξεκίνησα νωρίτερα για να πάω σ' ένα μαγαζί που υπάρχει στη στάση του μετρό. Ποτέ δεν το προλάβαινα ανοικτό, αλλά τώρα είχα μπροστά μου τριάντα ολόκληρα λεπτά.

Ψώνιζα ήδη, όταν ακούστηκε ένας τρομακτικός θόρυβος. Κοίταξα την πωλήτρια απορημένη και έτρεξα αμέσως έξω. Είδα έναν άνθρωπο να πετάγεται στον αέρα και να πέφτει καταμεσής στο δρόμο.

Εντρομη, φώναξα στην πωλήτρια να καλέσει το ΕΚΑΒ, ενώ εγώ, σαν χαμένη στεκόμουν στην είσοδο του καταστήματος. Δείλιαζα να αντικρύσω αυτό που συνέβη, ενώ παράλληλα μια φωνή μέσα μου ούρλιαζε να τρέξω κοντά στον πεσμένο άνθρωπο.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και βρέθηκα πλάι του. Γονάτισα, του έπιασα το χέρι· εκείνος με κοίταζε τρομαγμένος, έδειχνε σαν να μην είχε καταλάβει τι του συνέβη. Μου έσφιγγε το χέρι, με όση δύναμη του είχε απομείνει, ψελλίζοντας συνεχώς «help me!»

Το πρόσωπό του είχε πρηστεί, η μύτη του ήταν ματωμένη και το δεξί του πόδι περίεργα διπλωμένο, αλλά ευτυχώς ανέπνεε κανονικά.

Δεν ήξερα πως να τον βοηθήσω, το μόνο που μπορούσα να κάνω μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο ήταν να του κρατώ το χέρι, για να μη νιώθει μόνος τούτες τις δύσκολες στιγμές.

Ξέχασα ότι είχα ραντεβού, ξέχασα που βρίσκομαι, το τηλέφωνό μου χτυπούσε ασταμάτητα κι εγώ καθόμουν αποσβολωμένη εκεί, κρατώντας σφιχτά το χέρι ενός άγνωστου άνδρα.

Το απαλό άγγιγμα στον ώμο, με ξάφνιασε. Ήταν ένας αστυνομικός που άρχισε αμέσως τις ερωτήσεις. Δεν είχα απαντήσεις, εκείνη την ώρα το μυαλό μου δε λειτουργούσε.

Αυτό το συγκλονιστικό γεγονός με οδήγησε σε μια δίνη συναισθημάτων και εικόνων από το παρελθόν. Άκουγα συνεχώς στ' αυτί τα λόγια της μάνας μου «Αγάπη μου, να ζεις την κάθε μέρα σα να είναι η τελευταία, δεν ξέρεις τί σου ξημερώνει αύριο!»

Μάνα είμαι...

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Μονάκριβέ μου,

Μου άλλαξες τη ζωή. Και να ξέρεις, ποτέ, ούτε για μια στιγμή, δεν μετάνιωσα που σε έφερα στον κόσμο. Μπορεί να ήμουν μόλις δεκαέξι χρονών, αλλά ούτε καν σκέφτηκα να σε αρνηθώ. Ότι κι αν σήμαινε αυτό για μένα, όσες θυσίες κι αν χρειάστηκε να κάνω.

Τι κι αν η απόφασή μου άλλαξε τη ζωή μου για πάντα; Τι κι αν, για χάρη σου, μάζεψα τα λιγοστά μου πράγματα και έφυγα, αλλάζοντας πόλη, συνήθειες, τα πάντα; Τι κι αν, εξαιτίας μου, έμεινα ορφανή όσο ζούσαν ακόμα οι γονείς μου, γιατί ποτέ δεν με συγχώρησαν;

Με βοήθησαν λίγοι φίλοι και μια μακρινή θεία, άτεκνη, που δέχτηκε να με φιλοξενήσει.

Εκεί, μέσα στη σιωπή ενός ξένου σπιτιού, σε έφερα στον κόσμο. Σε μεγάλωσα μόνη, ξεπληρώνοντας τη "φιλοξενία" της με τις υπηρεσίες μου. Ήμουν μικρή, ανυποψίαστη, αφελής, δεν κατάλαβα τι πραγματικά ήθελε από μένα. Δεν ήταν η καλοσύνη που την έκανε να με δεχτεί. Ήταν το κέρδος.

Το κατάλαβα όταν ήταν πια αργά...

Δεν βαριέσαι. Έκανα ό,τι μου είπε. Για λίγο. Για να σε κρατήσω κοντά μου. Για να μη σε πάρουν οι αρχές. Έλεγα μέσα μου ότι κάτι θα γίνει. Ότι έχει ο Θεός...

Και είχε.

Μου φανερώθηκε πέντε μήνες αφότου σε γέννησα, με τη μορφή του κυρίου Μακρή!

Ήταν πελάτης... κι όταν τελείωσε μαζί μου, φόρεσε το παντελόνι του και, προτού φύγει για τη "μέγαιρα". όπως είπε, γυναίκα του, θέλησε να μου κάνει παρέα. Του μίλησα για σένα. Του είπα για τη ζωή μας. Και συγκινήθηκε τόσο, που ντράπηκε γι' αυτό που είχε κάνει στο κορμί μου.

Δεν στα πολυλογώ. Ο άνθρωπος αυτός, ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή του, με βοήθησε εκείνη τη στιγμή να μαζέψω λίγα ρούχα, να σε σφίξω στην αγκαλιά μου και να φύγουμε. Φρόντισε να εξαφανιστούμε από τη ζωή της θείας, από εκείνη την καταραμένη πόλη.

Η θεία δεν με ξαναενόχλησε. Ο κύριος Μακρής με σύστησε σ' έναν φίλο του, τον κύριο Χαραλάμπους, και τον παρακάλεσε να με βοηθήσει. Μου βρήκε δουλειά στο σπίτι του, με παρουσίασε ως ανιψιά του. Και πλήρωσε το σχολείο σου. Έτσι, η ζωή μας μπήκε επιτέλους σε μια σειρά.

Σήμερα το πρωί, την ώρα που σφουγγάριζα το πάτωμα, χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού. Το σήκωσα μηχανικά, έτοιμη να πω πως οι κύριοι έλειπαν, να συνεχίσω τη δουλειά μου. Όμως, δεν ζητούσαν αυτούς. Ζητούσαν εμένα.

Η καρδιά μου σφίχτηκε. Ο νους μου πήγε στο κακό. Τα πόδια μου κόπηκαν.

Ετρεξα στο σχολείο σου. Με υποδέχτηκε ένας σεβάσμιος κύριος, ο διευθυντής. Και χαμογελούσε. "Μα γιατί χαμογελάει;" σκέφτηκα. "Κάτι κακό έχει συμβεί στον γιο μου και αυτός χαμογελάει;"

Και τότε είπε: «Κυρία Παπαδοπούλου, είμαστε πολύ περήφανοι για τον γιο σας».

Δεν κατάλαβα όλα τα λόγια του. Δεν ξέρω από τέτοια. Μόνο ένα ήξερα.

Ο Βαγγέλης μου, το δωδεκάχρονο αγόρι μου, επιλέχθηκε για ένα πρόγραμμα στην Ουάσιγκτον. Ένα πρόγραμμα για χαρισματικά παιδιά!

Υποτροφία! Όλα τα έξοδα πληρωμένα. Σπουδές σε υψηλό επίπεδο, όσες χρονιές χρειαστεί.

Δεν κατάλαβα όλα τα λόγια του. Δεν ξέρω από τέτοια. Μόνο ένα ήξερα: ότι είσαι πανέξυπνος. Το ήξερα πάντα.

Δέχτηκα χωρίς δεύτερη σκέψη. Ο διευθυντής με χαιρέτησε εγκάρδια και είπε πως θα μιλήσουμε για τις λεπτομέρειες.

Τώρα, σε έβαλα για ύπνο. Και δεν σου είπα τίποτα. Δεν μπορούσα. Εκατσα να γράψω. Να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά. Και μετά θα κάψω το γράμμα. Δεν θέλω να ξέρεις τίποτα απ' όλα αυτά. Ποτέ δεν θα τα μάθεις.

Μονάκριβε μου, τι λαχταρά η ψυχή σου;

Θέλεις να φύγεις;

Ξέρω πως θέλεις. Όμως η υποτροφία είναι μόνο για σένα. Δεν με περιλαμβάνει. Αν πας, θα πρέπει να σε αφήσω. Να σε αποχωριστώ. Να μάθω να ζω χωρίς εσένα.

Άραγε, έχω το δικαίωμα να σε κρατήσω εδώ, μαζί μου ή μήπως δεν έχω το δικαίωμα να σου στερήσω αυτή την ευκαιρία;

Η καρδιά μου ουρλιάζει πως δεν μπορώ να σε χάσω. Όμως, πάντα έλεγα πως θα κάνω τα πάντα για να έχεις μια καλύτερη ζωή. Και αυτή είναι η ευκαιρία σου.

Αν φύγεις, δεν θα σε ξαναδώ. Θα μεγαλώσεις μακριά μου. Θα γίνεις αυτό που προορίζεσαι να γίνεις. Αν μείνεις, θα ζήσεις όπως ζούμε τώρα. Και θα σε έχω. Θα μπορώ να σε κοιτάζω κάθε βράδυ, να ακούω την ανάσα σου στον ύπνο σου.

Δεν ξέρω, αγόρι μου. Δεν ξέρω τι είναι σωστό. Μάνα είμαι. Πώς να βρω τη δύναμη να σου πω "πήγαινε"; Ίσως, όταν ξημερώσει, να το έχω αποφασίσει. Ίσως, όταν ξημερώσει, να βρω τη δύναμη να σε αφήσω να φύγεις.

Η περήφανη μάνα σου

Στεφανία

Προδοσία χωρίς όρια

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Η φωνή του εκφωνητή στο ραδιόφωνο προειδοποιούσε για την κίνηση στην εθνική οδό. Η Μαρία έριξε μια απελπισμένη ματιά στο ρολόι της και σούφρωσε τα χείλη της.

Από χθες την είχε ενημερωθεί ότι έπρεπε να πάει στο Ναύπλιο καθώς είχε προκύψει ένα πρόβλημα στην ανακαίνιση ενός παλιού αρχοντικού που είχαν αναλάβει.

Ρούφηξε μια γουλιά από τον καφέ της και ένας μεγάλος λεκές πότισε το λευκό της μπλουζάκι καθώς το καπάκι στο χάρτινο ποτήρι δεν είχε εφαρμόσει καλά. Ωραία ξεκινήσαμε, μουρμούρισε ...

Ηταν τόσο ξαφνική η σημερινή αλλαγή σχεδίων που δεν είχε προλάβει καν να ενημερώσει τον Θάνο ότι θα έλειπε εκτός Αθηνών και ίσως χρειαζόταν να διανυκτερεύσει εκεί.

Ο Θάνος της που μόλις πριν λίγες μέρες της πρότεινε να συγκατοικήσουν ήταν η πρώτη και η τελευταία σκέψη κάθε ημέρας της. Γνωρίστηκαν πριν έναν χρόνο σε μια εκδήλωση. Την φλέρταρε με χιούμορ και επιμονή. Εκείνη μόλις είχε χωρίσει αλλά οι αρχικές επιφυλάξεις της γρήγορα σκορπίστηκαν στα γλυκόλογα και τις υποσχέσεις του.

Η σκέψη του αγαπημένου της διαλύθηκε απότομα καθώς οι ρόδες του αυτοκινήτου, με το απότομο φρενάρισμα, άφησαν ένα ηχηρό στρίγκλισμα. Αυτό ήταν, κολλήσαμε.

Εδωσε ένα ελαφρύ χτύπημα στο τιμόνι επιρρίπτοντάς του πλήρη υπαιτιότητα για το μποτιλιάρισμα, καθώς ο όγκος του φορτηγού, ακριβώς μπροστά της, δεν της άφηνε περιθώρια να αξιολογήσει την κατάσταση της κίνησης.

Σιχτιρίζοντας, κοίταξε αφηρημένα το διπλανό της αυτοκίνητο. Γούρλωσε τα μάτια όταν αντίκρουσε τον Θάνο. Η καρδιά της φτερούγισε και

ετοιμάστηκε να ανοίξει το παράθυρο και να τον φωνάξει αλλά...το σύντομο συναίσθημα της χαράς και της έκπληξης κατατροπώθηκε από τον πανικό μόλις εντόπισε την ξανθιά γυναίκα στην θέση του συνοδηγού.

Η γυναίκα δάγκωνε παιχνιδιάρικα τα χείλη της και του χάιδευε τα μαλλιά. Εκείνος, έσκυψε και την φίλησε. Τα γεμάτα υποσχέσεις βλέμματα που αντάλλαζαν εναλλάσσονταν με ζωηρές συζητήσεις και γελάκια. Ακολούθησε και άλλο φιλί...

Η Μαρία τράβηξε ελαφρώς τα μαλλιά της και βύθισε το σώμα της όσο μπορούσε στο κάθισμα του αυτοκινήτου. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ν' να μπορούσε ν' άνοιγε μια τρύπα στον πάτο του αυτοκινήτου και να διέφευγε μέσα από κάποιον υπόνομο σαν τους τυφλοπόντικες. Οι άκρες των ποδιών της μούδιασαν καθώς την κυρίευσε ο φόβος ότι θα έμενε για πάντα κολλημένη εκεί να κοιτάει τον Θάνο.

Παίρνοντας βαθιές ανάσες, κατάφερε να επαναφέρει τους παλμούς της καρδιάς της στο φυσιολογικό και οι εξογκωμένες φλέβες των χεριών της βρήκαν πάλι την θέση τους στο απαλό της δέρμα.

Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Άραγε πόση ώρα είχε περάσει; Μπορεί να ήταν δυο λεπτά, δυο μήνες ή δυο αιώνες. Ο Θάνος πάντως δεν είχε πάρει είδηση, τόσο αφοσιωμένος ήταν.

Τον κάλεσε στο τηλέφωνο, ήθελε να δει την αντίδρασή του. Εκείνος, έριξε μια φευγαλέα ματιά και το παράτησε στα αριστερά του.

Οι εκφράσεις του προσώπου της σκλήρηναν και τα δόντια της έτριξαν σαν πολυκαιρισμένος σκελετός μεταλλικού κρεβατιού. Όρμησε έξω από το αυτοκίνητο της και άρχισε να χτυπάει με μανία το καπό του άλλου.

Εκείνοι έκοψαν απότομα τα ερωτικά χάρδια και την κοίταξαν τρομαγμένοι. Οι ματιές που αντάλλαξαν έμοιαζαν με διασταυρούμενα ξίφη που ζύγιζαν την κατάλληλη στιγμή για να κάνουν την πρώτη κίνηση.

Η ξανθιά γυναίκα χαμήλωσε το βλέμμα, άρχισε να κλαίει.

Ξαφνικά, ο δρόμος απέκτησε ροή, τα αυτοκίνητα κόρναραν. Η Μαρία μπήκε στο αμάξι και ξεκίνησε. Βγήκε από την εθνική οδό ακολουθώντας την

πρώτη έξοδο και σταμάτησε σ' ένα απόμερο μέρος. Κοίταζε αρκετή ώρα την οθόνη να αναβοσβήνει με το όνομα του Θάνου, που δεν είχε πάψει να την καλεί.

Δεν απάντησε. Με δάκρυα στα μάτια, απέκλεισε αποφασιστικά δυο επαφές από την λίστα της. Η μία ήταν του Θάνου και η άλλη της Ελένης, της παιδικής της φίλης με τα ξανθιά μαλλιά...

Ρόδος λέει... Κηφισίας απαντά

Διήγημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Απόγευμα Παρασκευής και είμαι εγκλωβισμένη στην κίνηση της Κηφισίας. Στο μπροστινό αμάξι, ένα ζευγάρι ερωτοτροπεί συνεχόμενα, πάντα όταν ανάβει πράσινο, έλεος βρε παιδιά... άντε θα βραδιάσουμε. Με έναν γρήγορο ελιγμό, βρέθηκα πλάι τους.

Κοίταξα από περιέργεια...ένα ρίγος ηλεκτρισμού με διαπέρασε... το σουλούπι που βλέπω μου φαίνεται γνώριμο... συνεχίζω να κοιτάζω με επιμονή, ανάβει το φανάρι κι εγώ έχω κολλημένο το πόδι μου στο φρένο. Κόρνες ηχούν, μα δεν τις ακούω.

Μόλις ξεκινά το αμάξι δίπλα μου, χαμηλώνω στην θέση μου και τρυπώνω με τρόπο πίσω τους. Μ' έχει λούσει κρύος ιδρώτας, τα δάχτυλά μου παίζουν στο τιμόνι... φυσάω, ξεφυσάω σαν ατμομηχανή. Μας πιάνει το φανάρι...ουφ!

Ευτυχώς...ή δυστυχώς...;

Χριστέ μου...!

Ο Νίκος είναι, ο δικός μου Νίκος!

Πως είναι δυνατόν; Αφού λείπει στην επαρχία. Εγώ τον πήγα στο αεροδρόμιο το πρωί. Το αμάξι που οδηγεί ποιανού είναι; ...Της σακαφιόρας θα είναι σίγουρα. Θεέ μου... δεν το πιστεύω...

Εγώ τώρα τι κάνω; Προς τα πού πάω;

Ψυχραιμία Δώρα... ψυχραιμία!

Παίρνω τρεις βαθιές αναπνοές κρατώντας το τιμόνι σφιχτά, ο σηματοδότης ανάβει και τους ακολουθώ. Ο θυμός, μου έχει μπαρουτιάσει το μυαλό, χωρίς δεύτερη σκέψη πατάω τέρμα το γκάζι στην κατηφόρα της Κατεχάκη και πέφτω πάνω τους με φόρα.

Το μόνο που θυμάμαι είναι ο εκκωφαντικός θόρυβος από τις λαμαρίνες κι ένα λευκό μπαλόني που φούσκωσε ξαφνικά μπροστά μου.

Ξύπνησα, ξαπλωμένη σε κρεβάτι νοσοκομείου, με νάρθηκα στον αυχένα, μια μεταλλική υποστήριξη στον παράμεσο της αριστερής μου παλάμης και μικρές αμυχές κι εκδορές στους βραχίονες μου... κατά τ' άλλα όλα καλά.

Άκουγα την φωνή του Νίκου, μα δεν τον έβλεπα. Ερχόντουσαν στο μυαλό μου ακατάστατα οι εικόνες που έζησα κι έκανα κίνηση να σηκωθώ, αλλά η ζάλη με κράτησε ανάσκελα κι έκλεισα τα μάτια μου.

Ενιωσα ένα δροσερό χέρι στο μέτωπο μου, ανοίγοντας, αντίκρισα το φοβισμένο βλέμμα του κατεργάρη. Ήθελα να ουρλιάξω, να τον χαστουκίσω, να τον βρίσω, να τον κλωτσήσω, να τον ξεφτιλίσω αλλά πρακτικά ήταν αδύνατον. Εκείνος έσκυψε και μου έδωσε ένα φιλί, του Ιούδα, και ξίνισα την μούρη μου. «

«Εσύ... πως βρέθηκες εδώ από Ρόδο;» Τον ρώτησα περιπαιχτικά.

«Μόλις μου τηλεφώνησαν, πήρα την πρώτη πτήση και ήρθα... ανησύχησα αγάπη μου» αποκρίθηκε.

«Τι... λες; Σοβαρά, ε; Είσαι τόσο γρήγορος;... και δεν σου το είχα» του είπα γεμάτη ειρωνεία. «Άκου, μπορεί να είμαι σε αυτήν την κατάσταση αλλά δεν είμαι ούτε ηλίθια ούτε τα έχω χαμένα. Πες μου πρώτον γιατί μου λες ψέματα, για το ότι ήσουν στη Ρόδο... αχ!...πονάει κι αυτό το ρημάδι... και δεύτερον τι δουλειά είχες μέσα στο κόκκινο αμάξι στην Κηφισίας στο ρεύμα για Κατεχάκη... για πες;». Συνέχισα συγχυσμένη.

«Ήρεμα αγάπη μου, αυτά είναι καλύτερα να τα συζητήσουμε στο σπίτι... κάτι εξετάσεις περιμένουμε και φεύγουμε.» είπε χαμηλόφωνα κοιτώντας προς την πόρτα του δωματίου.

«Δεν κατάλαβες καλά μάλλον. Σας είδα Νίκο... που φιλιόσασταν, τι άλλο θες να πούμε σπίτι; Και για να μην ξεχνιόμαστε σπίτι μου... όπου... θα με πας, θα με αφήσεις και θα φύγεις μαζί με την βαλίτσα σου με τα υπόλοιπα ρούχα. Την επιλογή σου την έκανες».

Συγκρουσιακή γνωριμία

Διήγημα της Ευαγγελίας Καλογρίδου

Σκοτάδι ακόμα και το ξυπνητήρι κτυπάει δίπλα του. Πετάγεται από το κρεβάτι. Κοιτάζει την ώρα. Μισό κοιμισμένος ακόμα προσπαθεί να σκεφτεί τι ημέρα είναι. Κυριακή, τότε γιατί χτύπησε το ξυπνητήρι; Ξέχασα να το απενεργοποιήσω, σκέφτεται.

Ξαναγυρίζει στο κρεβάτι, αδύνατον να κοιμηθεί. Αποφασίζει να πάει εκδρομή στην θάλασσα, στο Σούνιο, ούτε μακριά ούτε κοντά. Η απόφαση αυτή του φτιάχνει την διάθεση. Παίρνει το σακβουαγιαζ βάζει μέσα πετσέτα, γυαλιού ηλίου και καπέλο.

Μπαίνει στο αυτοκίνητο ανοίγει την μουσική. Οι δρόμοι είναι άδειοι και αναπτύσσει ταχύτητα. Ξαφνικά ένα ζώο πετάγεται στην μέση του δρόμου και για να το αποφύγει κάνει μια απότομη κίνηση και κτυπάει ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο. Σταματάει και κατεβαίνει• δυστυχώς το έχει χτυπήσει αρκετά.

«Τι θα κάνω τώρα» μονολογεί και τον λούζει κρύος ιδρώτας. Καλεί την ασφάλεια του αλλά κανείς δεν απαντάει. Λογικό, κυριακάτικα δεν δουλεύουν, σκέφτεται κι έτσι καλεί την αστυνομία.

Μόλις έφθασε το περιπολικό, αναφέρει τι έγινε κι οι αστυνομικοί ψάχνουν σε ποιον ανήκει το αυτοκίνητο. Μόλις διαπιστώνουν ότι το έχουν κλέψει και το έχουν παρατήσει, παίρνουν τα στοιχεία του και τον ενημερώνουν ότι θα τον καλέσουν μόλις επικοινωνήσει μαζί τους η κάτοχος του αυτοκινήτου.

Γυρίζει σπίτι του και λίγο αργότερα τον καλούν από το αστυνομικό τμήμα, λέγοντας του να πάει εκεί γιατί θα έλθει και η ιδιοκτήτρια του αυτοκινήτου.

Πηγαίνει πράγματι και σε λίγο μπαίνει μια λυγρόκορμη κοπέλα με μαύρα μακριά μαλλιά και μάτια σαν το γαλάζιο της θάλασσας. Την κοιτάζει και χάνεται μέσα τους.

Του δίνει το χέρι της κι εκείνος αποσβολωμένος δεν κουνιέται. Το χέρι της κοπέλας αιωρείται και περιμένει ώσπου εκείνος συνέρχεται και της ανταποδίδει τον χαιρετισμό. Μια τέτοια κοπέλα θα ήθελε για γυναίκα του ευγενική, όμορφη με αέρα.

Αφού τελείωσαν με τα διαδικαστικά ετοιμάστηκαν να φύγουν. Θέλω να την ξαναδώ σκέφτεται και αυθόρμητα ζητάει το τηλέφωνό της...

Το δικό της όνομα

Διήγημα της Αθηνάς Ιωακειμίδου

Σκυμμένη πάνω σε μια δικογραφία κάθεται και μελετά· ακόμα και το κόμμα έχει τη σημασία του. Κάπου – κάπου σημειώνει με κόκκινο στυλό τις παρατηρήσεις της. Έξω έχει σουρουπώσει και από τα ηχεία στην πλατεία ακούγεται χριστουγεννιάτικη μουσική.

Αυθόρμητα αποφασίζει να βγει, να περπατήσει στους στολισμένους δρόμους.

Τα μικρά παιδιά έξω από το σπιτάκι του Αη Βασίλη την ταξιδεύουν στο παρελθόν και οι μυρωδιές από άχνη και κανέλα στη χριστουγεννιάτικη αγορά, της θυμίζουν τη μυρωδιά της κουζίνας της. Κάποτε!

Χαμογελά νοσταλγικά και συνεχίζει προς τα καταστήματα.

Από συνήθεια, το βλέμμα της πέφτει πάνω στον στυλό με το κηδειόχαρτο. Αφηρημένα διαβάζει: Μαργαρίτα Παπαδημητρίου του Κωνσταντίνου, ετών 55

... και μετά πάλι. Φωναχτά αυτήν τη φορά.

Ο χρόνος σταματά και η μουσική σιωπά μέσα της. Παραλύει ολόκληρη μπροστά στο χαρτί.

Ενα όνομα πάνω στο χαρτί, το δικό της όνομα... και με τη σκέψη αυτή θυμάται την εξαδέλφη της με τα ίδια προσωπικά στοιχεία· μόνο ο μήνας γεννήσεως τους διέφερε.

Αναρωτιέται έντρομη πόσοι γνωστοί θα δούνε το κηδειόχαρτο και πόσοι άραγε θα καταλάβουν πως πρόκειται για κάποια άλλη.

Η σκέψη της αυτονομείται και τρέχει ακατάστατα. Φαντάζεται το εσωτερικό της εκκλησίας, «βλέπει» τον εαυτό της, κάτωχρο, παραμορφωμένο, άτονο, σιωπηλό. Αιωνίως σιωπηλό, σκέφτεται.

Κλείνει τα μάτια να φύγει η εικόνα, μα το μυαλό είναι μπερδεμένο. Και μετά, πιο ψύχραιμα, σκέφτεται πως αυτή είναι ζωντανή και πως στέκεται όρθια, απέναντι από κείνο το χαρτί.

Αυτή η σκέψη δεν την ηρεμεί, απεναντίας αναλογίζεται ότι σήμερα πήρε παράταση, μα κάποτε, αργά ή γρήγορα και ενώ η ίδια θα είναι απύουσα, θα γραφτεί το ίδιο όνομα πάνω σε ένα παρόμοιο χαρτί. Και αυτήν τη φορά δεν θα πρόκειται για κάποια άλλη!

Κάθισε σιωπηλή στο παγκάκι της εκκλησίας. Απέναντι το φως στο γραφείο είναι ακόμα αναμμένο. Την περιμένει.

Στο μυαλό της έρχονται τα παιδικά της χρόνια, τότε που ο χρόνος κυλούσε ανέμελα, αλλά πάντα αργά γι' αυτήν και μετά, κορίτσι ακόμα, που βιαζόταν να μεγαλώσει, που σχεδίαζε όσα χωρούσαν στον χρόνο του μέλλοντος και πως, σαν ήρθε αυτός, δεν τον προλαβαίνει ποτέ, πως η ίδια δεν χωρά στον χρόνο και αυτός όλο φεύγει.

Καθώς ανηφορίζει για το σπίτι ρίχνει μια αδιάφορη ματιά στο φως του γραφείου.

Τραγικές αποφάσεις

Διήγημα της Αλεξάνδρας Ζαρμπή-Γεωργακοπούλου

Δεν είχε ύπνο εκείνο το βράδυ. Οι έννοιες τον είχαν περιζώσει, δεν τον άφηναν να ησυχάσει. Αναστέναξε και σηκώθηκε. Έβαλε τη φόρμα του, άρπαξε πορτοφόλι, κλειδιά και κινητό και βγήκε.

Αποφάσισε να πάει μια βόλτα με το αμάξι στην παραλιακή, να βάλει το cd του στη διαπασών, να δει τη σκούρα θάλασσα και τα απέναντι φωτάκια, για να μερέψει.

Η μουσική τον συνεπήρε, όπως πάντα. Άνοιξε εντελώς το παράθυρο, αναπνέοντας τις ευωδιές μιας όμορφης, ήσυχης νύχτας. Έστριψε δεξιά και μπήκε στον παράδρομο. Ήθελε να βρίσκεται πιο κοντά στη θάλασσα, να μυρίζει την αρμύρα της.

Είχε αρχίσει να νοιώθει καλύτερα, όταν ξαφνικά ένας όγκος πετάχτηκε μπροστά του και σε ελάχιστα δευτερόλεπτα βρέθηκε στις ρόδες του αυτοκινήτου. Από τη τρομάρα του, ξεστόμισε μια χοντρή βρисиά. Πετάχτηκε έξω και έτρεξε μπροστά. Είδε ένα λιγνό, κουλουριασμένο κορμάκι με το πρόσωπο κρυμμένο μέσα σε άφθονα σκούρα μαλλιά.

Ήταν ένα μικρό κορίτσι· γερμένη στο πλάι έμοιαζε αναίσθητη. Την σήκωσε στα χέρια του και την ξάπλωσε προσεχτικά στο πίσω κάθισμα.

Με τρεμάμενα χέρια αναζήτησε τα εφημερεύοντα νοσοκομεία, «ενίστε και τα κινητά είναι χρήσιμα», σκέφτηκε και κατευθύνθηκε προς τη Βούλα με μεγάλη ταχύτητα, πατώντας την κόρνα του αυτοκινήτου παρατεταμένα.

Ευτυχώς το νοσοκομείο δεν ήταν μακριά. Έτρεξε στα επείγοντα όπου παρέλαβαν αμέσως το κορίτσι. Ο εφημερεύων γιατρός του είπε ότι δεν είχε κάτι σοβαρό, πως δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Θα έκαναν φυσικά εξετάσεις και ενδεχομένως κάποια ράμματα στο μέτωπο όπου υπήρχε πληγή.

Πέρασε μια ώρα κι εκείνος μέχρι να μάθει τι απέγινε, καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα.

Ο γιατρός επιτέλους, ήρθε προς το μέρος του, χαμογελαστός, διαβεβαιώνοντας τον ότι δεν υπήρχε κίνδυνος για την υγεία της...

Πήγε και κάθισε δίπλα της.

Το κοριτσάκι είχε τα μάτια χαμηλά και ήταν χλωμή και τρομαγμένη. Της έπιασε το χέρι, την ρώτησε πώς νοιώθει, της μίλησε τρυφερά... κι εκείνη ξεθάρρεψε και ψιθυριστά άρχισε να του ζητά συγνώμη που τον ταλαιπώρησε, αλλά ο σκοπός της, όπως του είπε, ήταν εκείνο το βράδυ να τελειώνει με τη ζωή της που δεν της πρόσφερε καμιά χαρά.

Το πάθος δεν μετράει χρόνια

Διήγημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Ο Φάνης διασκέδαζε με την παρέα του σ' ένα κοσμικό μπαρ στο Κολονάκι. Η μπαργούμαν ήταν σκέτος πειρασμός και για να την πλησιάσει ξεκίνησε τις παραγγελιές των μικρών αλκοολούχων βομβών, που αν ξεπεράσεις το όριο σε μαζεύουνε με τα κουταλάκια. Έλα όμως που η μπαργούμαν του έκλεισε το μάτι και λίκνισε το κορμί της, εκεί... η παραγγελία ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Τα μάτια του έλαμπαν, το χνώτο του μύριζε αλκοόλ και οι κινήσεις του ταγμένες στον ρυθμό της μουσικής.

Ενα χορευτικό στροβίλισμα ήταν αρκετό για να τον ξαπλώσει φαρδύ πλατύ στο πάτωμα του μπαρ. Σχεδόν μισολιπόθυμος κούναγε τα χέρια του και παραμιλούσε για την όμορφη μπαργούμαν. Δεν συνερχόταν με τίποτε, οι φίλοι του τρομαγμένοι τον σήκωσαν και κουβαλώντας τον σαν μικρό παιδί τον πήγαν στα επείγοντα. Γλίτωσε από του χάρου τα δόντια με την ποσότητα του νοθευμένου αλκοόλ.

***

Ο Τζον πάρκκαρε τη δίχρονη μοτοσυκλέτα του με καμάρι, έξω από τις Καρυάτιδες, την πιο δημοφιλή ντίσκο της Πλάκας. Παρά τα εξήντα επτά του χρόνια το παρουσιαστικό του σε ξεγελούσε. Τον γνώριζαν μέχρι και οι πέτρες από τις χορευτικές φιγούρες αλά Τραβόλτα που ήταν το πάθος του. Σήμερα βέβαια δεν είχε πολλά κέφια, ένωθε λιγάκι βαρύς. Μέχρι που εμφανίστηκε η Ρούλα μια παλιά του αγάπη που είχε αφήσει στα κρύα του λουτρού για την Κάθριν, δίχως η ίδια να το ξέρει. Του έριξε μια ναζιάρικη ματιά γεμάτη υπονοούμενα κι εκείνος αναθάρρησε, πίνοντας μεμιάς το δεύτερο κοκτέιλ του. Άρχισε να κουνά το κορμί του ρυθμικά στους ήχους της Donnas Summer. Η Ρούλα κάθισε απέναντί και τον παρατηρούσε. Ο Τζον παρήγγειλε δύο κοκτέιλ και την πλησίασε χορεύοντας.

Ο ίδιος άρχιζε να νιώθει πιο ελαφρύς μετά από κάθε γουλιά και ξεκίνησε δειλά δειλά να ξεδιπλώνεται στην πίστα. Η Ρούλα τον ακολούθησε κι εκείνος ξεκίνησε να δίνει το δικό του, μοναδικό σόου. Ο ήχος από το Saturday Night Fever ξεσήκωσε όλο το μαγαζί κι ο Τζον έκλεβε την παράσταση με τις χορευτικές του ικανότητες, ήξερε πως μετά από αυτόν τον χορό η Ρούλα θα ήταν πλέον δικιά του, όταν ξαφνικά όλα μαύρισαν μπροστά του, χάνοντας την ισορροπία του και πέφτοντας σαν σακί στην πίστα. Όσοι ήταν εκεί προσπάθησαν να τον σηκώσουν, η Ρούλα τσίριζε με δάκρυα στα μάτια κι ο Τζον είχε πέσει σε κώμα. Το ασθενοφόρο δεν άργησε να φανεί. Η καρδιά του τον πρόδωσε και θα έλεγε κανείς πως τουλάχιστον πήγε ευχαριστημένος.

Στη σπηλιά του δράκου

Διήγημα του Σπύρου Σπυρόπουλου

Ο Ηλίας ανοιγόκλεισε τρεις τέσσερις φορές τα μάτια του πριν τα ξανακλείσει ακόμα πιο σφιχτά. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε να βγει αργά μαζί μ' ένα μακρόσυρτο αναστεναγμό που κάλυψε κάποιες ακατάληπτες λέξεις που βγήκαν από το στόμα του. Κάτι σαν : «ωωωχ ρε πούστη... καζάνι το κεφάλι μου...»

Πέρασε την γλώσσα του πάνω από τα αφυδατωμένα χείλη του και σιχτίρισε το ξυπνητήρι του κινητού που νόμισε πως δεν χτύπησε για ένα ακόμα πρωινό.

Προσπάθησε να θυμηθεί που έπαιζε και πόσες δοντιές είχε καπνίσει το προηγούμενο βράδυ, αλλά το μυαλό του προς το παρόν ρέταρε. Αφού σιγοτραγούδησε "...αγάντα θερμαστάκι μου και ρίξε τις φτυαριές σου..." , για να δώσει μια στάλα κουράγιο στον εαυτό του, άνοιξε και πάλι σιγά σιγά τα μάτια του.

Αρχικά, αναρωτήθηκε εάν όντως είχε ξυπνήσει ή αν έβλεπε κάποιο πολύ ζωντανό όνειρο, πως δηλαδή, πράγματι ήταν ξαπλωμένος μέσα σε μια διάφανη κάψουλα, με ένα ψηφιακό καντράν ακριβώς πάνω από το κεφάλι του το οποίο έπλεε σαν βάρκα μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Ενστικτωδώς φώναξε «πέθανα βλάμη μου» και στη συνέχεια προσευχήθηκε στον Θεό να 'ναι πράγματι όνειρο και να την έχει σκαπουλάρει, δίνοντας του ταυτόχρονα όρκο ότι θα κόψει δια παντός τα πιάματα... «μπέσα, όλα τα πιάματα, μαχαίρι Θεέ μου».

Ξαναπήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να ψαχουλεύει και με τα δυο του χέρια το επίπεδο πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα. Στο ύψος του δεξιού του γοφού έπιασε το μπράτσο του τρίχορδου και τότε, σαν σε αναλαμπή τα θυμήθηκε όλα.

Τι διάφανες κάψουλες κι αηδίες, Σε σκουληκότρυπα βρισκόταν!

Όντως, ο Ηλίας Βάβουλας, βιρτουόζος του μπουζουκιού και λάτρης του ρεμπέτικου τραγουδιού βρισκόνταν ξαπλωμένος στο διαστημικό σκάφος ελάχιστης χωρητικότητας με την ονομασία «Αλβέρτος 1» μέσα σε μια σκουληκότρυπα ή όπως είναι περισσότερο γνωστή στους επιστημονικούς κύκλους των αστροφυσικών, σε μια γέφυρα Αϊνστάιν-Ρόσεν. Και φυσικά, απόλυτα δικαιολογημένη ήταν η νοητική του σύγχυση λόγω των ακραίων χωροχρονικών ανωμαλιών που αντιμετώπισε στην διάρκεια του ταξιδιού.

Ο Ηλίας Βάβουλας, επιλέχθηκε, μεταξύ χιλιάδων υποψηφίων, μέσα από μια αυστηρή και χρονοβόρα διαδικασία, , για να είναι το πρώτο γήινο έμβιο ον που θα πραγματοποιούσε ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο. Ήταν δική του επιλογή η μεταφορά του στις αρχές της δεκαετίας του 1930, για αυτό και το ατομικό ρολόι του οπτικού πλέγματος στον πίνακα πλοήγησης έδειχνε χρόνο άφιξης την 1η Ιουνίου 1934 με προορισμό την μάντρα του Σαραντόπουλου στον Πειραιά.

Η γυναικεία φωνή του πλοηγού kepler ενημέρωσε σε άπταιστα ελληνικά ότι ο υπολειπόμενος χρόνος ταξιδιού ήταν τριάντα επτά λεπτά και είκοσι τρία δευτερόλεπτα.

Ο μοναδικός επιβάτης αυτής της πρωτοποριακής χρονομηχανής, άκουσε με ανακούφιση τη φωνή της κοπέλας. Μόνο τριάντα επτά λεπτά απόμεναν ως την κατάκτηση του στόχου του, δηλαδή, ελάχιστο ακόμα ήθελε για να επιτύχει το ακατόρθωτο, αυτό που ούτε στα πιο τρελά του όνειρα δεν είχε φανταστεί. Θα ήταν ένας από τους ελάχιστους προνομιούχους που θα είχε παρακολουθήσει ζωντανά την εναρκτήρια παράσταση της θρυλικής «τετράδας του Πειραιά». Της γνωστής ως η «Τετράς του Πειραιώς», σύμφωνα με καθαρευουσιάνικη εκδοχή του Γιώργου Μπάτη, στον οποίο οφειλόταν και η εν λόγω ονομασία.

Σκέφθηκε ότι προλαβαίνει να αποδώσει έναν φόρο τιμής μέχρι να ξαναμπεί σε κατάσταση μέθης, πριν την τελευταία παράκαμψη.

Επιασε το μπουζούκι του, καθάρισε ξεροβήχοντας την φωνή του και μετά από ένα δίλεπτο ταξίμι, που λόγω διαστολής χρόνου κράτησε μια αιωνιότητα, ξεκίνησε ... «Ζούλα σε μια βάρκα μπήκα, άιντε στην σπηλιά του

δράκου βγήκα...» ενώ την ίδια στιγμή, κάποιος από την ομάδα εδάφους της NASA, φώναξε με όλη του τη δύναμη στο μικρόφωνο επικοινωνίας: «Γειά σου Ηλία Βάβουλα, με τις πενιές σου τις μόρτικες»

Σιωπηλή συμφωνία

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Η Φανή κοίταζε αφηρημένα την βροχή που άφηνε το στίγμα τους στην τζαμαρία του σαλονιού. Κρατώντας μια κούπα καφέ με το ένα χέρι, χάιδευε με το άλλο τους καστανές μπούκλες τους που αγκάλιαζαν τους ώμους τους. Στα πράσινα μάτια τους αντανakλούσαν καλειδοσκοπικά σκηνές γεμάτες πάθος και ηδονή. Η συνάντηση που είχε προηγηθεί τους προηγούμενες μέρες τους είχε προκαλέσει κάτι παραπάνω από απλή αναστάτωση.

Ο γιος τους είχε αποκτήσει έναν καινούριο φίλο στο σχολείο και είχαν ξεκινήσει να κάνουν παρέα. Καθώς είχαν ταιριάξει και με την μητέρα του, κανόνιζαν συχνά πυκνά βόλτες στην παιδική χαρά και σινεμά. Το προηγούμενο σαββατοκύριακο προγραμματίσαν για πρώτη φορά να βρεθούν οικογενειακά. Η Φανή τους κάλεσε σπίτι τους, να φάνε και να περάσουν την μέρα μαζί.

Ο σύζυγός τους ήταν τους που τους υποδέχτηκε όταν φτάσανε καθώς εκείνη τακτοποιούσε τους τελευταίες λεπτομέρειες. Ακούστηκε το καλωσόρισμα, ακολούθησαν οι συστάσεις. Τα παιδιά εξαφανίστηκαν στο υπνοδωμάτιο και τότε...τότε...τον είδε!

Μπροστά τους στεκόταν ο Χρήστος, ο δικός τους Χρήστος! Εκείνος που κάποτε την έσφιγγε στην αγκαλιά του, τους έλεγε γλυκόλογα και κυριεύε κάθε σπιθαμή του κορμιού τους.

Η Φανή ένωσε ένα ελαφρύ τρέμουλο να διαπερνάει το ψηλόλιγνο κορμί τους, οι χτύποι τους καρδιάς τους δυνάμωσαν τόσο που νόμιζε πως ο ήχος τους κάλυπτε όλους τους υπόλοιπους θορύβους. Τα σαρκώδη χείλη τους μείνανε μισάνοιχτα στην ανάμνηση τους προσμονής εκείνης που άλλοτε έσβηνε με την γεύση των λαίμαργων φιλιών τους.

Εκείνος, προσπαθούσε εμφανώς να κρύψει την έκπληξή του. Κανείς από τους δυο δεν είπε ότι έστω γνωρίζονταν. Σαν να φοβούνταν ότι η αποκάλυψη αυτή θα δήλωνε αυτεπάγγελτα μια συνενοχή, μια απιστία τους τους

συζύγους τους και τους είχαν περάσει κάποιες δεκαετίες από την τελευταία φορά που βρεθήκανε.

Προσπαθούσαν να συμπεριφερθούν με φυσικότητα.

Η Φανή πρόσεξε το καλογυμνασμένο σώμα του και τα επιμελώς ατημέλητα γκρίζα μαλλιά του που του προσέδιδαν επιπλέον αρρενωπότητα. Το βλέμμα του, το ίδιο δεισδυτικό και εκφραστικό τους τότε, διαπερνούσε κάθε κύτταρο τους. Αρκούσαν οι κλεφτές ματιές τους για να αναβιώσουν τα έντονα συναισθήματά τους.

Κάποια στιγμή μείνανε οι δύο τους. Η Φανή ακούμπησε το χέρι τους στο στήθος του και ο Χρήστος ακούμπησε με τα δικά του τα χείλη τους. Η ενέργεια που τους διαπέρασε ήταν σημάδι ότι η φλόγα που υπήρχε αναμεσα τους σιγόκαιγε καρτερικά σαν να ήξερε πως θα αναζωπυρωθεί.

Η καθημερινότητα τους, η συμβατική οικογενειακή ζωή τους επρόκειτο να τιναχτεί στον αέρα...

Σε Δεύτερη Πράξη

Διήγημα της Νατάσας Κυριακάκη

Φολέγανδρος. Απομεσήμερο Ιουλίου... Ο ήλιος έκαιγε τις φρεσκοβαμμένες πλάκες του μικρού οικισμού, αντανakλώντας στα κατάλευκα σπίτια με τα μπλε παραθυρόφυλλα.

Ο Τζον βγήκε φουριόζος από το μικρό σπιτάκι που νοίκιαζε, πήρε μια βαθιά ανάσα, γεμάτη αρμύρα και θυμάρι, και άρχισε να περπατάει προς την πλατεία, με τα γκριζόσταχτα μαλλιά του να ανεμίζουν ελαφρά.

Προσπαθούσε να θυμηθεί το όνομα του μέρους, που σύχναζε το καλοκαίρι του '85, τότε που περιπλανιόταν με μια κιθάρα καινούργια και μια καρδιά γεμάτη τραγούδια.

Στάθηκε μπροστά σε ένα καφενείο και κοίταξε την ξεθωριασμένη ξύλινη ταμπέλα του. «Η Κλλη-μα-τα-rrr-ιά...» συλλάβισε με δυσκολία και μαζί με ανακούφιση. Αυτό ήταν το μέρος που αναζητούσε!

Η πόρτα ήταν κλειστή, ωστόσο, από μέσα ακουγόταν μια ευχάριστη βαβούρα από φωνές και γέλια. Χτύπησε ελαφρά, όπως του υπαγόρευε η βρετανική αγωγή του, και μια χαμογελαστή γυναίκα τον καλωσόρισε με σπαστά αγγλικά.

Μπήκε στον δροσερό χώρο και το βλέμμα του πλανήθηκε στο παλιό και γνώριμο στέκι. Χαμογέλασε μελαγχολικά διαπιστώνοντας ότι όλα εκεί παρέμεναν σχεδόν ίδια. Δυο παρέες αστειεύονταν έχοντας μπροστά τους ουζάκι και μεζεδάκια, ενώ τρεις άντρες μάλωναν πάνω από ένα τάβλι, πεισματικά αντιμαχόμενοι με τα πούλια. Και τότε την είδε... «Δεν μπορεί», σκέφτηκε, «αυτή η κιθάρα μου είναι γνώριμη».

Ηταν κρεμασμένη σε ένα παλιό καρφί στον τοίχο. Σταμάτησε μπροστά της. Το ίδιο έκανε και ο χρόνος. Εκεί, στο μπράτσο της έβλεπε ολοκάθαρα την μικρή καρδούλα που οι δυο τους είχαν χαράξει τότε... και την αμέσως επόμενη

στιγμή αναμνήσεις κατέκλυσαν το μυαλό του ζωντανεύοντας εκείνη τη νύχτα, σβήνοντας ταυτόχρονα κάθε ίχνος του παρόντος από μπροστά του.

Ήταν μια νύχτα με φεγγάρι και κρασί, όταν ο Νίκος του είχε εξομολογηθεί τα αισθήματα του για εκείνον. Δυνατά, γεμάτα ορμή και πάθος. Στη θύμηση αυτή, η καρδιά του σφίχτηκε και τα χέρια του ιδρώσαν, ακριβώς όπως τότε, που τρόμαξε στη σκέψη για το τι θα ακολουθούσε αν το μάθαιναν οι γύρω τους.

Τώρα πια αισθανόταν μεγάλη θλίψη για τον χαμένο χρόνο. Για τον ανεκπλήρωτο έρωτά τους.

Εκείνη η νύχτα, ήταν και η τελευταία που έβλεπε το Νίκο, αφού το επόμενο πρωί εκείνος έφυγε σαν κυνηγημένος, ξεχνώντας την κιθάρα στο μικρό δωματιάκι του. Πάντα πίστευε ότι την είχε χάσει για πάντα και μαζί της έχασε και την μουσική και τον εαυτό του.

Ενας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό του και τον έπνιξε. Το χέρι σηκώθηκε διστακτικά, αλλά έμεινε μετέωρο, αποφεύγοντας ν' ακουμπήσει την κιθάρα με την καρδούλα στο μπράτσο.

« Αν την αγγίξω, ίσως να μην μπορέσω να φύγω ποτέ από δω...», σκέφτηκε κι έκανε να στραφεί προς τα πίσω. Έκανε μόνο ένα βήμα και... Αν φύγεις τώρα, το τραγούδι σας θα μείνει μισοτελειωμένο για πάντα, ψιθύρισε μια φωνή μέσα του και την άλλη στιγμή την πήρε στα χέρια του και κάθισε σε μια καρέκλα.

Πέρασε το χέρι του πάνω από τις χορδές που έβγαλαν έναν ξεκούρδιστο αναστεναγμό, σα να τον περίμεναν χρόνια και στη συνέχεια την έφερε στην αγκαλιά του. Δοκίμασε μια συγχορδία. Κι έπειτα άλλη μία.

Το τραγούδι ήταν ακόμη εκεί, μισοτελειωμένο, θαμμένο μεν στη μνήμη του, αλλά συνάμα και ολοζώντανο.

«Δεν την άφησε ποτέ να σκονιστεί.»

Ο Τζον σήκωσε το βλέμμα του. Η γυναίκα με τα σπαστά αγγλικά στεκόταν απέναντί του, κρατώντας ένα ποτήρι κρασί. «Ήταν επιθυμία του, να μείνει εδώ, για πάντα.»

Ο Τζον την κοίταξε με απορία.

«Για τον Νίκο, τον αδελφό μου μιλάω», του είπε βραχνά. «δική του ήταν αυτή η επιθυμία»

Η καρδιά του Τζον σκίρτησε και σήκωσε τα μάτια του. Η γυναίκα τον κοίταζε με βλέμμα βαθύ, μελαγχολικό και γεμάτο παράπονο.

«Κάθε βράδυ, πριν κλείσει το καφενείο, καθόταν σε σ' εκείνη την καρέκλα, έπινε το τελευταίο του ουίσκι και κοιτούσε την κιθάρα. Σαν να περίμενε κάτι... ή κάποιον... Ο Νίκος πέθανε πριν δύο χρόνια. Μου ζήτησε να κρατήσω την κιθάρα εδώ, σε περίπτωση που επέστρεφες...»

Ο Τζον ένιωσε ένα δάκρυ να κυλά στο μάγουλό του. Έσφιξε την κιθάρα στην αγκαλιά του.

Σε δεύτερη πράξη. Με την ίδια καρδιά, με την ίδια κιθάρα.

Μια δεύτερη ευκαιρία να τελειώσει επιτέλους το τραγούδι τους, μόνος του αυτή τη φορά, αλλά χωρίς κανένα φόβο πια.

Περιμένοντας τη ... λύτρωση;

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Ο Νίκος κατάφερε να «κλείσει» τον φάκελο της υπόθεσης στην εκπνοή της προθεσμίας. Ήταν πολλοί εκείνοι που αδημονούσαν για το περιεχόμενό του. Τον έβαλε προσεκτικά στην τσάντα του. Εξαντλημένος, έλυσε την γραβάτα του, έβαλε το παλτό του και πάτησε ανυπόμονα το κουμπί του ασανσέρ.

Βγαίνοντας από το κτίριο ο παγωμένος αέρας τον ανατρίχιασε ελαφρώς. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φόρεσε τα γάντια του. Τα φώτα των αυτοκινήτων αντανakλούσαν πάνω στις βιτρίνες των μαγαζιών, ενώ στα πεζοδρόμια υπήρχε ελάχιστος κόσμος που κρατούσε σακούλες με ψώνια.

Καθώς δεν είχε διάθεση να επιστρέψει σπίτι, περπατούσε με αργόσυρτο βήμα διασχίζοντας τις λεωφόρους. Εξάλλου, κανείς δεν τον περίμενε εκεί ...

Σκέφτηκε να πιεί ένα ποτό για να χαλαρώσει και έστριψε σε μια σκοτεινή στοά. Στο βάθος της υπήρχε ένα μπαρ.

Ξαφνικά δυο άγνωστοι έπεσαν πάνω του με φόρα και την ίδια στιγμή ένιωσε κάτι αιχμηρό να τον τρυπά στην κοιλιά. Οι άνδρες, τράβηξαν βίαια την τσάντα από το χέρι του, σπρώχνοντάς τον ταυτόχρονα με δύναμη προς τα πίσω.

Ο Νίκος σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί, ενώ τον είχε λούσει κρύος ιδρώτας

Επρεπε οπωσδήποτε να ανακτηθεί ο φάκελος. Διακυβευόταν η δουλειά του, η υπόληψή του, το μέλλον του...

Ενιωθε τα πόδια του να μην τον κρατάνε, και με μεγάλο κόπο κατάφερε να σηκωθεί. Όλα μπροστά του ήταν θολά.

Ανάμεικτοι ήχοι από ομιλίες και μουσική έφταναν στ' αυτιά του από το μπαρ, αλλά εκείνος σκεφτόταν πανικόβλητος τις επόμενες κινήσεις του.

Αποφάσισε να μην πάει στην αστυνομία, θα έχανε χρόνο. Ούτε όμως κι η επιστροφή στο γραφείο του φαινόταν καλή λύση.

Όλη του η δουλειά βρισκόταν στον φάκελο και αποθηκευμένη στο στικάκι το οποίο ήταν και αυτό μέσα στην τσάντα.

Δεν υπήρχε καμιά λογική πια, όταν εξαγριωμένος άρχισε να ψάχνει τους κάδους απορριμμάτων, να σηκώνει τα καπάκια από τους υπόνομους, να αναποδογυρίζει ότι στεκόταν εμπόδιο στον δρόμο του. Ο λιγομίλητος εκ φύσεως Νίκος, έβριζε τώρα ασύστολα τους περαστικούς. Η γλώσσα του έβγαζε φίδια γεμάτα δηλητήριο.

Άκουσε από μακριά ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει με ταχύτητα.

Στάθηκε στην μέση του δρόμου, άνοιξε τα χέρια του, άρχισε να γελάει δυνατά... και περίμενε.

Όλα τέλειωσαν στην πρώτη πράξη...

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Με βήμα βαρύ, κατάκοπος και κουβαλώντας εξήντα χρόνια γεμάτα σκληρής δουλειάς στις οικοδομές, μπήκε στο καφενείο της μικρής πόλης που είχε έρθει για το μεροκάματο. Το έργο που είχε αναλάβει μαζί με άλλους εργάτες, ήταν σχετικά εύκολο, σύντομα θα ολοκληρωνόταν κι εκείνος θα έφευγε για αλλού, σαν ταξιδιάρικο πουλί.

Κάθισε στην καρέκλα ενός απόμερου τραπεζιού και στη στιγμή, ένα καλοκάγαθο γεροντάκι ήρθε να του πάρει παραγγελία. Μόλις απομακρύνθηκε, ο Αντώνης βάλθηκε να παρατηρεί τον μικρό καφενέ γύρω του, που μύριζε βαρύ καπνό, ανακατεμένο με τις μυρωδιές από το χαρμάνι του ελληνικού καφέ, αλλά και μαζί κάτι αδιόρατο, σαν το άρωμα που αφήνει πίσω του φεύγοντας ο χρόνος.

Το βλέμμα του έπεσε στον παλιό καθρέφτη που κρεμόταν απέναντι. Αναμφίβολα ήταν παλιό κομμάτι, με ιδιαίτερη αξία. Βάλθηκε να παρατηρεί το είδωλο του αφηρημένα όμως αυτό που έβλεπε, δεν του άρεσε και έτσι έστρεψε την ματιά του παραδίπλα.

Για μια στιγμή, νόμιζε ότι τα γερασμένα του μάτια έκαναν λάθος, αλλά.. Σηκώθηκε και πλησίασε προς τα κει.

Η κιθάρα μου δεν είναι αυτή; αναρωτήθηκε και πλησίασε ακόμα πιο κοντά. Θα την αναγνώριζε παντού, δεν υπήρχε περίπτωση. Θα την αναγνώριζε από το σημάδι που είχε αφήσει η μικρή του κόρη, όταν μ' ένα από τα παιχνίδια της, της είχε χαράξει το μπράτσο.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του και οι αναμνήσεις, άνοιξαν διάπλατα την πόρτα σε μια άλλη ζωή, μια όμορφη ζωή που είχε φύγει για πάντα.

Οι μνήμες κατέκλυσαν το μυαλό του και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Σέρνοντας τα βήματα του, σωριάστηκε ξανά στην καρέκλα βάζοντας το κεφάλι

ανάμεσα στις παλάμες του. Η παλιά κιθάρα τον είχε γυρίσει πολλά χρόνια πίσω...

Ήταν ένα όμορφο καλοκαιρινό πρωινό. Τα πράγματα ήταν φορτωμένα αποβραδής στο αυτοκίνητο κι εκείνος με τη γυναίκα του τη Μαρία και την Δήμητρα, την τετράχρονη κόρη τους, θα ταξίδευαν για την Πέρδικα Θεσπρωτίας.

Ο Αντώνης ήταν μουσικός και απ' ό,τι έλεγαν όλοι αρκετά ταλαντούχος. Εκεί λοιπόν, μαζί με την κομπανία του, θα έδιναν μια σειρά από συναυλίες που θα διαρκούσαν αρκετές μέρες. Μεγάλη ευκαιρία για κείνον να πάρει μαζί τις δύο γυναίκες της ζωής του, συνδυάζοντας μαζί δουλειά και διακοπές.

Κόντευαν πια να φθάσουν στον προορισμό τους. Ο δρόμος ήταν γεμάτος στροφές και η κούραση του μεγάλη.

Ξαφνικά, ένα φορτηγό, πετάχτηκε μπροστά τους και ο νεαρός μουσικός, δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή και το αυτοκίνητο κατακύλησε στον γκρεμό...

Από τότε ο χρόνος σταμάτησε να μετράει. Έχασε τα πάντα. Τη γυναίκα, την κόρη του, την κιθάρα, τη ζωή του ολόκληρη.

Ήταν ο μόνος που κατάφερε να βγει ζωντανός από αυτή την τραγωδία κι έκτοτε, ορκίστηκε στον τάφο της μικρής του οικογένειας, να μην ξαναπιάνει ποτέ το νήμα της τέχνης που τον είχε κάνει ξακουστό σε όλη τη χώρα... Και τήρησε τον όρκο του.

Η φωνή του γέρο καφετζή τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε χαμένος ακόμα στις αναμνήσεις του.

«Παλιά κιθάρα πατριώτη. Μας την έφερε πριν πολλά χρόνια ένας ξάδερφός μου. Πυροσβέστης ήταν, ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή του. Την είχε βρει σε μια χαράδρα, όταν κλήθηκε σε ένα συμβάν. Μια οικογένεια είχε ξεκληριστεί τότε, θλιβερή ιστορία... Τι τα θέλετε...»

Ο Αντώνης με μάτια βουρκωμένα, έσπρωξε τον άνδρα αποφασιστικά και βγήκε τρέχοντας, αφήνοντας πίσω του ένα όργανο, πολλές αναμνήσεις και το φάντασμα μιας άλλης ζωής. Όμορφης, χαρούμενης, ευτυχισμένης.

Γι' αυτόν δεν υπήρξε ποτέ δεύτερη πράξη, όλα είχαν τελειώσει στην πρώτη, για εκείνον τότε έπεσε οριστικά η αυλαία.

Όλα για μας...

Διήγημα της Ευαγγελίας Καλογρίδου

Εκλεισα την πόρτα του πατρικού μου και αμέσως ξέσπασα σε κλάματα. Όσο περνά ο καιρός, η μητέρα μου χειροτερεύει. Δεν θυμάται πια ούτε το όνομά μου, κι όταν της μιλώ κοιτάζει το κενό και χαμογελάει αχνά.

Την έχω τρέξει σε νευρολόγους οι οποίοι μου έδωσαν φάρμακα μόνο για να μην χειροτερέψει. Δεν θα γίνει καλά, ήταν η απάντηση όλων. Η επιστήμη δεν έχει προχωρήσει τόσο σε αυτή την ασθένεια. Είναι πολύ θλιβερό να βλέπεις την ίδια σου την μητέρα και να μην σε αναγνωρίζει. Όλη την ημέρα την περνάει σε μια πολυθρόνα αγναντεύοντας την θάλασσα.

Η μητέρα μου είναι μια σχετικά νέα και όμορφη γυναίκα που μας μεγάλωσε με πολύ κόπο γιατί ο πατέρας μου ήταν καπετάνιος και έλειπε. Ήταν και μάνα και πατέρας για εμάς. Μας έμαθε να σεβόμαστε τον συνάνθρωπο μας και να έχουμε αξίες στην ζωή μας.

Σπουδάσαμε εγώ δικηγόρος και ο αδελφός μου τοπογράφος μηχανικός. Εγώ εξακολουθώ να μένω στο νησί, στην Άνδρο, ενώ ο αδελφός μου, με την οικογένειά του, έχει δύο παιδιά, μένει στην Αθήνα. Έρχεται συχνά για να δει την μάνα. Της κάνει καλό που βλέπει τα εγγόνια της. Μόνο τότε μιλάει, με δυσκολία βέβαια. Μόνο κάπως τότε θυμίζει την παλιά ζωντανή μητέρα μας.

Η κυρία που την προσέχει, όσο λείπω εγώ, της φέρεται με αγάπη και υπομονή. Την φροντίζει σαν μωρό. Την πηγαίνει βόλτα την βγάζει στον κήπο.

Θυμάμαι τα παιδικά μου χρόνια, που το σπίτι μας ήταν πάντα γεμάτο κόσμο. Οποίος περνούσε και την φώναζε δεν υπήρχε περίπτωση να φύγει χωρίς να πιει τσάι ή να φάει φαγητό ανάλογα την ώρα. Ήταν μορφωμένη η μητέρα μου είχε βγάλει την Ανώτατη Εμπορική. Της άρεσε η μόρφωση, το διάβασμα τα οποία τα μετέδωσε και σε εμάς. Όταν αρρώστησε κανείς δεν περίμενε ότι θα έπαιρνε τέτοια τροπή η ασθένεια της. Βέβαια χειροτέρεψε περισσότερο από τότε που «έφυγε» ο πατέρας μου.

Σήμερα πήγα σε ένα κέντρο αποκατάστασης λόγου και μνήμης για αυτή την ασθένεια. Εκεί θα πηγαίνει τρεις φορές την εβδομάδα και θα την βοηθούν στον λόγο και στην μνήμη. Εκεί θα βλέπει και άλλες κυρίες και ίσως κάπως βοηθηθεί. Η ασθένεια αυτή μου έχουν πει οι γιατροί θέλει υπομονή και αγάπη, να της θυμίζεις συχνά τα παλιά, να την χαϊδεύεις...

Την θαύμαζα την μητέρα μου γιατί εκτός από την οικογένεια της έτρεχε για τους γονείς και τα πεθερικά της και γενικά για οποιόν χρειαζόταν βοήθεια.

Με τον φίλο μου σκεφθήκαμε να φύγουμε από το νησί, αλλά θα πάρω και την μητέρα μου μαζί. Στην Αθήνα θα είμαστε κοντά σε γιατρούς και σε ό,τι άλλο χρειάζεται. Φυσικά θα μείνουμε σε σπίτι που να βλέπει θάλασσα. Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για την μανούλα μου μετά από τόσα που έκανε για εμάς. Εκεί στην Αθήνα έχει και άλλους γιατρούς και θα την πάω παντού, φτάνει να μην χειροτερέψει.

Δυστυχώς για αυτή την ασθένεια, την οποία συναντάς όχι μόνο σε μεγάλους αλλά και σε μικρότερες ηλικίες, το κράτος δεν έχει μεριμνήσει. Πρέπει κάποιοι να ασχοληθούν κι εγώ, ένεκα της δουλειάς μου έχω πολλούς γνωστούς και θα προσπαθήσω να ξυπνήσω τους αρμόδιους για να ασχοληθούν περισσότερο με αυτή την ασθένεια.

Ο νέος γείτονας

Διήγημα της Αλεξάνδρας Ζαρμπή-Γεωργουλοπούλου

Η γκαρσονιέρα απέναντι στο διαμέρισμά μας ήταν καιρό άδεια. Όσπου μια μέρα, είδαμε ένα φορτηγό να παρκάρει στην εξώπορτα και ένας σκουρόχρωμος άντρας να κατεβαίνει κρατώντας αγκαλιά ένα αγοράκι. Ο οδηγός τον βοηθούσε στην μεταφορά των λιγοστών πραγμάτων που είχε. Ένα μικρό ψυγείο, ένα ηλεκτρικό μάτι, ένα στρώμα, δύο κουβέρτες, ένα τραπέζι, δύο πτυσσόμενες καρέκλες.

«Ωχ, μετανάστης μου μυρίζεται!» είπε η γιαγιά και ξίνισε το πρόσωπό της. «Πακιστανός σίγουρα. Θεέ μου, αυτοί μένουν εκατό σε ένα δωμάτιο».

«Γιατί βρε μάνα; Τι σε κόφτει εσένα αν είναι Πακιστανός; Αυτοί δεν είναι άνθρωποι δηλαδή; Σκέψου την δική σου γενιά που μετανάστευε σωρηδόν στη Γερμανία και Αμερική για μια καλύτερη ζωή. Το ξέχασες;» είπε η μητέρα θυμωμένα.

Εμένα δεν μ' ένοιαζε τίποτα από όλα αυτά. Χάζευα το γειτονόπουλο, περίπου στην ηλικία μου, που περίμενε υπομονετικά δίπλα στο φορτηγό, να τελειώσει η μετακόμιση και ν' ανέβουν επάνω.

Επιτέλους, είχα κι ένα συνομήλικό μου γείτονα! Βιαζόμουν να του δείξω τα κατατόπια και ν' αρχίσουμε το παιχνίδι.

Σε λίγο, ακούσαμε να χτυπά το κουδούνι κι είδαμε τον γείτονα να ξεπροβάλει με το αγόρι δίπλα του.

«Με λένε Αλάντ και γιό μου Ρόι. Ήρταμε από Συρία. Μένουμε, εδώ...» μας είπε με σπασμένα Ελληνικά κι έδειξε με το χέρι του τη γκαρσονιέρα.

«Περάστε», είπε πρόθυμα η μητέρα μου, καλωσορίζοντάς τους, αγνοώντας το θυμωμένο βλέμμα της γιαγιάς. «Να σας ψήσω καφέ; Αυτός είναι ο γιός μου, ο Σπύρος. Θα κάνετε καλή παρέα οι δυο σας, είμαι σίγουρη».

Ο Αλάντ χαμογέλασε πλατιά, δείχνοντας τα κάτασπρα δόντια του ενώ ο Ρόι μειδίασε ντροπαλά και κατέβασε το κεφαλάκι του. Έφαγε όμως με όρεξη το κουλούρι που του έδωσε η μητέρα μου και ήπιε όλη την πορτοκαλάδα του. Εκείνη με παρότρυνε να πάμε στο δωμάτιό μου με το αγόρι για να του δείξω τα παιχνίδια μου.

«Φαίνεται πως είναι γιός σας» είπε η μητέρα χαμογελαστά, «μοιάζετε πάρα πολύ».

Ο Αλάντ έδειχνε να καταλαβαίνει τι του έλεγε. Μιλούσε αργά, έψαχνε τις λέξεις και χρησιμοποιούσε αρκετή παντομίμα.

«Γυναίκα και κόρες, πέθανε. Περπατούσαν, -έκανε τη κίνηση με τα δάχτυλα στο τραπέζι- και αντάρτες πυροβόλησαν -με το δάχτυλο έδειξε τον πυροβολισμό-, είπε και χοντρά δάκρυα έτρεξαν στο όμορφο πρόσωπό του. «Είχα τρία παιδιά, τώρα έμεινε μόνο Ρόι. Ήρταμε Ελλάδα να ζήσουμε. Έχει πόλεμο πατρίδα», κατέληξε και το πρόσωπό του συννέφιασε, ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να σκουπίσει τα δάκρυά του.

Η μητέρα μου, πονόψυχη και στοργική, με καρδιά μάλαμα αλλά και με ανοιχτό μυαλό, έδειχνε συγκινημένη. Τον καθησύχασε και του είπε πως όλα θα πάνε καλά και να μη στενοχωριέται.

Όταν έφυγαν, άρχισε ο καβγάς με την γιαγιά.

«Πολύ θάρρος του έδωσες, να δούμε τι θα πει κι ο γιός μου. Τι δουλειά κάνει αυτός ο άνθρωπος, μου λες; Πως θα ζήσει;».

«Δεν τον φοβάμαι» απάντησε χαμογελώντας η μητέρα μου. «Άνθρωπος που κάνει τον κόπο να μάθει να αρθρώνει κάποια ελληνικά, σημαίνει ότι έχει θέληση και πείσμα».

Ο πατέρας, σαν γύρισε σπίτι, έμαθε και από τους τρεις μας τα καθέκαστα. Η γιαγιά είχε σοβαρές αντιρρήσεις. Η μητέρα μου κι εγώ είμασταν όμως πολύ πειστικοί. Εκείνος έδειξε να έχει αρκετές αμφιβολίες για τον Σύριο μετανάστη, αλλά κάμφθηκε από τα λόγια της μητέρας

«Αν τελικά δεν τους δώσουμε μια δεύτερη ευκαιρία, τότε τι άνθρωποι είμαστε; Τι παράδειγμα θα δώσουμε στον γιό μας; Ότι αποκλείουμε κάθε

διαφορετικότητα; Σκέψου να συνέβαινε σε μας. Θα μας άρεσε η απόρριψη και η εχθρότητα στον ξένο τόπο;»

Ο εφιάλτης

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Αφού φόρεσα μια φόρμα, πήρα το κινητό μου, τα κλειδιά και έκλεισα την πόρτα πίσω μου με έναν θόρυβο που αντήχησε παράξενα.

Βγήκα στον καθαρό αέρα. Χρειαζόμουν οξυγόνο και λίγη ανθρώπινη συντροφιά. Το οξυγόνο, σίγουρα θα το έβρισκα σε αφθονία. Για τη συντροφιά, αμφέβαλλα.

Ενα χρόνο τώρα, τα πάντα έξω είναι βουβά. Η πανδημία θερίζει και η μοναξιά με τρομοκρατεί. Είμαι μόλις είκοσι πέντε, αλλά νιώθω πως οι ορμόνες μου έχουν ξεκινήσει ανταρσία – και όχι, δεν είναι από το εμβόλιο.

Με λένε Πόπη, και λίγες μέρες πριν τον αναγκαστικό εγκλεισμό, χώρισα με τον Μπάμπη. Τίποτα σπουδαίο, θα μου πεις, αλλά τουλάχιστον θα μου κρατούσε τις ορμόνες σε τάξη. Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι θα ερχόταν αυτή η καταστροφή...

Κατέβηκα στη μαρίνα Αλίμου για να χαζέψω τις βαρκούλες και να ξεχαστώ. Έστειλα το μήνυμα, να είμαι νόμιμη, και προσευχήθηκα στον Άγιο Φανούριο να μου φανερώσει κάποια μοναχική ψυχή που να περιφέρεται όπως εγώ, τρελαμένη από την απομόνωση και όλα τα υπόλοιπα!

Περπάτησα για μισή ώρα πάνω κάτω, ώσπου τον είδα. Ψηλός, μελαχρινός, καλογυμνασμένος. Καθόταν σ' ένα παγκάκι σκυφτός, ακίνητος, απορροφημένος στις σκέψεις του. Δεν έδειχνε να με έχει προσέξει. Πλησίασα, κάθισα δίπλα του και τον καλησπέρισα.

Τίποτα. Κενό.

Τον σκούντησα. Τζίφος.

Κάτι μου θύμιζε αυτός ο άντρας. Κοίταξα καλύτερα, έπιασα το πηγούνι του και ανασήκωσα το πρόσωπό του.

Θεέ μου! Ο Μπάμπης!

Νεκρός!

Με κοιτούσε με μάτια απλανή, παγωμένα. Άρχισα να ουρλιάζω.

«Ξύπνα, αγάπη μου! Ξύπνα!»

Τα ήρεμα λόγια της μητέρας μου και η τρυφερή της αγκαλιά με γύρισαν στην πραγματικότητα. Ήταν απλώς ένας εφιάλτης. Ο ίδιος εφιάλτης που με στοιχειώνει εδώ και τρία χρόνια...

Ξεκούρδιστες χορδές

Διήγημα της Ευαγγελίας Καλογρίδου

Μια όμορφη καλοκαιρινή βραδιά μ' ένα ολοστρόγγυλο φεγγάρι να αντικατοπτρίζεται στην θάλασσα, με τα λουλούδια να γεμίζουν με όμορφες μυρωδιές την ατμόσφαιρα, ο Γιάννης γυρνούσε κουρασμένος σπίτι του. Ήταν μια πολύ δύσκολη μέρα στη δουλειά κι ένιωθε καταπονημένος.

Καθώς ήταν απορροφημένος στις σκέψεις του, είδε στην άκρη του δρόμου ένα παραδοσιακό καφενείο. Κοντοστάθηκε κι έκανε να φύγει, αλλά κάτι σαν να τον ωθούσε να μπει μέσα. Το καφενείο ήταν γεμάτο κόσμο και με το βλέμμα του έψαξε να βρει ένα τραπέζι να καθίσει.

Και τότε την είδε κρεμασμένη στον τοίχο. Ήταν η κιθάρα του, η δική του κιθάρα. Θα την αναγνώριζε ανάμεσα σε χίλιες. Είχε ένα χαρακτηριστικό σημάδι στο μπράτσο.

Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν σαν ποτάμι από τα μάτια του και σωριάστηκε στο πρώτο τραπέζι που άδειασε. Όταν συνήλθε ζήτησε από τον ιδιοκτήτη του καφενείου, τον κύριο Παντελή, να του πει που και πως είχε έρθει στα χέρια του εκείνη κιθάρα. Ο ιδιοκτήτης του απάντησε ότι, πριν αρκετό καιρό, ένας πλανόδιοςπραματευτής του την είχε πουλήσει και τότε ο Γιάννης ζήτησε να την αγοράσει. Ο κύριος Παντελής αρνήθηκε.

«Δεν είναι για πούλημα», του είπε. «Κοίτα πόσο όμορφα δείχνει εκεί που την έχω»

Απελπισμένος ο Γιάννης επέμεινε, αλλά ο άλλος ήταν ανένδοτος· δεν ήθελε να χάσει το ντεκόρ!

«Αφού πια την θέλεις τόσο πολύ, εκείνο που μπορώ να κάνω είναι να στην δανείσω για δυο, τρεις μέρες. Δέχεσαι;»

Μην έχοντας άλλα επιχειρήματα να τον μεταπείσει, ο Γιάννης δέχτηκε και παίρνοντας την κιθάρα τράβηξε για το σπίτι του...

Καθώς περπατούσε στους έρημους και σκοτεινούς δρόμους, ήρθε στον του, ένα παρόμοιο βροχερό, χειμωνιάτικο βράδυ όπου ενώ γυρνούσε από την γιορτή κάποιων φίλων, κρατώντας την κιθάρα του, του επιτέθηκαν δύο μασκοφόροι. Του άρπαξαν κινητό, πορτοφόλι, κλειδιά και μαζί και την κιθάρα.

Μέχρι να μπορέσει να ειδοποιήσει την αστυνομία και να καταγγείλει το συμβάν, τα πάντα είχαν κάνει φτερά! Μάταια έψαχνε για ώρα στα γύρω στενά μήπως την εύρισκε κάπου πεταμένη· αυτή ήταν το μόνο που τον ένοιαζε πραγματικά. Δυστυχώς όμως...

Η ψυχή του ήταν μαύρη γιατί η κιθάρα ήταν δώρο από τον πατέρα του, που δεν ζούσε πια, και για τον Γιάννη είχε μεγάλη συναισθηματική αξία.

Μετά από κάμποσο διάστημα αγόρασε κάποια άλλη, που όμως ποτέ δεν κατάφερε να πάρει την θέση της δικής του. Κάθε φορά που έπαιζε με αυτή την κιθάρα αισθανόταν κοντά τον πατέρα του, σαν να ήταν ζωντανός και καθόταν δίπλα του να του μαθαίνει μελωδίες, να του δείχνει τα ακόρντα και να τον συμβουλεύει πως να τοποθετεί τα χέρια του, που να κάνει παύσεις, που να δίνει ένταση... Πόσες μα πόσες αναμνήσεις δεν είχαν σωρευτεί μέσα του εξ' αιτίας της... και σιγά σιγά ακολουθώντας τις συμβουλές του, είχε γίνει τέλειος μουσικός.

Μετά την απώλεια του πατέρα του, η κιθάρα για μεγάλο διάστημα σίγησε, ήταν δύσκολο να διαχειριστεί τον ξαφνικό του χαμό, αλλά στη συνέχεια ήταν η μοναδική που του τον θύμιζε τόσο έντονα, η μοναδική που τον έφερνε τόσο κοντά του· κι όταν του την έκλεψαν ήταν σαν να τον έχανε για δεύτερη φορά.

Μπήκε στο σπίτι του και κρατώντας την πάντα στην αγκαλιά του, κάθισε στον καναπέ και έπιασε να παίζει με τις ξεκούρδιστες χορδές της. Του πήρε ώρα μέχρι να τις κουρδίσει και να ακούσει και πάλι τον γλυκό της ήχο κι αμέσως μετά, άρχισε να ψάχνει τα συρτάρια...

Είχε γράψει κάποιους στίχους, τους οποίους είχε ξεκινήσει να μελοποιεί λίγο καιρό πριν του την κλέψουν. Συγκεκριμένα ένα τραγούδι, αφιερωμένο στον αγαπημένο του πατέρα. Δεν είχε προλάβει να το τελειώσει...

Του πήρε μέχρι το απόγευμα της επόμενης μέρας μέχρι να το ολοκληρώσει και όταν άρχισε να το παίζει από την αρχή ως το τέλος, οι μνήμες τον τύλιξαν στην αγκαλιά τους και τον πήραν τα κλάματα...

Έτσι κύλησε και η επόμενη μέρα και την τρίτη πια πήγε στο καφενείο δώσει πίσω την κιθάρα.

Ο ιδιοκτήτης, περίεργος, θέλησε να μάθει την ιστορία της και ο Γιάννης με δάκρια στα μάτια του την εξιστόρησε από την αρχή ως το τέλος.

Όταν τελείωσε, ο κύριος Παντελής του έπιασε στα χέρια και τον κοίταξε κατάματα.

«Αυτή η κιθάρα είναι κομμάτι της ζωής σου», του είπε με συγκίνηση. «Πάρτην παιδί μου, είναι δική σου, πάντα ήταν... Κάποια πράγματα που εμείς χαρακτηρίζουμε ως άψυχα, κρύβουν τόσες αναμνήσεις και τόση ψυχή μέσα τους, που τίποτα άλλο δεν μπορεί να τα αντικαταστήσει»

Μπαινοβγαίνοντας στη σιωπή

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Κοίταζε το ρολόι του ξανά και ξανά, μα οι δείκτες έμοιαζαν κολλημένοι στη θέση τους. Δεν έβλεπε την ώρα να φύγει από το γραφείο. Δούλευε μηχανικά, χωρίς ψυχή. Το μυαλό του ταξίδευε αλλού, μακριά, στο μέλλον. Ένα μέλλον με εκείνη στο πλευρό του, σε ένα δικό τους σπίτι γεμάτο παιδιά!

Όλα τα είχε σχεδιάσει ο Νίκος. Δεν της είχε πει το παραμικρό. Απόψε θα της έκανε πρόταση γάμου – το είχε πάρει απόφαση.

Κοίταξε άλλη μια φορά το ρολόι του. Πέντε ώρες ακόμη ως το σχόλασμα, αλλά δεν τον χωρούσε ο τόπος. Χωρίς δεύτερη σκέψη, έστειλε ένα e-mail στη διεύθυνση προσωπικού, ζητώντας άδεια λόγω έκτακτης αδιαθεσίας.

Εκλεισε τον υπολογιστή, σηκώθηκε, φόρεσε το σακάκι του και, αφού βεβαιώθηκε ότι το δαχτυλίδι βρισκόταν ασφαλές στην εσωτερική τσέπη, έφυγε για το σπίτι που νοίκιαζε με τη Λένα τα τελευταία δύο χρόνια.

Πάρκαρε το αυτοκίνητο, ψέκασε λίγο από το άρωμα που πάντα κουβαλούσε μαζί του, πήρε τα τριαντάφυλλα που είχε αγοράσει καθ' οδόν και, αφού έριξε μια γρήγορη ματιά στον καθρέφτη, βγήκε.

Εβαλε το κλειδί στην εξώπορτα και προσπάθησε να μην κάνει θόρυβο. Το σαλόνι – ενιαίος χώρος με την κουζίνα – ήταν άδειο. Ευτυχώς. Το χαλί έπνιγε τα βήματά του. Προχώρησε πιο μέσα.

Στον καναπέ, σκόρπια ρούχα. Αναγνώρισε το νυχτικό της. Τα εσώρουκά της πεταμένα στο πάτωμα. Κι ένα δερμάτινο μπουφάν – άγνωστο. Ένα τζιν παντελόνι και ένα ζευγάρι μπότες. Αντρικές. Πολύ ιδιαίτερες. Ο ίδιος ποτέ δεν είχε φορέσει τέτοιες, τις έβρισκε Χοντροκομμένες και άχαρες.

Εσπρωξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Το κρεβάτι ξέστρωτο, η Λένα άφαντη.

Άνοιξε το στόμα να τη φωνάξει, αλλά τον πρόλαβε ο ήχος του ντους. Το νερό έτρεχε. Και μαζί του, κοφτές, βιαστικές ανάσες.

Παραπάνω από μία.

Στάθηκε ακίνητος.

Το μυαλό του πήγε να την πλάσει γυμνή, κάτω από το νερό.
Αναστατώθηκε. Μα ήταν κι εκείνες οι μαύρες, χοντροκομμένες μπότες...

Η πόρτα του μπάνιου ήταν μισάνοιχτη. Την έσπρωξε με το πόδι.

Και την είδε.

Η Λένα, η δική του Λένα, είχε τα χέρια της ακουμπισμένα στον τοίχο, ενώ ένας άντρας την έσπρωχνε με το κορμί του. Ένας άνδρας! Βίαια.
Μπαινοβγαίνοντας μέσα της με ορμή.

Ενας άνδρας...

Οπισθοχώρησε με πόδια που έτρεμαν. Τα σωθικά του ανακατεύτηκαν.
Ηθελε να κάνει εμετό, εκεί, στο ανάστατο σαλόνι τους.

Δεν έκανε. Πέταξε απλά τα λουλούδια που κρατούσε ακόμα στο χέρι του
δίπλα στις μπότες που τον περιγελούσαν και έφυγε.

Ποτέ ως τώρα δεν είχε δώσει σημασία στις ιδιαίτερες μπότες που
φορούσε ο πατέρας του... κι όμως μόλις τις είδε τις αναγνώρισε αμέσως!

That's Life

Διήγημα του Σπύρου Σπυρόπουλου

Το βραδινό επισκεπτήριο είχε από ώρα τελειώσει. Το λιγοστό και ψυχρό φως του φεγγαριού που έμπαινε από τις γρίλιες, φώτιζε ακόμα πιο απόκοσμα τις λευκές αποχρώσεις στο θάλαμο 212.

Το κορίτσι κοίταξε για άλλη μια φορά το ρολόι του.

«Έχουμε αργήσει» του είπε.

«Γι' αυτό κοιτάζεις συνέχεια το ρολόι σου;»

«Ναι. Δεν θέλω να είμαι ασυνεπής με τις υποχρεώσεις μου. Δεν θα μπορούσα άλλωστε».

«Εντυπωσιακό!»

«Ποιο;»

«Το ρολόι. Εάν και κάπως μεγάλο, θα έλεγα, για το χέρι ενός κοριτσιού»

«Είναι βολικό όμως για τη δουλειά μου»

«Εδώ δουλεύεις;»

«Και εδώ». Το κορίτσι σηκώθηκε αθόρυβα και στάθηκε πάνω από το κρεβάτι του απλώνοντας τα χέρια προς το μέρος του.

«Λοιπόν;»

«Λοιπόν τι;»

«Θα χορέψεις μαζί μου;»

«Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω, δεν έχω βλέπεις τις αντοχές που είχα νέος. Τα πόδια μου δεν με κρατάνε ούτε για να σταθώ όρθιος. Πόσο μάλλον για να χορέψω!»

«Μα τα είπαμε αυτά, θα σε έχω αγκαλιά. Μαζί θα κάνουμε τα βήματα. Ελα λοιπόν ...», επέμενε και ξανάπλωσε τα χέρια της, φέρνοντας τα ακόμα πιο κοντά στα δικά του.

Την ίδια στιγμή, ήρθε στο νου του, εκείνη η Παρασκευή που γύρισαν στο σπίτι μετά την κηδεία του θείου του. Η Σύλβια τού είχε προτείνει να ανοίξει ένα

από τα γιορτινά μπουκάλια με το κόκκινο κρασί. Θα τους βοηθούσε να χαλαρώσουν από την ένταση και τις απαισιόδοξες σκέψεις, που συνήθως προκαλούν οι τελευταίοι αποχαιρετισμοί.

Δεν μπορούσε τώρα να θυμηθεί ποιος από τους δυο τους έκανε την αρχή αλλά η νύχτα τους βρήκε αγκαλιασμένους να χορεύουν.

«Έχει όνομα; Ο χορός αυτός πως λέγεται;», ρώτησε την κοπέλα που εξακολουθούσε να στέκει από πάνω του με τα χέρια απλωμένα.

«Τέλειος»

«Τέλειος; Παράξενο όνομα για χορό. Δεν σου κρύβω ότι ποτέ δεν μου άρεσε αυτή η λέξη. Για να είμαι ειλικρινής με φοβίζει»

«Το τέλειος; Γιατί;»

«Γιατί το τέλος και το τέλειος έχουν την ίδια ρίζα. Δηλώνουν και τα δύο ολοκλήρωση»

«Και γιατί σε φοβίζει αυτό; Ολοκληρώνεις κάτι και πας παρακάτω. Αυτό δεν δίνει νόημα στα πάντα;»

Ο άνδρας δεν απάντησε. Φάνηκε όμως να το σκέφθηκε καθώς ίσιωνε το σωληνάκι του ορού πάνω στον καρπό του.

«Ήσουν και προχθές το βράδυ εδώ;», τη ρώτησε βραχνά. «Κάπου κοντά στο ξημέρωμα θυμάμαι ότι σε είδα να χορεύεις στον διάδρομο».

Το κορίτσι άγγιξε απαλά τα ακροδάχτυλα των σηκωμένων πλέον χεριών του.

«Δηλαδή... ακούς κι εσύ τη μουσική;»

«Φυσικά την ακούω. Και νομίζω ότι αυτός είναι ο αγαπημένος σου. Σωστά;»

«Σωστά! Φρανκ Σινάτρα. Ο πιο αγαπημένος μου»

Δυο στάσεις μακριά

Διήγημα της Αθηνάς Ιωακειμίδου

Μια γυναίκα, γύρω στα εξήντα, κάθεται χαλαρή στο σταθμό του λεωφορείου. Τα μαλλιά της είναι πρόχειρα πιασμένα σε μια κοριτσιίστικη αλογοουρά και τα δάχτυλα της παίζουν ανάλαφρα με μια καστανή τούφα που ξέφυγε από το λαστιχάκι. Φοράει φαρδιά πουκαμίσα και ένα άνετο παντελόνι στην ίδια απόχρωση. Από το σακίδιο της βγάζει ένα μπλοκ και ένα μολύβι και με σταυρωμένα πόδια κοιτάζει πότε τους περαστικούς και πότε τη σελίδα.

Ενας άντρας, περίπου στην ίδια ηλικία, έρχεται βιαστικός και κάθεται δίπλα της. Από τον χαρτοφύλακα του βγάζει μια εφημερίδα και τη διπλώνει προσεκτικά στα χέρια του. Κάθεται με στητή την πλάτη και το κουρασμένο βλέμμα του πέφτει πειθαρχημένα πάνω στις σελίδες της εφημερίδας.

Η γυναίκα ρίχνει μια αφηρημένη ματιά στο ρολόι στον τοίχο. Δεν βιάζεται. Με το δάχτυλο σχεδόν να χαϊδεύει το χαρτί, χαμογελάει. Κάτι συμπληρώνει στα γρήγορα στο κάτω μέρος της σελίδας και μετά το βλέμμα της πέφτει για δευτερόλεπτα λοξά στον άνδρα δίπλα της. Στη θέα της κόκκινης γραβάτας και του ατσαλάκωτου κοστουμιού, ανασηκώνει ελαφρά το δεξί της φρύδι, σχεδόν χαμογελάει παιχνιδιάρικα.

Ο άντρας προσπαθεί να διαβάσει τα επιχειρηματικά νέα, αλλά το βλέμμα του πέφτει στην κίνηση που διαγράφει το μολύβι πάνω στο μπλοκ. Χαρτί και μολύβι, σκέφτεται σχεδόν ειρωνικά, αλλά και με μια δόση νοσταλγίας και θαυμασμού. Η γυναίκα, χωρίς να τον κοιτά, γυρίζει με μια ανεπαίσθητη κίνηση το μπλοκ προς το μέρος του.

Ενα λεωφορείο πλησιάζει και η γυναίκα σηκώνεται αργά, ενώ ο άντρας σκουπίζει μεθοδικά τα γυαλιά του και βάζει την εφημερίδα στον χαρτοφύλακα. Την ώρα που η γυναίκα επιβιβάζεται στο λεωφορείο του ρίχνει μια κλεφτή ματιά, αλλά μόνο για μια στιγμή.

Ο άντρας καθισμένος ακόμα στο παγκάκι του σταθμού βλέπει το μπλοκάκι με το σκίτσο δίπλα του. Το ξέχασε, σκέφτεται και το παίρνει στα χέρια του. Ένα σκίτσο με μια γυναίκα με κλασικό κότσο σ' ένα μοντέρνο γραφείο με θέα τους ουρανοξύστες της πόλης να σκύβει μπροστά σε ένα ανοιχτό λάπτοπ και στη συνέχεια ένα άλλο σκισάκι με αγριολούλουδα στην εξοχή και ένα κορίτσι με ανοιχτά τα χέρια να χορεύει στη μέση του λιβαδιού. Το βάζει προσεχτικά στον χαρτοφύλακα και για πρώτη φορά εκείνη την ημέρα χαλάρωσε τη γραβάτα του και κάθισε αναπαυτικά στο παγκάκι του σταθμού περιμένοντας ήρεμος το λεωφορείο που θα τον πήγαινε σπίτι.

Είσαι πάντα εσύ... μαμά!

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Καθώς σε κρατάω αγκαλιά, διατρέχω με το βλέμμα μου τις λεπτές φλέβες των χεριών σου που σαν γαλάζια ρυάκια διατρέχουν την διάφανη επιδερμίδα σου. Πόσες αγκαλιές έχουν προσφέρει απλόχερα για να με προστατέψουν, να με παρηγορήσουν, να εκδηλώσουν την άνευ όρων αγάπη σου. Τώρα, τα κρατάς σταυρωμένα στο στήθος σου, κολλημένα στα πλευρά σου προτάσσοντας τα σαν ασπίδα απέναντι σ' έναν αδιόρατο εκθρό.

Σήμερα, με κατατρόμαξες καθώς σε έψαχνα για ώρες στην γειτονιά. Περιπλανιόσουν χαμένη μέχρι που σε είδε η κυρία Αθηνά που έχει το φαρμακείο στην πλατεία και σε γύρισε σιγά σιγά σπίτι. Με τα μεγάλα φωτεινά σου μάτια να κοιτάνε επίμονα το κενό, έμοιαζες με απροστάτευτο κουτάβι που έχει χάσει τον προσανατολισμό του.

Σε σκεπάζω με την κουβέρτα που έπλεξες με τα χέρια σου το διάστημα που ξενυχτούσες πλάι μου όταν ήμουν καθηλωμένη στο κρεβάτι στη διάρκεια της δεύτερης εγκυμοσύνης μου. Θυμάμαι είχες πάρει άδεια από την δουλειά για να προσέχεις τόσο εμένα όσο και τον Μιχάλη, τον πρωτότοκο εγγόνο σου.

Είχες την μαγική ικανότητα να τακτοποιείς τα πάντα με τόση ευχέρεια που φάνταζες με ταχυδακτυλουργό που ανασύρει από το μαγικό καπέλο του το κατάλληλο συναίσθημα, τις ακριβείς λέξεις που χρειάζονται για να σου προσφέρουν ασφάλεια και να σε πλημμυρίσουν ευτυχία.

Στο παρελθόν, όντας επαγγελματίας ξεναγός, είχες γυρίσει ολόκληρο τον κόσμο. Κάθε φορά που επέστρεφες σπίτι, μαζί με τις σοκολάτες και τα σουβενίρ, έφερνες και πολύχρωμες περιγραφές γεμάτες φως, ήχους και μυρωδιές από τα μέρη που είχες ταξιδέψει. Ήταν τόσο έντονο το επικοινωνιακό σου χάρισμα που μάγευες τόσο τους πελάτες του ταξιδιωτικού γραφείου που εργαζόσουν όσο και τον φιλικό σου περίγυρο.

Στο παρόν, η σιωπή που σε κατακλύζει μοιάζει με κόντρα ρόλο πρωταγωνιστή που αντικαταστάθηκε από τον κομπάρσο.

Την πρώτη φορά που θορυβηθήκαμε, είχες πάρει το αεροπλάνο για να επιστρέψεις από το Κάιρο στην Αθήνα. Εκείνη την φορά λοιπόν, αρνήθηκες να αποβιβαστείς από το αεροπλάνο. Επαναλάμβανες στην αεροσυνοδό πως δεν ήσουν στο σωστό προορισμό και έπρεπε να φτάσεις στο Μαρόκο που σε περίμενε ο μπαμπάς. Χρειάστηκε να καθίσει δίπλα σου ο πιλότος, ο οποίος αφού σου έπιασε την ψιλοκουβέντα, κατάφερε να σε πείσει ότι είχες φτάσει δήθεν στον προορισμό που επιθυμούσες, στο Μαρόκο. Παράλληλα, η αεροπορική εταιρεία μας ειδοποίησε και τρέξαμε να σε παραλάβουμε.

Πριν δυο χρόνια, ο αιφνίδιος θάνατος του μπαμπά, σου προκάλεσε τόσο πόνο που όσο και αν προσπάθησες να φανείς δυνατή, η ρωγμή που προκλήθηκε άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια της. Κλείστηκες στον εαυτός σου σαν πεισματάρικο στρείδι.

Από τότε ξεκινήσαμε ένα μαραθώνιο εξετάσεων. Την στιγμή που ο γιατρός μας ανακοίνωνε ότι πάσχεις από μη αναστρέψιμη άνοια, εγώ δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από την λεπτή γραμμή που σχημάτιζαν οι τρίχες στο άνω χείλος του. Εκείνο το μουστάκι σχημάτιζε μια μακρόσυρτη γραμμή από σημεία στίξεως, τονίζοντας κάθε λέξη. Αρνιόμουνα να πιστέψω τα λόγια του.

Τώρα, η καθημερινότητα μοιάζει με ταξίδι σε αχαρτογράφητα νερά, με μονοπάτια άλλοτε δύσβατα και ανηφορικά και ενίοτε επίπεδες διαδρομές χωρίς σαφή προορισμό. Οι αναμνήσεις σου ανασύρονται καλειδοσκοπικά εναποθέτοντας μικρές ανάσες στο παρόν.

Αν και είσαι τόσο διαφορετική... είσαι πάντα εσύ, μαμά!

Είσαι φτυστή εγώ

Διήγημα της Δήμητρας Θεοδωράκου

Εδώ και αρκετή ώρα καθόμαστε με την μητέρα μου στο σαλόνι, παρακολουθώντας ένα πρόγραμμα μαγειρικής. Από τότε που ήρθε από το χωριό, φαίνεται περισσότερο μπερδεμένη. Το να την έχω κοντά μου -ιδίως τώρα- είναι ευλογία αλλά τολμώ να ομολογήσω ότι με βαραίνει που την "ξερίζωσα" από το σπίτι της, έστω και αν ήταν αναγκαίο.

Η μαγειρική ήταν το πάθος της. Θυμάμαι πως διέσχιζε την κουζίνα περίτεχνα, δημιουργώντας ονειρικές γεύσεις με το μεράκι της. Νοσταλγώ τις στιγμές που μου μάθαινε συνταγές και τις άλλες που της κρατούσα συντροφιά καθώς μαγείρευε. Τώρα μου κάνει παρέα μονάχα το χαμένο, κενό της βλέμμα. Είναι πολύ οδυνηρό να τη βλέπω να χάνει την ζωντάνια της με αυτόν τον τρόπο.

«Μαμά, είδες που έβαλε μυρώνι στο φαγητό;», λέω στην προσπάθεια να την φέρω πίσω στην πραγματικότητα. Παρόλα αυτά, δεν λαμβάνω καμία απάντηση πω. «Εσύ, βρε, δεν μου έλεγες ότι το μυρώνι είναι το μυστικό συστατικό σου και το βάζεις παντού;», διατηρώ τον τόνο μου ελαφρύ και ευδιάθετο, ώστε να μην της προκαλέσω σύγχυση.

Τότε γυρνάει το βλέμμα της πάνω μου. Τα ματάκια της περιπλανώνται σε όλες τις λεπτομέρειες του προσώπου μου -αργά και προσεκτικά- στην προσπάθεια να καταλάβει τι γίνεται. Χαμογελάει απαλά. «Συγγνώμη γλυκό μου κορίτσι, σε γνωρίζω από κάπου;», κοκκινίζει λίγο από ντροπή. Από τότε που διαγνώστηκε με άνοια, ντρεπόταν που δεν θυμόταν απλές πληροφορίες. Που να καταλάβαινε, όμως, ότι κανένας δεν την κρίνει, αλλά την πονάει...

«Η κόρη σου είμαι, μαμά, η Ανδριάννα.».

«Εγώ δεν έχω παιδιά, γιαβρί μου.».

Η λύπη έχει φωλιάσει στα μάτια της και η καρδιά μου σπάει σε χίλια κομμάτια.

«Πάντως μου θυμίζεις τον εαυτό μου στα νιάτα μου! Είσαι φτυστή εγώ!», μέσα σε δευτερόλεπτα ενθουσιάστηκε με την συνειδητοποίηση της. Η αλήθεια

είναι πως μοιάζαμε πολύ· τόσο πολύ, μάλιστα, που κάναμε πλάκα πως ήμασταν αδελφές! Η μητέρα μου ήταν ανέκαθεν καλοδιατηρημένη με χιούμορ και σπιρτάδα. Το σπίτι μας ήταν γεμάτο με πολύ αγάπη και ζεστασιά. Οι αναμνήσεις μου είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το τρυφερό κλίμα που καλλιέργησαν οι γονείς μου.

Δεν μπορώ να αφήσω μία ολόκληρη ζωή να σβηστεί έτσι άδικα· δεν μου το επιτρέπω!

«Μα γιατί, γιαβρί μου, κλαις;», το χεράκι της σκουπίζει διστακτικά τα δάκρυα που κύλησαν -άθελα- από τα μάτια μου.

«Μου λείπει η μαμά μου...», τα βλέμματα μας είναι κολλημένα μεταξύ τους και για λίγο έχω την ελπίδα ότι θα καταλάβει.

«Μην χάνεις ποτέ την ελπίδα σου για τα πράγματα που φυλάς μέσα στην καρδιά σου.». Το χέρι της παραμένει πάνω μου και το βλέμμα της δεν έχει φύγει από το δικό μου. Ύστερα από λίγο, χάνει πάλι την επαφή της και κοιτάει την τηλεόραση.

Εκεί που ξέχασα την ψυχή μου

Διήγημα της Ζωής Θεοδοσιάδη

Ο Σταύρος, μπήκε κατάκοπος και παγωμένος σε ένα συνοικιακό καφενείο. Τα πόδια του ήταν πρησμένα από την ορθοστασία και δεν είχε κουράγιο να περπατήσει μέχρι το σπίτι του. Ένα ζεστό τσάι ήταν ότι έπρεπε για να τονωθεί και να ξεποστάσει πριν πάρει το δρόμο της επιστροφής.

Η έλλειψη ύπνου και η πολλή δουλειά στο ραφείο τον είχαν εξαντλήσει, ενώ η πλάτη του πονούσε αφόρητα από τις ατέλειωτες ώρες που ήταν σκυμμένος πάνω στα πατρόν. Αυτός ο πόνος ήταν γνώριμος από παλιά, τότε που έβαζε το λουρί της κιθάρας στην πλάτη και όρθιος διασκέδαζε τους θαμώνες.

Κάθισε σε μια γωνιά, έτριβε τα ξυλιασμένα χέρια του για να ζεσταθούν ενώ κοιτούσε με προσοχή τον ξεφτισμένο τοίχο απέναντί του.

«Ο χρόνος ξεθωριάζει τα πάντα γύρω μας, άψυχα και έμψυχα », σιγοψιθύρισε, ώσπου ένιωσε μια έντονη ζάλη που έκανε το κεφάλι του να δονείται, ενώ ταυτόχρονα κατακλύστηκε από ένα ποτάμι αναμνήσεων.

Όταν συνήλθε, άρπαξε το μπαστούνι να φύγει και τότε του τράβηξε την προσοχή μια κρεμασμένη κιθάρα. Έβγαλε το μάλλινο σκούφο και καθώς πλησίασε, υποκλίθηκε μπροστά της με σεβασμό και ευλάβεια.

Τα λευκά του μαλλιά πρόδωσαν τα χρόνια που είχαν κυλήσει σαν νερό. Έσφιξε τις παλάμες του με δύναμη και οι βαθιές ζαρωματιές των χεριών του έγιναν λείες, ενώ η καρδιά του άρχισε να χτυπά σε ρυθμούς λαϊκούς... Όπως τότε που ήταν αμούστακο παιδί και κάθε βράδυ έπαιζε στις ταβέρνες και με τη φωνή του πάλευε για το καθημερινό του ψωμί.

Από τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα συγκίνησης, οι αδέξιες κινήσεις του κορμιού του φανέρωναν μια εσωτερική σύγχυση και συνάμα ανακούφιση. Έπεσε στα γόνατα, άνοιξε διάπλατα τα κουρασμένα του μάτια και με κομμένη την ανάσα, κοίταζε το γνώριμο σημάδι στο μπράτσο της κιθάρας.

Ήταν απόλυτα βέβαιος ότι ήταν η δική του. Δεν μπορούσε κανείς να τον ξεγελάσει, είχε τη γρατζουνιά του σπασμένου ποτηριού, που έριξε κάποτε ένας μεθυσμένος πάνω της.

«Απόψε η τύχη μου χαμογέλασε, τα βήματά μου με οδήγησαν στο μέρος που ξέχασα την ψυχή μου», είπε μ' ένα βαθύ αναστεναγμό.

Για αυτόν, η κιθάρα αυτή δεν ήταν ένα συνηθισμένο μουσικό όργανο, ήταν μια φωνή βγαλμένη από τα σπλάχνα του.

Πάντα θα θυμόταν εκείνη την τελευταία νύχτα...έπαιζε και τραγουδούσε ώσπου η πένα κύλησε στο πάτωμα, το στόμα του στράβωσε, το χέρι του βάρυνε και άρχισε να μιλάει με δυσκολία.

Οι γιατροί διέγνωσαν εγκεφαλικό. Η αποκατάσταση διήρκησε αρκετό καιρό και ξαφνικά ο Σταύρος βούλιαξε στη σιωπή. Ένιωθε σαν να είχε πεθάνει το πιο ζωντανό κομμάτι της ψυχής του κι από τότε ούτε μουσική άκουγε, ούτε ήθελε να μιλά για εκείνη τη μοιραία νύχτα που άλλαξε τη ζωή του.

Η κιθάρα έμεινε ξεχασμένη και βουβή καρτερώντας υπομονετικά τον κάτοχο της, αφού μόνο εκείνος μπορούσε να την αναστήσει και πάλι με το άγγιγμά του.

Ο ιδιοκτήτης του καφενείου όταν αντιλήφθηκε τι συμβαίνει την ξεκρέμασε και την ακούμπησε στα χέρια του.

«Σ' ευχαριστώ που την πρόσεχες, όσο εγώ ήμουν μακριά της. Αυτή η κιθάρα είναι η προέκταση της ψυχής μου!», του είπε ο Σταύρος με τρεμάμενη φωνή και άρχισε να παίζει.

Οι θαμώνες σταμάτησαν αμέσως την οχλαγωγία και τον άκουγαν που έπαιζε με πάθος και ιδιαίτερη συγκίνηση και στη συνέχεια τον αποθέωσαν με ένα βροντερό χειροκρότημα, ζητώντας του να τους κρατήσει συντροφιά γαληνεύοντας τους την ψυχή με τις μελωδίες του.

Ενα μισοτελειωμένο τραγούδι

Διήγημα της Αθανασίας Λαμπροπούλου

Ο Άλκης έσπρωξε την πόρτα του παλιού καφενείου με τον ώμο του, ενώ στο χέρι κρατούσε τα κλειδιά του ταξί. Ήταν αργοπορημένος· όπως πάντα. Ο ήλιος ανέβαινε διστακτικά πάνω απ' τα κεραμίδια, και η μυρωδιά του καφέ τον χτύπησε γλυκά, σχεδόν παρηγορητικά. Ένα καφέ στο χέρι και δρόμο, σκέφτηκε.

Μπήκε μέσα χωρίς να δώσει σημασία στους λίγους θαμώνες που έπιναν τον καφέ τους ή έπαιζαν τάβλι. Το βλέμμα του, όμως, ξαφνικά καρφώθηκε στον τοίχο πίσω από τον πάγκο. Εκεί, ανάμεσα σε παλιές φωτογραφίες και κιτρινωμένες αφίσες, κρεμόταν μια κιθάρα.

Ήταν η δική του. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Το μπράτσο είχε ένα μικρό, σκισμένο σημάδι στο ξύλο, από εκείνη τη φορά που είχε πέσει στα σκαλιά του θεάτρου. Την είχε χάσει πριν δύο χρόνια, ένα βράδυ που γύριζε μεθυσμένος, σέρνοντας τον εαυτό του και μαζί το όνειρό του στους δρόμους της πόλης.

Από τότε...τίποτα. Σταμάτησε να παίζει. Σταμάτησε να γράφει. Μόνο ταξί και βιαστικά πρωινά γεμάτα κόρνες.

«Αυτή... πού τη βρήκατε;» ρώτησε τον καφετζή με φωνή πιο χαμηλή απ' ό,τι συνήθως.

Ο ηλικιωμένος άντρας σήκωσε το βλέμμα.

«Την έφερε ένας πελάτης. Την είχε αγοράσει στο Μοναστηράκι, είπε. Δεν παίζει πια, είναι για διακόσμηση. Την άφησε εδώ γιατί του θύμιζε παλιές εποχές.»

Ο Άλκης πλησίασε. Ακούμπησε τις χορδές κι αμέσως ακούστηκαν θαμπές, ξεκούρδιστες νότες, που του θύμισαν το ξεχασμένο από καιρό, όνειρό του.

Ήταν όμως πράγματι έτσι; Αναρωτήθηκε, γιατί την ίδια στιγμή διαπίστωνε συγκινημένος, ότι το όνειρο ήταν ακόμη ολοζώντανο, όπως και η κιθάρα του, που έμοιαζε να τον περίμενε υπομονετικά.

Μνήμες ξεχύθηκαν από μέσα του• συναυλίες στα υπόγεια μπαράκια, ξενύχτια με φίλους, κι ένα τραγούδι που είχε αρχίσει να γράφει τότε και δεν το τελείωσε ποτέ. Το είχε ξεκινήσει για τη Μάρθα. Δεν της το είπε ποτέ.

«Θα μπορούσα να την πάρω πίσω; Είναι... είναι δική μου.»

Ο καφετζής τον κοίταξε για λίγο κι ύστερα του χαμογέλασε.

«Αν είσαι τόσο σίγουρος...τότε μάλλον σε περίμενε.»

Ο Άλκης την πήρε στην αγκαλιά του σαν ένα παλιόφιλο.

Εκείνο το βράδυ, ακύρωσε τις βάρδιες. Έκατσε στο παγκάκι της πλατείας, με τα μάτια κλειστά, και έπαιξε το μισοτελειωμένο τραγούδι του από την αρχή. Ίσως αυτή τη φορά, να κατάφερνε να το ολοκληρώσει. Ίσως αυτή τη φορά, ξαναέβρισκε επιτέλους τον εαυτό του.

Ένα τραγούδι για μια προδομένη αγάπη...

Διήγημα της Αλεξάνδρας Ζαρμπή Γεωργουλοπούλου

Ο Γιώργος κατέβηκε από το λεωφορείο και κατευθύνθηκε προς την πλατεία. Ο Σπήλιος του είχε πει να συναντηθούν στους Αγίους Αναργύρους, μετά τις Τρεις Γέφυρες, σε ένα κοντινό καφεενεδάκι.

Ο Γιώργος κι ο Σπήλιος, παλιοί φίλοι, ήταν μουσικοί. Ξεκίνησαν μαζί, πολύ νέοι τότε, ο Σπήλιος είχε πάει σε Ωδείο για σπουδές, ο Γιώργος έκανε άλλη δουλειά, ήταν όμως και καλός κιθαρίστας, το «καλύτερο αυτί της περιοχής» όπως του έλεγε ο φίλος του.

Η μουσική τον τραβούσε σαν μαγνήτης, σκάρωνε δικούς του στίχους και του άρεσε πολύ να παίζει τα βράδια σε συνοικιακά μαγαζιά, καφενεία ή όπου αλλού τον καλούσαν. Εδώ και χρόνια, όμως, είχε σταματήσει να παίζει, όταν, κάποια στιγμή, έχασε την κιθάρα του. Αυτό ήταν η αφορμή που δεν ξαναέπαιξε ποτέ...Αντίθετα, ο Σπήλιος συνέχισε την μουσική του καριέρα και σιγά σιγά καθιερώθηκε.

Ο Γιώργος προχώρησε στο κάθετο δρομάκι, όπως τον είχε καθοδηγήσει ο φίλος του. Θυμόταν αμυδρά την περιοχή. Το στενό ήταν ανήλιαγο και ο δρόμος χωματένιος όταν ξαφνικά, πενήντα μέτρα στο αριστερό του χέρι είδε μια ξεθωριασμένη ταμπέλα, με κόκκινα ξεφτισμένα γράμματα: «Καφενείο ο Μπάμπης» έγραφε. Εδώ είμαστε, σκέφτηκε και πέρασε μέσα από την ορθάνοιχτη πόρτα.

Δυο τρείς παρέες έπαιζαν χαρτιά κι απ' το μεγάφωνο ακούγονταν παλιά, ρεμπέτικα τραγούδια, με σιγανό ήχο ώστε να μην ενοχλούν τους πελάτες. Σαν να βρίσκομαι στην δεκαετία του '50, σκέφτηκε χαμογελώντας και άφησε το βλέμμα του να περιπλανηθεί στους τοίχους με τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες που απεικόνιζαν παρέες που έπιναν και μουσικούς που έπαιζαν. Νοσταλγία τον πλημμύρισε, ενώ η ματιά του καρφώθηκε στον τοίχο δίπλα στον πάγκο που πίσω του έψηνε ο καφετζής τους καφέδες και ετοίμαζε τα ουζάκια.

«Ένα γλυκύ βραστό σε παρακαλώ», είπε στον καφετζή που τον πλησίασε, χαιρετώντας τον, ενώ συγχρόνως το βλέμμα του δεν έλεγε να ξεκολλήσει από μια παλιά κιθάρα που κρεμόταν στον τοίχο.

Ο καφετζής, βλέποντάς τον να την περιεργάζεται, του είπε, ότι την είχε ξεχάσει στο μαγαζί κάποιος μουσικός πριν πολλά χρόνια. «Δεν την έχει αναζητήσει κανείς ως τώρα. Δεν ξέρω από μουσική, αλλά μου φάνηκε καλή κιθάρα και έτσι την κράτησα. Άσε που δείχνει ότι, άμα λάχει, είμαστε και μουσικό καφενείο...Ξέρετε, έρχονται συχνά εδώ φίλοι μου μουσικοί και παίζουν παλιά λαϊκά και ρεμπέτικα τραγούδια, αυτά δηλαδή που ακούμε εμείς ...».

Ο Γιώργος χαμογέλασε βεβιασμένα κι ευχήθηκε από μέσα του να σταματήσει ο μαγαζάτορας την φλυαρία του. Πλησίασε ακόμη περισσότερο την κιθάρα.

Ταραχή τον έπιασε κι η καρδιά του άρχισε να κτυπά πιο γρήγορα κι. Άπλωσε το χέρι του στο όργανο.

Ήταν η δική του κιθάρα του! Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία!

Μαζί της έπαιζε τη μουσική του και χανόταν στους ρυθμούς της. Ήταν η κιθάρα που είχε χάσει εδώ και δέκα χρόνια και γι' αυτό σταμάτησε να παίζει. Τώρα μόλις το συνειδητοποιούσε απόλυτα. Είχε δεθεί μαζί της, όπως δενόμαστε με μια γυναίκα, με ένα φίλο ή με τη γειτονιά που μεγαλώσαμε.

Χάιδεψε το μπράτσο της, ήταν σίγουρος ότι στο τελείωμα θα έβλεπε αυτό που είχε χαράξει επάνω ο παππούς του· και πράγματι! Ήταν τα αρχικά του προπάτορα του που αργότερα έγιναν και δικά του. Γ.Π. καλλιγραφικά χαραγμένα! Ο παππούς του έπαιζε ερασιτεχνικά και του την είχε χαρίσει λίγο πριν πεθάνει.

Η συγκίνηση και οι παιδικές αναμνήσεις τον κατέκλυσαν εξ' ολοκλήρου και τα μάτια του άρχισαν να υγραίνονται...

«Ποτέ μη σταματήσεις αυτή την τέχνη, αγόρι μου» του έλεγε όταν τον άκουγε να παίζει ρυθμούς που μόλις είχε ακούσει στο ραδιόφωνο, «Το 'χεις Γιωργάκη, το 'χεις μέσα σου...». Εκείνος όμως δεν τον άκουσε· σταμάτησε,

όπως αφήνεις κάποιους στίχους μισοτελειωμένους όταν δεν σου βγαίνει το ρεφρέν.

Την κατέβασε απ' το καρφί ψιθυρίζοντας, «Είσαι δικιά μου, σε βρήκα επιτέλους παλιά αγαπημένη» και άρχισε να χαϊδεύει διστακτικά τις χορδές στον ρυθμό ενός τραγουδιού που είχε αφήσει μισό πριν δέκα χρόνια. Ένα τραγούδι που μιλούσε για μια προδομένη αγάπη...

Η μαμά δεν θυμάται πια το όνομά μου!

Διήγημα της Ελπίδας Μαγάκη

Το κόκκινο Nissan έκανε βόλτες γύρω γύρω στα στενά δρομάκια. Μία θέση παρκαρίσματος στο Γκύζη είχε γίνει είδος προς εξαφάνιση. Η Μυρσίνη είχε ήδη μία ώρα στο δρόμο γυρνώντας από τη δουλειά της στην Παλλήνη και η δυνατή ζέστη του μεσοκαλοκαιριού έκανε την ασφαλτο να τρεμοπαίζει σαν να καιγόταν. Ενωθε κουρασμένη, ιδρωμένη, και βαριά. Ίσως ήταν και η επίσκεψη που ακολουθούσε...

Μόλις πάρκαρα, στάθηκε έξω από τη λευκή πόρτα με τον σταυρό στο κέντρο, κρατώντας μία τσάντα γεμάτη με τα μηνιαία φάρμακα της μητέρας της. Είχαν περάσει δέκα ολόκληρα χρόνια από τότε που ο πατέρας της έφερε τη μητέρα της στο Ίδρυμα, και κάθε φορά που την επισκεπτόταν, το στομάχι της δενόταν κόμπος, και σαν βράχος πλάκωνε το στήθος της.

Χτύπησε το κουδούνι. Η Μαρία, μία από τις νοσοκόμες, της άνοιξε χαμογελαστή. Τα κορίτσια του Ιδρύματος ήταν ευγενικά και φιλόξενα. Φρόντιζαν τη μητέρα της με τρυφερότητα. Η Μυρσίνη τους πήγαινε συχνά μικρά δωράκια να τις ευχαριστήσει για όσα η ίδια δεν μπορούσε πια να προσφέρει.

Πήρε το ασανσέρ για τον τέταρτο όροφο. Η γνώριμη μυρωδιά απολυμαντικού και οινοπνεύματος αιωρούνταν στον αέρα. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, την είδε. Η μητέρα της στο κρεβάτι με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι και το βλέμμα χαμένο, σαν να ταξίδευε σε κόσμους που μόνο εκείνη μπορούσε να δει.

Η Μυρσίνη πλησίασε, έσκυψε και φίλησε το κούτελό της. Τα μαλλιά της ήταν ασημόλευκα και μοσχομύριζαν, όπως τότε που έπαιζε παιδί με τις μπουκλες της. Ήταν μαλακά, σχεδόν αιθέρια.

«Μαμά... εγώ είμαι... η Μυρσίνη, η αγαπημένη σου κόρη», της ψιθύρισε.

Καμιά κίνηση του κεφαλιού. Ούτε ένα βλέμμα. Η μητέρα της συνέχιζε να κοιτά βουβά το ταβάνι. Η Μυρσίνη ήξερε πια πως δε θα άκουγε απάντηση, μα δεν μπορούσε να πάψει να ελπίζει.

Ακολουθούσε το βλέμμα της μητέρας της και κάθε φορά αναρωτιόταν... Τι μπορούσε να βλέπει άραγε; Μήπως το παρελθόν της οικογένειάς τους να ξετυλίγεται σαν ταινία ή μήπως τα σίδερα της φυλακής της;

Ήταν φυλακισμένη σ' ένα σώμα που δεν της ανήκε πια. Ένα μυαλό που ήταν ζωντανό χωρίς να ζει.

Ένα δάκρυ κύλησε στην άκρη των ματιών της, κι ύστερα κι άλλο. Έκλαιγε βουβά· για τη μητέρα της, που η ζωή την άφησε να υπάρχει χωρίς να ζει, αλλά και για την ίδια, που δεν πρόλαβε να της δείξει πόσο πολύ την αγαπούσε.

Οι αναμνήσεις την κατέκλυσαν. Η μητέρα της να τη χαϊδεύει, να την αγκαλιάζει όταν την πείραζαν τα παιδιά, να την καθησυχάσει, να της χαμογελά με εκείνο το βλέμμα που την έκανε να νιώθει ασφάλεια και δύναμη.

Το βλέμμα της πλανήθηκε στο σώμα που παρέμενε ασάλευτο στο κρεβάτι. Το άλλοτε λεπτεπίλεπτο κορμί της μητέρας είχε συρρικνωθεί κι ήταν ακίνητο, σαν μαρμαρωμένο από το ραβδί κάποιας κακιάς μάγισσας. Το δέρμα της σταφιδιασμένο, τα χείλη ζαρωμένα. Μόνο οι μακριές μαύρες βλεφαρίδες είχαν μείνει αναλλοίωτες, λες και ο χρόνος λύγισε μπροστά τους από σεβασμό.

Η Μυρσίνη της χάιδεψε το διάφανο χέρι που κάποτε της χάιδευε τα μαλλιά και τώρα ακουμπούσε άψυχο πάνω στην πικέ κουβέρτα. Με φωνή γεμάτη τρυφερότητα άρχισε να της λέει ιστορίες για τα ξαδέρφια της και τα εγγόνια της που δεν ήξερε πια πως υπάρχουν.

Τα μάτια της μητέρας ζωντάνεψαν για μια στιγμή και η Μυρσίνη νόμισε πως είδε μία υποψία από δάκρυ εκεί στην άκρη τους. Ή μήπως ήθελε να το πιστέψει; Της έσφιξε το χέρι κι έσκυψε στο αυτί της.

«Μαμά.. μαμά σε αγαπώ», της ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή.

Το κεφάλι της μητέρας της δεν κουνήθηκε και το βλέμμα της χαμένο εξακολουθούσε να κοιτάζει το ταβάνι.

Δεν είχε μείνει τίποτα άλλο πια για τη Μυρσίνη· μόνο να θυμάται και για τις δυο τους. Να κρατά εκείνη το νήμα ζωντανό και να λέει κάθε φορά, «Μαμά, εγώ είμαι. Η Μυρσίνη. Η αγαπημένη σου κόρη.»... Ακόμα κι αν η μαμά δε θυμόταν πια το όνομά της!

Επιστροφή στη ζωή

Διήγημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Προστατευμένος από τον ίσκιο της μουριάς που στεκόταν αγέρωχη καταμεσής στη μικρή αυλή, χάριζε στον εαυτό του λίγες στιγμές χαλάρωσης.

Απομεσήμερο του Αυγούστου.

Στα δεξιά του, το μικρό μπουστάνι που καλλιεργούσε από τις πρώτες κιόλας μέρες που μετακόμισε στο νησί, του χάριζε απλόχερα τις ευωδίες του και την δροσιά που ανέβλυζε από το ποτισμένο χώμα.

Σίγουρα η Μαιρούλα του θα ήταν πολύ περήφανη αν το έβλεπε, σκέφτηκε σχεδόν φωναχτά και οι ρυτίδες στο μέτωπό του σκλήρηναν απότομα.

Ξαφνικά παρασύρθηκε σ' ένα παιχνίδι αναμνήσεων.

Μετρούσε πέντε χρόνια στον νέο του τόπο. Έναν τόπο που εξαρχής τον αγκάλιασε και λείαινε τις πληγές του μέρα με την μέρα.

Η γυναίκα του πέθανε σε τροχαίο μια καλοκαιρινή νύχτα που τίποτα δεν προμήνυε την κατρακύλα που θα ακολουθούσε στη ζωή του.

Εκείνο το μοιραίο βράδυ, ο Στάθης είχε φύγει από την δουλειά και κατευθυνότανε στο ταβερνάκι για το καθιερωμένο ραντεβού της Πέμπτης με την γυναίκα του. Θυμόταν πόσο ανυπομονούσε να μοιραστεί μαζί της τα νέα του. Είχε πάρει την πολυπόθητη προαγωγή συνοδευόμενη από μια γενναία αύξηση. Έκανε σχέδια για την ανακαίνιση του σπιτιού και το ταξίδι στην Ασία που ονειρεύονταν να κάνουν οι δυο τους.

Το πεπρωμένο τους όμως είχε γραφτεί με μελανά χρώματα και η μονοκοντυλιά είχε κοπεί απότομα.

Δεν θα ξεχνούσε ποτέ εκείνο το τηλεφώνημα όπου του ανακοίνωσαν τα κακά манτάτα. Η συσκευή έπεσε από τα χέρια του, ένας οξύς πόνος έκοψε στην μέση το στήθος του και το φωτεινό βλέμμα του βούλιαξε σε δυο απύθμενες σκοτεινές τρύπες.

Οι επόμενοι μήνες κύλησαν εφιαλτικά. Ο πάντα χαμογελαστός και αισιόδοξος Στάθης είχε μετατραπεί σε καρικατούρα του εαυτού του. Βυθισμένος στην αδηφάγο κατάθλιψη του πένθους, περιπλανιόταν στους δρόμους σαν χαμένος. Η λεπτή σχισμή των χειλιών του χανόταν μέσα στα ατίθασα γένια που φύτρωναν στο πρόσωπό του σαν ζιζάνια.

Μια μέρα, πήρε το αυτοκίνητο και άρχισε να οδηγεί χωρίς να έχει σαφή προορισμό. Οδηγούσε ώρες πολλές, τα μάτια του έτσουζαν από την αυπνία, η σάρκα των χεριών του είχε γίνει ένα με το άψυχο δέρμα του τιμονιού. Έφτασε στο λιμάνι και πήρε το πρώτο πλοίο που σάλπαρε. Στο τελευταίο λιμάνι, πήρε το επόμενο. Έτσι συνέχισε να πηδάει από καράβι σε καράβι για μέρες. Καθόταν στο κατάστρωμα αμίλητος, με το βλέμμα στραμμένο στην θάλασσα και το μυαλό του αδειασμένο από σκέψεις και αισθήματα. Αιχμάλωτος στο απόλυτο κενό της απόγνωσης, έδειχνε γερασμένος -σχεδόν νεκρός- καθώς η ανάσα του αναδυόταν με κόπο από την καταρρακωμένη του ψυχή.

Όταν αντίκρουσε την Αμοργό, μια αόρατη δύναμη τον τράβηξε στην στεριά. Περιπλανήθηκε ώρες στα σοκάκια της μέχρι που έφτασε μπροστά στην μουριά. Εκείνη την μουριά που τώρα θρόιζε τα φύλλα της προκαλώντας ρίγος στην πλάτη του.

Το μικρό πέτρινο σπιτάκι έστεκε εγκαταλελειμμένο δίπλα της και χαραγμένο στον κορμό του είχε το τηλέφωνο του ιδιοκτήτη. Ήταν προς πώληση. Ένα σπουργίτι πέταξε μέσα από το ανύπαρκτο παραθυρόφυλλο και στάθηκε στον ώμο του.

Ο Στάθης το εξέλαβε σαν σημάδι από την Μαιρούλα του και κάπως έτσι αποφάσισε να αγοράσει το σπίτι.

Ένα χαμόγελο τρεμόπαιζε δειλά στα χείλη του. Χρειαζόταν ακόμα χρόνο αλλά η καρδιά του άνοιγε σιγά σιγά καθώς αναδυόταν σαν ξεβρασμένος θησαυρός από τα έγκατα της θάλασσας.

Η ζωή μας είναι επιλογές

Διήγημα της Αθανασίας Λαμπροπούλου

Επιτέλους είχε φτάσει το Σαββατοκύριακο μετά από μια αγχωτική εβδομάδα με εργασίες, πιεστικές προθεσμίες και ψυχοφθόρα “κονταροχτυπήματα” στο γραφείο.

Εκείνο το πρωινό του Σαββάτου λοιπόν, η Άννα σηκώθηκε για πρώτη φορά μετά από μέρες ξεκούραστη και κεφάτη. Καθώς άνοιγε το παντζούρι, ευχήθηκε, να είχε καλοκαιρία• και ναι, κάποια ανώτερη δύναμη της είχε κάνει τη χάρη. Είχε ήλιο, ήταν χαρά Θεού!

Από καιρό λαχταρούσε μια βόλτα στην ακροθαλασσιά, άλλωστε έμενε τόσο κοντά στην παραλιακή. Της είχε λείψει η ηρεμία του γιαλού, ο ήχος των κυμάτων, η θαλπωρή του ήλιου πάνω στο κορμί της!

Εφτασε περπατώντας ως την θάλασσα και κάθισε στην άκρη ενός βράχου, αγναντεύοντας το απέραντο μπλε, προσπαθώντας ταυτόχρονα να βάλει τις σκέψεις της σε παύση.

Ξαφνικά πίσω της άκουσε δυνατές φωνές, φωνές που βεβήλωναν την ηρεμία της. Ήταν δύο, μία τσιριχτή γυναικεία και μία μπάσα αντρική. Κατάλαβε πως ήταν ένα ζευγάρι που τσακωνόταν απροκάλυπτα.

Γύρισε να δει. Η περιέργειά της είχε φουντώσει. Ένα νεαρό αγόρι με μαύρα ρούχα φώναζε σε ένα ακόμη πιο νεαρό κορίτσι. Την είχε πλησιάσει απειλητικά και την ταρακούναγε από το μπράτσο. Εκείνη, αδυνατούλα και σαστισμένη από τις φωνές προσπαθούσε να του ξεφύγει.

Η φωνή της Άννας, ασυναίσθητα, βγήκε από τα σωθικά της βροντερή. Φώναξε στο αγόρι να σταματήσει, απειλώντας τον ότι θα καλέσει την αστυνομία. Έτρεμε από τη σύγχυση, ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι ένιωθε τα αυτιά και τον λαιμό της να καίγονται. Τόσα άκουγε καθημερινά για κακοποιήσεις, ξυλοδαρμούς, φόνους γυναικών...

Η καχεκτική κοπέλα γύρισε προς το μέρος της Άννας ξαφνιασμένη. Και οι δυο τους έμοιαζαν ότι δεν είχαν πάρει χαμπάρι την παρουσία της ως τότε. Η κοπέλα, με τελείως αλλαγμένη φωνή της ζήτησε να τους αφήσει ήσυχους. Της είπε πως είχαν ένα καυγαδάκι κι ότι εκείνη δεν είχε καμία δουλειά να ανακατευτεί! Την αποκάλεσε και “περίεργη”!

Η Άννα σάστισε για λίγα δευτερόλεπτα κι αμέσως μετά, χαμένη στις σκέψεις της, απομακρύνθηκε βιαστικά από την παραλία, τελείως μπερδεμένη.

Ενιωθε ντροπή, αλλά όσο ξεμάκραινε μια παρήγορη σκέψη φώλιασε μέσα της. Η ζωή μας είναι επιλογές. Αν θες τις σεργιανές στο φρέσκο θαλασσινό αεράκι και τις λούζεις με φως, ειδώλλως τις πνίγεις στη θάλασσα...

Η κιθάρα στον τοίχο

Διήγημα της Ελπίδας Μαγάκη

Ο ήλιος καταμεσής του αυγουσιάτικου μεσημεριού έριχνε τις φλογισμένες ακτίνες του. Ο Γρηγόρης σήκωσε το χέρι και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Περπατούσε, περπατούσε, ούτε ξέρει πόση ώρα είχε περάσει. Τί τον έπιασε και δεν πήγε με το τρένο;

Μέσα του ήξερε, όπως κάθε μέρα. Ήθελε να ξεφύγει.

Εφτασε στο μικρό στενό του Θησειού, που έβλεπε πρώτη φορά. Μπήκε στο καφενείο και περίμενε το Βασίλη, το φίλο του. Το καφενείο παλιό, με ξεθωριασμένα τραπεζομάντηλα, κουρτίνες με τρύπες και κουρασμένες φωνές βαριεστημένων θαμώνων. Οι τοίχοι βαμμένοι κάποτε γαλάζιο, ήταν πνιγμένοι σε διαφημιστικές αφίσες παλιών γνωστών προϊόντων και αστέρων του Ελληνικού κινηματογράφου. Όσπου την είδε.

Στη γωνία του τοίχου πριν την κουζίνα ήταν κρεμασμένη μία κιθάρα. Όχι οποιαδήποτε κιθάρα· η κιθάρα του, που του είχαν κλέψει εκείνη τη νύχτα στο πανηγύρι του Αι Λιά. Το σχήμα της, τα νερά του ξύλου, το ελαφρύ λύγισμα στο καπάκι ήταν ίδια. Μα ήταν το σημάδι που τον πάγωσε· μια μικρή χαραγή σε σχήμα "Λ" στο μπράτσο. Το είχε χαράξει ένα βράδυ όταν η Λαμπρινή του είπε «σ' αγαπώ και μαζί και με τα κουρδίσματά σου».

Τον διαπέρασε ρίγος και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά όπως την πρώτη φορά που τα δάχτυλά του ακούμπησαν τις χορδές της.

Το μυαλό του γέμισε η Λαμπρινή, μετά από πολλά χρόνια. Ήταν κι οι δυο τους σ' εκείνο το υπόγειο που η μυρωδιά της μούχλας σου έκοβε την ανάσα. Η τελευταία του πρόβα πριν τη συναυλία. Εκείνη κρατούσε την παρτιτούρα κι αυτός έπαιζε και τραγουδούσε. Τραγουδούσε ένα τραγούδι που είχε γράψει για κείνη και θα ακουγόταν για πρώτη φορά.

Του έρωτα γίνε οδηγός μου
κράτα μου το χέρι φως μου

πίνω του κορμιού σου το κρασί

πάντα μαζί εγώ κι εσύ»

Ο Γρηγόρης σταμάτησε.

«Δεν είναι έτοιμο.. ούτε κι εμείς» της είπε απότομα.

Μετά το τέλος της συναυλίας χάθηκε η κιθάρα... κι εκείνη.

Από τότε σταμάτησε να παίζει και να τραγουδά. Δεν του είχε μείνει ούτε φωνή ούτε ψυχή. Καταπιανόταν με δουλειές του ποδαριού για να επιβιώνει αλλά κυρίως να μη θυμάται.

Ήταν σίγουρος πώς η κιθάρα είχε χαθεί για πάντα, αλλά να που ήταν εκεί να τον περιμένει, σαν την Πηνελόπη.

«Η κιθάρα;» έγνεψε στον καφετζή.

Ο καφετζής ακολούθησε το χέρι του στον τοίχο.

«Ααα αυτή! Δώρο από κάποιον παλιό μουσικό, πριν χρόνια. Ήρθε, ήπια, και την άφησε. Από τότε δεν ξαναφάνηκε».

«Επιτρέπεται να την πάρω;»

Ο καφετζής σήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

Ο Γρηγόρης με απαλές κινήσεις, σχεδόν χαϊδεύοντάς την, τη σήκωσε στα χέρια του. Η γνώριμη μυρωδιά του ξύλου στα ρουθούνια του τον μεθούσε. Με τις άκρες των δαχτύλων του άγγιξε τις χορδές κι αμέσως εκείνες Αυτές έβγαλαν έναν απαλό ήχο. Ευχαρίστηση και μαζί καλωσόρισμα.

Την κούρδισε και άρχισε να παίζει αργά. Σα να μάζευε κάθε νότα εκείνου του μισοτελειωμένου τραγουδιού από το παρελθόν.

Το τραγούδι που είχε μείνει μισό, τώρα ολοκληρώθηκε.

τα χιλιόμετρα θα μηδενίσω

και κρυφά θα να σε αγγίξω...»

Ο κόσμος στο καφενείο σώπασε από σεβασμό στο σμίξιμό αυτό που έκρυβε τόση συγκίνηση. τους. Κάποιοι έκλεισαν τα μάτια. Ο Γρηγόρης δεν τους έβλεπε. Δε χρειαζόταν.

Είχε βρει το άλλο του μισό και αυτό ήταν αρκετό.

Η σιωπή της καρδιάς

Διήγημα του Νίκου Ναούμη

Στεκόταν μπροστά στον καθρέπτη κοιτάζοντας παραξενεμένη το είδωλό της. Άλλες φορές αναρωτιόταν δυνατά «εκείνη, ποια είναι;», κι άλλες αποκαλούσε τον εαυτό της «κυρία». Στην αρχή με γλυκιά φωνή που όμως έσβηνε γρήγορα και ο τόνος της άλλαζε σε απρόσωπο και σκληρό... Σαν να έβλεπε μια ξένη απέναντί της που είχε εισβάλει με το «έτσι θέλω» στη ζωή της.

Η Μαρία δεν θυμόταν πια τ' όνομά της...

Κάτι τέτοιες στιγμές, η Ρέα στεκόταν πάντα πιο πίσω, μικρή, σχεδόν αόρατη, λες και φοβόταν ακόμα και να ανασάνει.

Η Ρέα ήταν η κόρη της αλλά η Μαρία δεν το θυμόταν.

Στις καλές μέρες, τα δάχτυλά της Μαρίας έπλεκαν κινήσεις στον αέρα, σαν να ύφαιναν κάτι αόρατο. «Για την προίκα σου» ψιθύριζε και χαμογελούσε ακνά, ενώ στις άσχημες, τραβούσε με λύσσα τα σεντόνια, ξέσκιζε ρούχα και πετούσε με ορμή τα μαξιλάρια.

Το σπίτι είχε γεμίσει μικρά, πολύχρωμα χαρτάκια.

«Το ψυγείο ανοίγει από δεξιά».

«Το τηλέφωνο δεν είναι παιχνίδι».

«Η Ρέα είναι η κόρη σου»... σαν να προσπαθούσε κάποιος με ψεύτικες ετικέτες να κρατήσει όρθιο τον κόσμο της που γκρεμιζόταν.

Ενα βράδυ, η Ρέα την άκουσε να κλαίει κι αναστατωμένη έτρεξε στο δωμάτιο της. Η Μαρία καθόταν δακρυσμένη στο κρεβάτι, κρατώντας στην παλάμη της ένα κουμπί. Ήταν ένα παλιό κουμπί, ξεθωριασμένο στις άκρες, το οποίο η Ρέα δεν θυμόταν.

«Αυτό», της είπε μέσα στα δάκρυα που εξακολουθούσαν να τρέχουν, «σου το είχα ράψει στο πρώτο σου παλτουδάκι!» Η φωνή της Μαρίας έσπασε σε μικρά κομμάτια, αλλά η μνήμη της για μια στιγμή έλαμψε ολοκάθαρα.

Η Ρέα κάθισε κοντά της. Έπιασε το χέρι της, σαν να μπορούσε έτσι να κρατήσει για λίγο ακόμη τη στιγμή. Δεν μίλησε. Δεν τόλμησε.

Η Μαρία την κοίταξε. Χαμογελούσε μισά, όπως χαμογελούν όσοι αντιλαμβάνονται ότι ο κόσμος γλιστρά από τα χέρια τους. «Να το κρατήσεις» της είπε. «Να θυμάσαι πως κάποτε, εγώ, η μαμά σου, έκανα τα πάντα για να μη σου λείψει το παραμικρό».

Ήταν η τελευταία φορά που την αναγνώρισε.

Από την επόμενη μέρα, η Μαρία δεν ήξερε ούτε ποια ήταν η ίδια. Το μόνο που έκανε, ήταν να κρατά σφιχτά στην παλάμη της εκείνο το κουμπί, το ξεθωριασμένο στις άκρες, με την αφοσίωση που ένα παιδί, κρατά το αγαπημένο του λούτρινο αρκουδάκι.

Η Ρέα, κάθε φορά που την έβλεπε έτσι, ήθελε να ουρλιάξει αλλά, το μόνο που έκανε, ήταν να ράβει τη σιωπή πάνω στην καρδιά της, σφιχτά, όπως κάποτε η μητέρα της είχε ράψει το κουμπί στο παλτουδάκι της, για να μη την πάρει ο άνεμος.

Η τελευταία έξοδος

Διήγημα της Μαργαρίτας Διαμαντοπούλου

Αφού πια είχε πλύνει τα πιάτα μετά το μεσημεριανό, που πάντα βάραινε με τις δυσκολοχώνευτες σκέψεις για τον έγγαμο βίο τους, όλο της το είναι και γνωρίζοντας ότι αποχαυνωμένοι, ο σύζυγος και η πεθερά από τον μεσημεριανό ύπνο δεν θα έπαιρναν χαμπάρι την απουσία της, αντάλλαξε την πολυφορεμένη ποδιά της νοικοκυροσύνης της με το παλιό της ζακετάκι και βγήκε μέσα από το στενό χολ ανοίγοντας την βαριά σιδερένια εξώπορτα, στον δρόμο.

Πάνω από τον στενό πεζόδρομο ο βαρύς μελαγχολικός ουρανός, που μάζευε τις σταγόνες της βροχής για να χύσει κι αυτός τα δάκρυά του, της έδειξε το χρώμα της ύπαρξής της, εκείνο το μουντό αδιαπέραστο γκρι της ομίχλης που έπεφτε στα σκοτεινά βουνά της πατρίδας της.

Τα βήματά της γρήγορα και φοβισμένα, μα και σίγουρα για το αναπάντεχο φευγιό έτρεχαν ανάμεσα στις στενές συστάδες των διώροφων σπιτιών που στο τέλος του δρόμου έμοιαζαν να κλείνουν τον ορίζοντα.

Τα πατρικά σπίτια με μπαλκόνια κλειστά και πετρόχτιστα, φιγούρες προστασίας και υποτιθέμενης ασφάλειας, ψιθύριζαν έννοιες του καθήκοντος και του σωστού, με κουρτίνες που παραμέριζαν, για να περνά το βλέμμα της αυστηρής παρατήρησης και κριτικής. Η συμβουλευτική ματιά της κακοποίησης και του κλεισίματος.

Ο γυναικείος κύκλος!

Γέννηση, ομορφιά, ψέμα, υπολογισμένα χασκόγελα και ...πώληση.

Δεν είχε και πολλά να πει! Όλα ίδια με το πατρικό της σπίτι, της μάνας της ήταν, εμπόρισσας από τις λίγες... Την είχε μοσχοπουλήσει!

Άρχισε να βρέχει!

Στάθηκε κάτω από ένα μπαλκόνι, σαν αγκαλιά της φάνηκε, σαν λιμάνι. Εκεί μπορούσε να ξαποστάσει, να σκεφτεί. Κοιτάζοντας μια τον ουρανό και μια το έδαφος, ένα βλέμμα πάνω, ένα κάτω, αισθάνθηκε περικυκλωμένη από σπίτια!

Τελικά όλοι οι άνθρωποι ήταν φυλακισμένοι, όλοι τον ίδιο δρόμο ακολουθούν· ένα δρόμο όπου καμιά διέξοδος δεν φαίνεται, δρόμο που έχει καταπιεί όλες τις όμορφες σκέψεις για τρυφερές οικογένειες, παιδιά, χρώματα, λιβάδια, εκδρομές, λουλούδια και αγάπη.

Ζωή, θάνατος όλα ένα σ' αυτόν τον δρόμο τον στενό.

Ετρεξε να ξεφύγει!

Το λεωφορείο στρίγγλισε και φρέναρε απότομα. Μόνο το δεξί παπούτσι της που εκσφενδονίστηκε στο απέναντι μπαλκονάκι του πατρικού της σπιτιού, φάνηκε να αναδεικνύει την τελευταία της φυγή.

Επιτέλους ήταν προστατευμένη!

Ημουν εκεί

Διήγημα της Νατάσας Κυριακάκη

Δεν της μιλάει πια. Μόνο στις γιορτές και τα γενέθλιά της, εντελώς τυπικά. Η φωνή της, ακόμα κι από την άλλη άκρη του τηλεφώνου, είναι η φωνή μιας άγνωστης. Σχεδόν της προκαλεί δυσαρέσκεια, την πνίγει. Η απόσταση την προστατεύει από την πληγή που ανοίγει κάθε φορά που την ακούει να λέει αννά κι ανόρεχτα το όνομά της.

Το τέλος ήρθε σιωπηλά, χωρίς φωνές. Ένα απόγευμα, στο σπίτι, εκείνη είπε στον πατέρα τους: «Φεύγω. Δεν αντέχω άλλο. Πηγαίνω στην αδερφή μου». Το βλέμμα της ήταν άδειο και το δικό του παγωμένο. Δεν αντάλλαξαν ούτε ένα «αντίο». Δεν θα ξεχάσει ποτέ την ψιλόλιγνη φιγούρα της μάνας να κρατά μια τεράστια βαλίτσα και να κλείνει πίσω της την πόρτα χωρίς να τους ρίξει δεύτερο βλέμμα. Δεν θα ξεχάσει ποτέ τον πατέρα της σκυμμένο στο τραπέζι της κουζίνας, να κρατά το κεφάλι του, σα να μην είχε άλλο τρόπο να το στηρίξει.

Όλα είχαν αρχίσει να φαίνονται πολύ νωρίτερα, μέσα από μικρά, σχεδόν ασήμαντα πράγματα. Εκείνη σταμάτησε να μαγειρεύει. Μετά να χαμογελάει. Σταμάτησε να βγαίνει για ψώνια και να συζητάει μαζί τους, όπως έκανε πάντα όταν έτρωγαν. Έπειτα δεν αγκάλιαζε τις κόρες της όπως παλιά. Εκείνες έπαψαν να της λένε τα νέα τους. Χωρίς να το καταλάβουν, σε κάθε «καληνύχτα» έμοιαζε και πιο ξένη. Η μάνα τους είχε γίνει ένα αερικό. Ήταν μια διάφανη παρουσία.

Κι όμως, κάποτε, ειδικά αυτές οι δύο, ήταν ακώριστες. Ήταν, βλέπεις, η μεγαλύτερη από τις τρεις κόρες. Την κανάκευε στα κρυφά. Ήταν η αυτοκόλλητή της, όπως της έλεγε. Σε εκείνη έδινε τα ρούχα της όσο μεγάλωνε. Σε εκείνη έδινε περισσότερο χαρτζιλίκι. Κι όταν ήταν όλες πιο μικρές, σε εκείνη έβαζε πάντα δεύτερο σοκολατάκι στο κολατσιό της και το αγαπημένο ροζ καλαμάκι με την Barbie, που ζητούσαν επίμονα και οι δυο μικρές. Ήταν σαν αδερφές ψυχές. Τίποτε δεν προμήνυε τι θα ακολουθούσε.

Περισσότερο την πείραξε που δεν την εμπιστεύθηκε όταν περνούσε δύσκολα. Δεν της μίλησε ποτέ για όσα ένιωθε. Όταν η κατάθλιψη χτύπησε την πόρτα της, εκείνη αποξενώθηκε από όλους και από όλα. Η πτώση ήρθε σιγά κι αθόρυβα. Ήταν τότε 15 ετών, αρκετά μεγάλη να το καταλάβει, να την βοηθήσει, να την κρατήσει, να μην της φύγει. Πώς να της συγχωρήσει ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί από τότε κανέναν άνθρωπο στη ζωή της, ότι δεν μπορεί να κρατήσει καμία σχέση γιατί φοβάται πως όλοι θα την εγκαταλείψουν, έτσι απρόσμενα και σιωπηλά;

Θέλω να ζήσω!

Διήγημα της Ελπίδας Μαγάκη

Κυριακή πρωί. Η Κατερίνα σηκώθηκε νωρίς για να είναι έτοιμη στις έντεκα το πρωί που θα περνούσε ο Γρηγόρης. Της είχε υποσχεθεί να την πάει βόλτα στην Πλάκα.

Η καρδιά της χτυπούσε ανυπόμονα. Το περπάτημα, η Πλάκα αλλά και ο Γρηγόρης που της άρεσε ήταν δελεαστικά! Ακριβώς στις 11.00 χτύπησε το κουδούνι κι εκείνη πετάχτηκε αμέσως έξω.

Η Πλάκα ήταν γραφική και πολύχρωμη, όπως πάντα. Ένα όμορφο καλειδοσκόπιο τουριστικών καταστημάτων, αρχαιολογικής κληρονομιάς και διαφορετικών φυλών. Ο Γρηγόρης αποδείχτηκε γνώστης της ιστορίας της Πλάκας. Της έδειξε το Αρχοντικό του Παπαρρηγόπουλου, το Παιδικό Μουσείο και το Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών. Ποτέ πριν, η Κατερίνα, δεν είχε ακούσει για αυτά.

Φτάνοντας στη γωνία Τριπόδων με την οδό Κυδαθηναίων άκουσαν ουρλιαχτά. Οι τουρίστες σκόρπισαν δεξιά κι αριστερά πανικόβλητοι. Η καρδιά της Κατερίνας άρχισε να χτυπά γρήγορα. Το μυαλό της έκανε χιλιάδες σενάρια. Ο Γρηγόρης την άρπαξε από το χέρι και την τράβηξε στην εσοχή μιας πόρτας. Ένας άντρας έτρεχε κι ένας άλλος τον κυνηγούσε μ' ένα όπλο στο χέρι.

Μπαμ!

Ο άντρας που έτρεχε κατέρρευσε αιμόφυρτος μπροστά στα μάτια τους κι εκείνη αυθόρμητα έβγαλε κραυγή. Ο Γρηγόρης την αγκάλιασε κι έσπρωξε το πρόσωπό της στο στήθος του. Της χάιδευε τα μαλλιά για να ησυχάσει κι έμειναν αγκαλιασμένοι, εκεί, στην εσοχή φοβισμένοι και οι δύο.

Ο άντρας με το όπλο ήταν ακόμη πάνω από τον τραυματισμένο άντρα και του φώναζε σε ακαταλαβίστικη γλώσσα. Ο τραυματισμένος άντρας δε κουνιόταν πια.

Πέθανε; Αναρωτήθηκε η Κατερίνα τρέμοντας, ενώ δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια της.

Εψαξε με τα μάτια της τα μάτια του Γρηγόρη που εξακολουθούσε να την κρατά σφιχτά στην αγκαλιά του.

Ναι, ο άνδρας ήταν νεκρός κι η κοπέλα έκλαιγε πια με αναφιλητά.

Ενίωσε το Γρηγόρη να τη σφίγγει ακόμη περισσότερο και να τη σπρώχνει πίσω από την πλάτη του. Πάνω από τον ώμο του πρόλαβε να δει τα αγριεμένα κατάμαυρα μάτια του άντρα με το όπλο, να τους κοιτά και να έρχεται προς το μέρος τους.

Το σώμα της είχε μουδιάσει. Νόμιζε ότι θα πέθαινε, όλη της η ζωή πέρασε μπροστά από τα μάτια της. Ποια ζωή; Ήταν μόλις 27 χρονών. Ήθελε να φωνάξει με όλη της τη δύναμη «Θέλω να ζήσω», αλλά δεν έβγαινε πια φωνή...

Μια αιώνια στιγμή

Διήγημα του Στέλιου Μηνδούρη

Ο Λαέρτης ήταν ψηλός μελαχρινός με καλοσχηματισμένο σώμα. Δεν τον χώραγε ο τόπος εκείνο το απόγευμα. Ήθελε οπωσδήποτε να βγει από το σπίτι και να πάει για μπάνιο. Άρχισε να κατηφορίζει τον δρόμο προς την παραλία παρατηρώντας πόσο ήρεμη ήταν η θάλασσα, ενώ ο ήλιος που βασίλευε την έκανε να μοιάζει σαν να ήταν από λιωμένο χρυσάφι.

Όταν έφτασε στην ακρογιαλιά ανακάλυψε ότι στην θέση που άπλωνε την πετσέτα του, βρισκότανε μία γυμνή κοπέλα. Φαινόταν περίπου εικοσιπέντε χρονών. Είχε τα μαλλιά της κουρεμένα κοντά, αλλά γκαρσόν.

Ήταν όμορφη, λεπτή με βαθιά μελαγχολικό πρόσωπο. Ο Λαέρτης ένωσε αμέσως την επιθυμία να την αγκαλιάσει. Του χαμογέλασε ευγενικά κι αμέσως μετά έστρεψε το βλέμμα της προς την θάλασσα.

Εκείνος έβγαλε τα ρούχα του και κάθισε δίπλα της. Η παράξενη κοπέλα του έπιασε το χέρι. Δεν μιλούσαν, καθόντουσαν στην σιωπή κοιτάζοντας τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου που βυθίζονταν στο βάθος του πελάγους.

Είχε αρχίσει πια να σουρουπώνει. Η όμορφη κοπέλα τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του και τον φίλησε στα χείλη κι εκείνος την σκέπασε αμέσως με το σώμα του. Ανέπνεαν πια μαζί γινόντουσαν μια ανάσα, ένας ρυθμός σαν τα κύματα στην άμμο, που δεν έχουν αρχή και τέλος παρά μόνο μια αέναη ρυθμική επανάληψη.

Δεχόταν το βάρος του κορμιού του όπως η γη το σκοτάδι. Ένωθε ότι ήταν η έρημος που ήθελε να τραβήξει μέσα της τον ιδρώτα του σαν την βροχή. Τα κορμιά τους φλόγες, τα φιλιό τους θάλασσα σε μια αιώνια στιγμή.

Όταν ο Λαέρτης της ζήτησε να ξαναβρεθούν η Μαρίνα, αυτό ήταν τ' όνομά της, αρνήθηκε. Του εξήγησε ότι είχε καρκίνο και ότι την επόμενη Δευτέρα θα της αφαιρούσαν το στήθος. Του είπε ότι ήθελε να την θυμάται έτσι

όπως την είχε γνωρίσει... κι εκείνος αυτόματα την πήρε στην αγκαλιά του και την φίλησε με πάθος.

Παρότι μετά την εγχείρηση η Μαρίνα, ένιωθε μισός άνθρωπος ταυτόχρονα ήταν και πολύ ευτυχισμένη, επειδή ο Λαέρτης ήταν δίπλα της όλες τις μέρες που χρειάστηκε μέχρι να αναρρώσει.

Τώρα πηγαίνουν μαζί στην παραλία κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου. Γιατί ο αληθινός έρωτας επουλώνει όλες τις πληγές, κυρίως εκείνες της ψυχής.

Μια σπίθα στα μάτια της...

Διήγημα της Αθηνάς Ιωακειμίδου

Η μαμά μου δεν υπάρχει πια. Χάθηκε σταδιακά στην καταχνιά και στο τέλος την κατάπιε λαίμαργα το σκοτάδι. Ένα σκοτάδι πηχτό, που ακόμα και οι σκιές περιπλανώνται ανολοκλήρωτες στο κενό.

Ανυποψίαστοι στην αρχή δεν καταλάβαμε και πολλά για την κατάσταση της. Μια κουβέντα χωρίς νόημα, μια ταύτιση μ' ένα όνομα από το μακρινό της παρελθόν, μια αστάθεια και δυσκολία στην κίνηση της, ένα καμένο φαγητό που από τύχη δεν οδήγησε σε τραγωδία...., ώσπου μια μέρα, με ύφος απορημένο και φωνή που αποκάλυπτε πραγματικό ενδιαφέρον με ρώτησε, «εσύ ποια είσαι;» και συνεχίζοντας το ίδιο σοβαρά πρόσθεσε «μήπως είσαι της Στέλλας η κόρη;».

Ξαφνικά η τραπεζαρία βυθίστηκε σε αμήχανη σιωπή και τα κρυστάλλινα κρασοπότηρα έμειναν μετέωρα στα χέρια μας.

Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, η μητέρα μου ήταν πάντοτε χωρατατζού. Όταν ήμασταν μικρές συνηθίζαμε να τρέχουμε στην αγκαλιά του πατέρα μας, δέχονταν να διαμαρτυρηθούμε για κάποιο πείραγμα της και όσο εκείνος άνοιγε στοργικά τα μεγάλα χέρια του και μας υποδεχόταν στην αγκαλιά του, μας πρόφτανε το ξεκαρδιστικό της γέλιο, μέχρι που τα χέρια της ενώνονταν με του πατέρα σε μια προστατευτική φωλιά.

Εκείνη την Κυριακή όμως, η μητέρα, με το βλέμμα καρφωμένο στο πρόσωπο μου, επέμενε να μάθει το όνομα μου. Ένα όνομα που το είχε διαλέξει η ίδια.

«Λυδία» απάντησα διστακτικά και εκείνη χαμογελώντας ανακοίνωσε «ωραίο όνομα, αν είχα κόρη Λυδία θα την ονόμαζα». Ο χρόνος πάγωσε με μιας και ξαφνικά η αγαπημένη φωνή έγινε η φωνή μιας ξένης. Το στομάχι μου σφίχτηκε σαν να δέχτηκε γροθιά και ο οξύς πόνος στα μηνίγγια μου έφερε δάκρυα στα μάτια.

Την επόμενη ημέρα η νευρολόγος επιβεβαίωσε τους φόβους μας.

Από τότε πέρασαν τρία βασανιστικά χρόνια. Και ενώ η ζωή τρέχει και μας προσπερνά, εμείς, προσπαθώντας να αναστήσουμε την ιστορία της οικογένειας μας, ανασύραμε όλες τις οικογενειακές φωτογραφίες και μαζί μ' αυτές και όλες τις μνήμες του παρελθόντος. Μόνο που η μαμά αρνείται πεισματικά το παρελθόν μας και αδιαφορεί ακούσια για το παρόν μας.

Καθισμένη στην αγαπημένη της πολυθρόνα, περιτριγυρισμένη από φαντάσματα, μας κοιτά με μάτια θολά. Οι λέξεις ξεχάστηκαν και τα ονόματα μας χάθηκαν.

Και εμείς....; Τα παιδιά της....;

Μετά από άπειρες εβδομαδιαίες συναντήσεις στο Κέντρο Ημέρας Άνοιας Αθηνών, η αδελφή μου αποδέχτηκε σταδιακά ότι ορφάνεψε από μητέρα, ενώ τα εγγόνια με δυσκολία κατανόησαν το ιδιότυπο φευγιό της γιαγιά τους.

Ο πατέρας όμως, θρηγεί καθημερινά το χαμό της συντρόφου του.

Και εγώ;

Εγώ μένω να την κοιτώ συχνά, ψάχνοντας μάταια μια σπίθα στα μάτια της, λαχταρώντας, σαν ξελιγωμένη, ένα βλέμμα, ένα τυχαίο άγγιγμα. Μα δεν υπάρχει φως και το σώμα της καταρρέει ανήμπορο να βαστάξει το ισχνό πλέον κορμί της.

Παρ' όλα αυτά, όμως, αρνούμαι πεισματικά να αποχωριστώ αυτό το άδειο κέλυφος και σαν τυχοδιώκτης όλο και εφευρίσκω τρόπους προσέγγισης, αλλά, δυστυχώς, όλες μου οι προσπάθειες πέφτουν στο κενό.

Η παραμορφωμένη σκιά, μέσα στην νοητική της ανυπαρξία, συνεχίζει την κατάληψη στη ζωή και στην καρδιά μου, ενώνοντας, ως συνεργός, τα δικά μου αγκομαχητά με τα βογκητά ενός άγριου ζώου.

Μια συνηθισμένη βόλτα στην πόλη, εξελίσσεται σε περιπέτεια

Διήγημα της Ζωής Θεοδοσιάδη - Κόγκα

Η χθεσινή μέρα ήταν πολύ κουραστική, το γραφείο γεμάτο με έγγραφα που έπρεπε να απαντηθούν κι εγώ ένιωθα πολύ πιεσμένη και απογοητευμένη.

Ο Ιάσωνας, ένας συνάδελφος και φίλος προσφέρθηκε να με βοηθήσει κι αφού τελειώσαμε μου πρότεινε να πάμε βόλτα στο μοναστηράκι. Ήταν υπέροχα να περπατάμε στα δρομάκια γύρω από την πλατεία. Ο αέρας μύριζε κάστανα που ψήνονταν στη φωτιά, λίγα μέτρα πιο πέρα μια λατέρνα έπαιζε νοσταλγικά το «Βαλς των ονείρων», κάνοντας την ατμόσφαιρα ρομαντική.

Για μένα η μέρα ήταν λες και μόλις είχε ξεκινήσει και έμοιαζε σαν μια ξένοιαστη απόδραση από την ρουτίνα.

Ξαφνικά αισθάνθηκα την καρδιά μου να χτυπάει ακανόνιστα και ένα παράξενο μούδιασμα στα χέρια, το οποίο αγνόησα θεωρώντας ότι δεν είναι κάτι σημαντικό και συνεχίσαμε τη βόλτα μας.

Σε λίγο ένιωσα το οξυγόνο να λιγοστεύει, ανέπνεα με δυσκολία και μια τάση λιποθυμίας συνοδευόμενη από κρύο ιδρώτα, έκανε το κορμί μου να παγώσει.

Είχα πανικοβληθεί.

Ο Ιάσωνας, ανήσυχος με έβαλε να καθίσω σε ένα σκαλοπάτι, μου έφερε ένα μπουκάλι νερό και προσπάθησε να με καθησυχάσει, όμως εγώ εξακολουθούσα να μην αισθάνομαι καλά. Εκείνος βλέποντας το πανιασμένο μου πρόσωπο, επικοινωνήσε με το εφημερεύον νοσοκομείο και μισή ώρα αργότερα βρέθηκα στα επείγοντα.

Υποβλήθηκα σε εξετάσεις, και τελικά διαπιστώθηκε ότι ήταν μια προσωρινή αδιαθεσία. Ο γιατρός με διαβεβαίωσε ότι είμαι απόλυτα υγιής και αυτά τα συμπτώματα δεν ήταν τίποτε άλλο από μια κρίση πανικού που προήλθε από έντονο στρες.

Όλη αυτή η δίωρη ταλαιπωρία, με έκανε να εκτιμήσω ακόμα περισσότερο την υγεία μου και να αναλογιστώ πόσο σημαντικό είναι να προσέχουμε τον εαυτό μας.

Βγαίνοντας από το νοσοκομείο και όσο περιμέναμε στη στάση του λεωφορείου, ο Ιάσωνας με άφησε για λίγα λεπτά, και επέστρεψε με μια αγκαλιά κόκκινα τριαντάφυλλα, τα οποία μου πρόσφερε μαζί με την καρδιά του. Τότε κι εγώ δεν δίστασα να του αποκαλύψω και τα δικά μου αισθήματα που τόσο καιρό έκρυβα από φόβο μήπως και τα απορρίψει.

Μπήκαμε στο λεωφορείο πιασμένοι από το χέρι, κοιταχτήκαμε στα μάτια και για πρώτη φορά συνειδητοποιήσαμε ότι η τύχη επέλεξε να πάρουμε την ίδια κατεύθυνση μέσα από μια κοινή ζωή.

Μισές αλήθειες

Διήγημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Ο Άρης από μικρός συνήθιζε να φοράει το ναυτικό καπέλο του πατέρα του και να σουλατσάρει μέσα στο σπίτι, δίνοντας προσαγές στους φανταστικούς ναύτες που έπλαθε με το μυαλό του. Όποιος ερχότανε επίσκεψη του έλεγε: «εγώ μια μέρα θα γίνω Καπετάνιος, σαν τον πατέρα μου, και θα ταξιδεύω σε όλα τα μέρη της γης.»

Κρατούσε την ένστολη φωτογραφία του πατέρα του και πήγαινε μπροστά στον καθρέπτη όπου έστηνε ολόκληρη παράσταση. Η επικοινωνία τους ήταν μόνο τηλεφωνική και ολιγόλεπτη. Υπήρχαν στιγμές που του έλειπε πολύ, αλλά η κυρία Σοφία με την αγάπη και την εξυπνάδα της φρόντιζε να αλλάζει θέμα για να τον κάνει να ξεχνιέται.

Όταν μεγάλωσε πια και ήρθε η κλήση για κατάταξη στο Ναυτικό, πανηγύριζε λες και κέρδισε μετάλλιο. Φούσκωνε από περηφάνια που επιτέλους θα φορούσε κι αυτός στολή!

Μετά την ορκωμοσία, κράτησε κρυφή την πρώτη του άδεια, θέλοντας να κάνει έκπληξη στην μάνα του. Ήταν έτοιμος να μπουκάρει από την πόρτα της κουζίνας, όμως ακούγοντας τη φωνή της στεναχωρημένη, κοντοστάθηκε και άθελά του κρυφάκουσε τα λόγια της.

Η κυρία Σοφία μιλώντας στο τηλέφωνο αφηγούνταν τους κόπους που κατέβαλε μέχρι να μεγαλώσει ο Άρης και ότι κάποια στιγμή θα έπρεπε επιτέλους να του πει την αλήθεια!

Ο σάκος, με έναν υπόκωφο κρότο, έπεσε βαρύς στα πλακάκια, ενώ ο Άρης μαρμαρωμένος σαν άγαλμα έμεινε ακίνητος στην ίδια θέση.

Το τηλέφωνο έκλεισε απότομα και η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Αγόρι μου γλυκό καλώς όρισες!»

«Για ποια αλήθεια μιλάς μάνα;... λέγε»

Εκατσαν και οι δυο στο τραπέζι της κουζίνας και το έντονο βλέμμα του Άρη παρακολουθούσε εξονυχιστικά την κάθε κίνηση της μητέρας του.

Τα ταλαιπωρημένα χέρια της έπιασαν στοργικά τα δικά του, ενώ τα μάτια της τον κοίταζαν με έννοια μεγάλη, τόση που τον έκανε να βουρκώσει.

«Παιδί μου, αγόρι μου όμορφο... πρώτα απ' όλα θέλω να ξέρεις πως εγώ κι ο πατέρας σου σε αγαπάμε πολύ και θέλουμε το καλό σου.

»Με τον πατέρα σου γνωριζόμαστε από μικρά και πάντα λέγαμε ότι μια μέρα θα παντρευτούμε. Όταν κίνησε για τα καράβια, εγώ δεν ήθελα να έχω άντρα ναυτικό, έλα όμως που βρέθηκες εσύ στην κοιλιά και οι γονείς, μας κουκούλωσαν άρον άρον. Η γειτονιά μικρή βλέπεις με αδηφάγο στόμα...

Ο πατέρας σου τρόμαξε τότε και αμέσως μετά τον γάμο μπάρκαρε κι έκανε να φανεί τριάντα έξι μήνες. Μόνη ξεγέννησα, μόνη σε έφερα βόλτα κι ας μην ήξερα πολλά... Μόνη όλα... Μου έστελνε όμως λεφτά, δεν μπορώ να πω ψέματα...

Όταν επέστρεψε είχα μια ελπίδα, μ' εσένα στην αγκαλιά μου, όμως τα μυαλά του ήταν κύματα που ξάφριζαν στην ακτή. Το πήρα απόφαση κι εγώ ότι δεν γινόταν πια τίποτα κι από κει και πέρα όλα κύλησαν καλύτερα για εσένα.»

«Κατάλαβα... Στην ουσία ποτέ του δε νοιάστηκε να με δει από κοντά... Γιατί μου το έκρυβες μάνα;... Γιατί τόσα ψέματα; Την μια μου έλεγες πως η εταιρία τον εμπιστεύεται και δεν τον αφήνει να ξεμπαρκάρει, την άλλη ότι ήρθε για δύο μέρες, όταν εγώ έλλειπα στο χωριό... Και καλά να κοροϊδεύεις τον εαυτό σου, εμένα δε με σκέφτηκες; Εμένα μάνα, που ζω στην σκιά του τόσα χρόνια; Που όταν όλοι με ρωτάγανε γι' αυτόν, εγώ τους έλεγα με περηφάνια ότι ο πατέρας μου ταξιδεύει, ότι είναι ο πρώτος καπετάνιος στον κόσμο!»

«Δεν έλεγες ψέματα παιδιά μου, ταξίδευε πράγματι, τόσα χρόνια στη θάλασσα και όλο αυτό τον καιρό σε νοιαζόταν, σε φρόντιζε... τώρα τελευταία άλλαξε συμπεριφορά...»

«Θες να μου πεις και κάτι άλλο και το πας σιγά σιγά; Λέγε μάνα, λέγε...»

«Στα τόσα χρόνια που λείπει Άρη μου...Ε, να έφτιαξε άλλη οικογένεια, κι αυτή η οικογένεια, όπως καταλαβαίνεις έχει τις δικές της ανάγκες...»

«Φτάνει! Φτάνει! Φτάνει μάνα, δεν θέλω να ακούσω τίποτε άλλο πια. Τίποτα, κατάλαβες μάνα;»

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πόσα likes για να με αγαπήσεις;

Χρονογράφημα του Νίκου Ναούμη

Κάποτε, σου κρατούσαν το χέρι και ήξερες, τώρα, σου πατάνε καρδούλα και πρέπει να μαντεύεις.

Κάποτε, η σιωπή και το βλέμμα μετατρέπονταν σε αγάπη, σήμερα, η αγάπη φιλτράρεται, έχει ταμπέλες, είναι εφήμερη και μοναδικός κριτής της, είναι ένας... αλγόριθμος!

Κάθε φωτογραφία, είναι μια παράσταση. Κάθε σχόλιο, μια χειραψία από πίζελ και το χειρότερο είναι πως όλα αυτά, τα έχουμε συνηθίσει.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, εισχώρησαν για τα καλά στις ζωές μας. Καμία αντίρρηση ασφαλώς. Η διαφορά είναι ότι μας μαθαίνουν να ποζάρουμε, όχι να ζούμε. Να αρέσουμε, όχι να αγαπάμε. Αν δεχτείς τον εαυτό σου χωρίς φιλτράρισμα, μοιάζεις πια με παλιομοδίτη. Κι αν δεν ανεβάσεις στιγμές σου σε κοινή θέα, είναι σαν να μην τις έζησες, όσο περίεργο κι αν ακούγεται αυτό.

Κάποτε, κοίταγες τον άλλον στα μάτια και μάντευες αν χρειάζεται τη βοήθεια σου, χωρίς να αναγκαστεί να στο ζητήσει, τώρα, η κραυγή του θα είναι τόσο δυνατή, όσο πιο πολλά είναι και τα likes που την συνοδεύουν.

Η επικοινωνία, έγινε ειδοποίηση.

Η αποδοχή, μέτρηση.

Η αγάπη, εικονίδιο.

Δεν είμαι απέναντι στην εποχή. Άλλωστε, μέσα της ζω. Λέω όμως πως ό,τι δεν αντέχει χωρίς κοινό, δύσκολα στέκεται και στην πραγματική ζωή, όσο σκληρό κι αν ακούγεται κάτι τέτοιο.

Κι αν ρωτάς, «Πόσα likes για να με αγαπήσεις;», απαντώ, «Όσα χρειάζεται για να μείνεις δίπλα μου όταν κλείσουν τα φώτα. Όχι περισσότερα. Κι αν μπορείς... φέρε και πατατάκια. Δεν σώζει μόνο η αγάπη. Θέλει και η λιγούρα στήριξη!

Θεατές της ζωής

Χρονογράφημα της Ζωής Θεοδοσιάδη

Από τότε που η μητέρα μου ήρθε στην πρωτεύουσα, σηκώνεται σχεδόν χαράματα, ετοιμάζει το φαγητό και πίνει με αργούς ρυθμούς τον καφέ της αναπολώντας τα όμορφα πρωινά που περνούσε με τον πατέρα μου στο νησί. Υστερα περιμένει πάνω από ένα τηλέφωνο μήπως κουδουνίσει και ανταλλάξει καμιά κουβέντα, έτσι για να σπάσει η μονοτονία της σιωπής.

Στην απέναντι πολυκατοικία κάθεται η φίλη της η Χαρίκλεια, ολομόναχη και απογοητευμένη για την κατάντια της κοινωνίας όπως λέει. Χαμένη μέσα στη θλίψη και τη μοναξιά προσπαθεί να περάσει τη μέρα παρατηρώντας τους περαστικούς, μέχρι να νυχτώσει και να ξανακλείσει τα μάτια της για να μην σκέφτεται.

Κάποιες δεκαετίες πριν, ο κόσμος ζούσε διαφορετικά, ήξερε να μοιράζεται υλικά αγαθά αλλά και να προσφέρει απλόχερα την αγάπη και το νοιάξιμο για το διπλανό του. Οι νοικοκυρές έβγαιναν στα πεζούλια των σπιτιών με τις ρόμπες και τα πασούμια τους, έπιναν τον απογευματινό τους καφέ, συζητούσαν για τα προβλήματα, τις χαρές και τις πίκρες που είχαν και ξαλάφρωναν οι καρδιές τους.

Οι άντρες μαζευόντουσαν στα παραδοσιακά καφενεία και περνούσαν την ώρα τους βλέποντας την αγαπημένη τους ομάδα, συζητούσαν για τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις ενώ τα παιδιά έτρεχαν ανέμελα να ανταμώσουν τους φίλους τους και να ξεκινήσουν το παιχνίδι στις αλάνες.

Έπιναν ιδρωμένα νερό από το λάστιχο, σκαρφάλωναν στα γύρω δέντρα και έκοβαν κορόμηλα δίχως να φοβούνται ότι κάποιος θα τα καταγγείλει για κλοπή και σαν ερχόταν το σούρουπο οι γιαγιάδες έβγαιναν με ένα πιάτο τηγανιτές πατάτες και τάζαν όλα τα παιδιά σαν να ήταν εγγόνια τους.

Σήμερα η μοναξιά μαστιγώνει τις ψυχές μας, η απομόνωση και η αποξένωση, έχει γίνει συνήθεια, δεν ξέρουμε καν πώς λέγεται αυτός που μένει απέναντι μας, κοντά μας έχουμε ακριβά έπιπλα, άδειες καρέκλες και βουβές σιωπές.

Ζούμε σε ένα εικονικό κόσμο και περιπλανιόμαστε σε επικίνδυνα ψηφιακά μονοπάτια. Κανείς δεν σε κοιτάζει στα μάτια, δεν σου χαμογελάει και δεν σε νοιάζεται πραγματικά. Ο καθένας κλείνεται στο καβούκι αδιαφορώντας τι συμβαίνει εκεί έξω. Γίναμε όλοι απλοί θεατές της δικής μας ζωής.

Η μοναξιά σε πολυπληθείς πόλεις

Χρονογράφημα της Αλεξάνδρας Ζαρμπή Γεωργουλοπούλου

Καθημερινά, πηγαίνοντας στην εφημερίδα, βλέπω στο μετρό το ίδιο πάντα σκηνικό. Σήμερα νοιώθω έντονα την ανάγκη να σας το περιγράψω.

Η ταχύτητα των ανθρώπων όταν ανεβαίνουν κι όταν κατεβαίνουν απ' τα βαγόνια είναι απίστευτη...Τρέχουν, τρέχουν, σκουντάνε ο ένας τον άλλον κι ούτε ένα συγνώμη. Τι τρέχουν να προλάβουν; Το ωράριο, τα "meetings", τις λαϊκές αγορές, τα μαθήματα;

Τους βλέπω όλους σκυμμένους κι απομονωμένους στα κινητά τους. Άλλοι συνομιλούν δυνατά κι άλλοι διαβάζουν με αφοσίωση στην μικρή οθόνη, ποιος ξέρει τι, ή παίζουν αυτά τα διαβολεμένα παιχνίδια με εκπληκτική ταχύτητα. Τα δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης μας έχουν τελείως αποσυντονίσει, για να ακριβολογήσω, μας έχουν «αποδικτυώσει». Μας έκαναν αυτιστικούς, με ακουστικά στα αυτιά όλη μέρα.

Θυμάμαι όταν ήμουν μικρός και βρισκόμουν στον ηλεκτρικό με την μητέρα μου, εκείνη συχνά έπιανε την κουβέντα με τους διπλανούς της. Στο τέλος της διαδρομής, μιλούσαν σαν παλιόφιλοι. Σήμερα, αν αποπειραθείς να πιάσεις κουβέντα, παίζει και να κατηγορηθείς για «λεκτική κακοποίηση!»

Ψάχνω να βρω ένα βλέμμα, ένα μειδίαμα. Τίποτα. Φασαρία επικρατεί, μια περίεργη βαβούρα, και συγχρόνως κατήφεια και σιωπή. Η βαβούρα, αγκαλιά με την σιωπή. Απίστευτη μοναξιά.

Σήμερα όμως πραγματικά αγανάκτησα!

Ήμουν όρθιος, τα βαγόνια φίσκα στον κόσμο· άκουγα μια γυναίκα δίπλα μου, αμφιβόλου ηλικίας, με τεράστια ψεύτικα νύχια, να φωνάζει στο τηλέφωνο, με ανοιχτή ακρόαση παρακαλώ, εξηγώντας στην φίλη της πως θα κάνει τις ανταύγειες στο κομμωτήριο. Ε, αυτός ο διάλογος με εξόντωσε. Δεν άντεξα, έχασα την υπομονή μου και της είπα δυνατά· «Κυρία μου, νομίζετε ότι ο καθένας έχει όρεξη να σας ακούει τόση ώρα να μιλάτε για τα προσωπικά σας;

Ελεος, πρωί πρωί, ούτε καφέ δεν έχουμε πιεί ακόμα. Σταματήστε επιτέλους αυτό το μπίρι-μπίρι, μου τρυπάτε τ' αυτιά..»

Κανένας δεν μίλησε από τους παρευρισκόμενους. Άκρα του τάφου σιωπή. Καταθέτω την απάντησή της «Μισό λεπτό γλυκιά μου. Μας προέκυψε κι ένας ενοχλητικός τώρα δα». Και απευθυνόμενη σε μένα, ενώ το φτηνό άρωμα είχε εισχωρήσει στα ρουθούνια μου και με ζάλιζε... «Και τι φταίω εγώ κύριε που εσύ δεν έχεις πιεί καφέ; Θα σταματήσω εγώ γιατί ενοχλείσαι εσύ; Κατέβα να πιείς καφέ και παράτα μας»

Το θέμα ήταν ο πρωινός καφές, αγαπητοί αναγνώστες. Το θέμα ήταν ο καφές..

Τι άλλο να πω; Βγάλτε και σεις τα συμπεράσματά σας.

Η αγάπη με φίλτρο και hashtag

Χρονογράφημα της Ελπίδας Μαγάκη

Ο έρωτας! Τι να πεις αν δεν τον έχεις νιώσει...

Διαχρονικός, σαρωτικός, κάνει την καρδιά να χτυπά σαν κουδούνι σε πυρκαγιά!

Φλογερές ματιές, κλεφτά χαμόγελα, καυτά φιλιά, γλυκιά αγωνία για το πότε θα χτυπήσει το τηλέφωνο. Το κανονικό τηλέφωνο – ξέρετε, αυτό που για να πάρεις τον αριθμό γύριζες με το δάχτυλο το καντράν.

Αλλά αυτά ήταν τότε. Τώρα; Ζούμε στην εποχή του έρωτα με *Wi-Fi*.

Το χαρτάκι με το τηλέφωνο που αντάλλασσαν σε κάποια Disco, αντικαταστάθηκε από username με περίεργα ονόματα και σύμβολα.

Το σταθερό τηλέφωνο έγινε status "*Ενεργός πριν από 2 λεπτά*". μόνο που το διαβάζεις, πετάγεσαι σαν την Εύα όταν είδε το φίδι.

Αν λέει «Ενεργός τώρα»; Παναγία μου, είναι σαν να σ' έπιασε από το χέρι και να σου ψιθύρισε στο αυτί: «Σε σκέφτομαι». Αμέσως ξεκινούν τα μηνύματα με υπονοούμενα, τραγούδια με... πολύ νόημα και selfies με βλέμμα άπληστο για αποδοχή. Και τότε αρχίζει το κυνήγι των likes...

Εκανε like στη φωτογραφία μου! Το φωνάζεις να σε ακούσει όλος ο κόσμος, όπως κάποτε χοροπηδούσαν οι ερωτευμένοι και φώναζαν «μ' αγαπάει».

Δεκατρία likes συνολικά. Είναι έρωτας ή απλώς του άρεσε το φίλτρο; Εκανε react με καρδούλα στο story μου. Μήπως να του στείλω καρδούλα κι εγώ πίσω ή θα φανώ απελπισμένη; ...και η φίλη από δίπλα βεβαιώνει με σιγουριά έμπειρης: «Σε θέλει! Στο λέω εγώ, αυτά τα likes δεν είναι τυχαία!»

Ετσι μετριέται ο έρωτας· με εικονίδια. Ποσοτικοποίηση συναισθημάτων.

Ο Θεός Έρωτας, ο κανονικός, με το βελάκι και τα φτερά, κάθεται απογοητευμένος στο cloud και κοιτάει το Facebook. Πού να ρίξει το βέλος; Στο story ή στο inbox;

Κι έτσι, ενώ ο έρωτας ψάχνει καλό σήμα, η ουσιαστική επαφή πάει περίπατο.

Πού είναι τα βλέμματα κεραυνοί; Τα αμήχανα αγγίγματα, οι αγκαλιές που γεμίζουν την ψυχή και την κάνουν να ξεχειλίζει συναίσθημα σαν σοκολάτα σε σουφλέ;

Δεν είναι τυχαίο που σε κάθε γειτονιά, ανάμεσα σε φαρμακείο και κομμωτήριο, φυτρώνει κι ένας ψυχολόγος. Αχ, να με είχα ακούσει τότε στα '90s που ήθελα να γίνω ψυχολόγος... Ο μπαμπάς φώναζε *«σιγά το επάγγελμα, θα μείνεις στην ψάθα»*. Και τώρα; Θα ήμουν ζάπλουτη ...η δόκτωρ Έρωσ.

Αδέλφια, κάντε ένα logout.

Αφήστε τα κινητά και τα likes. Βγείτε έξω, πιάστε το χέρι του/της, μιλήστε, κοιτάξτε ο ένας τον άλλον λες και δεν υπάρχει αύριο. Και ναι, μπορεί να φάτε και τα μούτρα σας.

Ε, και;

Αυτό σημαίνει ζω, και όχι «είμαι online».

Αγάπη VS Scroll Mode & Likes

Χρονογράφημα της Δήμητρας Θεοδωράκου

Καλώς όρισες στην εποχή της επιφάνειας και της έτοιμης πληροφορίας! Εδώ που έχουμε ενισχύσει πλήρως το φαίνεσθαι και δεν ξέρουμε το είναι. Πάμε να σε ξεναγήσω...

Σκρολλάροντας στα social βομβαρδίζεσαι από ιδανικά ζευγάρια, αψεγάδιαστα σώματα και μαγικούς έρωτες. Και από κάτω; Ποτάμι τα likes! Όσα πιο πολλά likes, τόσο το καλύτερο. Βουτηγμένος στην οθόνη σου, πλαισιώνεσαι από αυτές τις εικονικές πραγματικότητες και γαλουχείσαι αναλόγως. Πλέον, οι φιλοδοξίες σου είναι επηρεασμένες και ο δρόμος της επιτυχίας καθορισμένος...

Όταν ερωτεύεσαι, η εποχή του κυνηγιού ξεκινάει· λίγο διαφορετικά. Δεν αναζητά κανείς τα βλέμματα που μαγνητίζονται σιωπηλά μέσα σε ένα γεμάτο δωμάτιο, χωρίς να χάνουν τα λόγια τους και να νιώθουν τα πόδια τους σαν ζελέ κάθε φορά που βρίσκονται στον ίδιο χώρο με τον άνθρωπο που ποθούν. Πλέον, όλα κρίνονται από την κοινωνική απήχηση.

Έχεις έντονη κοινωνική ζωή, ιδιαίτερα στα social; Συγχαρητήρια, είσαι το κελεπούρι του εικονικού κόσμου!

Όλα περιτριγυρίζονται γύρω από τα follow-follow back, τα likes, τα stories και ούτω κάθεξής. Αντί να αναλύουμε τη γλώσσα τους σώματος, προσπαθούμε να αποκωδικοποιήσουμε τη γλώσσα των reactions στο instagram και στο tiktok. Γιατί δεν μου απαντάει γρήγορα; *"Μήπως έβαλα άκυρο emoji στο μήνυμα; Μήπως δεν του άρεσε το πρόσωπο μου στο story που ανέβασα; Το ήξερα ότι έπρεπε να ανεβάσω το άλλο... είχε καλύτερο φωτισμό!"*

Από ότι κατάλαβες, παραβλέπουμε εντελώς το γεγονός ότι το άλλο άτομο -πανέμορφο με τρομερό σώμα και χιλιάδες followers- δεν είναι αυτό που ψάχνουμε. Καμία πλευρά δεν νοιάζεται για την ουσία. Ούτε εσύ ζητάς να γνωρίσεις πραγματικά το άλλο άτομο, αφού ενδιαφέρεσαι περισσότερο για

αυτό που δείχνει δημόσια -που δεν σε ξεχωρίζει καθόλου από όλους τους άλλους. Ούτε κι εκείνος νοιάζεται στ' αλήθεια για εσένα -πως νιώθεις, τι σε πονά, αν έφαγες...

Πόσα likes, λοιπόν, για να αγαπήσεις και να αγαπηθείς; Θα σε διευκολύνω με την απάντηση: κανένα. Δεν χωράνε αριθμοί στην πραγματική αγάπη. Αφήνεις την ψυχή σου να συνδεθεί με την ψυχή του άλλου και να πλέξουν μία ενιαία καρδιά. Το συναίσθημα αυτό -το υπερεκτιμημένο για την εποχή μας, μάλλον- πιάνει το τιμόνι και σας οδηγεί σε τόπους φαντασμαγορικούς, τόπους εξωπραγματικούς!

Η ξενάγηση μας έφτασε στο τέλος της. Θα κλείσεις, επιτέλους, το κινητό σου;

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ραδίκια, όχι νεραγκούλες!

Ευθυμογράφημα της Αθανασίας Λαμπροπούλου

Η γιαγιά η Βάσω ήταν η ηρωίδα μου. Μια ηρωίδα που αντί για μπέρτα φορούσε ...γούνα. Την γούνα της δεν την αποχωριζόταν όλο τον χειμώνα κι ας την έκανε να δείχνει τετράπαχη. Με την γούνα αυτή ερχόταν βεγγέρα στο σπίτι μας κι όταν την έβγαζε από μέσα φόραγε τη νυχτικιά της. «Απ' έξω κούκλα κι από μέσα πανούκλα», έλεγε αυτοσαρκάζοντας.

Με τις ξαδέρφες μου -καλά φυντάνια κι αυτές- κρύβαμε το χαμστεράκι μου, τον Πίπη, στην τσέπη της μακριάς γούνας και πονηρά της την φορούσαμε κάνοντας τις ανήξερές, χασκογελώντας νευρικά. Κι όταν εκείνη ένιωθε τον Πίπη να σαλεύει μέσα στο γούνινο παλτό ξεφώνιζε και βλαστημούσε σαν λαχαναγορίτης.

Κάπνιζε σαν φουγάρο μεγαλοβιομηχανίας, για την ακρίβεια κάπνιζαν τόσο πολύ και τόσο παθιασμένα με τον παππού που μέσα στη μαύρη νύχτα διέκοπταν τον βαθύ ύπνο τους και ανακάθονταν δίπλα- δίπλα στο διπλό, ξύλινο κρεβάτι τους για να κάνουν το τσιγαράκι τους και να ξαναπέσουν , συγχρονισμένοι σαν καλοκουρδισμένα ρομπότ.

Η γιαγιά, στα μεγάλα της κέφια, άκουγε κασέτες του Γαβαλά και μας έβαζε να κολλάμε τα ψεύτικα τατουάζ από τα γαριδάκια σε εμφανή σημεία. Κυκλοφορούσε με τη γούνα στο σούπερ μάρκετ και στο μικρό, συνοικιακό καφέ που σύχναζε με τις φιλενάδες της για να σπάει πλάκα με τις αντιδράσεις του κόσμου.

Γελούσε πάντα με την καρδιά της κι όταν πια γέρασε αρκετά πείραζε τον παππού λέγοντας: « Τώρα που μεγάλωσα αρκετά για να ξέρω τα πάντα , άρχισα να ξεχνάω και πώς με λένε.»

Μας συμβούλευε λέγοντας πως μας δίνει ευχή και κατάρα να γίνουμε καλοί άνθρωποι όταν εκείνη θα βλέπει τα ραδίκια ανάποδα, γι' αυτό κι εγώ όταν μας έφυγε και η μάνα μου της φύτεψε στο μνήμα νεραγκούλες πήρα σαφή

θέση εναντίον και της είπα: « Ραδίκια να φυτέψετε στη γιαγιά, όχι νεραγκούλες.
Αυτά θα ήθελε να βλέπει.»

Πρέπει...

Ευθυμογράφημα της Μαργαρίτας Διαμαντοπούλου

Πρέπει έ; Έ, λοιπόν όταν πρέπει δε γίνεται τίποτα. Πρέπει λέει να κάνεις τις ασκήσεις μέχρι τη Δευτέρα. Έ δε ξέρω αν το' χετε πάθει και σεις.

Από Πέμπτη αρχίζω και καθαρίζω καλά το σαλόνι, σιδερώνω τα ρούχα και ξεχορταριάζω επιτέλους εκείνο το κηπάκι, έξω απ' το δωμάτιό μου. Οι ασκήσεις ούτε που περνάνε απ' το μυαλό μου. Τη Κυριακή το βράδυ δεν μπορώ να κοιμηθώ κάτι με εμποδίζει, ένας πόνος στο στομάχι μια αίσθηση πανικού χωρίς να θυμάμαι... Οι ασκήσεις!

Είμαι Ελληνίδα με τα όλα μου, πολιτικός θα' λεγα, γιατί κι αυτοί τελευταία στιγμή κάνουν τις ασκήσεις τους. Γίνονται μισές, λάθος και στρεβλές. Ανέκαθεν!

Όλη η Ελλάδα, μισά νοσοκομεία, τι μισά; Φαντάσματα καλύτερα και σχολεία μισογκρεμισμένα. Όσπου να βγει ο επόμενος αρχηγός έχουν διαλυθεί τελείως και μετά από τρεις θητείες που βγαίνει πάλι το ίδιο επίθετο, ίσως με άλλο πρόσωπο, κάτι να ξαναχτίσουνε. Καμιά πλατεία με μνημεία εργολαβικά, κάνα μουσείο για γνωστούς τους διευθυντάδες... βλέπετε οι «Οικογένειες» είναι πολυπληθείς, κάπου πρέπει να βολευτούν, όχι σαν και τις δικές μας που συρρικνώνονται λόγω φτώχιας.

Ναι, οι Οικογένειες, τρείς είναι όλες κι όλες και δεν αλλάζουν απ' την εποχή των παπούδων μας! Οικογενειαρική δημοκρατία, είμαστε πρώτοι! Εμείς δεν εφηύραμε τη δημοκρατία; Τώρα βρήκαμε και άλλο πολίτευμα !

Η τηλεόραση δείχνει ούτως ή άλλως την εξυπνάδα μας! Κάθε πρωί ειδήσεις σοβαρές για το τι βρακί φορά η Μαρένα, το φιλί του Κουτσελάκι στον Σκαϋλερ του, πόση αύξηση πήραν οι πεινασμένοι συνταξιούχοι... . Τώρα θα 'χουν να παίρνουν και μαντηλάκια , για να σκουπίζουν τα δάκρυά τους.

Εξάλλου και στη Δανία το ίδιο πρόβλημα έχουν και κει. Δεν έχουν γιατρούς, το απορρυπαντικό κοστίζει τα ίδια. Είδατε; Πάνε να μας φάνε τη

πρωτιά! Είναι όμως σίγουρο ότι το πρωτάθλημα της βλακείας δεν το χάνουμε με τίποτα!

Με τον βασικό, παρακαλώ!

Ευθυμογράφημα της Αλεξάνδρας Ζαρμπή Γεωργουλοπούλου

Ο Κυριάκος Δερβέναγας, διακεκριμένος νομικός, ανησυχούσε για τον γιό του, που ήταν άνεργος και τεμπέλης. Πρόσφατα είχε επιστρέψει από κάποιο κολλέγιο στην Αγγλία και οι σπουδές του αφορούσαν κάτι σχετικό με τέχνη· ο πατέρας του δεν ήξερε ακριβώς το αντικείμενο.

Οι γονείς του, και με το δίκιο τους, φοβούνταν μήπως μπλέξει σε κακές παρέες.

«Μια δουλειά Κυριάκο μου,» τον παρακαλούσε η γυναίκα του «εσύ με τόσες γνωριμίες, θα του βρεις μια δουλίτσα. Με λίγα χρήματα στην αρχή για να μάθει πως βγαίνει το ψωμί, κι όχι να τα βρίσκει όλα έτοιμα».

Ο Δερβέναγας λοιπόν, αν και δεν τού άρεσαν τα ρουσφέτια, αποφάσισε να τηλεφωνήσει στον φίλο του, τον Υπουργό Εσωτερικών, και να του ζητήσει αυτή την χάρη.

«Μια δουλίτσα φίλε μου, για να ξεφύγει από τις καφετέριες και τα μπαρ», κατέληξε αφού πρώτα του εξέθεσε την κατάσταση.

«Έλα βρε Κυριάκο τώρα, μεταξύ μας. Για τον γιό σου δε θα βρω μια θέση; Λοιπόν.. . Υπάρχει στο υπουργείο οικονομικών ένα κενό στις δημόσιες σχέσεις. Εύκολη δουλειά. Τα λεφτά καλούτσικα, γύρω στις 3,000 ευρώ για αρχή! Τι λες;»

«Όχι τέτοιο μισθό Γιάννη μου! Θα πάρει αέρα! Μια απλή δουλίτσα απλή θέλω, με λίγα χρήματα. Υπάρχει;»

«Για σένα Κυριάκο μου, όλα υπάρχουν! Τόσα έχεις κάνει για το κόμμα. Λοιπόν... Υπάρχει μια θέση εδώ, στο Υπουργείο μου. Η δουλειά έχει να κάνει με βοηθό στην διεύθυνση ανθρώπινου δυναμικού! Ο προϋπολογισμός μας όμως είναι μόνο 2,500 ευρώ. Τι λες; Την κλείνουμε;»

«Όχι φίλε μου, πάλι δεν κατάλαβες» απάντησε απορημένος ο Δερβέναγας. «Ο γιός μου, καλό θα ήταν να κάνει μια δουλειά βοηθού

γραμματέα, με τον βασικό μισθό, πόσος είναι 600-700 ευρώ. Να ψηθεί το παιδί, να καταλάβει πως βγαίνει το ψωμί!»

«Μα τι λες Κυριάκο μου! Δεν γίνονται αυτά τα πράματα. Τέτοιους μισθούς δίνουμε στους πτυχιούχους, με δύο μεταπτυχιακά, διατριβή και τουλάχιστον τρία χρόνια εργασιακής εμπειρίας! Αυτοί τέτοια λεφτά παίρνουν! Το δικό σου παιδί θα πάρει το βασικό;»

Η συσκευή, το σύμπαν και το καλάθι με τις πατάτες!

Ευθυμογράφημα του Νίκου Ναούμη

Δεν ξέρω αν σας έχει συμβεί κι εσάς – αν όχι, μην ανησυχείτε, είναι θέμα χρόνου – αλλά ώρες ώρες αισθάνομαι εξωφρενικά αδύναμος. Και το χειρότερο; Δεν θα έπρεπε. Ή έτσι τουλάχιστον μ' έχουν πείσει οι αυτοβοηθητικές μπούρδες περί «εσωτερικής δύναμης».

Θα σας δώσω ένα μόνο παράδειγμα, για να καταλάβετε γιατί διαμαρτύρομαι. Με τον εαυτό μου κυρίως, αυτόν τον κρετίνο που επέλεξα για συγκάτοικο στο κρανίο μου.

Τις προάλλες, χάλασε το φορητό τηλέφωνο του σπιτιού. Έπρεπε να κάνω ένα τηλεφώνημα στο εξωτερικό από σταθερή γραμμή – μια περιπέτεια πιο περίπλοκη κι από ταινία του Νόλαν. Ψάχνω στη βάση του, δεν ήταν εκεί. Ούτε στο σαλόνι. Ούτε στο τραπέζι. Ούτε κάτω απ' το τραπέζι. Σπιθαμή προς σπιθαμή έψαξα τα εκατό τετραγωνικά του σπιτιού, ζωή να 'χουμε, αλλά το ρημάδι άφαντο. Και βέβαια, γιατί να το βρω; Μήπως το χρησιμοποιώ ποτέ;

Απελπισμένος, βγαίνω στο μπαλκόνι για τσιγάρο, προσπαθώντας να καταλάβω σε ποιο παράλληλο σύμπαν εξαφανίζονται αυτά τα πράγματα, και – ω του θαύματος! – να το το άτιμο, κουλουριασμένο μέσα στο καλάθι με τις πατάτες. Γιατί όχι; Πολύ λογικό. Εκεί ακριβώς θα έβαζε ένας άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του ένα ασύρματο τηλέφωνο. Στο καλάθι με τις πατάτες. Τις οποίες, παρεμπιπτόντως, δεν τρώω καν, γιατί κάνω δίαιτα. Άρα και το τηλέφωνο κάνει δίαιτα μαζί μου.

Σβήνω άρον άρον το τσιγάρο και το δοκιμάζω. Πάπαλα! Στην οθόνη κάτι κινέζικα – μπορεί και γιαπωνέζικα, μπορεί και κώδικας εξωγήινης επικοινωνίας – με περιγελούν. «Ε, βέβαια», σκέφτομαι. «Τόσους μήνες αχρησιμοποίητο, οι μπαταρίες του θα έλιωσαν, όπως τα όνειρά μου για μια στοιχειωδώς λειτουργική ζωή».

Το βάζω να φορτίσει, περιμένω υπομονετικά σαν χαζός, ξαναδοκιμάζω. Τίποτα. Το μαραφέτι μου έχει κάνει ghosting. Κι εκεί έρχεται η επιφοίτηση: ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΗΣ! Ναι! Αυτό το μικρό βιβλιαράκι, αυτό το ιερό Ευαγγέλιο που οι εταιρείες βάζουν σε κάθε συσκευή, ξοδεύοντας χρόνο και χρήμα, κι εμείς, σαν γνήσιοι υπερόπτες ηλίθιοι, το πετάμε με το που ανοίγουμε το κουτί, γιατί εννοείται πως ξέρουμε πώς δουλεύουν τα πάντα.

Αρχίζω να ψάχνω ξανά τα εκατό τετραγωνικά – ζωή να ‘χουνε – αλλά πουθενά το βιβλιαράκι. Άφαντο, σαν το IQ μου εκείνη τη στιγμή.

Το τηλεφώνημα; Δεν έγινε ποτέ. Η απορία όμως που γεννήθηκε από όλο αυτό το πανηγύρι της αποτυχίας, έμεινε: Γιατί στο καλό οι κατασκευαστές επιμένουν να δίνουν οδηγίες χρήσης, αφού κανείς ποτέ δεν τις διαβάζει;

Αν σας προβλημάτισα, λυπάμαι. Αν όμως κάποια μέρα μείνετε κι εσείς να κοιτάτε μια άχρηστη συσκευή που αρνείται να συνεργαστεί, ψάχνοντας απεγνωσμένα ένα εγχειρίδιο που εξαφανίστηκε σε κάποιο κοσμικό σκουπιδοφάγο... τότε θα με θυμηθείτε.

Και μέχρι τότε: Το νου σας στα βιβλιαράκια, ρεμάλια. Το νου σας.

Η Σία και η τζαμαρία...

Ευθυμογράφημα της Νατάσας Κυριακάκη

Τα δύο νεαρά ζευγάρια είχαν φτάσει έγκαιρα στο «Αττικόν Renault» και είχαν εξασφαλίσει τα εισιτήριά τους. Χαλαροί και χαρούμενοι, αποφάσισαν να περάσουν την ώρα τους σε ένα καφέ εκεί κοντά.

Όταν επέστρεψαν, βρέθηκαν μπροστά σε μια ατελείωτη ουρά θεατών. Η Σία, θέλοντας να αποφύγει την αναμονή, με αέρα σιγουριάς, έκανε ένα ελιγμό για να μπει από άλλη είσοδο ... έτσι νόμιζε!

Τότε ακούστηκε ένας γδούπος και μπροστά στα μάτια δεκάδων υποψήφιων θεατών η Σία συγκρούστηκε με τη γυάλινη τζαμαρία του κινηματογράφου αφήνοντας ένα τέλειο αποτύπωμα μύτης πάνω στο τζάμι, σαν υπογραφή της στιγμής.

Οι φίλοι της στιγμιαία πάγωσαν. Τρελάθηκε η Σία; Δίπλα τους ήταν πριν ένα δευτερόλεπτο και ξάφνου άρχισε να κουτουλάει τζαμαρίες; Μόλις όμως συνειδητοποίησαν ότι ήταν καλά, ξέσπασαν σε ανεξέλεγκτα γέλια.

Ενας νεαρός από την ουρά πλησίασε με ένα χαμόγελο συγκρατημένο.

«Είστε καλά;» τη ρώτησε προσπαθώντας να μην ξεσπάσει σε γέλια. Εκείνη ζαλισμένη έπιασε το μέτωπό της. Ήδη ένιωθε το καρούμπαλο να φουσκώνει σαν αερόστατο.

«Ναι, ναι... απλώς δοκίμασα την αντοχή του γυαλιού ή μάλλον του κεφαλιού μου!» αστειεύτηκε αυτοσαρκάζοντας, κάνοντας τους πάντες να γελάσουν ακόμα περισσότερο.

Λίγα λεπτά αργότερα, στην αίθουσα, η Σία καθόταν έχοντας κολλημένη στο μέτωπό της μια παγωμένη Coca-Cola που την ανακούφιζε από τον πόνο.

Ξαφνικά στην οθόνη, η τυφλή ηρωίδα έκανε ακριβώς το ίδιο: κουτούλησε με φόρα σε έναν τοίχο.

«Τουλάχιστον αυτή είναι τυφλή όχι σαν την κοπέλα έξω», ακούστηκε να λέει ένας θεατής και η αίθουσα σείστηκε από γέλια. Όλοι γύρισαν προς τη Σία,

που βυθίστηκε γελώντας στο κάθισμα της, με την Coca-Cola πάντα στο κούτελο.

Η Κικίτσα και ο κοιλιακός Καλαβρύτων

Ευθυμογράφημα της Ελπίδας Μαγάκη

Στην παραλία σήμερα δεν έπεφτε βότσαλο. Οι ξαπλώστρες ήταν γεμάτες και κόσμος περίμενε με σειρά προτεραιότητας. Ούτε στο ΙΚΑ δε γίνεται τέτοιος χαμός.

Είχα κάνει το μπάνιο μου και χάζεα τριγύρω. Στις μπροστινές μου θέσεις δύο αρσενικά· μα πολύ αρσενικά! Από εκείνα με το γυμνασμένο σφικτό σώμα, τα φουσκωμένα μπράτσα, τα φτερά έτοιμα για απογείωση και κοιλιακό φέτα, όχι Δωδώνη, τη βαρελίσια Καλαβρύτων, ξέρετε. Ο ένας ήταν σκυμμένος στο κινητό κι ο άλλος παρακολουθούσε κάτι με βλέμμα λιγούρικο. Ακολούθησα αυτό το βλέμμα του σκυλιού που περιμένει τη λικουδιά και τρέχουν τα σάλια του, και τότε την είδα.

Η Κικίτσα, η γειτόνισσά μου τσουρουφλιζόταν στον ήλιο στην πιο κάτω σειρά.

Α, όλα κι όλα, η Κικίτσα είναι κορίτσαρος. Ψηλή ξανθιά με καλλίγραμμο σώμα και πράσινα μάτια που τα προστάτευε κάτω από τα μεγάλα μαύρα γυαλιά ηλίου Dolce & Cabbana.

Τί καμπάνα έπεσε στον πατέρα της όταν έμαθε ότι τα πλήρωσε από τη σύνταξή του· ξεσήκωσε όλη τη γειτονιά με τις φωνές του, που νομίζαμε ότι τη σκότωσε.

Η Κικίτσα ήταν πάντα τριγυρισμένη από αρσενικά αλλά πολύ γρήγορα της την «έκαναν». Διέθετε μεν σώμα, αλλά από μυαλό κατσίκα. Δεν έπαιρνε στροφές η μηχανή ούτε με Άλτις. Όταν άνοιγε δε, το στόμα της ως και οι μύγες την απέφευγαν· φοβούνταν μην τις σκοτώσει με τα μαργαριτάρια που εκσφενδόνιζε.

«Κορίτσια που έχουμε ιδωθεί;» έσπασε τον πάγο ο αρσενικός της φέτας.

«Καλέ τί να δοθεί; Μεταφορέας είστε;» έριξε το πρώτο η Κικίτσα, αλλά ο αρσενικός της το χάρισε. Δεν είχε σφυρίξει την έναρξη του παιχνιδιού και δε μέτραγε.

«Μπορώ να έχω το ονοματάκι σας ή είναι μυστικό;».

Από πρωτοτυπία ο τύπος έσκιζε.

«Φυσικά. Είμαι διάτρητη εγώ» του είπε χαμηλόφωνα. «Κική», συνέχισε με νάζι.

Στο σημείο αυτό και χωρίς να ψάχνει για προφάσεις, ο αρσενικός σφύριζε τη λήξη του παιχνιδιού και η Κικίτσα έμενε ξανά να σκονίζεται στο ράφι.

Η αχλαδιά, το ρυζόγαλο και... το ράφι!

Ευθυμογράφημα του Νίκου Ναούμη

Με αφορμή μια δήλωση γνωστής τηλεπερσόνας, η οποία διακήρυξε ότι αν μέχρι τα πενήντα σου δεν έχεις παντρευτεί, δεν έχεις κάνει παιδιά και δεν έχεις λεφτά, κάτι πάει στραβά, νιώθω την ανάγκη να μοιραστώ μαζί σας το προσωπικό μου δράμα.

Θα διαφωνήσω μαζί της, όχι όμως για τους λόγους που φαντάζεστε.

Η ατάκα αυτή λειτούργησε σαν πυροκροτητής αναμνήσεων. Μου έφερε στο μυαλό, ναι, έχω κι από τέτοιο ακόμα, μπαρμπάδες και θειάδες, στις λαμπρές εκείνες οικογενειακές μαζώξεις που έκοψα μαχαίρι εδώ και είκοσι χρόνια. Γιατί; Διότι γύρω στα τριάντα μου, στα τραπέζια με τα ψητά αρνιά και τις πατάτες φούρνου (που έσταζαν οικογενειακή καταπίεση αντί για λεμόνι), άρχισαν να πέφτουν οι γνωστές ανακριτικές ερωτήσεις του στυλ, «Έχεις καμιά γκομενίτσα;», «Πότε θα παντρευτείς, λιβέντι' μ';», «Πόσα λεφτά βγάζεις τώρα που δουλεύεις σαν το χαϊβάνι;»

Αυτές ήταν οι ανώδυνες. Οι προκαταρκτικές. Το ζέσταμα για τα πραγματικά βέλη που έρχονταν όταν το κρασί, που είχε την υφή και τη γεύση του οينوπνεύματος με το οποίο η γιαγιά μου εντριβόταν κάθε βράδυ απαρειγκλίτως, χαλάρωνε τις γλώσσες και τέντωνε την αγένεια. Εκεί έπεφταν τα διαμαντάκια τύπου, «Μήπως τη κουνάς την αχλαδιά ρε και γι' αυτό δεν παντρεύεσαι;», «Μήπως το κανελώνεις το ρυζόγαλο και κάθεσαι ακόμα στο ράφι;», «Πότε θα παντρευτείς, να δει κι η δόλια η μάνα σου εγγονάκια πριν φύγει απ' τον μάταιο τούτο κόσμο;», «Το πολύ το τίκι-τάκα κάνει το παιδί μαλ@κ@, άσε που προκαλεί και τύφλωση!».

Η τελευταία αυτή ατάκα, ομολογώ, μου είχε γεννήσει μια υπαρξιακή αγωνία: αν όντως η τύφλωσή μου οφείλεται στις απέλπιδες εφηβικές μου εξερευνήσεις ή αν είναι απλώς γενετικό θέμα. Ευτυχώς, η αυτοδιάγνωσή μου κατέληξε στο δεύτερο. Μάλλον.

Αν το δούμε ψυχρά, έχει δίκιο η εν λόγω τηλεπερσόνα. Ωστόσο, θα μου επιτρέψει να διαφωνήσω μαζί της σε τελική ανάλυση. Γιατί, κακά τα ψέματα, παραμένοντας μπακούρι και –το λέω περήφανα– μαλ@κ@ς, γλιτώνεις το βασικό μαρτύριο κάθε έγγαμου βίου: την κρεβατομουρμούρα. Και αυτό, αγαπητοί μου, δεν πληρώνεται ούτε με όλα τα λεφτά του κόσμου.

Έρωσ εν τω lockdown... ευπορώτατος!

Ευθυμογράφημα της Ουρανίας Πουλοπούλου

Η μάστιγα του κορονοϊού ήρθε σαν μια απρόσωπη δικτατορία. Στην αρχή έμοιαζε με αστείο αλλά τα ΜΜΕ φρόντισαν με την καθημερινή τους ενημέρωση να σπείρουν πανικό και τρομοκρατία. Η ελευθερία μας, είχε πλέον κωδικό και μάλιστα όχι έναν αλλά έξι. Το 13033 ήταν το σημείο αναφοράς. Γίναμε ο δύο ο πέντε ο έξι κοκ. Ως Έλληνες δεν χάσαμε ποτέ το χιούμορ μας κι αξιοποιήσαμε τους κωδικούς στο έπακρο, διόλου εντύπωση δεν μου έκανε όταν είδα κύριο με ρόμπα να βγάζει βόλτα το σκυλί του, το λούτρινο, με λουρί, κωδικός έξι. Πόσες φορές συνάντησα ανθρώπους έξω με τις πιτζάμες να περπατούν λες και το σαλόνι τους είχε απλωθεί ως το πάρκο. Ξεχνιούνται οι μάσκες; Κυκλοφορούσαμε σα μουσουλμάνες, αφού δεν μας έβαλαν και μπούργκα πάλι καλά.

Οι σχέσεις των ανθρώπων σε άλλα σπίτια συσφίχθηκαν και σε άλλα διαλύθηκαν. Στο διπλανό τριώροφο κατοικούν τρεις αδερφές, οι δύο παντρεμένες. Η ανύπαντρη, είχα πάρει χαμπάρι ότι έπαιζε με τον κηπουρό, κουκλάκι ζωγραφιστό παρεμπιπτόντως, τους είχα πετύχει στο κάτω μπαλκόνι να πίνουν καφέ. Βέβαια για να πω την αλήθεια τον είχα πάρει το μάτι μου και στο μπαλκόνι του δευτέρου.

Μέρες κορονοϊού, μέρες μπαλκονιού και ο κήπος ζούγκλα. Αναρωτιόμουν θα έρθει άραγε ο όμορφος κηπουρός; Μια που το είπα και μια που τον είδα! Βγήκα κι εγώ να απολαύσω τον πρωινό μου καφέ, ρεμβάζοντας τις ωραίες πλάτες του και σκεφτόμουν πως να κάνω το μικρό μου μπαλκόνι ανθηρό.

Το τηλέφωνο διέκοψε τις σκέψεις μου κι αφού συνομίλησα κάμποση ώρα με την Τάνια, ξαναβγήκα. Ο κηπουρός πουθενά.

Περίμενα με τσιγάρο αναμμένο μέχρι που άκουσα κάτι ουρλιαχτά και μια αντρική φωνή να λέει... «θα τον σκοτώσω»!

Τρόμαξα...! Ξάφνου, να σου ο κηπουρός με γυμνή περιφορά να πηδάει στο μπαλκόνι μου. Τι χαρά ήταν αυτή...; Και πόσο προικισμένος; Τον έμπασα μέσα γρήγορα. Είχε κατεβάσει το πάνω κεφάλι κρύβοντας με τα χέρια του το κάτω.

«Να ρωτήσω...; πως βρέθηκες εδώ;» Με έτρωγε η περιέργεια.

«Εγώ δε φταίω...ο κύριος βγήκε για ψώνια...και η κυρία με φώναξε πάνω...Πως θα φύγω, τώρα;» είπε ντροπιασμένος.

Του άνοιξα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, για να του βρω ρούχα και κοιτώντας τον δεν μπόρεσα να αντισταθώ. Αχ...!

Ερως εν τοις αμηχανοίς ευπορώτατος*!

*αρχαίο γνωμικό του Ευριπίδη που σημαίνει «ο έρωτας στις δυσκολίες είναι εφευρετικότερος»

Γαρδουμπάκια ... express !

Ευθυμογράφημα της Θεοδώρας Βαρδαβά

Οι Ελληνίδες μάνες βιώνουν στην πλειοψηφία τους μεγάλο δράμα όταν τα παιδιά τους φεύγουν για σπουδές στο εξωτερικό. Και ξέρετε γιατί; Για το φαγητό. Τόσο μεγάλη είναι η ανησυχία τους, που τα ταπεράκια δίνουν και παίρνουν στις βαλίτσες τους.

Μια από αυτές είναι και η Ελένη. Φανταστείτε την ταραχή της όταν η κόρη της ανακοίνωσε πως δεν θα επέστρεφε για το Πάσχα. *Είναι ποτέ δυνατόν; Δεν θα φάει το αρνάκι, τα γαρδουμπάκια και τον μπακλαβά μου;* Μονολογούσε και έπιανε με τα χέρια της το κεφάλι της για τη συμφορά που τη βρήκε. Αποφάσισε λοιπόν να της στείλει τα καλούδια της.

Εδωσε την λίστα με τα υλικά στον άντρα της, τον Παντελή ο οποίος ξεποδαριάστηκε για να τα συγκεντρώσει.

«Μα καλά βρε γυναίκα... είναι δυνατόν να στείλεις κοκορέτσι με το αεροπλάνο;»

«Γιατί Παντελή μου; Γιατί να μείνει νηστικό το κοριτσάκι μας άγια μέρα; Να κεράσει και τους φίλους της.»

Εξαφανίστηκε λοιπόν η Ελένη δυο μερόνυχτα στην κουζίνα για να ετοιμάσει τα φαγητά.

Οι δυο τους συνόδεψαν το αεροδρόμιο την παραγεμισμένη κούτα με την σήμανση εύθραυστο. Η Ελένη σταύρωσε ευλαβικά το δέμα και το παρέδωσε με την ευχή να είναι καλοτάξιδο.

Από το απόγευμα κιόλας ξεκίνησε τα τηλέφωνα στην κόρη της. *Ακόμα να φτάσει; τους αχαϊρευτους...πληρώσαμε κι έναν σκασμό λεφτά για express παράδοση... κοίτα να τα βάλεις στο ψυγείο όταν έρθουν.*

Οι μέρες περνούσαν όμως και το δέμα δεν έφτανε. Την ζώσανε τα φίδια την Ελένη. Καλούσε την αεροπορική εταιρεία και ζητούσε εξηγήσεις. Με τα

πολλά και αφού είχε περάσει πια μια εβδομάδα, την ενημέρωσαν ότι το δέμα είχε χαθεί.

Μαύρο Πάσχα έκανε η άμοιρη. Δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι τα γαρδουμπάκια της ταξίδεψαν προς άγνωστη κατεύθυνση.

«Στο έλεγα ότι δεν έπρεπε να το στείλουμε. Αλλά εσύ εκεί, να περάσει το δικό σου. Αγύριστο κεφάλι.», την πείραζε ο Παντελής.

«Τέτοιος γρουσουζής που είσαι. Εσύ φταις! Να δεις που το μυριστήκανε και το κλέψανε το δέμα μας. », φώναζε εκείνη.

«Να είχαμε πάντως τώρα ένα κοκορετσάκι...»

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τα γενέθλια της Νεφέλης

Ένα παραμύθι της Ευαγγελίας Καλογρίδου

Μια φορά και ένα καιρό υπήρχε ένα κορίτσι που το έλεγαν Νεφέλη. Εκείνη την ημέρα, έκλεινε τα έντεκα και είχε καλέσει όλη την τάξη της στο πάρτι. Οι περισσότεροι την είχαν τιμήσει με την παρουσία τους και τώρα χόρευαν ασταμάτητα με τους ήχους των πλέον σύγχρονων τραγουδιών που επέλεγε ο D.J. που είχαν φέρει οι γονείς της.

Η μητέρα της είχε φτιάξει πολλά και διάφορα εδέσματα και είχε στολίσει εκπληκτικά το σπίτι, ενώ ο πατέρας της μαζί με τον κυρ Ανέστη τον κηπουρό είχαν διαμορφώσει τον κήπο, τοποθετώντας τραπεζάκια περιμετρικά.

Σ' αυτόν τον πανέμορφο κήπο εξελισσόταν το πάρτι, λόγω της υπερβολικής ζέστης που έκανε εκείνο το βράδυ.

Το σπίτι της Νεφέλης ήταν αρκετά μεγάλο αλλά αυτό που πραγματικά έκλεβε τις εντυπώσεις, ήταν ο καταπληκτικός κήπος, ο οποίος ήταν αποκλειστικό επίτευγμα της μητέρας της. Είχε πανέμορφα φυτά και λουλούδια. Οι τριανταφυλλιές με διάφορα χρώματα στα πέταλα τους σε καλωσόριζαν με του που έμπαινες μέσα, ενώ οι ολάνθιστες γαρδένιες που μοσχοβολούσαν, φάνταζαν σαν νυφούλες με τα κάτασπρα άνθη τους και το αναρριχώμενο γιασεμί, που έπιανε όλη την κάτω πλευρά του φράχτη, σκόρπιζε κι εκείνο με τη σειρά του, την λεπτή και μοναδική μυρωδιά του.

Οι γονείς μετά το κόψιμο της τούρτας αποχώρισαν διακριτικά, ενώ τα παιδιά συνέχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν μέχρι που αποκαμωμένα κάθισαν στο γρασίδι για κουβεντούλα.

Η Νεφέλη με την φίλη της, την Νάντια, απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους για να πούνε τα δικά τους· κυρίως η Νεφέλη που μιλούσε διαρκώς για τον Χρήστο, ένα αγόρι που της άρεσε πολύ.

Παραμερίζοντας τις πυκνές φυλλωσιές στην άκρη του κήπου, βρέθηκαν στη στιγμή σε ένα πανέμορφο μέρος που όμοιο του δεν υπήρχε πουθενά κι

ούτε το είχαν ξαναδεί. Είχε τρεχούμενα νερά, όμορφα λουλούδια και βαρυφορτωμένα οπωροφόρα δένδρα, με καρπούς που κρέμονταν απ' τα κλαδιά του σαν στολίδια.

Ο κήπος αυτός, έμοιαζε με τον δικό της, μόνο που τούτος εδώ εξέπεμπε μια λάμψη και μια φωτεινότητα που δεν την είχε δει ποτέ της. Εδώ τα πουλιά έτρωγαν από το χέρι σου και σε ευχαριστούσαν με ανθρώπινη φωνή, ενώ όταν χάιδευες ένα λουλούδι, εκείνο άνοιγε ακόμα περισσότερο τα πέταλα του διπλασιάζοντας την εξαίσια μυρωδιά του.

Η Νεφέλη, χαρούμενη και τρισευτυχισμένη αγκάλιαζε με το βλέμμα της ότι υπήρχε γύρω της.

Ξαφνικά ένα μαύρο σύννεφο βρέθηκε από πάνω τους και άρχισε να βρέχει καταρρακτωδώς. Τα δυο κοριτσάκια έτρεξαν αμέσως να βρουν καταφύγιο και να προστατευθούν από την τρομερή καταιγίδα, όταν ξαφνικά μπροστά τους είδαν το άνοιγμα μιας τεράστιας σπηλιάς.

«Που βρέθηκε τώρα εδώ αυτή η σπηλιά;», αναρωτήθηκε η Νεφέλη, που χωρίς να το καλοσκεφτεί, τράβηξε τη φίλη της και οι δυο τους χώθηκαν μέσα.

Εμειναν άφωνες! Η σπηλιά ήταν γεμάτη με σταλακτίτες και σταλαγμίτες κι αφού έμειναν για λίγο να τις κοιτούν εκστατικές, η περιέργεια ώθησε τα βήματα τους να περπατήσουν για να δουν που θα τους έβγαζε.

Ο δρόμος που ακολούθησαν ήταν κατηφορικός, με μικρά ρυάκια νερού που κυλούσαν και από τις δυο του πλευρές και κατέληγε σ' ένα ξέφωτο. Σ' ένα πανέμορφο και ηλιόλουστο λιβάδι με ανθρώπους χαμογελαστούς οι οποίοι μόλις είδαν τις δύο φίλες, άρχισαν να στροβιλίζονται, χορεύοντας γύρω τους.

«Τι μαγικό μέρος είναι αυτό;», ρώτησε δυνατά η Νεφέλη, ενώ η φίλη της έπιασε να την σκουντά δυνατά στον ώμο.

«Ε; τι θες τώρα, γιατί με σκουντάς», την ρώτησε εκείνη θυμωμένη και καθώς έκανε να την κοιτάξει, το ηλιόλουστο λιβάδι χάθηκε από μπροστά της και ανοίγοντας ακόμα περισσότερο τα μάτια της, είδε ότι είχε μεταφερθεί πίσω στο δωμάτιο της.

«Νεφέλη ξυπνά ήλθε η ώρα για το σχολείο σου»

Αναστέναξε απελπισμένη και σηκώθηκε με βαριά καρδιά. Ήταν μόνο ένα όνειρο, που όμως θα ήθελε πολύ να ήταν πραγματικότητα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ

Θεοδώρα Βαρδαβά

Μεγάλωσε στην Αθήνα και έχει σπουδάσει Διεθνείς Σχέσεις, Οπτομετρία και Οικονομικά, διαμορφώνοντας μια πολυδιάστατη αντίληψη για τον κόσμο. Είναι μητέρα τριών παιδιών, που αποτελούν πηγή αγάπης, έμπνευσης και δημιουργικής φασαρίας στην καθημερινότητά της. Αγαπά το διάβασμα, τα ταξίδια και τις ουσιαστικές ανθρώπινες συντροφιές. Από παιδί αναζητούσε έκφραση μέσα από τη συγγραφή, δημιουργώντας κόσμους φτιαγμένους από λέξεις. Η συμμετοχή της στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής του New YorkCollege της προσέφερε την ευκαιρία να εμβαθύνει στη γραφή με ουσιαστικό τρόπο, υπό την καθοδήγηση της συγγραφέως και μέντορα Άννας Γαλανού, την οποία ευχαριστεί θερμά για την έμπνευση και τη στήριξή της.

Μαργαρίτα Διαμαντοπούλου

Γεννήθηκε στη Γερμανία και μεγάλωσε στην Αθήνα, μέσα σε ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον. Σπούδασε Ελληνική και Γερμανική Φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και εργάστηκε επί σειρά ετών ως μεταφράστρια στον ΕΟΤ. Έχει δημοσιεύσει άρθρα στην εφημερίδα Die Zeit, ενώ γράφει ποιήματα από νεαρή ηλικία. Ζει τα τελευταία χρόνια στον Κουβαρά, κοντά στην Αθήνα, και έχει συμμετάσχει στη συγγραφή του οδηγού σπουδών για τη διδασκαλία της γερμανικής γλώσσας στα Λύκεια για το Υπουργείο Παιδείας. Διετέλεσε για πέντε χρόνια αντιπρόεδρος και γραμματέας της ΕΛΜΕ Βαυαρίας, ενώ εργάστηκε στο Γραφείο Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης του ελληνικού Προξενείου στο Μόναχο. Είναι κάτοχος πτυχίου Συμβουλευτικής Ψυχολογίας από το Πανεπιστήμιο του Μονάχου και μεταπτυχιακού τίτλου από το ΕΑΠ, με ειδίκευση στις αυτόνομες μορφές μάθησης. Η διατριβή της εκπονήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Άουγκσμπουργκ και επικεντρώθηκε στη συστημική ψυχολογία. Έχει εργαστεί ως παιδαγωγός και ψυχολογικός σύμβουλος στα ελληνικά σχολεία του Μονάχου, ενώ είχε ενεργή συμμετοχή σε σχολικές ομάδες λογοτεχνίας και δημιουργικής γραφής. Για την ίδια, το γράψιμο είναι αναγκαίος τρόπος έκφρασης και εσωτερικής ισορροπίας. Δηλώνει «αιώνια μαθήτρια», με πάθος για τη γνώση και την ανθρωπιά. Η συμμετοχή της στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής του New York College, με διδάσκουσα τη συγγραφέα Άννα Γαλανού, υπήρξε για εκείνη σταθμός αυτοπεποίθησης και έμπνευσης. Εκφράζει βαθιά ευγνωμοσύνη για τη μεθοδολογία, τη στήριξη και το μοίρασμα «των μυστικών της συγγραφής», που

άναψαν μέσα της την επιθυμία να ξεκινήσει το επόμενο κεφάλαιο της ζωής της: τη συγγραφή.

Αλεξάνδρα Ζαρμπή-Γεωργουλοπούλου

Η Αλεξάνδρα Ζαρμπή-Γεωργουλοπούλου είναι απόφοιτος του Αρσακείου Ψυχικού και του Pierce Deere College, όπου σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων με εξειδίκευση στις Γραμματειακές Σπουδές. Η επαγγελματική της πορεία ξεκίνησε στον χώρο των πολυεθνικών και ελληνικών επιχειρήσεων, όπου εργάστηκε σε σημαντικές εταιρείες όπως οι Honeywell Bull, PepsiCo-HBH, Columbia-EMI Records, Reckitt & Colman και Metrolife Γενικές Ασφάλειες, αποκτώντας σημαντική εμπειρία στη διοικητική υποστήριξη και την οργανωτική λειτουργία. Στη συνέχεια, δραστηριοποιήθηκε στον τομέα της στελέχωσης ανθρώπινου δυναμικού, ως Σύμβουλος Recruiting, αλλά και στον χώρο των πωλήσεων εκπαιδευτικών προγραμμάτων, εστιάζοντας πάντα στην ανθρώπινη επαφή και τη συνεχή προσωπική και επαγγελματική εξέλιξη. Μιλά άπταιστα Αγγλικά και Γαλλικά (κατέχει τα διπλώματα Michigan Proficiency και Sorbonne αντίστοιχα), ενώ διαθέτει και επάρκεια για διδασκαλία της Αγγλικής γλώσσας. Η συγγραφή αποτελεί για την ίδια μια βαθιά, εσωτερική ανάγκη έκφρασης. Η συμμετοχή της στο εργαστήριο δημιουργικής γραφής του New York College αποτέλεσε ένα κομβικό σημείο στη ζωή της, δίνοντάς της την ευκαιρία να ανοίξει ένα νέο, δημιουργικό κεφάλαιο – αυτό της αφήγησης, της προσωπικής κατάθεσης και της ανακάλυψης του εαυτού μέσα από τον γραπτό λόγο.

Ζωή Θεοδοσιάδη

Γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε στη Λευκάδα. Από το 1999 εργάζεται στο Υπουργείο Υποδομών, ενώ από μικρή ηλικία την κέρδισε ο κόσμος της λογοτεχνίας και της αφήγησης. Το 2022 κυκλοφόρησε το πρώτο της παιδικό βιβλίο με τίτλο Ο τεμπέλης Βάτραχος (εκδόσεις Οσελότος), αφιερωμένο στην εγγονή της. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής γραφής σε λογοτεχνικά εργαστήρια όπως η «Ανοικτή Τέχνη», το «Αλάτι», ο «Εκπαιδευτικός Όμιλος Ευδόκιμος» και το New York College, με διδάσκουσα τη συγγραφέα Άννα Γαλανού. Μέσα από τη γραφή βρίσκει τρόπο να δημιουργεί νέους κόσμους και να εκφράζει πτυχές του εαυτού της. Εκφράζει τη βαθιά της ευγνωμοσύνη προς τη δασκάλα της για την πολύτιμη καθοδήγηση, καθώς και προς το New York College για την ευκαιρία να δώσει πνοή στις ιστορίες της.

Δήμητρα Θεοδωράκου

Σπουδάζει στο Τμήμα Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας και Σλαβικών Σπουδών του ΕΚΠΑ, καλλιεργώντας την αγάπη της για τις γλώσσες και τις αφηγήσεις. Από μικρή ηλικία έγραφε μικρές ιστορίες, κρυφές εξομολογήσεις που κρατούσε για τον εαυτό της. Η δημιουργική γραφή ήρθε ως πρόκληση — μια ευκαιρία να ξεπεράσει τα όρια του προσωπικού της χώρου και να μοιραστεί τις σκέψεις και τα συναισθήματά της με τον έξω κόσμο. Η συμμετοχή της στο πρόγραμμα δημιουργικής γραφής του New York College αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα προς την αυθεντική έκφραση. Για πρώτη φορά, μια ιστορία της «κάνει ένα μικρό βήμα προς τα έξω», διστακτικά αλλά και με χαρά.

Αθηνά Ιωακειμίδου

Γεννήθηκε στην Καβάλα και ζει μόνιμα στην Ξάνθη από το 1992. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης στον τομέα των συγχωνεύσεων επιχειρήσεων, στο πλαίσιο του γερμανικού και ευρωπαϊκού δικαίου ανταγωνισμού, από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου του Αννοβέρου. Από το 1994 ασκεί ενεργά τη δικηγορία διατηρώντας γραφείο στην Ξάνθη, ενώ από το 2005 είναι έμμισθη δικηγόρος στον Δήμο Αβδήρων. Συνδυάζει τη νομική της εμπειρία με τη συνεχή αναζήτηση δημιουργικών διεξόδων έκφρασης, συμμετέχοντας με ενθουσιασμό σε σεμινάρια και πρωτοβουλίες που εμπλουτίζουν το προσωπικό και επαγγελματικό της ταξίδι.

Ευαγγελία Καλογρίδου

Γεννήθηκε το 1961 και έχει εκπαιδευτεί στη γραμματειακή υποστήριξη και λογιστικά, ενώ διαθέτει πιστοποίηση Childcare Provider από την Αγγλία. Κατέχει γνώσεις αγγλικών και γαλλικών γλωσσών. Στην επαγγελματική της πορεία έχει εργαστεί ως υπεύθυνη φορτώσεων σε κατασκευαστική εταιρεία, υπεύθυνη τουριστικού γραφείου, καθώς και babysitter για βρέφη και παιδιά έως 10 ετών. Η επιθυμία της να ασχοληθεί με τη συγγραφή παραμυθιών υπήρχε για μεγάλο χρονικό διάστημα, και η συμμετοχή της στο πρόγραμμα δημιουργικής

γραφής του New York College της έδωσε την ευκαιρία να εκπαιδευτεί και να γνωρίσει μια εξάισια συγγραφέα και άνθρωπο, την οποία ευγνωμονεί θερμά.

Νατάσα Κυριακάκη

Γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και ολοκλήρωσε μεταπτυχιακές σπουδές στη Στρατηγική Διοίκηση Ανθρώπινου Δυναμικού στο ALBA. Εργάζεται επί δύο δεκαετίες στον τομέα της Επικοινωνίας και του HR, τόσο σε ελληνικές όσο και σε πολυεθνικές εταιρείες, με σταθερή αφοσίωση στον άνθρωπο και την εξέλιξή του. Η αγάπη της για τη γραφή υπήρξε σταθερή από την παιδική ηλικία — ένα προσωπικό καταφύγιο και χώρος έκφρασης. Ζει σε προάστιο της Αθήνας, είναι μητέρα ενός εφήβου, αγαπά τα ζώα και την τέχνη σε κάθε μορφή της. Η συμμετοχή της στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής του New York College, με διδάσκουσα την Άννα Γαλανού, αποτέλεσε ένα καθοριστικό βήμα προς την εξερεύνηση της αφήγησης. Μέσα από τη διαδικασία της γραφής ανακαλύπτει νέους τρόπους σύνδεσης, αυτογνωσίας και δημιουργικής εξέλιξης.

Αθανασία Λαμπροπούλου

Απόφοιτη του Τμήματος Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου, εκπαιδευμένη να αφηγείται ιστορίες με στυλ και ουσία. Ζει στα Νότια Προάστια της Αθήνας, όπου εμπνέεται από τη θάλασσα και τη ζεστασιά του σπιτιού της. Είναι παντρεμένη και μητέρα δύο κοριτσιών, που αποτελούν τις «ηλιαχτίδες» της ζωής της, μαζί με πέντε παπαγάλους που αγαπά και φροντίζει. Η γραφή είναι η αληθινή γλώσσα της καρδιάς της — από τις πρώτες σχολικές εκθέσεις ως σήμερα, αποτελεί το καταφύγιο και τη δημιουργική της διέξοδο. Εμπνέεται από τον εθελοντισμό και συμμετέχει ενεργά σε συλλόγους γονέων, πιστεύοντας στη δύναμη της προσφοράς. Η επαγγελματική της πορεία είναι πολύπλευρη και γεμάτη αλλαγές, από γραμματειακή υποστήριξη και δημοσιογραφία μέχρι οικογενειακή επιχείρηση, με πάντα ανοιχτή καρδιά και μυαλό. Μέσα από τα κείμενά της, μοιράζεται έναν κόσμο γεμάτο συναίσθημα, ειλικρίνεια, τρυφερότητα και λίγη πολύχρωμη τρέλα — εμπνευσμένη από τους αγαπημένους της παπαγάλους.

Ελπίδα Μαγάκη

Ανακάλυψε την αγάπη της για τη γραφή από τα σχολικά της χρόνια, όταν ξεκίνησε να εκφράζεται μέσα από λέξεις ως τρόπο αποφόρτισης και δημιουργίας. Παρότι οι σπουδές της στη Διοίκηση Επιχειρήσεων και η επαγγελματική της πορεία την οδήγησαν σε διαφορετική διαδρομή, η γραφή δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει ως μια κρυφή, προσωπική χαρά. Σε πιο ώριμη φάση της ζωής της, η ανάγκη για έκφραση επανήλθε δυναμικά, επιβεβαιώνοντας πως η γραφή αποτελεί για εκείνη μορφή ελευθερίας και βαθιάς ευτυχίας. Η συμμετοχή της στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής του New York College, με τη διδασκαλία της Άννας Γαλανού, υπήρξε καταλυτική. Με ευγνωμοσύνη αναγνωρίζει την έμπνευση, τη γενναιοδωρία και τη βαθιά επίδραση που άσκησε η δασκάλα της, ανάβοντας ξανά τη φλόγα της δημιουργίας.

Στέλιος Μηνδούρης

Ο Στέλιος Μηνδούρης εξειδικεύεται στη Διοίκηση & Οργάνωση, καθώς και στη Στρατηγική Ανάπτυξη Προϊόντος. Διαθέτει πάνω από δεκαπέντε χρόνια επαγγελματικής εμπειρίας στους αντίστοιχους τομείς, με ισχυρό αποτύπωμα στον σχεδιασμό και την υλοποίηση επιχειρησιακών στρατηγικών.

Στο επίκεντρο της επαγγελματικής του φιλοσοφίας βρίσκεται η επικοινωνία και η ανθρώπινη επαφή, στοιχεία που ενισχύουν την αποτελεσματικότητα της συνεργασίας και της ηγεσίας σε ένα δυναμικό εργασιακό περιβάλλον. Αγαπά τη δουλειά του και αντιμετωπίζει κάθε νέα πρόκληση με ενθουσιασμό και δημιουργικότητα. Παράλληλα, αναζητά συνεχώς τρόπους προσωπικής εξέλιξης και επαγγελματικής διεύρυνσης.

Νίκος Ναούμης

Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες με εξειδίκευση στις Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σχέσεις και εργάζεται στο αντικείμενο των σπουδών του. Παράλληλα, εξερευνά τη δύναμη της γλώσσας ως εργαλείο αλήθειας και αυτογνωσίας. Γράφει δοκίμια, άρθρα, ποιήματα και μυθιστορήματα με στόχο να αποτυπώσει την υπαρξιακή γεωγραφία του ανθρώπου. Κείμενά του έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και συλλογικές ποιητικές εκδόσεις.

Πιστεύει στη γραφή που αφυπνίζει, που δεν ωραιοποιεί, αλλά τολμά να πει την αλήθεια. Θεωρεί πολύτιμη κάθε ευκαιρία δημιουργικής έκφρασης και εκφράζει τη βαθιά του ευγνωμοσύνη προς το New York College για την εμπειρία των σεμιναρίων δημιουργικής γραφής που παρακολούθησε.

Σοφία Νίτσα

Η Σοφία Νίτσα γεννήθηκε στην Αθήνα το 2003 και μεγάλωσε με αγάπη για την τέχνη, την έκφραση και τη δημιουργικότητα. Από πολύ νεαρή ηλικία αναζητούσε τρόπους να επικοινωνήσει ιστορίες – άλλοτε μέσα από τον λόγο, άλλοτε μέσα από την εικόνα ή την κίνηση. Είναι απόφοιτη της ειδικότητας «Τεχνικός Σκηνοθεσίας» των ΙΕΚ ΑΚΜΗ και έχει φοιτήσει σε σχολές αισθητικής και υποκριτικής, ενώ έχει πραγματοποιήσει πρακτική άσκηση ως βοηθός σκηνοθέτη σε ραδιοτηλεοπτική εταιρεία. Οι σπουδές και οι εμπειρίες της συνδυάζουν το θέαμα, την οπτικοακουστική αφήγηση και την ανθρώπινη επαφή. Το 2025 συμμετείχε στο σεμινάριο δημιουργικής γραφής του New York College, κάνοντας ένα νέο βήμα στον κόσμο των λέξεων. Η γραφή για εκείνη είναι ένα προσωπικό καταφύγιο, ένας τρόπος να επεξεργάζεται τις εμπειρίες της και να αποτυπώνει με αυθεντικότητα όσα την αγγίζουν. Διακρίνεται για την επικοινωνιακή της δεινότητα, το ομαδικό πνεύμα, την οργανωτικότητα και την αφοσίωσή της στους στόχους της.

Ουρανία Πουλοπούλου

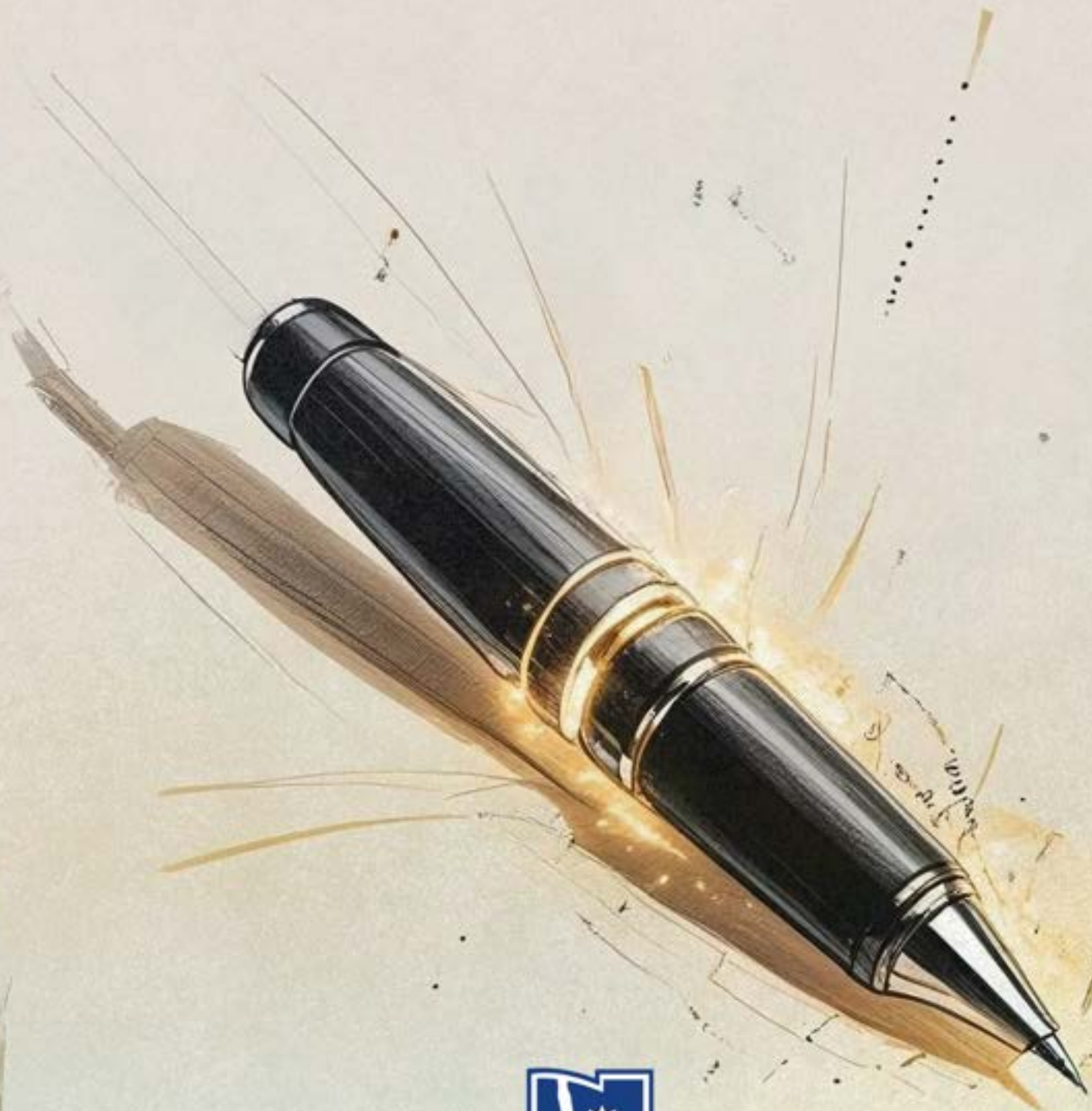
Γεννήθηκε πριν από 49 χρόνια στην Αθήνα, αλλά νιώθει πως η αληθινή της γέννηση έγινε κάθε φορά που ανακάλυπτε κάτι καινούριο, κάτι που της άνοιγε δρόμους μέσα της. Απόφοιτη του Τεχνικού Λυκείου, στον τομέα Οικονομίας και Διοίκησης, σύντομα κατάλαβε πως οι αριθμοί δεν ήταν ο δικός της κόσμος. Ανήκε αλλού – στις λέξεις, στις εικόνες, στις ανθρώπινες ιστορίες. Έτσι ξεκίνησε ένα ταξίδι διαρκούς αναζήτησης και μάθησης, που την καθορίζει μέχρι σήμερα. Αυτοπροσδιορίζεται ως «αιώνια μαθήτρια», με δίψα να εξερευνά κάθε πτυχή της γνώσης και της δημιουργίας. Σπούδασε Marketing (Carierra), Αρχιτεκτονική & Διακόσμηση (Βακαλό), Οργάνωση και Προσωπική Συμβουλευτική, Ανάπτυξη Προσωπικών Δεξιοτήτων, αλλά και Ιατρική Ψυχολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Πάνω απ' όλα, όμως, η βαθύτερη της αγάπη ήταν ανέκαθεν η συγγραφή. Το New York College της προσέφερε την ευκαιρία που αναζητούσε εδώ και χρόνια: να εμβαθύνει στον

μαγικό κόσμο της γραφής, στηριγμένη σε γερές βάσεις. Μέσα από τη διδασκαλία της συγγραφέα Άννας Γαλανού – με την έμπνευση, τη γενναιοδωρία και την καθοδήγησή της – βρήκε την τόλμη να ονειρευτεί ξανά και να περπατήσει, επιτέλους, το μονοπάτι που πάντα ποθούσε.

Σπύρος Σπυρόπουλος

Ο Σπύρος Σπυρόπουλος γεννήθηκε -και συνεχίζει μέχρι σήμερα να ζει- στο κέντρο της Αθήνας, ξημερώματα Πρωτοχρονιάς του '67, την ώρα που το Jukebox έπαιζε Φρανκ Σινάτρα. Αγνοώντας ως έφηβος την περίπλοκη φύση της ύπαρξης αποφάσισε να σπουδάσει Φυσική για να ανακαλύψει την περίπλοκη φύση των πραγμάτων. Όταν όμως ένιωσε ότι αυτά τον έδιωχναν «η συγγραφή έγινε το καταφύγιο που φθονούσε». Ολοκλήρωσε τις πρώτες 50 περιστροφές του γύρω από τον ήλιο χωρίς να χρειαστεί βήματα και ιάματα. Αγαπά πολύ τα παιδιά και τα σπουργίτια.

NEW YORK COLLEGE
THE INTERNATIONAL COLLEGE OF GREECE

Αθήνα: Λ. Αμαλίας 38, Σύνταγμα, τηλ.: 210 32 25 961
Θεσσαλονίκη: Εγνατίας 138 και Π.Π. Γερμανού, τηλ.: 2310 889 879
info@nyc.gr, www.nyc.gr